

พื้นฐานอิสลาม

ผู้เขียน อัลลามะฮ์ ซัยยิด มุฮัมมัด สุเชน ฏอบาฏอบาย์

บทที่ ๑

ความจำเป็นในการแสวงหาศาสนา

คนกลุ่มหนึ่งเชื่อว่า เขาไม่มีหน้าที่ต้องแสวงหาแนวทางการดำเนินชีวิต (ศาสนาหรือคติน) เขาคิดว่ามีความจำเป็นอันใดหรือที่ทำให้เขาต้องคิดคำนึงในเรื่องราวของศาสนาด้วย?

เราจะเปิดเผยให้เห็นถึงความคิดที่ผิดพลาดของพวกเขาคือด้วยข้อความข้างล่างนี้ และจะพูดถึงความจำเป็นในการที่ต้องแสวงหาศาสนาจาก

๒ เหตุผลด้วยกันกล่าวคือ

๑. ตามคำสั่งของสติปัญญา มนุษย์ทุกคนจักต้องรู้จัก และทำการขอบคุณผู้ที่ทำดีต่อเขา

๒. สติปัญญาสอนให้เรารู้ถึงความจำเป็นจะต้องสังกัดกันอันตรายและความสูญเสียที่จะเกิดขึ้น ถึงแม้จะเป็นเพียงการคาดเดาว่าอาจจะเกิดขึ้นก็ตาม

บทวิเคราะห์ถึงสองเหตุผลดังกล่าวข้างต้น

๑. หน้าที่ในการรู้จักการขอบคุณ

เราทุกคนได้ประสบกับคุณูปการแห่งการมีชีวิตในโลกนี้หลายอย่างด้วยกัน ระบบย่อยอาหาร ระบบหายใจ หัวใจ และอวัยวะภายในอื่นๆ ของร่างกายเราทุกส่วนมีค่ามหาศาลเกินกว่าการคิดคำนวณใด แม้กระทั่งความรู้ของเราเสียอีก

แสงจากดวงอาทิตย์ การมีอยู่ของพืชพรรณต่าง ๆ แร่ และสสารต่าง ๆ ที่
ยังอยู่ในดิน ทั้งหมดนี้คือ ความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ซึ่งเราสามารถที่จะใช้
ประโยชน์จากมันได้ด้วยความรู้ และกำลังที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าประทานมาให้แก่
มนุษย์และที่เหนือไปกว่านั้นก็คือ สติปัญญา และมันสมองอันยิ่งใหญ่ของ
มนุษย์นั่นเองที่บดขยี้ภูเขาสูงใหญ่ ๆ ลง จากน้ำและแร่เหล็กต่าง ๆ

เขาได้สร้างพลังงานมหาศาลและสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ขึ้นมากมาย

ถึงตรงนี้อาจมีคำถามว่า เราไม่ควรจะรู้จักผู้ให้คุณประโยชน์อันยิ่งใหญ่
และทำการขอบคุณต่อเขากระนั้นหรือ ?

หากชายใจบุญคนหนึ่งชอบช่วยเหลือคนรับเอาทารกคนหนึ่ง ซึ่งพ่อแม่
จากเขาไปตั้งแต่เกิดไว้เป็นบุตรบุญธรรม เขาได้จัดหาปัจจัยยังชีพทุกอย่าง
ให้แก่เด็กน้อย ให้ความรัก ความเอ็นดู พุ่มพักเด็กน้อยนั้น

และเมื่อเด็กน้อยโตขึ้นเขาก็จัดหาครูและตำรับตำราเรียนให้

มอบทรัพย์สินสมบัติให้แก่เขา รับผิดชอบเด็กน้อยคนนั้นทุกอย่าง

เด็กน้อยคนนี้ไม่มีหน้าที่ต้องรู้จักตัวของผู้มีพระคุณคนนี้ และขอบคุณเขา
กระนั้นหรือ ?

ดวงจิตของเขาที่เด่นเร้าอยู่ไม่มีหน้าที่ต้องสำนึกในบุญคุณอันใหญ่หลวง
นี้ดอกหรือ ?

ในสนามแห่งการดำรงชีพ เรามีหน้าที่ที่จะต้องคำนึงถึงความโปรดปราน
ทั้งมวลที่มีอยู่ และเมื่อئนั้นเราก็จะรู้จักผู้ประทานความโปรดปราน และพระ
ผู้สร้างเราขึ้นมา

ด้วยเหตุนี้เอง ความเพียรพยายามในการให้ได้มาซึ่งแนวทางการปฏิบัติ
(ดิน) อันถูกต้อง คือความต้องการของปัญญานั้นเอง

ผู้ใดที่ยังไม่พบแนวทางอันเป็นสัจธรรม ยังอยู่ในหนทางอันมืดมนไร้ทิศทาง เขาจะต้องไม่หยุดนิ่ง เขาจะต้องทำความรู้จักกับแนวทางที่เป็นสัจธรรม และศาสนาอันเที่ยงแท้ด้วยหลักการและเหตุผลที่มั่นคงและแน่นอน เมื่อไรที่เขาได้รับน้ำเลี้ยงแห่งจิตวิญญาณ และศาสนาที่เที่ยงตรงแล้ว เขาก็จะต้องสำนึกและขอบคุณต่อพระผู้สร้างด้วยหัวใจที่สงบนิ่ง เยือกเย็น และชาญฉลาด

๒. การสกัดกั้นอันตรายและผลเสียที่อาจเกิดขึ้นได้

หากเด็กน้อยคนหนึ่งพูดกับท่านว่า “แมงป่องเข้าไปในเสื้อของท่าน” ท่านคงต้องรีบกระโดดโหยง ถอดเสื้อออกทันที แล้วตรวจสอบทุกซอกทุกมุมของเสื้อตัวนั้นเพื่อหาแมงป่องตัวนั้นให้ได้ หรือไม่ก็จนกว่าจะมั่นใจว่ามันไม่ได้อยู่ในเสื้อของท่าน

ในการเดินทางยาคำคืนหนึ่ง ท่านได้ยืนยันว่ามีพวกโจรดังชุมอยู่ไม่ต้องสงสัยเลยว่า หากท่านไม่รู้จักรoadอื่นที่มั่นใจได้ ท่านก็จะไม่ยอมออกไปโดยเด็ดขาด

ตัวอย่างข้างบนทำให้เกิดความกระจ่างว่า การสกัดกั้นอันตรายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งจำเป็นตามสามัญสำนึก แต่อาจเป็นไปได้ว่าอันตรายเล็กน้อย ๆ อาจไม่มีใครสนใจ แต่ถ้ามันร้ายแรงถึงขนาดเป็นอันตรายต่อชีวิตละก็แน่นอน เขาไม่อาจจะมองข้ามไปได้เลย

อันตรายที่ร้ายแรงที่สุด

ในประวัติศาสตร์การดำรงอยู่ของมนุษย์ เราได้รู้จักกลุ่มบุคคลหนึ่งที่มีชื่อเสียงในด้านการรักษาสัตย์ พุคจริง และปฏิบัติการทำงานที่ดี พวกเขาได้แนะนำตัวเองว่าเป็นทูตมาจากพระผู้เป็นเจ้า ได้เรียกร้องเชิญชวนประชาชนสู่การเชื่อมั่นและรู้จักพระองค์ รวมทั้งให้ปฏิบัติตามงานหนึ่งตามพระประสงค์ของพระองค์ จากผลของความบากบั่นเพียรพยายามอย่างเหนียวแน่นของบุคคลเหล่านี้ ทำให้มีผู้คนหลายกลุ่มชน และเผ่าพันธุ์ทั่วโลก ทุกมุมโลกมุ่งตรงมายังพวกเขา ซึ่งทำให้การถือกำเนิดของท่านนบีมูฮัมมัด(อ) กลายเป็นการเริ่มต้นศักราชของชาวคริสต์ ส่วนฮิจญ์เราะฮ์(การอพยพจากมักกะฮ์สู่มะดีนะ)ของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ) ก็ถูกนับว่าเป็นการเริ่มต้นศักราชของชาวมุสลิมนั่นเอง

ต่อไปเราจะถามตัวเราว่า คำพูดของทูตผู้สื่อสารเหล่านี้ซึ่งได้เชิญชวนประชาชนสู่ศาสนาและการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพวกเขา ได้ย้าเตือนคนเหล่านั้นให้เกรงกลัวการลงทัณฑ์จากผลแห่งการกระทำชั่ว และการถูกพิพากษาในศาลตัดสินความอันยิ่งใหญ่ เบื้องหน้าพระพักตร์ของผู้พิพากษา ผู้ทรงปรีชาญาณ และเต็มไปด้วยความยุติธรรม แล้วกำชับให้เกรงกลัวต่อความสับสนยุ่งยากแห่งวันตัดสิน การถูกลงโทษ และเสี่ยงโหยหวน ในวันนั้นไม่อาจเทียบได้กับคำบอกเล่าของเด็กน้อยคนหนึ่งดอกหรือ ? สำหรับเรามันยังไม่ทำให้นึกถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้กระนั้นหรือ ?

เป็นการถูกต้องแล้วหรือ? ที่เราจะไม่สนใจถ้อยคำ และการกระทำของคนมีศาสนาที่แท้จริงเท่านั้น ทั้งๆที่เขาเหล่านั้นได้ยืนยันหยัดในความเชื่อมั่นที่ตัวเองมีอยู่และไม่เคยละละความพยายาม และการเสียดสีเลย ?

เป็นที่ชัดเจนว่า หากถ้อยคำของผู้สื่อสารเหล่านั้นไม่อาจสร้างความมั่นใจได้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์สำหรับมนุษย์ละก็ อย่างน้อยความคิดหนึ่งก็อาจผุดขึ้นมาว่า “เป็นไปได้ว่าเขาอาจจะพูดจริงก็ได้” ถ้าหากเป็นจริงตามที่

บรรดาผู้สื่อสารเหล่านั้นกล่าวละก็ หน้าที่ของเราก็คืออะไร? เราจะมีคำตอบอะไรต่อหน้าศาลอันทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมของพระผู้อภิบาล

ณ ที่นี้เองที่สามัญสำนึกบอกว่าการหยุดยั้งและสกัดกั้นภัยอันตรายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นเป็นสิ่งที่เราต้องกระทำ นั่นคือเหตุผลที่เราต้องแสวงหา“ดิน”(ศาสนา)

ยิ่งไปกว่านั้น การที่พวกเขาเชิญชวนสู่การดำเนินชีวิตที่ปลอดภัยและตามหลักมนุษยธรรม อีกทั้งยังกล่าวว่าหลังจากความตายยังมีโลกที่กว้างใหญ่ไพศาล และความโปรดปรานอันไร้ของเขตรอคอยผู้ทำดีอยู่ และ

พวกเขายังแจ้งให้ทราบว่า ณ ที่นั้นจะไม่มีความเจ็บไข้ได้ป่วย ความทุกข์ระทม ความกังวลใจและความหวาดกลัวใด ๆ ทั้งสิ้น

สติปัญญาของเราเปิดโอกาสให้ละเลยข่าวสำคัญเหล่านั้นกระนั้นหรือ? เราไม่ควรให้ความสำคัญต่อสัญญาณอันตรายที่ว่าบาปและการดื้อดึงนั้นมีโทษทัณฑ์รออยู่กระนั้นหรือ? เราจะไม่สนใจต่อการแสวงหาศาสนา (ดิน) และพิจารณาเรื่องนี้ดูบ้างดอกหรือ ?

บทที่ ๒

มารู้จักสิ่งที่ไม่อาจสัมผัสได้

เมื่อเราจ้องมองไปที่อาคารสวยงามตระการตาใหญ่โตมโหฬาร

เราเข้าใจได้อย่างง่ายๆ ว่า วิศวกรและผู้รับเหมาก่อสร้างอาคารนี้มีความชำนาญเป็นพิเศษเฉพาะทาง จากการเห็นอาคารที่สมบูรณ์แบบเช่นนี้ทำให้คิดไปถึงความรู้และวิทยาการของผู้สร้างมัน เช่นเดียวกันเมื่อเราดูเครื่องยนต์ เครื่องบิน คอมพิวเตอร์และสิ่งประดิษฐ์ที่ถูกคิดค้นขึ้นมา และผู้สร้างสิ่งเหล่านี้ เราจะพิจารณาอยู่ตรงที่ความรู้ความสามารถของพวกเขานั้น

ไม่มีความจำเป็นอันใดที่เราจะต้องเห็นผู้สร้างอาคาร และผู้ประดิษฐ์ต่างๆ ด้วยตาของเราเอง แล้วถึงจะเชื่อว่ามันมีอยู่จริง ในที่สุดถึงแม้ว่าเราได้ประจักษ์ด้วยตาที่ไม่อาจรับรู้ถึงความรู้ของพวกเขาด้วยประสาทสัมผัสภายนอกได้เหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม เราก็เชื่อในภูมิความรู้ของพวกเขา ทำไมล่ะ? ก็เพราะว่าความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสมบูรณ์ในสิ่งที่ถูกสร้างของพวกเขานั้นทำให้เราเข้าใจได้ถึงภูมิความรู้ของผู้สร้าง

จากตรงนี้เราได้บทสรุปที่ว่า ไม่มีความจำเป็นอันใดเลยต่อการที่เราต้องการรู้ว่าสิ่งนั้นมีอยู่ โดยอาศัยการเป็นและประสาทสัมผัสธรรมดา

แต่ยังมีของอีกมากมายที่ไม่อาจถูกเข้าใจด้วยกับประสาทสัมผัสภายนอก
ได้เลย ทว่า...ด้วยการพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนต่อผลที่มันได้
แสดงออกมา จะทำให้รู้ถึงการมีอยู่ของมันได้ทันที คนที่มีสติปัญญานั้นด้วย
กับการสังเกตและเอาใจใส่เพียงเล็กน้อย เขาก็จะพบว่าไม่มีผลอันใดที่จะ
เกิดขึ้นโดยปราศจาก “เหตุ” หรือ “ผู้ให้กำเนิดผล” นั้น และไม่มีสิ่งใดที่
สมบูรณ์เข้าสู่รูปเข้ารอยเกิดขึ้นโดยปราศจากผู้วางรูปแบบที่เต็มไปด้วยปัญญา
และความรู้อันลึกซึ้ง

ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถแบ่งสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ออกได้เป็น ๒ ประเภท
ด้วยกัน

๑. สิ่งที่เราเข้าใจกันและรับรู้ได้ด้วยกับประสาทสัมผัสทั้ง ๕ เห็นด้วยตา
ได้ยินด้วยหู สัมผัสความร้อนเย็นแข็ง อ่อนนุ่มด้วยมือ และลิ้มรส
เปรี้ยวหวาน มัน เค็ม ด้วยกับลิ้น

๒. สิ่งที่มีอยู่จริงจำพวกหนึ่งที่ไม่อาจรับรู้ได้ด้วยกับประสาทสัมผัส
ภายนอกของเรา แต่จากการศึกษาถึงผลกระทบและผลที่แสดงให้เห็น ทำให้
เรารู้ถึงการมีอยู่ของมัน อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้ไม่ได้มีเพียงชนิดเดียวหรือ
เหมือนกันหมด บางชนิดเป็นวัตถุ บางชนิดไม่ใช่วัตถุ ก็ไม่มีขนาด หรือ
คุณสมบัติเหมือนวัตถุโดยทั่วไป เช่น

ไฟฟ้า

เราไม่อาจจะมองเห็นมันด้วยการดูที่สายไฟได้ แต่เรารู้ว่ามันมีไฟจากกระแสของมัน และผลของกระแสไฟฟ้า ซึ่งก็คือทำให้หลอดไฟสว่าง ดังนั้น ไฟฟ้า คือสิ่งหนึ่งที่มีอยู่จริงถึงแม้ว่าเราไม่อาจเห็นมันได้โดยตรง

แรงดึงดูด

ถ้าเราปล่อยหนังสือที่อยู่ในมือของเรา มันก็ตกลงบนพื้น ซึ่งก็หมายความว่า พื้นได้ดูดมันเอาไว้ แรงหรือพลังงานที่ว่ามันคืออะไร ? ซึ่งเราไม่อาจรู้สึกหรือสัมผัสได้ด้วยกับประสาทสัมผัสของเรา

นี่คือ แรงดึงดูดหนึ่งในสิ่งที่ไม่อาจมองเห็นได้ แต่เรามั่นใจว่ามันมีด้วยการตกของสิ่งของ (ซึ่งคือผลของมันที่ดูดสิ่งนั้นมา)

พลังแม่เหล็ก

ถ้าเราเอาแม่เหล็กไปวางใกล้กับก้อนไม้ชิ้นหนึ่ง จะไม่มีอะไรเกิดขึ้น นอกจากที่เราเห็น แต่ถ้าเราเอาเหล็กดังกล่าวเหยไปแม่เหล็กนั้น เราจะพบว่าแม่เหล็กพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง

รังสีที่มองไม่เห็น

ถ้าเราเอาแท่งแก้วทรงสามเหลี่ยม ให้ดวงอาทิตย์ส่องมาโดนมัน เราจะเห็นรังสี ๗ สี พวยพุ่งออกมาจากแท่งแก้วนั้นอันประกอบไปด้วย

สีแดง สีส้ม สีเหลือง สีเขียว สีน้ำเงิน สีฟ้าและสีม่วง จากรังสีสีแดงถึงรังสีสีม่วงจะไม่พบรังสี สีใดอีก ทั้งๆที่นักวิทยาศาสตร์ค้นพบว่า ยังมีรังสีอื่นอีกที่ดวงตามองไม่เห็น ซึ่งมีผลทางความร้อนและเคมีอยู่

รังสีเหล่านี้มีชื่อว่า “ไม่ใช่สีแดงและไม่ใช่สีม่วง (ศัพท์ทางวิทยาศาสตร์) ในปี ค.ศ. ๑๘๐๐ (ค.ศ.๑๗๙๘) นักฟิสิกส์และนักดาราศาสตร์คนหนึ่งนามว่า เฮอริเชล เกิดความคิดว่า เขาจะต้องทำการค้นคว้าให้ได้ว่า ยังมีรังสีอื่นที่สายตามองไม่เห็นอีกหรือไม่? เขาได้เอา “เทอร์โมมิเตอร์” วางลงบนผ้าผืนหนึ่งซึ่งมีลำแสงทั้งเจ็ดปรากฏอยู่ โดยเลื่อนตำแหน่งไปเรื่อย ๆ วางบนรังสีแต่ละทาง และวัดอุณหภูมิของแต่ละรังสีไว้ เมื่อวัดถึงรังสีสีแดง เขาพบว่าเทอร์โมมิเตอร์นั้นขึ้นสูงมาก หลังจากนั้นเขาก็ได้บทสรุปว่า

ยังมีรังสีที่มองไม่เห็น (ไม่ใช่แสงสีแดง) อยู่ และให้ความร้อนมากกว่ารังสีทั่วไป พลังความร้อนที่เป็นผลมาจากรังสีเหล่านี้ ทำให้มนุษย์เชื่อว่า

“รังสีไม่ใช่แสงแดง” อยู่

ในสมัยนี้เอง นักวิทยาศาสตร์ชื่อ วิลเลียม โจน ได้นำเอาองค์ประกอบทางเคมีส่วนหนึ่งของแร่เงินมา โดยวางไว้หลังรังสีสีม่วง เขากลับพบสิ่งที่ผิดสมมุติฐานไป กล่าวคือไม่พบว่ามีรังสีอื่นอีก

แต่มี “ตัวทำ” อันหนึ่งที่ทำให้องค์ประกอบทางเคมีของแร่เงินนั้นเปลี่ยน
สีเป็นสีดำ

สมัยต่อมานักวิทยาศาสตร์ก็พบว่า การเปลี่ยนสีผิวของร่างกายเมื่อถูก
แสงอาทิตย์นั้นก็เป็นผลทางเคมีของรังสีนี้นั่นเอง

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่ยอมรับกันว่ายังมีรังสีอื่นอีก หลังจากรังสีสีม่วงซึ่งมอง
ไม่เห็นโดยเรียกมันว่า “รังสีหลังแสงสีม่วง”

เสียงที่ไม่ได้ยิน

มีเสียงอีกมากมายที่เราไม่ได้ยิน เสียงเหล่านี้ถูกเรียกว่า “เสียงที่เหนือกว่า
เสียงทั่วไป” ซึ่งจากผลของมัน

ทำให้เราถึงการมีอยู่ของมัน ในวงการแพทย์และอุตสาหกรรมได้ใช้
ประโยชน์จากเสียงเหล่านี้

ความเข้าใจ

พวกเราทุกคนรู้จักตัวเอง คือเข้าใจว่า เรามีชีวิตอยู่ และมีการรับรู้ที่เป็น
ระบบเกี่ยวกับสิ่งภายนอกตัวเรา

ยกตัวอย่าง

๑. ฉันได้แก้ไขปัญหาโจทย์ทางคณิตศาสตร์ที่ยากที่สุดได้แล้ว

๒. ฉันคิดอย่างหนักถึงทฤษฎีหนึ่ง แล้วก็พบว่ามันถูกต้องแล้ว

เช่นเดียวกัน มนุษย์รู้ถึงความรอบรู้ของตัวเอง หมายความว่า “เขารู้ว่าเขา
รู้” ความรู้ ความเข้าใจไม่ใช่สิ่งที่เห็นได้ด้วยตาหรือได้ยินด้วยหู แต่มันคือ
ความเป็นจริงที่ไม่อาจสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัส ซึ่งมนุษย์ทุกคนรู้จักมัน
นอกเหนือจากการเห็นการได้ยิน และประสาทสัมผัสอื่นที่อยู่ในตัวเอง

ส่วนคนอื่นก็ไม่อาจที่จะล่วงรู้ได้

จากแนวทางที่ใช้ประสาทสัมผัส แต่จะต้องรับรู้ถึงการมีอยู่ของมันด้วย
กับสื่อทางผลที่แสดงออกมา เช่น

นักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งได้อธิบายถึงวิธีการแก้ปัญหาวงวิชาการหนึ่ง ก็
เป็นที่รู้กันว่า เขาได้เข้าใจมันในตอนนั้น

ถ้าเรานักวิทยาศาสตร์คนนั้นว่า “ท่านได้รู้ถึงทางออกของปัญหานั้น
แล้วใช่หรือไม่?” เขาก็จะตอบว่า

“ข้าพเจ้ารู้แล้ว” เราเข้าใจว่า เขานั้นมีความรู้ต่อสิ่งที่เขารู้มา หมายความว่า
“เขารู้ว่า เขารู้วิธีแก้ปัญหานั้น ”

การใช้ความคิดสร้างภาพจินตนาการ

มนุษย์สามารถที่จะสร้างภาพทุกชนิดที่เขาต้องการได้ในความรู้สึกนึกคิด
ของเขา เช่น เขาสามารถที่จะสร้างภาพหอ ๆ หนึ่งเหมือน “หอไอเฟล” ใน
โลกแห่งความคิดของเขาได้ภายในจิตใจเดียว ในขณะที่การก่อสร้างจริงๆ
ของมัน (ในโลก) ต้องใช้เวลาหลายปี ต้องมีวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ มากมาย
รวมทั้งแรงงานคนอื่นนับพันคน

ไม่เพียงเท่านั้นเขาสามารถสร้างให้มันใหญ่โตกว่าเป็นพัน ๆ เท่าโดยไม่
ต้องเสียแรงอะไรเลย เช่นเดียวกัน เขาอาจจินตนาการถึงสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีอยู่
จริงในโลกภายนอก เขาสามารถที่จะสร้างสัตว์ประหลาดที่มีหัวหลายหัว

และมีมือ – เท้าหลายอัน ในการจินตนาการของเขาก็ได้

แน่นอนเหลือเกินว่าคนอื่นไม่อาจมองเห็นหรือได้ยินได้
แต่จำเป็นจะต้องติดตามจากผลของมันที่แสดงออกมา หรือจากคำพูดของ
คนๆ นั้น

ความรัก ความเกลียด และการตัดสินใจ

ทุกคนมีสิทธิที่จะนึกชอบสิ่งหนึ่ง และในทางกลับกันก็อาจจะรู้สึกไม่
ชอบต่อสิ่งนั้นก็เช่นกัน

เช่นเดียวกับที่ในชีวิตของเราจำเป็นต้องมีการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ การ
งานทุกอย่างที่เขาชอบมัน เขาก็ต้องตัดสินใจที่จะปฏิบัติสิ่งนั้นและทุกอย่างที่
เขาไม่ชอบ เขาก็จะไม่สนใจมัน และตัดสินใจว่าจะไม่ทำในสิ่งนั้น

ไม่มีใครที่จะล่วงรู้การตัดสินใจของผู้อื่นได้โดยตรง ไม่รู้ว่า เขาชอบหรือ
เกลียดอะไร นอกจากต้องพิจารณาจากผลตอบสนองของมัน เพราะความรัก
ความโกรธเกลียด และการตัดสินใจนั้นไม่ใช่สิ่งที่ถูกมองเห็นหรือได้ยิน
หรือสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสอื่น ๆ

การมีชีวิต

ลูกไก่ตัวเล็กสีส้มสวยงามตัวหนึ่งอยู่ข้างหน้าเรา กำลังตกไปในบ่อน้ำ
และตายก่อนที่จะเราจะช่วยไว้ได้ทัน ในวงจรชีวิตของสัตว์น้อยตัวนี้

ในช่วงเวลานั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง สภาพปัจจุบันของมัน
แตกต่างอย่างไรรกับวินาทีที่แล้ว ที่มันยังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้นั้นไม่หายใจ ไม่วิ่ง
ไม่กินอาหารอีกแล้ว

จำเป็นจะต้องกล่าวว่า สิ่งที่มีอยู่ในสัตว์ที่มีชีวิต และไม่มีในสัตว์ที่ตาย
แล้วก็คือ “ชีวิต” ดังนั้น ตัวชีวิตนี้ไม่อาจสัมผัสหรือมองเห็นได้ แต่เรารู้ได้
ว่าสัตว์ตัวนั้นมีชีวิตก็ดูจากการที่มันยังเคลื่อนที่ และกินอาหาร ได้นั่นเอง

ความเป็นจริงทางวิชาการ และความชัดเจนของตัวอย่างดังกล่าวข้างบน
เป็นที่กระจ่างขึ้นว่า

นอกเหนือจากสิ่งมีชีวิตต่างๆ ไปที่เราสัมผัสได้ด้วยประสาทที่สัมผัสทั้ง
ห้า ยังมีสิ่งอื่นที่ไม่อาจสัมผัสได้โดยตรง

แต่เราสามารถรู้จักสิ่งนั้นได้จากผล และการตอบสนองที่ออกมา

เราจึงได้บทสรุปว่า ไม่เป็นการถูกต้องเลยที่เราจะปฏิเสธสิ่งหนึ่งอัน
เนื่องมาจากเรามองไม่เห็นมัน เพราะ

การมองไม่เห็นไม่ใช่การแสดงถึงการไม่มีของสิ่งนั้น แนวทางการรับรู้ถึง
สิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้มีเฉพาะกับการรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าเท่านั้น
สติปัญญา ความรู้สึกนึกคิดของเราก็สามารถรับรู้ถึงการมีอยู่ของสิ่งหนึ่งได้
ด้วยการดูจากผลของมันที่แสดงออกมา เหมือนกับการมีอยู่ของสิ่งดังกล่าว
ข้างต้น – ที่ถูกรู้จักจากผลที่แสดงออกมา – ไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าไม่มี
เราไม่ต้องการที่จะกล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าก็เหมือนกับสิ่งที่มีอยู่จริงเหล่านั้น
เพราะพระองค์คือความจริงแท้หนึ่งซึ่งอยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น ไม่มีสิ่งใดเหมือน
พระองค์ แต่จุดประสงค์ของเราก็คือ เราสามารถรับรู้ได้ถึงการมีอยู่ของ
สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้ด้วยการพิจารณาผลที่แสดงออกมาของมัน
ฉันใดฉันนั้น เราก็สามารถที่จะรับรู้ถึงการมีอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าได้ ด้วยกับ
ผลที่ปรากฏให้เห็นอยู่

ดังนั้นพวกที่ใช้ตาดูอย่างเดียว แล้วปฏิเสธการมีอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า เพราะไม่อาจมองเห็นได้นั้น ตาใจและความคิดของเขาได้มีคบอดไปแล้ว

เพราะเรารู้แล้วว่า ตามสามัญสำนึก เราสามารถรับรู้ถึงการมีอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าได้ด้วยการพิจารณาระบบแห่งการสร้างสรรค์อันวิจิตรพิสดารของพระองค์

“จงเปิดตาใจของเจ้าออก ซึ่งมันเป็นเสมือนแก่นแท้ของการมองเห็นแล้ว เจ้าก็จะเห็นในสิ่งที่ไม่อาจมองเห็น”

เพราะทุกสรรพสิ่ง คือเครื่องหมายที่แสดงถึงการมีอยู่ของพระองค์

แม้คิดที่ละเอียดกว่า และมีความสำคัญยิ่งกว่าที่กล่าวไป ก็คือ

การพินิจพิจารณากับผลอันเกิดจากพละนาภของพระผู้เป็นเจ้า เช่น โลก และสมาชิกโลกไม่เพียงแต่ชี้แนะเราสู่การมีอยู่ของพระองค์เท่านั้น ยังทำให้เรารู้ถึงความจริงอีกหลายประเด็น กล่าวคือ โลกและสมาชิกโลกนั้น คือสิ่งที่แสดงถึงการมีอยู่ของพระองค์

สิ่งที่แสดงถึงการมีอยู่ของพระองค์ นี้ไ้จะมีเฉพาะกับเรื่องหนึ่งเรื่องใด หรือสถานที่หนึ่งสถานที่ใดไม่ ทุกอุบัติการณ์ที่เกิดขึ้นคือสิ่งที่แสดงถึงการมีของพระองค์ทั้งสิ้น ดังนั้นตัวของพระองค์เอง คือความจริงแท้หนึ่ง ซึ่ง

ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้เสมอเหมือนหรือเท่าเทียมพระองค์ อีกทั้งพระองค์ คือสิ่งที่มีอยู่อันไร้ขอบเขต ซึ่งมีความสมบูรณ์อย่างสูงสุดอยู่ และปราศจากซึ่งความบกพร่องใด ๆ

ด้วยเหตุนี้เอง จากการพินิจพิจารณา และศึกษาถึงร่องรอยแห่งการสร้างของพระผู้เป็นเจ้า

ทำให้เราได้พบความจริงสองประการนี้

- ๑) การที่อยู่ของพระผู้สร้างโลก ซึ่งสรรพสิ่งทั้งมวล คือสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการมีอยู่ของพระองค์
- ๒) อันเนื่องจากสิ่งที่แสดงถึงการมีอยู่ของพระองค์นี้ไว้ซึ่งขอบเขตจำกัดไม่จำเพาะเจาะจงกับเวลาหนึ่งเวลาใด หรือสถานที่หนึ่งสถานที่ใด ทำให้เราได้เข้าใจว่า พระองค์ คือการที่อยู่หนึ่งซึ่งไร้ขอบเขตจำกัดใดๆทั้งสิ้น พระองค์มีคุณลักษณะอันสมบูรณ์แบบถึงแม้ว่า เราจะไม่สามารถรู้ถึงการมีอยู่จริงของพระองค์ได้

ท่านมุฮัมมัด บินอับดุลลอฮ์ คุรอซานิ คนรับใช้ท่านอิมามริฎอ(อ)

กล่าวว่า :

มีคนกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่กับท่านอิมาม(อ) แล้วก็มีผู้ปฏิเสธพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้ายังกลุ่มนั้น ท่านอิมาม(อ) กล่าวกับเขาว่า

“หากเป็นไปได้ตามที่เจ้าพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า ศาสนทูต และคัมภีร์ไม่มีอยู่จริง (ความเป็นจริงมี) ละก็ การนมาซ การถือศีลอด การจ่ายซะกาต และความเชื่อของเราจะเป็นอันตรายสำหรับเราหรือ?”

ชายคนนั้นไม่ตอบอะไรทั้งสิ้น (แสดงว่าไม่มีอันตราย)

ท่านอิมาม(อ) กล่าวต่อไปว่า :

“แต่ถ้าสิ่งที่เรากล่าว คือพระผู้เป็นเจ้ามีจริง ศาสนามีจริง วันแห่งการตัดสินตอบแทนมีจริง (ซึ่งต้องมีอย่างแน่นอน) ว่าเป็นความจริงทั้งสิ้น เจ้าจะไม่พบกับความด้อยค่าและหายนะหรือ?”

(เป็นที่กระจ่างชัดว่า ตามสามัญสำนึกของทุกคน แม้เพียงคาดการณ์ว่ายังมีโลกอื่นอีก เขาก็จำเป็นที่จะต้องปฏิบัติภารกิจทางศาสนาของเขา เพื่อจะไม่ตกอยู่ในสภาพแห่งความหายนะ)

ชายคนนั้นถามขึ้นว่า

“แล้วพระผู้เป็นเจ้าที่ท่านเชื่อนั้นอยู่ที่ไหน และอยู่อย่างไรเล่า?”

ท่านอิมาม(อ) ตอบว่า

“คำถามของเจ้าผิด พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่อยู่ ที่จะถูกตั้งคำถามว่าอยู่ที่ไหน พระองค์เป็นผู้สร้างที่อยู่ (ของทุกสรรพสิ่ง) พระองค์ไม่มีสภาพว่าเป็นอย่างไร จึงไม่อาจตั้งคำถามว่า พระองค์มีอย่างไร พระองค์เป็นผู้สร้างสภาพต่างๆ ขึ้นมาเอง ดังนั้นจึงไม่อาจรู้จักพระองค์ได้ด้วยแนวทางเหล่านั้น

พระผู้เป็นเจ้าไม่อาจรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัส และไม่ทางที่จะนำไปเปรียบกับสิ่งถูกสร้างใด ๆ”

ชายคนดังกล่าวแย้งว่า

“หากว่าไม่อาจรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัส ดังนั้นพระองค์ก็ไม่มี”

ท่านอิมาม(อ) จึงตอบ

“ความหายนะจะมีแก่เจ้า (ทำไมความคิดเขลาขนาดนี้) เพียงเพราะประสาทสัมผัสของเจ้าไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระองค์ เจ้าก็อาจหาญที่จะปฏิเสธ พระผู้สร้างตัวเองกระนั้นหรือ ? แต่พวกเรา ทั้งๆ ที่รู้ว่า เราไม่มีความสามารถที่จะเจอพระองค์ได้ เราก็เชื่อมั่นว่า พระองค์ คือพระผู้อภิบาลของเราแต่เพียงผู้เดียว”

เขากล่าวตอบว่า

“งั้นก็ลองบอกซิว่า พระองค์มีมาเมื่อไร ?”

ท่านอิมาม(อ) ตอบ

“เจ้านั้นแหละจะบอกซิว่าพระองค์ไม่มีมาตั้งแต่เมื่อไร เพื่อที่ข้าจะได้บอก
ว่า พระองค์มีมาตั้งแต่เมื่อไร(หมายความว่า พระผู้เป็นเจ้ามีอยู่ก่อน
“กาลเวลา” พระองค์เป็นผู้สร้าง “กาลเวลา” ขึ้นมา)”

เขากล่าวว่า

“เหตุผลในการพิสูจน์การมีอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าคืออะไร ?”

ท่านอิมาม(อ) ตอบว่า

“เมื่อเวลาที่ข้าคิดพิจารณาในเรื่องร่างกายของข้า ข้าเห็นว่า ตัวข้าเองไม่
อาจเพิ่มเติมให้มันสั้น ยาว ได้ตามใจชอบ เช่นเดียวกับที่ไม่อาจรู้สึกให้สบาย
หรือไม่ให้สบายตามใจปรารถนาของตัวเองได้ (บางครั้งพยายามที่จะให้หาย
ป่วยจากโรคหนึ่ง แต่ก็ไม่เป็นผล) ด้วยสาเหตุดังกล่าว และจากการพิจารณา
ระบบแห่งสุริยจักรวาล อีกทั้งสิ่งถูกสร้างทั้งหมดในโลกทำให้ข้าเข้าใจได้ว่า
ร่างกายของข้าและโลกที่ถูกสร้างนี้มีพระผู้อภิบาล และพระผู้สร้าง (ที่ทรง
รอบรู้ และปรีชาญาณ)”

บทที่ ๓

ตัวอย่างหนึ่งจากระบบของโลก

ในโลกนี้ในทุกสิ่งที่เราได้พิจารณาไม่ว่าจะเป็นอนุที่เล็กที่สุดหรือระบบสุริยจักรวาลอันยิ่งใหญ่ก็ตาม

เป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความเป็นระบบที่สมบูรณ์ และละเอียดถี่ถ้วน มันยังทำให้นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่เกิดความอัศจรรย์ใจยิ่ง

มร. ซิซิล บอยซ์ ฮาแมน อาจารย์คณะชีววิทยา มหาวิทยาลัยออสบูรี

เขียนไว้ว่า

“เมื่อเราได้มองเห็นหยดน้ำหยดหนึ่งในกล้องจุลทรรศน์ เช่นเดียวกับที่เมื่อเราได้ส่องดูดวงดาวที่อยู่ไกลที่สุดด้วยกล้องดูดาว มันทำให้ข้าพเจ้าตกอยู่ในภวังค์อันใหญ่หลวง”

มีหลายระบบที่อยู่ในธรรมชาติซึ่งสามารถอธิบายถึงการเกิดขึ้นของมัน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเสียอีกด้วยกับกฎเกณฑ์ที่ได้ตั้งสมมุติฐานไว้แล้ว

ด้วยเหตุนี้เอง กฎเกณฑ์ทางธรรมชาติจึงเป็นสิ่งที่แน่นอนและตายตัว นักวิทยาศาสตร์ได้พากเพียรพยายามแสวงหากฎเกณฑ์ทางธรรมชาติ (ที่ยังไม่ถูกค้นพบ) อย่างไม่รู้จบ ความพากเพียรของพวกเขาที่จะรู้ผล

ผืนแผ่นดินที่เราอาศัยอยู่นั้น เมื่อพิจารณาจากความใหญ่ ความเล็ก ความใกล้ – ไกลจากดวงอาทิตย์และความเร็วที่โคจรรอบตัวเอง มันยังมีความเป็นระบบระเบียบ ซึ่งสามารถที่จะเป็นศูนย์กลางการดำรงชีวิต และการมีชีวิตอยู่ หากว่าภายใต้กฎเกณฑ์ที่มีอยู่เกิดการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยก็จะพบกับความสูญเสียที่ไม่อาจหาอะไรมาทดแทนได้เลย

“อากาศ” ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบขึ้นด้วยก๊าซที่ใช้ในการดำรงชีวิตทั้งที่มีขนาดเล็กมากไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าสามารถที่จะทำหน้าที่ปกป้องโลกนี้จากการจู่โจมของลูกอุกกาบาตจำนวนนับ ๒๐ ล้าน ชิ้นเล็กๆ ในแต่ละวันซึ่งมีความเร็วโดยเฉลี่ยประมาณ ๕๐ กม. / นาที

ระบบแห่งการแผ่รังสีความร้อนบนพื้นโลกซึ่งเหมาะสมสำหรับการดำรงชีวิตก็เป็นหน้าที่หนึ่งของ“อากาศ” นั่นเอง

การถ่ายเทความร้อนและการระเหยของน้ำในมหาสมุทรก็เป็นหน้าที่ของ “อากาศ” ที่ว่า หากไม่มีอากาศ

แล้วแน่นอนเหลือเกินว่าทุกทีในผืนโลกนี้จะต้องเหือดแห้งไป และไม่เหมาะกับการมีชีวิตอยู่เลย

แล้วทำไมเราต้องไปไกลกันด้วย ?

ที่ใกล้ที่สุด ก็คือตัวของเราเอง!

ความลึกกลับแห่งการสร้างมนุษย์นั้นไม่อาจคำนวณนับได้เลย ถึงแม้ว่าบรรดานักวิชาการและนักวิทยาศาสตร์ของโลกได้ทำการศึกษา และค้นคว้าเป็นเวลาหลายปี แต่จนถึงปัจจุบันก็ยังไม่อาจทำความเข้าใจกับความมหัศจรรย์ดังกล่าวได้เลย

ดร.อเล็กซิส การ์ด ได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมา หลังจากที่ได้ทำการค้นคว้าเป็นเวลาหลายปี

เขาได้แสดงความคิดว่า

“จนถึงเดี๋ยวนี้ ชีววิทยาและวิทยาศาสตร์สาขาอื่นๆ ก็ยังไม่สามารถเข้าใจถึงสัจธรรมแห่งร่างกายของมนุษย์ได้เลย ยังมีอีกหลายร้อยคำถามที่ยังหาคำตอบไม่ได้”

ต่อไปนี้ขอให้เราพิจารณาตัวอย่างแห่งความน่าอัศจรรย์ของการมีอยู่ของตัวเอง ดังนี้

เซลล์ของร่างกาย :

ร่างกายของมนุษย์ก็เหมือนกับโครงสร้างหนึ่งที่ประกอบไปด้วยชิ้นส่วนเล็ก คือ “เซลล์” ซึ่งแต่ละส่วนของมันก็มีชีวิตมันต้องกินอาหาร ผักใส่ปกป้อง และขยายเซลล์ต่อไป เหมือนกับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ

ในโครงสร้างของ “เซลล์” ทั้งหมด ส่วนใหญ่เป็นธาตุ เช่น ธาตุเหล็ก แคลเซียม ทองแดง ออกซิเจน ไฮโดรเจน ไนโตรเจน ซัลเฟอร์ ฯลฯ

จำนวนของ “เซลล์” ในร่างกายของมนุษย์ธรรมดามีประมาณ ๑๐๑๖ หรือ ๑๐,๐๐๐ ล้านล้านเซลล์นั่นเอง

“เซลล์” ที่มีชีวิตเหล่านี้ร่วมมือกันอย่างดีเยี่ยม และทำหน้าที่สู่เป้าหมายอันเดียวกัน พวกมันจะไม่รู้สึกอึดเลย ต้องการอาหารอยู่ตลอดเวลา “เลือด” ทำหน้าที่นี้พร้อมกับการช่วยเหลือของหัวใจได้เป็นอย่างดี

(สูบฉีดไปทั่วร่าง) โครงสร้างของหัวใจก็เป็นสิ่งที่มีความสมบูรณ์ สามารถสูบฉีดเลือดไปหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายโดยผ่านหลอดเลือด

หลังจากที่เลือดได้ทำหน้าที่ส่งอาหารไปยังเซลล์ต่างๆ แล้ว มันก็จะทำหน้าที่ดูดเอาสิ่งที่เป็นพิษที่รวมอยู่ในเซลล์ต่างๆ ออกมาที่กลายเป็นเลือดเสีย กำลังจะกลับไปสู่หัวใจ หัวใจจะทำหน้าที่ฟอกมันให้กลับเป็นเลือดดีดังเดิมส่งไปยังทั่วร่างกาย

ไม่เพียงเท่านั้น มันยังทำหน้าที่ทำลายสารมีพิษอื่น ๆ เพื่อป้องกันสิ่งแปลกปลอมที่จะเป็นอันตรายต่อร่างกาย การรวมตัวและขนาดที่พอดีของวัตถุธาตุต่าง ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นเซลล์ และโครงสร้างของหัวใจซึ่ง

บรรดานักคิดในปัจจุบันให้ความสนใจนั้น ยังไม่เพียงพอที่จะแสดงถึงระบบที่สมบูรณ์และสูงส่งอีกหรือ ?

หากเราเรียกร่างกายของมนุษย์ว่าเป็นคลังแห่งความอัจฉริยะและในขณะเดียวกันก็มีระบบที่น่าอัศจรรย์ละก็ เรายังกล้าแปลงคำพูดอันไร้สาระ (ว่าไม่มีผู้สร้างเรา) ออกมาอีกหรือ ? ไม่มีทางหรอก

ด้วยเหตุนี้จะต้องกล่าวว่า โลกมันคงอยู่บนระเบียบแบบแผนที่สมบูรณ์ และแน่นอนที่สุดว่าในทุกระเบียบกฎเกณฑ์จะต้องมีผู้ให้กำเนิดที่รอบรู้ และปรีชาญาณ

บทที่ ๔

ผู้ให้กำเนิดความเป็นระบบคือใคร ?

คอมพิวเตอร์

ทุกวันนี้ มนุษย์สามารถที่จะทำงานที่ย่งยากของตัวเองได้โดยง่าย ด้วยกับเครื่องมือหลายๆอย่าง หนึ่งในเครื่องมือดังกล่าวที่น่าพิศวงทั้งในความสามารถก็คือ “คอมพิวเตอร์”

ซึ่งท่านคงรู้มาบ้างแล้วว่ามันทำงานได้อย่างไร? หรือตัวอย่างก็คือ “คอมพิวเตอร์” สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคของคนป่วยที่เป็นมาก่อน ให้แก่หมอภายในเวลาเพียงไม่กี่นาที ในการวินิจฉัยโรคมันสามารถจะตรวจสอบรายละเอียดของอาการที่เคยเกิดขึ้นในปีที่แล้วหรือ ๑๐ ปีที่แล้ว และเสนอวิธีรักษาโรคนั้นได้ เครื่องมือดังกล่าวสามารถที่จะสั่งยาที่จำเป็น และให้พยาบาลได้ให้ยานั้นแก่ผู้ป่วยได้ทันเวลาในบางโรงงานที่สำคัญๆ ก็ยังใช้ “คอมพิวเตอร์” ในการควบคุมการทำงานและเครื่องจักรต่างๆ

เป็นไปได้หรือไม่ อุปกรณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ? หรือว่าระบบอันน่าอัศจรรย์นี้แสดงถึงความสามารถและปรัชญาของผู้สร้าง ?

แน่นอนเหลือเกินใครก็ตามที่อยู่ต่อหน้าอุปกรณ์เหล่านี้ย่อมต้องนึกถึง
ความคิดอันเลอเลิศ และมันสมองที่ชาญฉลาดของผู้สร้าง

ครัวอัตโนมัติ

“ออร์บิส” คือชื่อของอุปกรณ์ชนิดหนึ่งที่ทำงานด้วยคอมพิวเตอร์ ซึ่งใน
เวลาเพียง ๑ ชั่วโมง สามารถที่จะเตรียมอาหารอย่างดีสำหรับคนมากกว่า ๑,
๐๐๐ คนได้

ปัจจุบันในบางประเทศก็นิยมใช้อุปกรณ์ชนิดนี้ในภัตตาคาร อุปกรณ์
ชนิดนี้ทำงานได้มากกว่าก๊ักชั้นยอดถึง ๒๐ เท่า

เมื่อคุณจอดรถข้าง ๆ ภัตตาคาร (ที่มีอุปกรณ์นี้อยู่) มีไม้ค้ำอยู่ข้าง ๆ คุณ
คุณจะถูกปุ่มตรงกลาง ทันใดนั้นก็จะมีเสียงออกมา “จะรับอะไรคะ” แล้วคุณ
ก็สั่งชนิดของอาหาร ภายในเวลาเพียง ๘ นาที ๑๑ วินาที ถาดชนิดพิเศษก็จะ
นำอาหารมาให้แก่คุณ

วิธีการทำงานของครัวอัตโนมัติ

เมื่อผู้ซื้อได้กดปุ่มแล้ว ไฟของ “ออร์บิส” จะสว่างขึ้น แล้วผู้ซื้อก็จะเลือก
รายการอาหารที่ต้องการ เช่น

แซนดวิช จะมีคนอยู่ประจำที่เครื่อง “ออร์บิส” นั้นคอยกดปุ่มรายการ
อาหารตามที่สั่ง แล้วเครื่องก็จะทำงานเอง

เริ่มตั้งแต่ตัดขนมปังออก ตักเนื้อลงไปในกระทะ ประมาณ ๔ นาที ๗ วินาที มันก็จะสุก แล้วมันก็นำมาวางบนขนมปัง โดยอัตโนมัติ แล้วใส่เครื่องเทศหรือผักต่าง ๆ ลงไปบนขนมปัง เมื่อทุกอย่างเสร็จแล้วก็จะถูกนำมาใส่ไว้ในตระกร้า

อุปกรณ์อัตโนมัติ เช่น “ออร์บิส” นี้จะไม่มีผู้สร้างกระนั้นหรือ? เกิดมาด้วยความบังเอิญ หรือว่ามันคือ

ผลผลิตทางความคิด และความบากบั่นอดทนของนักวิศวกรคนหนึ่ง ซึ่งได้คิดค้นมันดว้ยกับการคำนวณอย่างละเอียดถี่ถ้วนไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ

ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า ความเป็นระบบของตัวอย่างข้างต้นที่ท่านได้พิจารณาแล้วนั้น มันคือผลผลิตทางความคิดของผู้สร้าง และผู้ประดิษฐ์มันขึ้นมา กล่าวคือ ถ้าไม่มีผู้คิดค้น และไม่ได้สร้างมันขึ้นมาด้วยการคำนวณ

และวัดขนาดอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว แน่แน่นอนเหลือเกินเครื่องจักรที่ว่าไม่อาจจะเกิดขึ้นได้

จากตรงนี้ กฎเกณฑ์อันหนึ่งจึงเกิดขึ้นคือ ระบบและความเป็นระเบียบจะต้องเกิดมาจากสิ่งที่มีความรู้และมีความสามารถ “ความบังเอิญ”

ไม่อาจเป็นที่มาของความน่าอัศจรรย์ และระบบนี้ได้เลย เพราะทุกสิ่งจะมีผลที่แสดงออกเฉพาะของมัน ดังที่ว่า การรอคอยการเหือดของน้ำเย็นถือเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง ฉะนั้นนั่น ความบังเอิญเป็นที่ยามาของความมีระบบก็เป็นความคิดที่ผิดเช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้เอง ความเป็นระบบระเบียบซึ่งมีอยู่ในสมอง ประสาทส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ชีพจร หัวใจ ตาและตัวอย่างอื่น ๆ ที่อาจพบได้ คือเหตุผลที่เพียงพอต่อการกล่าวว่า โลกนี้มีผู้สร้าง และผู้วางกฎระเบียบที่ทรงรอบรู้ และมีความสามารถ ไม่ว่าเราจะพิจารณาในความเร้นลับของระบบแห่งการสร้างสรรค์มากเท่าใด เราก็จะพบกับความยิ่งใหญ่ของพระผู้สร้างมันนั่นเอง หรือจะกล่าวว่า มันสมองของมนุษย์ และโครงสร้างของร่างกายด้วยค่ากว่า “คอมพิวเตอร์” กระนั้นหรือ?

แน่นอน ท่านจะต้องเห็นด้วยอย่างยิ่งว่า มันทั้งหมดคนั้น คือพยานยืนยันถึงความสูงส่งและความยิ่งใหญ่ของปฐมบทอันรอบรู้ปรีชาญาณ และผู้สร้างมันขึ้นมา ขอเสริมว่า ความรู้สึกและการรับรู้ซึ่งมีให้เห็นในตัวของมนุษย์นั้น นับเป็นเหตุผลที่กระจ่างชัดมากที่แสดงถึงการมีปัญญา และรู้แจ้งของพระผู้สร้าง เพราะคนที่ไร้ปัญญา

และรอบรู้ขนาดนั้น เป็นไปไม่ได้เลยที่จะให้กำเนิด หรือสร้างสิ่งที่เต็มไปด้วยการรับรู้และการรู้แจ้งที่ประเสริฐ(เช่นมนุษย์ ฯลฯ)

อัลกุรอานในหลายโองการด้วยกัน ได้ชี้ให้เห็นถึงสมมุติฐานที่แข็งแกร่ง และเป็นสัจธรรมดังกล่าวที่ว่า

“อัลลอฮ์ คือ ผู้ซึ่งยกท้องฟ้าขึ้นโดยปราศจากเสาที่เจ้าจะมองเห็น แล้วพระองค์ก็มุ่งตรง (ด้วยพละานุภาพ) ไปยังอิสรหฺ (การมีอยู่ของทุกสรรพสิ่ง และทำการควบคุมให้เป็นไปตามระบบที่พระองค์วางไว้)

พระองค์ได้ควบคุมดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ทุกอย่างจะดำเนินไปตามเวลาที่ถูกกำหนดไว้ พระองค์ทำการบังคับบัญชากิจการงานทั้งปวงทำการแยกแยะอธิบายสัญลักษณ์ต่างๆ (ของพระองค์) เพื่อที่ว่าสุเจ้าจะได้มีความเชื่อมั่นอย่างมั่นคงต่อการพบกับพระผู้อภิบาลของสุเจ้า”

(บทอิร – เราะอ์ด: ๓)

บทที่ ๕

ความเร้นลับทางธรรมชาติจะถูกค้นพบ

ความก้าวหน้าอันยิ่งใหญ่ของวิทยาการของมนุษยชาติได้ทำการค้นพบสิ่งที่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยรับรู้เรื่องแล้วเรื่องเล่า และได้ทำลายความเชื่อขึ้นพื้นฐานที่ไม่ถูกต้องในกฎเกณฑ์ทางฟิสิกส์ และวิทยาศาสตร์แขนงอื่น ๆ

ตัวอย่างเช่น ในสมัยก่อน พวกเขาคิดว่าอวัยวะบางส่วนในร่างกายไม่มีประโยชน์ แต่ในปัจจุบัน หลังจากทีวิทยาการในเรื่องดังกล่าวได้ถูกค้นคว้าวิจัยแล้วกลับมีบทสรุปถึงคุณค่ามหาศาลของสิ่งนั้นๆ ต่อไปคุณค่าที่สำคัญอื่น ๆ ก็คงจะถูกค้นพบในไม่ช้าด้วยอุปกรณ์การตรวจสอบที่ทันสมัย เพื่อทำความเข้าใจในหัวข้อเรื่องดังกล่าว ขอยกตัวอย่างต่อไปนี้

(๑) ต่อม “ซัยมัส”

“ซัยมัส” คือ ต่อมเล็กๆ ต่อมหนึ่งอยู่ในทรวงอกใต้กระดูกขาไ้ (กลางทรวงอก) บนหลอดลม ก่อนหน้านี้ต่อม “ซัยมัส” ไม่เป็นที่ชี้ชัดว่ามีไว้ทำหน้าที่อะไร ถึงขนาดนักสรีรวิทยาบางคนกล่าวว่า

มันเป็นอวัยวะที่เพิ่มขึ้นมา แต่ปัจจุบันเป็นที่รับรู้กันว่า ต่อม “ซัยมัส” มีส่วนอย่างมากในการป้องกันสิ่งไม่พึงปรารถนาจากภายนอกที่เข้ามาสู่ร่างกาย

นักสรีรวิทยาบางคนยังเชื่ออีกว่า ต่อมนี้มีผลอย่างมากหลังจากเข้าสู่วัยรุ่น โดยมีส่วนในการเจริญเติบโตของร่างกาย และความรู้สึกทางเพศ การเอามันออกจากร่างกายอาจมีผลทำให้อวัยวะส่วนที่สร้างความรู้สึทางเพศผิดปกติ ทำให้แคะแกรนได้

(๒) ต่อม “เอพิฟิซ”

อยู่ในสมอง มีความสลับซับซ้อนยิ่งกว่าต่อม “ธัยมัส” เสียอีก ก่อนนี้นักสรีรวิทยา บางคนคิดว่ามันไม่มีประโยชน์อันใด แต่ในปัจจุบันกลับเชื่อว่า ต่อมนี้มีหน้าที่ควบคุมการเจริญเติบโตทางเพศ และยับยั้งการโตวัยก่อนกำหนด และยังมีหน้าที่อื่นอีก การไม่มีต่อมนี้อาจมีผลถึงเสียชีวิตได้

(๓) ต่อม “ทอนซิล”

สมัยก่อนแพทย์เชื่อว่า ต่อมนี้ไม่มีประโยชน์ ถ้ามันเกิดบวมขึ้นมา เขาจะสั่งผ่าตัดมันออกทันที แต่ในทุกวันนี้ ผู้ชำนาญการให้ความสนใจพิเศษต่อ ต่อม “ทอนซิล” ในร่างกาย การเอามันออกถือว่าเป็นผลเสียต่อร่างกาย พวกเขาจะไม่อนุญาตให้เอามันออก

ต่อม “ทอนซิล” จะสร้างสิ่งหนึ่งขึ้นมาทำหน้าที่ป้องกันเชื้อโรคในสภาพเหมือนเขื่อนที่แข็งแรงอยู่ในช่องหลอดลม ทำหน้าที่ฟอกอากาศที่เข้าใช้ในการหายใจเข้าให้สะอาด และทำลายเชื้อโรคที่แฝงเข้ามา

บางทีมีสิ่งสกปรกในอากาศปะปนอยู่มาก หรือมีเชื้อโรคที่แข็งแรงปนเข้ามา ต่อมนี้ก็จะทำหน้าที่มากขึ้นจนกระทั่งสิ่งสกปรกถูกขจัดไปในที่สุด

การเอาต่อม “ทอนซิล” เหล่านี้ออกเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเพราะ

- ๑) เป็นการปล่อยให้เชื้อโรคเข้าไปอย่างอิสระในลำคอเข้าสู่ทรวงอก และระบบการหายใจ ทำให้เกิดโรคเกี่ยวกับระบบหายใจ

๒) ถ้าเอาต่อม “ทอนซิล” ออกเชื้อในโพรงจมูกจะบางกว่าปกติทำให้ ลำคอและจมูกแห้ง ไม่เพียงพอ

เมื่อภายในลำคอเกิดการเห็บและเน่า ต่อมา ” ทอนซิล ”

จะทำหน้าที่เหมือนกับสัญญาณอันตรายหนึ่งที่จะบอก

ให้แพทย์ทราบอาการที่เกิดขึ้นภายในลำคอ แต่ถ้าไม่มีต่อมนี้นี้ เป็นไปได้ว่าการเน่าที่ลำคอและหลอดเสียงไม่อาจถูกตรวจสอบได้ และยังจะมีผลข้างเคียงอื่นอีก คือ “โรครุมาดิซึม”

(๔) “ไส้ติ่ง”

นักวิชาการกลุ่มหนึ่ง หลังจากที่ได้ค้นคว้าอย่างละเอียดแล้วจึงได้บทสรุปว่า “ไส้ติ่ง” มีส่วนอย่างมากในการต่อสู้กับโรคมะเร็ง การเอามันออกก่อนถึงเวลาจำเป็น อาจมีผลทำให้โรคมะเร็งกำเริบขึ้นมาได้

วารสารการแพทย์ “ญามา” เขียนว่า:

“การตัดไส้ติ่งของบุคคลที่มีโอกาสเป็นมะเร็งออก มีผลอย่างน่าเป็นห่วงว่าจะเกิดเป็นมะเร็งขึ้นได้”

การพิจารณาตัวอย่างข้างต้น และตัวอย่างอื่น ๆ ทำให้เรากระจ่างว่า :

หากเราไม่พบสิ่งที่มีคุณค่าในสิ่งหนึ่ง เราก็จะต้องไม่คิดว่ามันไร้ค่า แต่ควรรอคอยว่า สักวันหนึ่งคุณค่าของมันอาจจะถูกค้นพบได้ เพราะขณะที่วิชาการของมนุษยชาติได้ก้าวล้าหน้าไปเท่าใดก็เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น

และเมื่อเปรียบเทียบกับตำราธรรมชาติอันยิ่งใหญ่แล้ว มันก็เป็นเพียง
หนึ่งบรรทัดเท่านั้นเอง

ไอน์สไตน์ เขียนในหนังสือ “ปรัชญาสัมพัทธ์” ว่า:

“สิ่งที่เราได้เรียนรู้จาก “ตำราธรรมชาติ” นั้น สอนให้เราได้ใน
หลายอย่างแต่เราก็ต้องรู้ไว้ด้วยว่า จนถึงเดี๋ยวนี้เรายังห่างไกลจากการค้นพบ
อันสมบูรณ์ของความเร้นลับทางธรรมชาติอีกมาก ”

วิลเลียม เจมส์ กล่าวว่า :

“ความรู้ของเราเมื่อเทียบกับความไม่รู้ของเราแล้ว เปรียบได้ดั่งเช่น
หยดน้ำหนึ่งหยดเมื่อเทียบกับมหาสมุทรกระนั้น ”

แต่ก็ยังมีความวิตุนิยมบางคนคิดว่ามันไม่มีคุณค่าใดๆ เพียงเพราะเขาไม่รู้
ถึงความเร้นลับ และคุณลักษณะเฉพาะของสิ่งมีชีวิตต่างๆ

การคิดอย่างนี้ไม่ผิดดอกหรือ? ขณะที่ ถ้าเขาพิจารณาอย่างรอบคอบ

เขาจะพบได้อย่างง่ายดายว่า “ความไม่รู้” กับ “การไม่มี” นั้น

ห่างไกลกันเหลือเกิน เป็นการไม่ถูกต้องเลยที่มนุษย์คนหนึ่งไม่สามารถ
ค้นพบสิ่งหนึ่งเป็นสาเหตุให้เขาปฏิเสธว่า มันไม่มี

เป็นที่กระจ่างว่า การไม่รู้ถึงคุณสมบัติของสิ่งมีชีวิตนับล้านๆ อย่าง
จะต้องไม่เป็นตัวอุปสรรคอันใดต่อการที่มนุษย์จะพยายามทำความเข้าใจกับ
ความลึกลับของโลกที่ถูกสร้าง และระบบอันน่าอัศจรรย์นี้ ซึ่งนำพาสู่การรู้จัก
ต่อผู้สร้างอันชาญฉลาด และรู้แจ้งในทุกสิ่ง

ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า เพียงการศึกษาสิ่งที่มีอยู่ในโลกเพียงอย่างเดียว หรือ
แม้กระทั่งบางส่วน ก็เพียงพอแล้วสำหรับการชี้นำสู่ “ผู้วางระบบ” และ
“พระผู้สร้างผู้ทรงเกรียงไกร ”

ตัวท่านเอง หากพบตำราเล่มหนึ่งที่เพียบพร้อมไปด้วยข้อมูลทางวิชาการ และมีเหตุผลที่น่าเชื่อถือ แต่บางวรรคบางตอนของมันไม่อาจทำให้ท่าน เข้าใจได้ ท่านจะตัดสินใจคัดลอกตำราเล่มนี้ได้อย่างไร ? ท่านจะไม่สนใจต่อข้อมูล

วิชาการที่เป็นผลิตผลทางความคิดอันสูงส่ง และยิ่งใหญ่ส่วนอื่นกระนั้น หรือ ? แน่แน่นอนต้องไม่ใช่ เช่นนั้น มันจะไม่ดีกว่าหรือที่เราจะต้องกอดูอยู่เสมอ ว่า

“โลกนี้ก็เหมือนกับดวงตา ขนตา และคิ้ว
อยู่ ณ ที่ ๆ ของมันก็คืออยู่แล้ว” (ตำนาน)

บทที่ ๖

กฎ “ลาวัวซิเย” และกฎแห่งการสร้าง

เราทุกคนรู้จัก และเคยเห็นเปลวไฟ เมื่อไฟลุกโชนเราไม่เคยคิดเลยหรือว่าไฟ คืออะไร ? ทุกวันนี้เรารู้ว่า

ไฟประกอบขึ้นมาจากก๊าซออกซิเจนถูกเผาไหม้ในอากาศ แต่นักเล่นแร่แปรธาตุสมัยก่อนเคยคิดว่า มีสิ่งหนึ่งที่มองไม่เห็นอยู่ในถ่าน หรือน้ำมัน เมื่อมันถูกเผา มันก็จะออกมาในรูปของเปลวไฟ !

ทศนะเช่นนี้ ค่อยๆ แพร่กระจายออกไปมีคนเชื่อมากขึ้นเรื่อย ๆ และมีนักวิชาการ จำนวนไม่น้อยสนับสนุนทศนะดังกล่าว และตั้งชื่อวัตถุที่มองไม่เห็นว่า “ฟลอจิสตอน”

สตาสส์ กล่าวว่า :

“วัตถุที่ชื่อว่า “ฟลอจิสตอน” (แก่นแท้ และหัวใจของไฟ) มีอยู่ในใจกลางของวัตถุที่ถูกเผาไฟ เมื่อมันถูกเผา มันจะออกมาในรูปของเปลวไฟ”

และเขายังให้คำอธิบายอีกว่า สาเหตุที่ไม่ ถ่าน และน้ำมันจะถูกเผาไหม้ อย่างรวดเร็ว นั้น ก็เป็นเพราะว่า

ในสสารเหล่านี้มี “ฟลอจิสตอน” อยู่เป็นจำนวนมาก แต่ในสสารจำพวก โลหะจะมี “ฟลอจิสตอน”อยู่น้อย

เขา และพรรคพวกของเขายังเชื่ออีกว่า เมื่อเราเผาเหล็กด้วยความร้อน “ฟลอจิสตอน” จะออกมา และที่เหลือจะอยู่ในรูปของ “เสียง” (มีเสียงเวลาเผาไฟ)

เขายังได้กล่าวในเรื่องกำมะถันว่า :

“ถ้าเราทำการเผากำมะถัน “ฟลอจิสตอน” ก็จะออกมา ส่วนก๊าซไร้สีซึ่งความจริง ก็คือ กำมะถันที่ไม่มี “ฟลอจิสตอน” คง อยู่”

รูเอล นักเคมี และครูของ ลาวัซซีเย ก็ยอมรับทัศนะดังกล่าวด้วย เขาได้พยายามทำการพิสูจน์ให้เห็นเป็นจริง

ลาวัซซีเย นักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศส ผู้วางรากฐานวิชาเคมีสมัยใหม่คน หนึ่งได้ทำการศึกษาคำกล่าวของครูตัวเองคือ รูเอล และนักวิทยาศาสตร์ สมัยก่อน เขาได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวอย่างละเอียดแล้วก็พบว่า ความเชื่อใน เรื่อง “ฟลอจิสตอน” นั้นไม่มีมูลเลย

ในปี ค.ศ. ๑๗๗๒ เขาได้นำเอาตะกั่วสีน้ำเงินขึ้นหนึ่งเผาด้วยแสงอาทิตย์ (ซึ่งอาศัยเมล็ดถั่วเขียวในการรวมแสง) เขาได้สังเกตว่าน้ำหนักของมัน เพิ่มขึ้น เขาบอกกับตัวเองว่า อากาศถูกรวมเข้ามาในโลหะนั้น ทำให้น้ำหนัก เพิ่มขึ้น ถ้าหากมี “ฟลอจิสตอน” อยู่จริง น้ำหนักก็ควรจะลดลง (เพราะได้ ระเหิดออกมา) ดังนั้นเขาจึงลบสิ่งทฤษฎี “ฟลอจิสตอน” ทิ้ง

เขาได้ตอบย้ำทัศนะของเขาว่า : หากเราเอาตะกั่วที่ถูกเผาไฟแล้ว ให้ความ ร้อนเข้าไป มันจะปล่อยอากาศที่ถูกดูดเข้าไปในตอนแรกออกมา และกลับ กลายเป็นตะกั่วอีกครั้งหนึ่ง

เช่นเดียวกันในปี ค.ศ. ๑๗๗๖ เขาได้วางหลอดไฟไว้ใต้ถาดใบหนึ่งที่มี พรอทอยู่เต็ม แล้วให้ความร้อน

เป็นเวลา ๑๒ วัน ไม่นานนักก็มีแผ่นสีแดงปกคลุมอยู่บนแผ่นหน้าพรอท นั้น

ลาวัวซิเย ค้นพบว่า : อากาศที่อยู่ในจานไม่อาจถ่ายเทได้ เขาพูดกับตัวเองว่า อากาศในจานจะต้องเข้าไปรวมอยู่กับปรอทอย่างแน่นอน ซึ่งทำให้เกิดแผ่นบาง ๆ สีแดงนั่นเอง เพื่อสนับสนุนคำพูดของตัวเอง เขาได้แยกแผ่นบาง ๆ สีแดงออก และให้ความร้อนแก่มันเขาเห็นว่าก๊าซได้พวยพุ่งออกมาจากมันซึ่งถ่ายเทได้ ในที่สุดเขาก็ได้บทสรุปว่า เมื่อเวลาเผาปรอทนั้น จะไม่มีอะไรออกมาจากมัน แต่ในอากาศมีก๊าซอยู่ชนิดหนึ่งที่เข้าไปรวมตัวกับปรอทแล้วผลิตออกไซด์ของปรอทออกมา เขาได้ตั้งชื่อก๊าซชนิดนี้ว่า “ออกซิเจน”

ลาวัวซิเย แสดงทัศนะอย่างตรงไปตรงมาว่า เรื่อง “ฟลอจิสตอน” ไม่เป็นความจริงแต่ประการใด และยังเพิ่มเติมโดยกล่าวถึงผลทางเคมีว่า น้ำหนักรวมของสิ่งหนึ่งที่ใช้ในการทดลองจะต้องเท่ากับน้ำหนักของสารเคมีที่ได้มาเสมอ หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ (ไม่มีสิ่งใดขาดหายไป และก็ไม่มีการเพิ่มเข้ามา) หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ (ไม่มีสิ่งใดขาดหายไป และก็ไม่มีการเพิ่มเข้ามา)

จากเหตุผลดังกล่าวที่ทัศนะเรื่อง “ฟลอจิสตอน” ก็ถูกลบทิ้งไป และในปัจจุบัน เราก็รับรู้ว่าการลุกไหม้ของไฟ และน้ำมันเกิดขึ้นเพราะเกิดการสันดาปกับออกซิเจนนั่นเอง ไม่ใช่ว่ามีสารอย่างหนึ่งที่มองไม่เห็นในรูปของเปลวไฟออกมาจากมัน

อย่างไรก็ตาม ตลอดประวัติศาสตร์ของทฤษฎี “ฟลอจิสตอน” และทศนะของ ลาวัวซิเย นั้นทำให้กระจ่างว่า เป้าหมายของ ลาวัวซิเย ที่พูดประโยคดังกล่าว (ไม่มีสิ่งใดที่ขาดหายไป และก็ไม่มีสิ่งใดเพิ่มเข้ามา) ก็คือการรับและแสดงผลทางเคมีจะไม่มีสิ่งใดหายไป และไม่มีสิ่งใดเพิ่มเข้ามา แต่จากทศนะดังกล่าวไม่มีแนวคิดเรื่องปฐมเหตุแห่งการกำเนิดของสรรพสิ่ง และการสร้าง ซึ่งเป็นปัญหาทางปรัชญาเลย!

แต่เป็นที่น่าเสียใจว่า มีบางคนคิดว่า ลาวัวซิเย ต้องการจะกล่าวเรื่องราวเกี่ยวกับปรัชญา ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า ปัญหาเรื่องการกำเนิด และการสร้างไม่สัมพันธ์กันกับ “กฎลาวัวซิเย” เพราะ ลาวัวซิเย กล่าวว่า

“ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น และไม่มีสิ่งใดหายไป แล้วเป็นไปได้อย่างไรว่า สิ่งหนึ่งถูกสร้างขึ้นมา ?

ขณะที่เราได้สนใจถึงที่มาของทฤษฎี “ฟลอจิสตอน”

และ “กฎลาวัวซิเย” จะต้องเข้าใจด้วยว่า ทศนะของลาวัวซิเย นั้นกล่าวแต่เพียงเรื่องของผลทางเคมีซึ่งมีอยู่ในโลกนี้เท่านั้น หมายความว่า กฎเกณฑ์ของโลกนี้ ก็คือ

“ไม่มีสิ่งใดที่อยู่ในโลกจะหายไป และหรือเพิ่มเติมขึ้น แต่โลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา หรือมันมีอยู่ก่อนแล้ว เป็นอีกปัญหาหนึ่ง คือ ปัญหาทางด้านปรัชญา ซึ่ง “กฎลาวัวซิเย” ไม่เกี่ยวข้องกับมันเลย

ดังนั้นความเชื่อที่ว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างโลกกับ “กฎลาวัวซิเย” จึงไม่มีความแตกต่างอันใดทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้ เมื่อคนใดก็ตามรับทฤษฎีวิชาการใด หรือทัศนะของนักวิทยาศาสตร์คนใดมาจะต้องพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนในคำพูดเหล่านั้น พุคคุยกับผู้ที่รู้ซึ่งในทฤษฎีดังกล่าวเพื่อที่ว่าความจริงจะได้ปรากฏ เพราะบางทีความมก่ง่ายอาจทำให้เกิดคำถาม และสร้างปัญหาสงสัยต่อแนวความเชื่อของตัวเองได้

ไม่เพียงเท่านั้น เราไม่ควรที่จะด่วนสรุปต่อทฤษฎีใดๆ อย่างง่ายๆ และคิดว่า มันคือความเป็นจริงตามหลักวิชาการที่ถูกตรวจสอบแล้ว มีทัศนะมากมายที่นักวิชาการจำนวนมากสนับสนุนมันเป็นเวลาหลายสิบปี แต่ ในที่สุดก็ล้มครืนลงมา และไม่เหลือร่องรอยใดเลย ตัวอย่างของมันก็คือ “ทฤษฎีฟลอจิสตอน” ซึ่งได้อ่านที่มาของมันไปแล้วแม้กระทั่ง “กฏลาวัวซีเย” เองก็ตาม ปัจจุบันก็ได้ถูกลบล้างไปแล้ว กลายเป็นกฎใหม่ ว่า “กฏแห่งการคงอยู่ของวัตถุและพลังงาน” ก็คือ ถ้าเราเอาออกซิเจน ๘ กรัม ผสมกับไฮโดรเจน ๑ กรัม ตาม “กฏลาวัวซีเย”

เราต้องได้น้ำจำนวน ๙ กรัม แต่ปัจจุบันด้วยการตรวจสอบอย่างละเอียด กลับค้นพบว่า มี สิ่งหนึ่งออกมา แล้วได้กลายรูปเป็นพลังงาน และได้ น้ำออกมาจำนวนน้อยกว่า ๙ กรัม

บทที่ ๗

เราต้องฟังฟังยังพระผู้เป็นเจ้าของทุกขณะจิต

นักประดิษฐ์ (หมายถึงมนุษย์ทั่วไป) กับพระผู้สร้างแตกต่างกันอย่างไร ?
โปรดพิจารณาตัวอย่างข้างล่างนี้ให้ดี แล้วดูว่า สิ่งถูกสร้างในโลกนี้นั้นมีความต้องการขนาดไหนต่อผู้สร้างตัวเอง :

ก. ผู้สร้าง หรือนักประดิษฐ์เครื่องบิน เขาจะต้องประกอบชิ้นส่วนต่าง ๆ ของเครื่อง และน็อตทุกตัวเข้าด้วยกัน ด้วยเครื่องมือที่พิเศษเฉพาะ และคำนวณไว้เรียบร้อยแล้ว เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการบิน บรรทุกสิ่งของและผู้โดยสาร

จริงๆ แล้ว งานของนักประดิษฐ์เครื่องบิน ก็คือการเคลื่อนไหวมือของเขา นั่นเอง อันเป็นตัวก่อให้เกิดอุปการ และสิ่งจำเป็นมากมาย ด้วยเงื่อนไขและกฎเกณฑ์อันจำเพาะสำหรับมันในรูปแบบและความจำเป็นที่แตกต่างกันออกไป โดยที่หากงานสิ้นสุดลง การเคลื่อนไหวย่อมหยุดลงด้วยเช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าโลหะทุกชิ้น

เครื่องยนต์ทุกตัว ดวงไฟ และเก๊าอี้ของเครื่องบินซึ่งเป็นผลมาจากการเคลื่อนไหวมือของนักประดิษฐ์
เช่นเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้กำเนิดมาจากตัวของนักประดิษฐ์เอง และไม่เกี่ยวข้องกันด้วย

ข. เราต้องการจะสร้างบ้านขึ้นมาสักหนึ่งหลัง มีวัสดุก่อสร้างทุกอย่างพร้อมแล้วเรายังต้องการอะไรอีก ? ต้องการคนงาน กรรมกรในแง่ที่ว่าเป็นผู้สร้างวัสดุก่อสร้าง หรือทำหน้าที่ผสมวัสดุที่มีอยู่เข้าด้วยกันเท่านั้น ?

เป็นที่กระจ่างชัดว่าในการทำวัสดุก่อสร้างนั้นไม่มีความจำเป็นต้องใช้คนงานหรือกรรมกรเลย เราต้องการบุคคลพวกนี้ในตอนเคลื่อนย้าย และประกอบวัสดุเหล่านี้ เพื่อที่ว่าเมื่อทุกอย่างลงตัวบ้านหลังหนึ่งก็จะเกิดขึ้นมาตามที่เรต้องการ

ค. ชายคนหนึ่งไม่เคยเห็น “หอไอเฟล” มาก่อน เมื่อเขาได้ยินการบอกเล่าถึงลักษณะเด่นของมัน ในช่วงเวลาเขาก็สามารถจินตนาการถึงมันได้ ถึงขนาดที่สร้าง (ในความคิด) ให้มันใหญ่กว่าเดิมได้ และเขาสามารถที่จะคาดคำนวณถึงกลุ่มคนจำนวนหนึ่งที่กำลังปีนขึ้นไปบนหอไอเฟลอันสูงใหญ่นั้น

การบังเกิดขึ้นของหอสูงตามจินตนาการนี้นั้นแตกต่างจากสองตัวอย่างที่กล่าวมา คือในสองตัวอย่างแรกนั้น ถึงแม้ว่าบุคคลหนึ่งจินตนาการมันอยู่ในความนึกคิดของเขาก็จริง แต่วัสดุที่ใช้สร้างเครื่องบินและก่อสร้าง

บ้านไม่ได้มาจากตัวของผู้สร้างและประดิษฐ์สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ส่วนในตัวอย่างสุดท้ายวัสดุก่อสร้างและอาคารของหอสูงตามจินตนาการนี้

ออกมาจากความนึกคิดของคนๆ นั้นไม่ได้มาจากที่อื่นหรือสิ่งอื่นเลย ด้วยเหตุนี้เอง ที่สิ่งถูกสร้างตามจินตนาการจะไม่สามารถเข้ากันได้ หรือเหมือนกับสิ่งถูกสร้างจริงได้เลย มันนั้นจะกว้างขวางใหญ่โตได้เท่ากับความคิดที่ผู้จินตนาการต้องการให้มันเป็น

ดังนั้นรูปภาพจินตนาการทั้งหมดก็กำเนิดมาจากตัวของเรา มันจะยังคงอยู่และปรากฏในความนึกคิดของเรา ตราบเท่าที่เราต้องการให้มันมีอยู่ เมื่อไรก็ตามที่เลิกคิดจากมัน มันก็อันตรธานและสูญหายไปจากความคิดของเราทันที

จากตัวอย่างสุดท้าย เราจะได้รับบทสรุปว่า :

ทุกสิ่งที่มีการมีอยู่ของมันมาจากบุคคลอื่นหรือสิ่งอื่น มันนั้นจะไม่ใช่เอกเทศ ยังคงมีความต้องการ และพึ่งพาสิ่งนั้นอยู่ทุกขณะจิต

ถึงตอนนี้คงจะเห็นแล้วว่า สรรพสิ่งทั้งมวลในโลกนี้ถือกำเนิดมาจาก “ความไม่มี” ดังนั้นการมีอยู่ของสิ่งเหล่านี้มาจากพระผู้เป็นเจ้ามิใช่หรือ?

ทุกสรรพสิ่งมีความต้องการ และพึ่งพิงพระผู้สร้างของตัวเองอยู่ตลอดเวลา

มีบางคนอาจคิดว่า : สรรพสิ่งต่างๆ ในโลกนี้หลังจากถูกบังเกิดแล้ว ไม่มีความต้องการต่อพระผู้สร้างในการดำรงชีวิตของตัวเองแต่อย่างใด !

การมีความคิดอย่างนี้ผิดอย่างแน่นอน เพราะสรรพสิ่งในโลกนี้ล้วนเป็นสิ่งถูกสร้างของพระผู้เป็นเจ้าทั้งสิ้น

เหมือนกับภาพแห่งจินตนาการต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลผลิตทางความคิดของเราเอง ทุกๆ ช่วงจังหวะแห่งการคงอยู่ การดำรงชีวิตของสิ่งนั้น มีความต้องการผู้สร้าง หรือปั้นแต่งมันขึ้นมา

เพื่อให้กระจำงในหัวข้อนี้ ท่านจงสร้างหุ่นจำลองมาตัวหนึ่งให้เดิน
พูดและทำงานด้วยตัวของมันเอง

หุ่นจำลองตัวนี้มีความเป็นเอกเทศในการดำรงอยู่ด้วยตัวเองหรือไม่ ?

แน่นอนเหลือเกินว่า การมีอยู่ของมันขึ้นอยู่กับท่าน โดยหากท่านไม่
ต้องการให้มันมี มันก็จะสูญหายไป

เช่นเดียวกับที่สิ่งถูกสร้างทั้งมวลในโลกนี้นั้นทั้งหมดมาจากพระผู้เป็นเจ้า
เป็นสิ่งถูกสร้างของพระองค์

มันไม่มีอะไรเป็นของตัวเองเลย ยังคงต้องการพึ่งพิงยังพระผู้เป็นเจ้า
ตลอดเวลา เป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงประสงค์ แล้วมัน
ก็จะตายและสูญหายไปทันที การดำรงชีวิตของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดขึ้นอยู่กับ
พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่

อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ตรัสในอัลกุรอานว่า:

“โอ้มวลมนุษยทั้งหลาย สูเจ้าต้องพึ่งพาอัลลอฮ์ตลอดเวลา ส่วนอัลลอฮ์
นั้น พระองค์ไม่ต้องพึ่งพาผู้ใด อีกทั้งทรงได้รับการสรรเสริญ หากพระองค์
ต้องการทำลายพวกสูเจ้า และบังเกิดสิ่งถูกสร้างใหม่ (ก็สามรถทำได้)”

ในเรื่องนี้มันเป็นัจธรรม อิสลามได้ย้ำเตือนผู้ปฏิบัติตาม (มุสลิม) อยู่
เสมอ ดังคำกล่าวที่ว่า : เมื่อพวกเจ้าลุกขึ้นในการนมาซ (เพื่อทำร่อกะอะฮ์
ต่อไป) ก็จงกล่าวว่า “บิฮาลิลลาฮฺ วะกูวะติฮี อะกูมูวะอักอูด” ซึ่งแปลว่า

“ด้วยกับอำนาจและพละานุภาพของอัลลอฮฺ ที่ (ทำให้) ข้าพระองค์ลุกขึ้น
และนั่งลง”

มั่นใจได้เลย หากท่านเข้าใจว่า ต่อหน้าพระพักตร์ของอัลลอฮ์ (ช.บ.) เรา
ไม่มีเอกสิทธิ์เป็นของตัวเอง

พระองค์เท่านั้นที่ทรงสิทธิ์ในตัวของเรา มีอำนาจในการให้บังเกิดและ
ทำลายได้ เมื่อนั้นเราก็จะพากเพียรสู่แนวทางที่ทำให้เราได้รับความผาสุก
และปลอดภัย

พระองค์เท่านั้นที่ความเมตตาและเอื้ออารีของพระองค์แผ่ไพศาลเหนือ
ตัวของพวกเราทุกคน

ไม่มีทางเลือกใดนอกจากต้องก้มกราบต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์
สรรเสริญพระองค์ ด้วยถ้อยคำที่ว่า

“ซุบฮานะร็อบบิอัลอะอะลา วะบิฮ์มดิสี”

(มหาบริสุทธียิ่ง และการสรรเสริญทั้งหมดเป็นเอกสิทธิ์ของพระผู้อภิบาล
ของข้าพระองค์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง)

บทที่ ๘

พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงฟังพาดูใจ

กฎเกณฑ์หนึ่งที่ตายตัวและได้รับการพิสูจน์แล้ว

โลกที่เรามองเห็น คือโลกที่เป็นวัตถุธาตุประกอบขึ้นมาจากอนุเล็ก ๆ
สรรพสิ่งในโลกนี้ทั้งหมดล้วนมีที่อยู่ และมีคุณลักษณะพิเศษของมัน

จากสาเหตุดังกล่าว การกระทำ การตอบสนอง และผลแห่งการกระทำ
ของสิ่งเหล่านี้จึงไม่อาจก่อให้เกิดผลในทุกที่หรือในทุกสถานการณ์ที่
เหมือนกันได้ การไถ่ – ไถ่ของผลแห่งการกระทำ หรือการได้รับปฏิกิริยา

จากสิ่งหนึ่งสิ่งใด ก็มีผลต่อมันทั้งสิ้น หากเราเข้าไถ่สิ่งใดมากยิ่งขึ้น
ผลของมันที่มีต่อเราก็จะมีมากยิ่งขึ้น

เช่นเดียวกัน ถ้าเราอยู่ไถ่จากสิ่งใด ผลของมันที่มีต่อเราย่อมน้อยลงเป็น
ธรรมดา จนกระทั่งไปถึงสุด ณ ที่แห่งหนึ่งที่จะไม่แสดงผลต่อเราเลย เพราะ
ไถ่จากเราเกินไป

เพื่อให้หัวข้อที่เราได้กล่าวไปกระจ่างยิ่งขึ้น ขอให้พิจารณาตัวอย่างดังต่อไปนี้

(๑) พลังดึงดูดของแม่เหล็กในระหว่างสิ่งต่าง ๆ มีไม่เท่ากัน เหล็กถ้าอยู่ใกล้กับแม่เหล็กมากเท่าใด มันจะถูกดึงดูดมากเท่านั้น เช่น ถ้าเราเอาตะปูตะหนึ่งวางห่างจากแม่เหล็ก ๒ ซม. และอีกตัวหนึ่งห่าง ๑๐ ซม. เราจะพบว่า แรงดึงดูดของตัวแรกมีมากกว่าตัวที่สอง

(๒) ความร้อนของดวงอาทิตย์ที่สาดส่องบนผิวดาวศุกร์ จะไม่เท่ากับความร้อนของมันบนผิวโลก เพราะดาวศุกร์อยู่ใกล้ดวงอาทิตย์มากกว่า จึงรับพลังความร้อนได้มากกว่าโลกซึ่งอยู่ไกลจากดวงอาทิตย์มากกว่า

(๓) แสงจากโคมไฟถึงแม้จะส่งสว่างไปได้ไกลถึง ๑๐๐ เมตรก็ตาม แต่ความสว่างตลอดระยะทางมีไม่เท่ากัน ระยะทางยิ่งใกล้โคมไฟมากเท่าไรก็จะสว่างกว่าที่ไกลออกไป

(๔) เสียงของนักบรรยายอาจจะได้ยินไกลถึง ๕๐ เมตร แต่อัตราการได้ยินตลอดเส้นทาง ๕๐ เมตรนั้นก็หาได้เท่ากันไม่ ใครที่อยู่ใกล้ตัวผู้พูดนักบรรยายมากเท่าใด เขาก็จะได้ยินเสียงได้ถนัด และชัดเจนกว่าผู้ที่อยู่ไกลออกไป

หัวหน้าคนหนึ่งตั้งใจที่จะปฏิบัติงานขึ้นมาขึ้นหนึ่งเพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเอง หากเขาไม่อาศัยคนรอบข้าง และเครื่องมือต่างๆ เขาก็ไม่สามารถสร้างอิทธิพล และมีอำนาจเหนือบุคคลที่อยู่ไกลจากตัวเขาออกไปได้เลย ในทางกลับกันถ้าเขาใช้ประโยชน์จากบุคคลรอบข้าง และเครื่องมือที่ทันสมัย ทุกๆ ที่ซึ่งคนอื่นก้าวไปถึง เขาก็สามารถสร้างอิทธิพลได้เหมือนกัน อันที่จริงการแผ่ขยายอิทธิพลนั้นไม่ใช่การกระทำของตัวเอง แต่ในความเป็นจริง มันคือกำลังอำนาจของผู้จงรักภักดีเขาต่างหากซึ่งเป็นไปตามความต้องการและความปรารถนาของตัวเอง

อย่างไรก็ตามในการแผ่อิทธิพลนั้น ความสนิทสนม และความห่างไกลของผู้จงรักภักดีของเขามีสื่อต่อตัวเขา ก็ใช้ว่าจะเหมือนกันหมด มีความแตกต่างกันตามความรู้สึกอยู่มากทีเดียว

ตัวอย่างที่กล่าวไปข้างต้น ทำให้ประเด็นที่วางไว้กระจ่างขึ้นว่า

ทุกสรรพสิ่งที่มีตัวตน ผลของมันที่บังเกิดขึ้นกับสิ่งหนึ่งในทุกๆ ย่อมจะไม่เท่ากัน กล่าวคืออะไรที่อยู่ใกล้กับศูนย์กลางมากเท่าใด มันก็ย่อมจะได้รับปฏิกริยามากกว่าสิ่งที่อยู่ไกลออกไป

พระผู้เป็นเจ้ามีศูนย์กลางด้วยหรือ?

บางคนอาจจะเดาว่า: พระผู้เป็นเจ้ามีสถานที่อยู่ เช่นเดียวกับดวงอาทิตย์ สรรพสิ่งทั้งหลาย ประทับอยู่เหนือฟากฟ้าชั้นสูงสุด ณ ที่นั่นพระองค์ใช้ บังคับบัญชากิจการของสิ่งถูกสร้างทั้งหมด! แต่... ไม่ใช่เช่นนี้ เพราะระบบ ของจักรวาลนี้เป็นผลจากการให้กำเนิดของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าสิ่งนั้นๆ จะอยู่ ณ สถานที่ใด ห้วงมหาสมุทร หรือสุดยอดเขาที่สูงที่สุด ก็อยู่ภายใต้ระบบ และกฎเกณฑ์อันนี้ด้วย ไม่มีที่ใดเลยในจักรวาลนี้ปราศจากซึ่งระบบดังกล่าว นั้น

ระบบดังกล่าว(ที่อยู่ภายใต้อำนาจของพระผู้เป็นเจ้า) ใช่ว่าจะต้องมี ศูนย์กลางเสมอไป (พิจารณาจากพลังอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า) หรือเป็นไปตามกฎที่ว่าสิ่งใดที่อยู่ไกลจากศูนย์กลาง ระบบและกฎเกณฑ์ดังกล่าวจะ ค่อยๆ จางหายไปในที่ที่สุดก็จะไปถึงที่หนึ่ง ซึ่งปราศจากระบบอันนี้ ความ ลับสน บั่นป่วนวุ่นวายก็จะบังเกิดขึ้น

ถ้าพระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนวัตถุธาตุทั้งหลาย แน่นนอนเหลือเกินอำนาจ ของพระองค์จะต้องมีความแตกต่างออกไป

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้เราเข้าใจว่า ผู้สร้างโลกและจักรวาลนี้ไม่มี สถานที่ และศูนย์กลางใดๆ ทั้งสิ้น

หรืออีกนัยหนึ่งพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างสถานที่ขึ้นมาย่อมเป็นไปได้ เลยว่า ผู้สร้างและให้บังเกิดสิ่งหนึ่งต้องพึ่งพาต่อสิ่งที่สร้างขึ้น

พระผู้เป็นเจ้าไม่อาจเปรียบได้กับผู้สร้าง และนักประดิษฐ์ทั้งหลายเพราะ
เขาไม่ใช่ผู้สร้างสิ่งนั้นตัวจริง งานของพวกเขามีเพียงทำความเข้าใจ
คุณลักษณะพิเศษเฉพาะของสิ่งๆ นั้น แล้วพวกเขาก็ได้รับความสำเร็จในการ
นำมันมาผสมและประกอบกัน แล้วมอบงานประดิษฐ์ชิ้นนั้นของเขาแก่มวล
มนุษย์

บางทีเขาก็ยังต้องพึ่งพาต่อสิ่งที่เขาสร้างขึ้นมาเอง แต่... พระผู้เป็นเจ้า
ผู้สร้างทุกสรรพสิ่งไม่ต้องพึ่งพาต่อสิ่งถูกสร้างของพระองค์เลย

พระผู้เป็นเจ้าไม่อาจมองเห็นได้

เราได้รับรู้แล้วว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่มีสถานที่อยู่ ก็แสดงว่าพระองค์ไม่ใช่
สสาร เพราะสสารต้องการที่อยู่

ไม่มีสสารตัวใดที่ไม่มีที่อยู่ ในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่วัตถุสสาร ดังนั้นจึง
ไม่อาจมองเห็นได้ เพราะดวงตานั้นจะมองเห็นเฉพาะสิ่งที่เป็นสสารและวัตถุ
เท่านั้น

พระผู้เป็นเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น

เพราะพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างอาหาร และปัจจัยยังชีพอื่นๆ ดังนั้น จำต้อง
กล่าวว่า พระองค์ไม่ต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น

พระผู้เป็นเจ้าคือความจริงแท้ที่สมบูรณ์แบบที่สุด ไม่มีความต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น พระองค์ไม่เหมือนกับมนุษย์ที่ต้องการที่อยู่ อาหาร และปัจจัยยังชีพอื่นๆ แต่มันทั้งหมดนั้นต้องพึ่งพา และอาศัยพระองค์ทั้งสิ้น

จนถึงขนาดนี้ บางท่านอาจจะถามว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่สสาร ไม่มีที่อยู่ ไม่อาจมองเห็นได้ แล้วพระองค์เป็นอะไร? เราจะกล่าวได้อย่างไรว่า พระองค์มีอยู่จริง? เพื่อความกระจ่างในเรื่องนี้ โปรดพิจารณาตัวอย่างข้างล่าง เราสามารถกล่าวได้ว่า

ไฟฟ้า ไม่ใช่ของแข็ง

ไฟฟ้า ไม่ใช่ของเหลว

ไฟฟ้า ไม่ใช่ก๊าซ

ท่านเห็นแล้วใช่ไหมว่า คำว่า “ไม่ใช่” นี้ไม่ขัดแย้งกับการมีอยู่ของไฟฟ้าเลย ไม่ถูกต้องอย่างแน่นอน

ถ้าเราจะกล่าวไฟฟ้า ในเมื่อไม่ใช่ของแข็ง หรือของเหลวหรือก๊าซ ดังนั้นมันจึง “ไม่มีอยู่จริง” แต่เราจะต้องกล่าวว่า

ไฟฟ้ามีอยู่จริงแต่ไม่ใช่มีลักษณะที่ได้กล่าวไป (มีคุณลักษณะอย่างอื่น)

ถึงเวลาที่เรามาศึกษาเรื่องของพระผู้เป็นเจ้าบ้าง

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไม่พึ่งพาสิ่งใด ไม่ใช่สสาร

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไม่พึ่งพาสิ่งใด ไม่มีที่อยู่

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไม่พึ่งพาสิ่งใด มองไม่เห็น

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไม่พึ่งพาสิ่งใด ไม่ต้องการสิ่งใด

หมายความว่าไม่มีความไม่สมบูรณ์ใดๆ อยู่ในการมีอันสมบูรณ์ และไร้ขอบเขตของพระองค์ ซึ่งพระองค์

เป็นต้นกำเนิดของการมีอยู่ทั้งมวล พระองค์ทรงดำรงอยู่อย่างสมบูรณ์
และไร้ซึ่งการพึ่งพิงสิ่งใด คุณลักษณะดังกล่าวนี้มีเฉพาะสำหรับพระองค์
เหนือว่าสิ่งถูกสร้างทั้งมวล

นี่คือ พระผู้เป็นเจ้าที่คู่ควรแก่การยึดมั่นและเชื่อมั่น

สติปัญญา และความรู้สึกอันดั่งเดิมของมนุษย์ยอมรับพระผู้เป็นเจ้าที่มี
คุณสมบัติดังกล่าวนี้ ไม่มีผู้มีปัญญาปรกติคนใดสามารถปฏิเสธการมีอยู่ของ
พระองค์ได้

เมื่อเปรียบเทียบความเชื่อดังกล่าวกับความเชื่อของกลุ่มคนที่เชื่อว่า

พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในสถานภาพเดียวกันกับมนุษย์ มีบุตร มีคุณสมบัติอื่นๆ
เหมือนกับมนุษย์โดยทั่วไป ทำให้ความยิ่งใหญ่ ความมีเกียรติของศาสนา
อิสลาม เหนือกว่าแนวความเชื่ออื่นใดทั้งมวล

เป็นความจริงที่อาจกล่าวได้ว่า ส่วนมากของนักวัตถุนิยมที่ปฏิเสธพระผู้
เป็นเจ้าที่แท้จริง (ตามที่อิสลามบอก) ก็อันเนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงยัง
ไม่ได้ถูกแนะนำแก่พวกเขา พระผู้เป็นเจ้าที่เขาได้ยิน คือพระผู้เป็นเจ้า
จอมปลอมพระผู้เป็นเจ้าในคราบของมนุษย์และสิ่งถูกสร้างอื่น

บทที่ ๕

ความรู้ที่ไม่มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด ปราศจากแหล่งที่มาแต่มี อยู่ในทุกที่

ความรู้มากเท่าไร ผลผลิตทางความรู้ย่อมต้องมากขึ้น
เครื่องจักรอันใหญ่โต และแข็งแกร่งที่ถูกใช้ในงานการสร้างทาง และงาน
ที่สำคัญมากมายหลายประเภทนั้น คือ
พยานยืนยันถึงวิชาความรู้ของวิศวกร ผู้สร้างมันขึ้นมา จำเป็นต้องกล่าว
ว่า : ผู้ประดิษฐ์จะต้องรู้รายละเอียดของกฎเกณฑ์ทางด้านเครื่องกล
ความสัมพันธ์ทางด้านกลศาสตร์ และฟิสิกส์เป็นอย่างดี
สิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์แสดงให้เห็นเป็นความรอบรู้ ชาญฉลาด และปัญญา
อันเฉียบแหลมของผู้ประดิษฐ์
และผู้สร้างนั้น สิ่งถูกสร้าง หรืออุปกรณ์ใดที่ละเอียด และซับซ้อนย่อม
แสดงถึงความรู้ของผู้สร้าง ผู้ประดิษฐ์ว่ามีความสมบูรณ์ และเก่งกล้ามากขึ้น
เท่านั้น

สิ่งที่ไม่อาจเปรียบเทียบได้

ความยิ่งใหญ่ และความลึกลับของจักรวาล ไม่อาจนำไปเปรียบได้กับการสร้างเครื่องจักรขนาดใหญ่ที่สมบูรณ์แบบชิ้นหนึ่ง หรือเครื่องประดิษฐ์อื่น ๆ ของมนุษย์ได้ ความละเอียดถี่ถ้วนที่ปรากฏอยู่ในทุกสรรพสิ่งในโลกนี้ช่วยสร้างภาพแห่งจินตนาการให้เห็นถึงความรู้อันไร้ขอบเขตของพระผู้เป็นเจ้า

โปรดพิจารณาตัวอย่างข้างล่างนี้

(๑) นิวตัน กล่าวว่า :

“เราได้พิจารณาโครงสร้างของ “หูละตา” ทำให้เราเข้าใจได้ว่าผู้สร้าง “หู” รู้กฎเกณฑ์ที่เกี่ยวกับเรื่อง “เสียง” เป็นอย่างดี

และผู้สร้าง “ตา” รู้กฎเกณฑ์อันสลับซับซ้อนที่สัมพันธ์กับเรื่อง “แสงสว่าง” เป็นอย่างดี จากการศึกษาวิเคราะห์ระบบจากชั้นฟ้าได้พาให้เราไปค้นพบความจริงอันยิ่งใหญ่หนึ่ง ซึ่งกำลังมองดู และบังคับบัญชาสิ่งนั้นด้วยกฎเกณฑ์อันจำเพาะของมัน”

(๒) โครงสร้างแห่งการมีชีวิตของค้างคาวตัวหนึ่งนับเป็นขุมทรัพย์หนึ่งที่ท้าทาย และน่าอัศจรรย์มาก สัตว์ชนิดนี้สามารถดำทางในความมืดได้ และไม่เคยชนสิ่งกีดขวางอะไรเลย เหมือนกับว่ามีเรดาร์ส่งคลื่นอัลตราซาวด์ไปในอากาศ กล่าวคือ เมื่อมีสิ่งกีดขวางอยู่ตามทาง คลื่นนี้จะถูกส่งไปกระทบกับสิ่งนั้นแล้วย้อนกลับมาเป็นเช่นนี้เรื่อยไป (ด้วยความเร็วเหนือเสียง) จึงทำให้ค้างคาวสามารถไปไหนมาไหนได้ในยามค่ำคืน

(๓) เชื้อหุ้มสมองถือว่าเป็นอวัยวะภายในที่กว้างใหญ่ที่สุด กล่าวคือ เชื้อที่ห่อหุ้มทุกๆ ช่วงที่อยู่ในสมองมีความบางอย่างมากขนาด ๑.๕ – ๔ มิลลิเมตรเท่านั้นซึ่งทำหน้าที่ปกคลุมยื่นทั้งหมดของมัน

ความกว้างของมัน ประมาณ ๒,๓๐๐ ลูกบาศก์เซนติเมตร ในเชื้อหุ้มสมองหนึ่งมีช่องว่างเล็ก ๆ อยู่ประมาณ ๕,๓๐๐ ล้านเซลล์ซ้อนกันอยู่เป็นชั้น ๆ

(๔) พวกแมลงตัวเล็กๆ สามารถทำงานได้อย่างน่าประหลาด ตัวอย่างเช่นพวกมันมีตาชนิดพิเศษแทนตาธรรมดาทั่วไป ตาประกอบของแมลงพวกนี้ประกอบ ขึ้นมาจากชิ้นส่วนของตาที่เรียกว่า “ออมมาติดี” ชิ้นส่วนแต่ละอันนี้ถือเป็นตาหนึ่งดวงนั่นเอง

จำนวนของ “ออมมาติดี” ในแมลงแต่ละชนิดมีจำนวนแตกต่างกันออกไป พวกแมลงเหล่านี้ไม่สามารถส่ายหัวได้จึงอาศัยตาประกอบนี้มองสิ่งที่อยู่ข้างหลังหรือข้างๆ ได้

ตัวอย่างที่กล่าวไปทำให้เกิดความกระจ่างว่า :

ผู้สร้างโลกนี้ได้ให้บังเกิดสรรพสิ่งทั้งหลายขึ้นมา ด้วยกับการมองเห็นที่สมบูรณ์ที่สุด อีกทั้งความรู้อันไร้ขอบเขต

มาถึงคำถามที่ว่า : หลังจากพระผู้เป็นเจ้าสร้างทุกสรรพสิ่งแล้ว พระองค์
ยังคงมีความรู้อยู่อีกหรือเปล่า?

ใช่แล้ว พระผู้เป็นเจ้าทรงรอบรู้ในทุกสิ่งและทุกที่

ไม่ว่า ดวงดาวที่อยู่ไกลสุดขอบฟ้า

ไม่ว่า จุลินทรีย์ที่เล็กที่สุดซึ่งอยู่กันเป็นมหาสมุทรที่ลึกที่สุด

ไม่ว่า สิ่งที่มีมือเอื้อมไม่ถึงที่อยู่ไกลถึงขอบเขาที่สูงที่สุด

ไม่ว่า เสียงใบไม้ที่สั่นไหวด้วยสายลมอ่อน ๆ

ไม่ว่า เสียงขันของไก่ในความเงียบของป่าดงดิบ

ไม่ว่า จำนวนของปลาที่ไม่อาจนับได้รวมทั้งสีสนับ และชนิดนานาชนิดอัน
นับไม่ถ้วนในท้องน้ำทั่วโลก

ไม่ว่า สิ่งใดที่จินตนาการของมนุษย์มีไปถึง หรือนอกจินตนาการใด ๆ
ของมนุษย์ก็ตาม

ใช่แล้ว...พระองค์คือผู้ทรงรอบรู้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด ถึงเฉียดภูเขา
สูงสุดขอบฟ้าอันไกลโพ้น ความกว้างสุดขอบฟ้าของมหาสมุทร ความลึก
ที่สุดของธรณี ถ้าอันลึกลับที่ไม่เคยมีใครสัมผัสมัน และ...จินตนาการอันไร้
ขอบเขตของมนุษย์

คำรัสของพระผู้เป็นเจ้าช่างสวยงามเหลือเกิน พระองค์ตรัสว่า :

“ ...พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในพื้นดิน และท้องทะเล ไม่มีใบไม้ที่
ล่วงหล่นบนพื้น นอกเหนือจากว่า

พระองค์ต้องทรงรู้ดี และไม่มีเมล็ดพันธุ์พืชใดในความมืดมิดแห่งพื้นดิน
ไม่มีความเปียกชื้น ในโลกนี้ นอกจากต้องถูกบันทึกอยู่ในคัมภีร์อันชัดแจ้ง ”
(บทอัล – อันอาม: 59)

ทำไมพระผู้เป็นเจ้าทรงรอบรู้ ?

ก็เพราะผู้ให้กำเนิดและผู้สร้างสิ่งใดย่อมต้องรอบรู้ และรู้จักสิ่งถูกสร้างของตนเองนั้นอย่างสมบูรณ์ที่สุด

และต้องเอาใจใส่ต่อสิ่งนั้นด้วย ดังตัวอย่างเช่น เราไม่เคยละเลยจากภาพจินตนาการที่อยู่ในสมองของเรา เมื่อใดก็ตามที่เราต้องการให้มันคงอยู่มันก็จะยังอยู่ในความนึกคิดของเรา แต่ถ้าเราถอนความรู้สึกจากจินตนาการนั้น มันก็จะดับหายไปทันที

หากท่านได้จินตนาการถึงคนๆ หนึ่งขึ้นมา แน่แน่นอนท่านต้องรู้รายละเอียดความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของมันได้เป็นอย่างดี ไม่มีการเคลื่อนไหวใดของมันที่ปกปิดท่านได้ นั่นก็คือ ภาพจำลองในจินตนาการที่ถูกสร้างของท่าน ตามความหมายที่ว่า เมื่อก่อนที่ท่านจะจินตนาการถึงมัน มันไม่มีอยู่ แต่พอท่านนึกจินตนาการถึงมัน มันก็อุบัติขึ้นทันที

พระผู้เป็นเจ้าก็เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงสร้างโลกนี้ และสรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ขึ้นมา ทุกสิ่งมาจากพระองค์ พระองค์ทรงดูแลมัน ทรงเอาใจใส่ต่อมันไม่ทรงละเลยจากมัน อันที่จริงความแตกต่างระหว่างการที่พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างโลกนี้ และสรรพสิ่งต่างๆ กับการที่มนุษย์สามารถสร้างจินตนาการภาพขึ้นมาได้นั้นก็คือ

ในการกำเนิดแรกนั้นมนุษย์มาจากพระองค์ ต้องการพระองค์ ส่วนพระผู้เป็นเจ้านั้นพระองค์ไม่ต้องพึ่งพาสิ่งอื่นใด หรือผู้ใดทั้งสิ้น พระองค์เป็นผู้ทรงให้กำเนิดสิ่งมีชีวิตทุกชนิด

ด้วยสาเหตุนี้เองที่เราเรียกพระองค์ว่า “ผู้สร้างที่แท้จริง”

ความแตกต่างระหว่างผู้สร้างกับผู้ประดิษฐ์

ผู้ประดิษฐ์คอมพิวเตอร์ไม่ใช่ผู้ให้กำเนิดมันอย่างแท้จริง เพราะเขาเป็นเพียงผู้นำเอาวิทยาการ และวัสดุที่มีอยู่มาประกอบกันเข้าเป็นรูปแบบเฉพาะ เขาไม่อาจล่วงรู้ถึงพฤติกรรม และสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของสิ่งเหล่านี้ เหมือนกับนักกิคค้นรายอื่นที่ไม่รู้รายละเอียดของชิ้นส่วนของเครื่องประดิษฐ์ของตนเอง เพราะเขาไม่ได้

เป็นผู้ให้กำเนิดงานสร้างของเขาด้วยตัวของเขาเอง เขาไม่ได้สร้างให้มัน “มี” จากจุดเริ่มต้นที่ “ไม่มี” แต่ทว่า...วัสดุอุปกรณ์ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว พวกเขาทำหน้าที่เพียงเปลี่ยนแปลงรูปแบบของมัน โดยการแยกส่วน หรือ ประกอบชิ้นส่วนขึ้นมา ตัวอย่างเช่น เครื่องบินมีอยู่แล้ว แต่อยู่ในสภาพของวัตถุดิบที่ยังไม่ได้ประกอบชิ้นส่วน

ดังนั้น ผู้ประดิษฐ์จึงไม่ใช่ผู้ให้กำเนิด “สิ่งประดิษฐ์” ของตนเอง แต่เขาทำหน้าที่ เพียงเปลี่ยนรูปวัตถุดิบเท่านั้นเอง เขาจึงไม่อาจรอบรู้ถึงความเป็นไปของสิ่งนั้น ได้ตลอดกาล จากสาเหตุนี้เขาจึงไม่ได้ชื่อว่า “ผู้ให้กำเนิด” หรือ “ผู้บังเกิด” แม้ว่าในบางกรณีอาจเรียกพวกเขาว่า “ผู้ให้กำเนิด” “ผู้สร้าง” ก็เป็นไปตามการเปรียบเทียบไม่ใช่ตามความหมายที่แท้จริง

แต่ในกรณีของพระผู้เป็นเจ้า ผู้ให้กำเนิดทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งนั้นตลอดเวลา และเป็นนิรันดร์กาล เพราะพระองค์คือ “ผู้สร้าง” และ “ผู้ให้กำเนิด” ที่แท้จริงอัล – กุรอานอันทรงเกียรติกล่าวว่า:

“ผู้สร้าง และทรงมีความละเอียดอ่อนอีกทั้งทรงรอบรู้ยิ่ง จะไม่รู้หรือ?”
(อัล – มุลก์: 14)

เราทราบดีว่า : เราและสิ่งถูกสร้างทั้งมวลในโลกนี้ ไม่ได้อยู่ห่างไกลจาก เบื้องหน้าอันสูงส่ง และยิ่งใหญ่ของพระพักตร์แห่งองค์พระผู้อภิบาล ไม่ว่า เราจะอยู่ที่ใดหรือเดินทางไปยังแผ่นดินใด ไปยังท้องมหาสมุทรอันสุดหยั่ง ได้ หรือสุดของฟ้าเขาเขียว เราก็ไม่อาจซ่อนเร้นจากการมองเห็นของ พระองค์ได้

เพราะฉะนั้น ใครก็ตามที่มีพระผู้เป็นเจ้าที่มีคุณลักษณะเช่นนี้ และเชื่อมั่น ต่อพระองค์ เขาจะจมปลักอยู่กับความชั่วและความเลวร้ายได้อย่างไร ?

ข้อสังเกต

ตัวเลข หรือศัพท์ทางวิทยาศาสตร์ที่ปรากฏอยู่ในบทความเหล่านี้ต้อง ตรวจสอบความถูกต้อง

และความแน่นอนจากตำราวิทยาศาสตร์อีกครั้งหนึ่ง บทเรียนนี้มุ่งหวัง เพียงการนำเสนอเพื่อวิเคราะห์ตามหลักการทางสติปัญญาในเรื่องการมีอยู่ ของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

บทที่ ๑๐

ความเป็นเอกะในการครอบครองและความปรีชาสามารถ

โลกอันกว้างใหญ่และเต็มไปด้วยความลับ

การพิจารณาเพียงน้อยนิดในการถูกสร้างของสรรพสิ่งในโลกนี้จะเปิดเผยให้เห็นอย่างกระจ่างสายตาของผู้มีปัญญาได้เห็นถึงความสามารถอันหาที่เปรียบมิได้ของพระผู้สร้าง เพื่อเป็นตัวอย่างโปรดพิจารณาถ้อยความข้างล่างนี้ :

- (๑) โครงสร้างของอวัยวะป้องกันของร่างกายมีความสลับซับซ้อนมาก ไม่ว่าจะเป็น ต่อมเหงื่อ ตับ ม้ามและไขสันหลัง เซลล์ที่มีอยู่ในอวัยวะต่างๆ เหล่านี้ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันทางโครงสร้าง แต่กลับทำหน้าที่ร่วมกัน กล่าวคือ :ต่อต้านสิ่งแปลกปลอม (ที่จะเข้ามาในร่างกาย) เช่น เชื้อโรคและสารพิษต่าง ๆ เม็ดเลือดขาวที่รวมตัวอยู่ในต่อมเหงื่อก็มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง คือเมื่อมีสิ่งแปลกปลอมจากภายนอกเข้ามาในร่างกาย เม็ดเลือดขาวความยาวประมาณ ๗ – ๓๐ ไมครอนจะเข้าเผชิญหน้ากับเชื้อโรคนั้นทันที และช่วยปกป้องอันตรายให้แก่ร่างกายด้วยวิธีการต่างๆ กัน

ด้วยความช่วยเหลือของสิ่งถูกสร้างเหล่านี้ ร่างกายได้สร้างสารขึ้นมาตัวหนึ่งเรียกว่า “แอนตี้ บอดี” เพื่อต่อกรกับสิ่งแปลกปลอมเหล่านี้

“แอนตี้ บอดี” เหล่านี้ถูกสร้างขึ้นในร่างกาย มีหลายชนิดแตกต่างกัน บางตัวทำหน้าที่เพียงย่อยสลายตัวเชื้อโรค และทำลายมันในที่สุด

ส่วนบางตัวก็ทำหน้าที่หยุดยั้งการเจริญเติบโตของพิษของสัตว์ พิษของแมลง

หรือบางตัวก็ทำหน้าที่หยุดการเจริญเติบโตของเชื้อโรค ฯลฯ

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ : ในการเผชิญหน้ากับสิ่งแปลกปลอมจากภายนอก แม้กระทั่งสิ่งทีวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ยังไม่ได้ค้นพบ ร่างกายสามารถที่จะสร้าง “แอนตี้ บอดี” ที่เหมาะสมขึ้นมาได้

(๒) ผู้อำนวยการหอดูดาว “เลอูน” บนภูเขา “พาลูเมอร์” กล่าวว่า :

“ก่อนที่กล้องดูดาวของหอดูดาว “พาลูเมอร์” จะถูกสร้างขึ้น ตามความเห็นของเรา โลกที่เราอยู่นี้มีความกว้างโดยประมาณ ๕๐๐ ปีแสงเท่านั้น แต่...จากกล้องดูดาวอันนี้ทำให้ เรารู้ว่า โลกมีความกว้างถึง ๑,๐๐๐ ล้าน

ปีแสงทีเดียว และยังมีบทสรุปอีกว่า มี “กาแล็กซี” ใหม่ ๆ ที่ถูกค้นพบซึ่งบางดวงห่างจากโลกเรา ๑,๐๐๐ ล้านปีแสง นอกอาณาเขตนี้ยังมีห้วงอวกาศอันกว้างใหญ่มีดมืด แต่ไม่อาจเห็นรายละเอียดในนั้นเลยอีกเป็นจำนวนมาก

ซึ่งหมายความว่าแสงไม่อาจผ่านไปถึงที่นั่นได้ กล้องดูดาวจึงไม่อาจรับภาพสะท้อนกลับมาได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ในห้วงอวกาศอันกว้างใหญ่ไพศาล และมีดสนิพนัน
ยังมี “กาเล็กซี” อีกเป็นร้อยล้านกาเล็กซี ซึ่งโลกของเรา
ถูกปกป้องด้วยกับแรงดึงดูดของ “กาเล็กซี” เหล่านั้น
จักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลที่เราได้รับรู้นี้มี “กาเล็กซี” มากถึงหมื่นล้าน
กาเล็กซีก็ยังไม่ใหญ่โตอะไรไปกว่าจุดเล็ก ๆ จุดหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับจัก
วาลที่กว้างใหญ่กว่านี้ จนถึงขณะนี้ ข้าพเจ้ามั่นใจได้เลยว่า
ท่ามกลางห้วงอวกาศอันเว้งว่าง ยังมีจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลกว่านี้
ปรากฏอยู่...”

ท่านจะมีรูลมูอ์มินิน อะลี บิน อับดุลลิบ (อ) กล่าวว่า :

“โอ้พระผู้อภิบาล เราไม่อาจล่วงรู้ถึงความลุ่มลึกแห่งความสูงส่ง ความ
งดงามของพระองค์ได้เลย
นอกจากรู้แต่เพียงว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ มั่นคงด้วยตัวของพระองค์เอง การ
ง่วงเหงาหาวนอนไม่อาจครอบงำพระองค์ได้

ไม่มีความคิดที่ล่วงไปถึงพระองค์ ไม่มีสายตาใดที่ค้นพบพระองค์ แต่
พระองค์ทรงค้นพบดวงตาทั้งหลาย ทรงรู้ถึงอายุขัยของทุกสรรพสิ่ง
พระองค์ทรงพยานภาพเหนือสิ่งถูกสร้างทั้งมวล

เราไม่อาจเข้าใจในสิ่งถูกสร้างของพระองค์ได้เลยแม้เพียงน้อยนิด เราจึง
ตกอยู่ในภวังค์แห่งพยานภาพของพระองค์ และจำเป็นต้องสรรเสริญ น้อม
บูชาต่อความยิ่งใหญ่ กลานุภาพอันหาที่สิ้นสุดมิได้ของพระองค์ จนถึง
ขณะนี้ยังมีอีกหลายอย่างที่เร้นลับสำหรับเรา มันยิ่งใหญ่มากว่าเรามาก สายตา
ของเราไม่ได้ช่วยในการมองเห็นสิ่งนั้นเลย

ปัญญาของเราก็ไม่อาจก้าวไปถึง ยังมีม่านแห่งความฉงนกันระหว่างเรากับ
สิ่งนั้น ”

ใช่แล้ว ความสามารถอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์นั่นเองที่ทำให้บังเกิด
ทุกสรรพสิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่อยู่

นอกขอบเขตพลังอำนาจ และความสามารถของพระองค์ไปได้

จักรวาลนี้เกิดขึ้นจากพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า มันจะยังคงอยู่ตราบ
เท่าที่พระองค์ทรงประสงค์

ดวงเดือน ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ และสุริยจักรวาล ล้วนโคจรตามอำนาจ
และการบังคับบัญชาของพระองค์

ระบบแห่งการโคจรอันเป็นระเบียบของสิ่งเหล่านี้อยู่ในอู่พระหัตถ์ของ
พระองค์ เมื่อไรที่พระองค์ต้องการล้มเลิกและนำระบบใหม่มา พระองค์ก็
สามารถทำได้ มิใช่ว่าพอพระองค์สร้างโลกนี้แล้ว พระองค์ก็วางมือจาก
มัน ปล่อยให้มันดำเนินไปด้วยตัวของมันเองตามความประสงค์และต้องการ
ของตัวเอง ไม่...ไม่ใช่ ไม่มีสิ่งใดเลยที่อยู่นอกพระประสงค์ของพระองค์ ไม่
มีสิ่งใดที่คิดจะมีก็มิขึ้นมา คิดจะมลายก็จากไปด้วยตัวเอง

ดังนั้นผู้ให้กำเนิด ผู้ดูแล ผู้ปกครอง คือ อัลลอฮ์ (ช.บ.) พระผู้เป็นเจ้า
เพียงองค์เดียวนั่นเอง

กฎระเบียบที่เหนือกว่ากฎเกณฑ์ธรรมชาติ

จริงอยู่อัลลอฮ์ (ช.บ.) ได้วางกฎเกณฑ์ธรรมชาติไว้ในโลกนี้ จากพื้นฐานของกฎเกณฑ์ดังกล่าว สามารถ

ตรวจสอบ คาคะเน และพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดในอนาคตได้ แต่ในบางกรณีพระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็น

ถึงพยานภาพอันยิ่งใหญ่ไพศาลของพระองค์ ด้วยการสร้างกฎเกณฑ์หนึ่งขึ้นมาตามความประสงค์ที่เหนือกว่า

และควบคุมกฎเกณฑ์ธรรมชาติเหล่านั้น

ตัวอย่างของกฎเกณฑ์อันสูงส่งนี้มีให้เห็นในประวัติศาสตร์ และในยุคสมัยของเรา

ในกรณีดังกล่าว เราจะเห็นว่า พระองค์มีอำนาจเหนือกิจการของใครด้วยวิธีการอย่างไร บางทีพระองค์ก็เชิดชูผู้ที่ตกต่ำไร้อำนาจวาสนา แต่กลับทำลายผู้หยิ่งโสทั้งมวล

ด้วยเหตุผลนี้เอง บุคคลซึ่งมีอิหม่านมั่นคงต่ออัลลอฮ์ (ช.บ.) พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงปรีชาสามารถ พวกเขาจะไม่มีวันหมดหวังในการดำรงชีวิตเลยไม่ว่าจะตกอยู่ในสภาพคับขันเช่นใด รัศมีแห่งความหวังก็ยังฉายแสงอยู่

ท่ามกลางความมืดมิดแห่งความเศร้าและสับสน หัวใจที่ตื่นแล้วย่อมรับรู้
ว่าเขาจะปลอดภัยด้วยกับความช่วยเหลือของพระองค์
ทุกคนคงได้เคยอ่าน หรือเคยยินเรื่องราวของท่านนบีมุซา(อ) และฟิรอุณ :
ในเรื่องการกดขี่ ฟิรอุณไม่ได้เป็นสองรองใคร เขาได้ฆ่าเด็กชายชาว
บะนีอิสรออีล เพื่อ “ผู้ถูกสัญญา

ชาวบะนีอิสรออีล ” (เขาได้ยืนยันว่าบัลลังก์ของเขาจะถูกทำลายด้วยฝีมือ
ของเด็กน้อยนี้) จะเกิดมาไม่ได้ เขาคิดว่าด้วยกับคำสั่ง การจัดการที่เหี้ยมขาด
และการทำลายล้างกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติ จะสามารถสกัดกั้นผู้ช่วยเหลือใน
นามของพระเจ้าได้

แต่ความพยายามของเขาไร้ผลโดยสิ้นเชิง ในที่สุด “ผู้ถูกสัญญา” ก็ลืม
ตาจากโลกขึ้นมา

แม่ของเด็กน้อยได้รับแรงบันดาลใจว่า ให้ปล่อยลูกน้อยลงในตะกร้า ลอย
ไปในแม่น้ำไนล์

แม่น้ำไนล์นำเด็กน้อยล่องลอยไปถึงวังของฟิรอุณ พอกริยาของฟิรอุณ
เห็นหล่อนได้เอาตะกร้าขึ้นจากน้ำ

เมื่อเห็นเด็กน้อยหล่อนได้วอนขอต่อฟิรอุณให้รับเด็กน้อยไว้เป็นบุตรบุญ
ธรรม ฟิรอุณยอมรับ เขาถูกรักษาอยู่บนตักของฟิรอุณ เจริญเติบโตขึ้นเพื่อ
เป็นผู้ทำลายมงกุฎ และบัลลังก์ของฟิรอุณในที่สุด

พลาณาภาพของอัลลอฮฺ (ซ.บ.) นั้นเองที่ทำให้ความพยายาม และเล่ห์กลอันสกปรกของพี่น้องของท่านนบิยูซุฟ(อ) ไร้ผล ท่านนบิยูซุฟ(อ) ตกอยู่ในบ่อ แต่ในที่สุดก็ได้ครอบครองเมืองอียิปต์

ในที่สุด พวกเขาก็ตกลงที่จะสังหารท่านศาสดาแห่งอิสลาม(ศ) ให้ได้ พวกเขาคาดเดาว่า ด้วยเล่ห์เหลี่ยมกลโกงที่มีอยู่ สามารถทำให้งานของพวกเขา รุดหน้าไปได้ แต่ด้วยพระประสงค์และอำนาจของเอกองค์อัลลอฮฺ(ช.บ.) ท่านศาสดา (ศ) ถูกพิทักษ์รักษาไว้ อิสลามเริ่มฉายแสงขึ้นทุกวัน ทำลายให้พวกกุเซและมุชริกินถึงคราวหายนะ

၁၆၅

มาถึงขณะนี้ ปัญญาและธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของเราตั้งว่า :

ณ เบื้องหน้าอำนาจอันยิ่งใหญ่ และเอื้ออาทร พวกเราจะวิงวอน และวอน
ขอจากพระองค์ อะไรก็ตามที่ถือว่าการเคารพศักดิ์จึงปฏิบัติมันเสีย จง
อย่าได้ทำการใดอันเป็นการขัดแย้งต่อพระผู้สร้างของตัวเอง

พระหัตถ์อันทรงพลังของพระผู้อภิบาล นำพาเราให้ผ่านพ้นจากที่พักพิง
อันหลากหลาย และที่อยู่ที่แตกต่างกันสู่ขั้นตอนแห่งการใช้สติปัญญา และ
ความสามารถมันเป็นการสมควรดอกหรือที่เราจะลืมพระองค์ได้ ?

บุคคลที่รู้จักอัลลอฮ์ (ช.บ.) และรู้ว่าเขามีผู้ให้การสนับสนุนที่ปรีชาญาณ
และมีพลังกำลังความสามารถ เขาจะ ไม่มีทางหวั่นกลัวต่อปัญหาใดๆ

ปัญหาอันยุ่งยากสลับซับซ้อนใด และความทุกข์ยากอันยุ่งเหยิงใดที่อยู่ใน
ความคิดของเขา เขาสามารถแก้ไขได้ และในที่สุดเขาก็จะเพียรพยายามให้
ไปถึงจุดหมายด้วยความตั้งใจจริงเด็ดเดี่ยว ซึ่งเกิดจากอิหม่านต่อพระผู้เป็น
เจ้าของเขานั้นเอง เขาไม่เกิดความกลัวต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเขาเห็นว่าตัว
เขาคอยอยู่ในร่มเงาของอำนาจอันยิ่งใหญ่ ซึ่งมีพลังกำลัง ความสามารถที่จะ
ทำให้เขามีชัยชนะเหนืออุปสรรคทั้งมวล

อิหม่าน (ศรัทธา) ต่อพระผู้เป็นเจ้า ต่อพยานภาพของพระองค์ได้เสริมกำลังให้ท่านศาสดา(ศ) ยืนหยัดด้วยตัวเองต่อการเผชิญหน้ากับกลุ่มชนผู้ยิ่งใหญ่ทำให้ท่าน(ศ) ได้ต่อสู้กับอุปสรรคทั้งมวล เพื่อให้แนวความเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวมั่นคง อาศัยสิ่งเหล่านี้เองที่แนวความเชื่อของมนุษย์อันบริสุทธิ์ถูกก่อร่างสร้างขึ้น

มนุษย์คนหนึ่ง หัวใจของเขาสูบฉีดด้วยอิหม่านที่มีต่อพระผู้อภิบาล เดินแรงด้วยความรักไหลลงยังองค์สัจจะ เขาจะไม่ปล่อยให้ตัวเขาอยู่โดดเดี่ยว สิ้นหวัง รัศมีแห่งพระผู้เป็นเจ้ายังคงฉายแสงอยู่ในดวงจิตของเขา

เป็นธรรมดาเหลือเกินที่ว่า มนุษย์คนนี้จะเตรียมพร้อมเพื่อวิถีชีวิตที่ดีกว่า และประเสริฐกว่าด้วยกับความตั้งใจจริงและกระตือรือร้น

บทที่ ๑๑

เฉพาะอัลลอฮ์ (ช.บ.) ที่เราต้องการพักดี

นับจากวันแรกที่มนุษย์ถูกบังเกิดขึ้นมาจากดิน เขาก็เริ่มต้นที่จะทำความเข้าใจต่อที่มาและจุดเริ่มต้นของสิ่งถูกสร้างทั้งหมด (รวมทั้งตัวเขา) ซึ่งก็เป็นไปตาม “ฟิฏเราะฮ์” (ธรรมชาติดั้งเดิมอันบริสุทธิ์) ของเขานั้นเองที่แสวงหาสาเหตุ และจุดเริ่มต้นแรกเพื่อจะได้การพักดีสิ่งนั้น

มนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ห่างไกลจากสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณีของบรรพชน ครั้งแรกที่เขาลืมตาขึ้น เขาจะพิจารณาถึงตัวเอง มองเห็นผืนแผ่นดินและแผ่นฟ้า กลางวันและกลางคืน ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวต่างๆ การขึ้นและตกของสิ่งเหล่านี้ เขาได้สัมผัสสายลมอ่อนๆ สายฝน การเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลต่างๆ การเจริญเติบโตของต้นไม้ใบหญ้านานาชนิด สิ่งมีชีวิตต่าง ๆ มีการเคลื่อนไหว การเจริญเติบโต การให้อาหาร การสืบพันธุ์ ฯลฯ

เมื่อเขาย้อนกลับมาดูตัวเอง กลับมาพิจารณา มือ ขา ดวงตา หู จมูก ปาก ฟัน และอวัยวะอื่น ๆ พวกมันได้ทำหน้าที่ของมันอย่างสมบูรณ์ ทั้งหมดมีเป้าหมายอันเดียวกัน คือการดำรงชีวิตอยู่

เวลานั้นเมื่อเขาได้คิดไตร่ตรองว่า มันเหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันได้อย่างไร และในที่สุดเขาก็จะพบว่า ทั้งหมดนั้นมีความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกัน และรวมตัวกันเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีแต่ความเป็นระบบระเบียบในความเป็นหนึ่งเดียวและสัมพันธ์กันนี้
ชวนให้เขาพิจารณาในสิ่งต่อไปนี้ :

(๑)

จะต้องมีผู้สร้าง และผู้ให้กำเนิดสิ่งเหล่านี้ เพราะความเป็นหนึ่งเดียวอันสูงส่งนี้ไม้อาจเป็นผลผลิตจากความบังเอิญโดยเด็ดขาด

(๒)

ในการบังเกิด และการสร้างของทุกสรรพสิ่ง เฉพาะอย่างซึ่งส่วนหนึ่งของสิ่งถูกสร้างนั้น เช่น มนุษย์มีเป้าหมายหนึ่ง ซึ่งไม่ได้ถูกสร้างเล่น ๆ อย่างไม่รู้สาระเป็นอันขาด

(๓)

ผู้ที่ให้กำเนิดระบบระเบียบที่วุ่นนี้ จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถอันสูงส่ง และความยิ่งใหญ่อันหาที่เปรียบไม่ได้ และจำเป็นต้องให้เกียรติเขาผู้นั้น ดังนั้นเมื่ออยู่ต่อหน้าเขาจึงจำเป็นต้องก้มหัวอย่างนอบน้อม
อันเนื่องมาจากความยิ่งใหญ่ของเขา และจะต้องทำการเคารพภักดีเขาแต่เพียงผู้เดียว

(๔)

ผู้ให้กำเนิดและผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่นี้ ย่อมต้องรอบรู้ถึงชิ้นส่วนย่อยๆ ของสิ่ง
ถูกสร้างสิ่งนี้ ดังตัวอย่างก็คือ

เขาจะต้องรอบรู้ถึงการกระทำทุกอย่างของบ่าวโดยสิ้นเชิง

ด้วยเหตุนี้เอง มนุษย์ไม่มีความจำเป็นต้องอาศัยสื่อกลางใดๆ เมื่อเวลาที่เขาทำการเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าของตัวเอง เขาจะต้องปฏิบัติการเคารพ
ภักดี พระองค์โดยตรง การเคารพบูชาสื่อกลาง เช่น บรรดามาลาอิกะฮ์

(เทวทูต) ดวงดาวรูปปั้นต่าง ๆ ผู้ที่ใกล้ชิดในอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และผู้มี
คุณธรรมจึงถือว่าไม่ถูกต้อง

สาเหตุที่มวลมนุษย์หันห่างจากการเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

สิ่งที่ได้กล่าวไปนั้นเป็นไปตามธรรมชาติ และความบริสุทธิ์ของมนุษย์ที่
มีความคิดที่ถูกต้อง ซึ่งยังไม่ถูกแปดเปื้อนด้วยกับชนบทรรมนิยมประเพณีที่
หลงผิดการเชื่อถือปฏิบัติตาม และการสอนสั่งจากบรรพบุรุษ หรือ

จะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ :

สิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติ และความบริสุทธิ์ของมนุษย์แต่ดั้งเดิม ก็คือ
เคารพภักดี พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

แต่ทว่า...มนุษย์เหล่านั้นหันเหออกจากแนวทางตามธรรมชาติ และความ
บริสุทธิ์ของเขาด้วยการตั้งภาคีได้อย่างไร ?

มีสาเหตุมากมายซึ่งเราจะขอยกมากล่าว เพียงบางส่วนต่อไปนี้ :

๑

บรรดาผู้ที่บูชารูปปั้นบางคนกล่าวว่า :

“อันเนื่องมาจากพระผู้เป็นเจ้าอยู่นอกขอบเขตความคิด และสติปัญญาของเรา และไม่มีสถานที่อยู่ที่เรา

จะหันเข้าหาพระองค์ เพื่อเราจะได้เคารพภักดี ณ ที่นั่น ดังนั้นเราจึงไม่มีทางเลือกใดนอกจากต้องเคารพบูชาสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลหนึ่งซึ่งมีเกียรติ และใกล้ชิดต่อพระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะให้สิ่งเหล่านั้นเกิดความรู้สึกยินดีและเป็นสื่อระหว่างเรากับพระผู้เป็นเจ้าอันจะทำให้เราได้ใกล้ชิดพระองค์”

พวกเขาเหล่านั้นหลงลืมไปเรื่องหนึ่งก็คือ ถึงแม้ว่า พระผู้เป็นเจ้าจะไม่มีทิศทาง หรือสถานที่อยู่ใดๆ ก็ตาม แต่พระองค์ก็ทรงควบคุม และมีอำนาจเหนือสิ่งเหล่านี้ และมีอยู่ในทุกที่ (ไม่ใช่แยกเป็นส่วน ๆ แต่ความเป็นหนึ่งของพระองค์นั้นปรากฏอยู่ในทุกที่นั่นเอง – ผู้แปล) ดังนั้นไม่ว่าเราจะหันเหไปในทิศทางใด ตัวตนของพระองค์อันบริสุทธิ์ยิ่งก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเราด้วย เราสามารถที่จะสนทนากับพระองค์ได้โดยตรง และก้มกราบต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์

ดังที่อัลกุรอาน ซูเราะฮ์อัลบะกอเราะฮ์ อายะฮ์ที่ ๑๑๕ กล่าวว่า:

“ไม่ว่าที่ใดที่พวกเจ้าหันสู่ ณ ที่นั่นคือพระพักตร์ของเอกองค์อัลลอฮ์ (ช.บ.)”

๒

บางกรณีหลังจากผู้อาวุโสของเผ่าหรือกลุ่มชนที่เขาเคารพนับถือ และให้เกียรติได้ตายลง พวกเขาก็จะปั้นรูปเขาเหล่านั้นไว้เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจและให้เกียรติแก่ผู้อาวุโสหรือหัวหน้าเผ่านั้น เขาจะสงบนิ่งและตั้งจิตอธิษฐานไปยังรูปปั้นเหล่านั้น เมื่อเวลาที่เขาทำการเคารพบูชาพระผู้เป็นเจ้าของเขา แล้วหลังจากนั้น ความสัมพันธ์ที่เขาได้ตั้งจิตอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าก็ค่อยๆ เลือนหายไปเหลือแต่การเคารพบูชารูปปั้นล้วน ซึ่งมันได้กลายเป็นตำนาน การสร้างรูปปั้น ซึ่งมันได้กลายเป็นตำนานการสร้างรูปปั้นและเคารพบูชาในสิ่งนั้น

ดังที่เราได้อ่านจากประวัติศาสตร์ว่า :

“ลูกหลานของกอบีล (บุตรของนบีอาดัม(อ)) ได้สร้างรูปปั้นขึ้นมาตามชื่อของผู้อาวุโสของเขาที่ชื่อ วัดค์

เพื่อเป็นการเตือนให้ระลึกถึงเขาในที่สุดจากการให้เกียรติธรรมดาก็กลายเป็นการเคารพบูชา และก้มกราบรูปปั้นนั้นไปในที่สุด”

๓

มนุษย์ได้ให้เกียรติ และให้การเคารพต่อสิ่งหนึ่งที่ทำให้คุณประโยชน์แก่เขา และนับถือว่ามันนั้น

เปรียบเทียบเป็นตัวจำแลงของพระผู้เป็นเจ้า การให้เกียรติและให้การเคารพนี้ในที่สุดได้กลายเป็นการเคารพบูชาไป การเคารพบูชาดวงอาทิตย์ และแสงสว่างที่ปรากฏอยู่ในหมู่ชาวอิหร่านโบราณ และในหมู่ชาวอินเดียอารยันนั้นก็มาจากแนวความคิดนี้ ความเชื่อและทัศนะดังกล่าวนี้เองที่เป็นตัวกำเนิดให้เกิดการตั้งภาคีและบูชารูปปั้นในโลกนี้

คนรุ่นต่อมาก็ไม่ได้ใส่ใจในแนวความเชื่อของบรรพบุรุษดังกล่าว ทำให้พวกเขาตกอยู่ในสภาพที่หันเหออกจากการเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวไปเคารพรูปปั้นและตั้งภาติต่อพระองค์

การต่อสู้และเผชิญหน้าของศาสนาต่าง ๆ ต่อการตั้งภาติ

บรรดาศาสนาที่มาจากฟากฟ้า (นับถือพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว) ได้เพียรพยายามอย่างต่อเนื่องในการทำให้ประชาชนหันกลับมาเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว อัลกุรอานได้กล่าวถึงและให้เกียรติต่อบรรดานบี (ศาสนทูต) ที่พวกท่านเหล่านั้นได้พากเพียรพยายามอย่างสุดกำลังในการกำจัดแนวความเชื่อที่เป็นการตั้งภาติ

และเชิญชวนให้ประชาชนกลับมาพิจารณาต่อพระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

ดังที่อัลกุรอานได้กล่าวถึงศาสดาอบรอฮีม (อ) ตอนที่ท่าน (อ) กล่าวกับประชาชนของท่าน (อ) ว่า:

“พวกท่านเคารพบูชาอะไรกัน?”

พวกเขากล่าวตอบว่า

“เราเป็นผู้แสวงหาตามแนวทางที่บรรพบุรุษของเราได้แสวงหาและปฏิบัติกัน”

ศาสดาอิบรอฮีม (อ) กล่าวว่า :

“แน่นอน พวกท่านและบรรพบุรุษของท่านตกอยู่ในความหลงผิดอันชัดแจ้ง”

ท่าน (อ) ตัดสินใจที่จะทำให้พวกโง่เขลาเบาปัญญานั้นได้ตื่นขึ้น และทำความเข้าใจขึ้นมาบ้างจากการสอนที่เห็นจริง สัมผัสได้จากความตั้งใจจริง ดังกล่าว วันหนึ่งท่าน (อ) ได้ตรงเข้าไปยังเทศสถานใช้ขวานจามรูปปั้นเหล่านั้นแตกหักกระจัดกระจาย เมื่อพวกนั้นรู้ข่าวก็เกิดความกังวลใจระคนความแค้น กล่าวกับท่าน (อ) ว่า

“ท่านใช้ไหมที่ทำกับพระผู้เป็นเจ้าของเราเช่นนี้ ?”

ท่านนบิอิบรอฮีม (อ) ตอบอย่างชนิดที่ต้องให้พวกเขาได้คิดถึงแนวความเชื่ออันไร้แก่นสารของตัวเองว่า

“จงถามตัวของพวกมันเองซิ (รูปปั้น)”

พวกเขานิ่งเงียบสักพักใหญ่ แล้วตอบด้วยความกระดากอายว่า

“ท่านก็รู้ดีว่า รูปเจว็ดเหล่านั้นไม่อาจพูดได้”

ท่าน (อ) สบโอกาสจึงกล่าวขึ้นว่า

“แล้วพวกท่านเคารพบูชาต่อสิ่งที่ไร้ความสามารถ แม้กระทั่งการปกป้องตัวเองได้อย่างไรกัน ? ทำไมพวกท่านไม่คิดให้ดี ?”

ผู้นำอันยิ่งใหญ่ของประชาชาติเหล่านี้ได้ย้าเตือนต่อประชาชาติของท่านอย่างสม่ำเสมอว่า ไม่ว่าที่ใดเวลาใดก็ตาม เขาสามารถที่จะสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างตัวเขากับพระผู้เป็นเจ้าได้ทุกเมื่อ จำเป็นที่จะต้องนอบน้อมและเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่แต่เพียงผู้เดียว

ในการเคารพศักดิ์จะต้องไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากพระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเอกราชแต่เพียงผู้เดียว แม้กระทำการให้ความ สนใจหรืออธิษฐานต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพียงชั่วขณะหนึ่งนอกจากพระผู้เป็นเจ้า องค์เดียวควบคุมไปกับพระองค์ก็ไม่อาจยอมรับได้

ผลที่จะได้รับการเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

๑. ความเป็นอิสระของตัวเองอย่างน่าภาคภูมิใจ

บุคคลที่เชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว และมีความศรัทธายึดมั่นว่า พระองค์ทรงรอบรู้และมีพละานุภาพเหนือทุกสรรพสิ่ง และสิ่งที่มีอยู่ใน จักรวาลเกิดขึ้นจากอำนาจ และความประสงค์ของพระองค์ เขาจะไม่ยอมตน และพึ่งพิงต่อสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น บุคคลที่มีกำลังความสามารถที่สุดและร่ำรวย มหาศาลใดๆ ก็ไม่อาจบังคับเขาให้ตกอยู่ภายใต้การเป็นทาส และผู้ภักดีได้ เขาจะยอมอ่อนน้อมและก้มกราบต่อเฉพาะพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่แต่ เพียงพระองค์เดียว

ชาวอิหร่านสมัยก่อนคิดว่าผู้ปกครองทราชาชย์ที่ชั่วช้า และอธรรม ทั้งหลายเป็นเสมือนตัวจำแลงของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขายอมตามบุคคล เหล่านี้ โดยปราศจากเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น พวกเขาไม่ได้รับอิสระ และความ เป็นไทใดๆ ทั้งส่วนตัวและสังคม

เมื่อตัวแทนของชาวอาหรับในสมรภูมิ “กอดิซียะฮ์” ได้เข้าพบกับผู้บังคับบัญชากองทหารอิหร่าน เขาได้นั่งอยู่บนพื้นตามสบายไม่ได้สนใจต่อการประดับประดา และตกแต่งสถานที่อย่างสมเกียรติของชาวอิหร่านเลย

เขาได้ตอบคำถามที่ว่าทำไมถึงได้ทำเช่นนั้น โดยกล่าวว่า :

“พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงคัดเลือกเรา เพื่อให้เราเรียกร้องเชิญชวน ผู้ที่ตกเป็นทาสทั้งมวลสู่การเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาจากมุมของโลกหนึ่งสู่โลกกว้างแห่งความเป็นอิสระเสรีจากแนวความคิดอันเป็นโมฆะทั้งมวลสู่ความยุติธรรมแห่งอัล – อิสลาม”

๒. ความยุติธรรมที่แท้จริงและเป็นสากล

ภายใต้ “เตฮิด ” (การเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว) ผู้ศรัทธาทุกคนจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้าที่วางอยู่บนรากฐานของวิทยปัญญาและความบริสุทธิ์ยุติธรรม

เป็นที่กระจ่างชัดว่า การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้านั้นจะส่งผลทำให้เกิดการแพร่กระจายของความยุติธรรมที่แท้จริง ความอธรรม และการล่วงละเมิดทั้งมวลจะต้องมลายสิ้น

ในทางกลับกันผู้ที่บูชารูปปั้น และสิ่งสมมุติอื่นๆ ไม่สามารถที่จะสถาปนาความยุติธรรมที่แท้จริงได้

เพราะในแต่ละกลุ่มชนก็จะยึดมั่นอยู่แต่เฉพาะของตัวเองเหนือกว่าพระเจ้าของผู้อื่น ทำให้พวกเขามีความกล้าหาญที่จะยื่นมือแห่งการบุญกรุ่ก ล้วงล้าไปยังบุคคลอื่น เมื่อเป็นเช่นนี้ความยุติธรรมที่แท้จริงก็จะไม่บังเกิดขึ้น ความโง่ม ความเขลา การแตกแยก ความอธรรม และการกดขี่ก็จะเข้ามาแทนที่

ผลประโยชน์ของผู้ที่ยึดมั่นในพระเจ้าเป็นเจ้าองค์เดียวที่จะได้รับ ก็คือการได้มาซึ่งมนุษย์ที่รักอิสระ

ความคิดบริสุทธิ์เป็นหนึ่งเดียวและพบกับความสุขสบาย เขาจะไม่ตกอยู่ภายใต้กบฏแห่งความอธรรม และการล่องละเมิดทั้งมวล

ณ ที่นี้ ข้อเท็จจริงแห่งถ้อยคำอันบริสุทธิ์ก็เป็นที่กระจ่างสำหรับเราดังที่ว่า :

“จงกล่าว ลาอิลาซะอิลลัลลอฮ์ แล้วพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ ”

จงพูดกับส่วนลึกของหัวใจว่า :

“ไม่มีผู้ที่ควรแก่การเคารพสักคี่ใด นอกจากเอกองค์อัลลอฮ์ (ซ.บ.)”

แล้วเมื่อนั้น เราก็จะพบกับชัยชนะและความผาสุกทั้งมวล

บทที่ ๑๒

อะฮ์ริมันและยัซคอนหรือพระผู้เป็นเจ้าทรงเอกะ

ความดีและความเลว

ชนกลุ่มหนึ่งที่มีชื่อเรียกว่า “ษะนะวียะฮ์” มีความเชื่อแบบเคาส์ว่า
สรรพสิ่งในโลกนี้แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท
คือ ดีและเลว จากความเชื่อพื้นฐานนี้พวกเขาจึงกล่าวว่า

“สำหรับโลกที่ถูกสร้างนี้มีปฐมเหตุมาจาก ๒ ประการ”

และยังกล่าวอีกว่า

“ความดีงามทั้งมวลถือกำเนิดมาจาก ยัซคอน ส่วนความชั่ว ความเลว
ทั้งหมดถือกำเนิดมาจาก อะฮ์ริมัน”

มุมมองของพวกเขาดำเนินตามทัศนะนี้ก็คือ เขาเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงภาวะ
บริสุทธิ์ปราศจากสิ่งที่น่ารังเกียจ

ความไม่สมบูรณ์ และความไม่ดีทั้งหมด แต่เขาลืมไปว่าด้านหนึ่งนั้นพวก
เขาก็ตกอยู่ในสภาพของผู้ตั้งภาคี และ

เชื่อว่ามี การตั้งภาคีสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ส่วนอีกด้านหนึ่งก็คือ พวกเขา
ผิดพลาดในการแยกประเภทสรรพสิ่งในโลกนี้ออกเป็น ๒ ประเภท

คือ ดีและเลว เพราะว่าหากเขาพิจารณาสรรพสิ่งทุกชนิดในโลกนี้ให้ดี
เขาก็จะรู้ได้ทันทีว่า ในโลกนี้ไม่ปรากฏกฎสิ่งที่ไม่ดีและสิ่งที่ไม่ดีอยู่เลย

!

แต่ทว่า...ทุกๆ สิ่งมีความดีงาม และเหมาะสมอยู่ในตัวของมันเอง

พวกเขายังคิดไปไกลอีกว่า : การมีอยู่ของสิ่งที่เขาเรียกว่า “ไม่ดี” นั้น แยกออกอย่างสิ้นเชิงจากการมีอยู่ของสิ่งที่ “ดี” จากจุดนั้น เขาจึงได้ทำการ แก้ปัญหาตามความเชื่อของเขา โดยบอกว่า ความดีงามต่างๆ มาจาก

“ปฐมเหตุ” หนึ่ง และความชั่วต่าง ๆ ก็มาจาก “ปฐมเหตุ” อีกอันหนึ่ง

ตามสภาพความเป็นจริง หากเราได้พิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่า มีสิ่ง ถูกสร้างหลายอย่างที่ไม่อาจแยกออกเป็น ๒ ประเภทได้อย่างเด่นชัด ตัวอย่างเช่น “ฝน” นั้น “ดี” เพราะเป็นที่ต้องการสำหรับการหว่านเมล็ดพันธุ์พืช และการเพาะปลูก แต่ “ฝน” ตัวเดียวกันนี้ ที่ใครบางคนที่มีความคิดฟั่นเฟือนๆ บอกว่ามัน “ไม่ดี” เพราะมันได้ทำลายบ้านดิน โคลนของคนยากคนจน (เมื่อฝนตกลงมา) !

เป็นที่กระจ่างว่า ตามแนวทางการแก้ปัญหาที่พวก “ยะนะะวียะฮ์” เสนอไม่อาจแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้

เพราะ “ความไม่ดี” (ไม่เหมาะสม) ของ “ฝน” นี้ไม่อาจแยกออกจาก “ความดี” ของมันได้เลย หมายความว่า สิ่งทั้งสองไม่มีอยู่จริงถึงขนาดจะกล่าวว่า ส่วนหนึ่งของมัน “ดี” และมาจากพระผู้เป็นเจ้า อีกส่วนหนึ่ง “ไม่ดี” และมาจากสิ่งอื่น

ส่วนแนวทางที่คำสอนของอิสลาม (อัล – กุรอานและริวายะฮฺ) ใช้แก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ และสติปัญญาอันสมบูรณ์ได้ยืนยันตามนั้นก็คือ:

หากว่าสิ่งหนึ่งตามทัศนะของคนที่มีความคิดฟั่นๆ ไม่อาจจะบ่งบอกถึงความดี ความเหมาะสมของมันได้ เช่น ความหิวกระหาย ความไม่สงบ ความรู้สึก โกรธ ไม่พึงพอใจ อากาศร้อน อากาศเย็น สัตว์มีพิษต่างๆ ฯลฯ

เราก็ต้องไม่แยกมันออกมาพิจารณา แต่จะต้องคิดถึงมันในแง่ที่ว่าเป็นส่วนหนึ่งของระบบที่สัมพันธ์กันของโลก แล้วเราก็จะพบว่า ทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่ดี และมีความจำเป็นต่อระบบของโลกทั้งหมดโดยรวมต่อไปนี่

เราจะตรวจสอบวิเคราะห์ถึงความเป็นจริงของสิ่งที่เราได้กล่าวไปอีกครั้งหนึ่ง

ปัจจัยในการหลบหลีกจากอันตราย

ร่างกายของคนเราประกอบด้วย เนื้อ ผิวหนัง และกระดูก ซึ่งจะไม่ปลอดภัยเลยเมื่อเผชิญกับอันตราย

ไฟเพียงอย่างเดียวก็สามารถทำให้สิ่งนั้นเป็นเถาถ่านในเวลาเพียงไม่กี่นาที ร่างกายไม่อาจต้านทานความแหลมคมได้ อุบัติเหตุเพียงครั้งเดียวก็อาจทำให้ร่างกายแหลกเหลวไม่เป็นชิ้นดี อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้เตรียมปัจจัยต่างๆ สำหรับร่างกายไว้เพื่อให้มนุษย์ปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ

(1)

ความหิวกระหายซึ่งไม่อาจแสดง “ความดี” ออกมาให้เห็นสำหรับทัศนะของคนที่มีความคิดแคบ แต่มันกลับมีความสำคัญต่อร่างกายมากทีเดียว

กล่าวคือ: ความรู้สึกนี้เองที่เป็นตัวการทำให้เซลล์นับล้านๆ มีชีวิตอยู่ หากมนุษย์ไม่มีความรู้สึกนี้ ไม่ก็จิตใจ เซลล์ต่างๆ ในร่างกายก็จะถูกทำลาย เพราะขาดน้ำ และอาหารแน่นอนคนๆ นั้นก็จะตกอยู่ในอันตรายและเสียชีวิตในที่สุด

(2)

ความรู้สึกเจ็บ และความกังวลต่างๆ คือความโปรดปรานหนึ่งสำหรับสิ่งถูกสร้างในความเป็นจริง

ประสาทสัมผัสของมนุษย์เปรียบเสมือนช่องความถี่ที่ละเอียดยิบสำหรับส่งสัญญาณ มันจะส่งสัญญาณเตือนทันทีที่มีความรู้สึกไม่เหมาะสมเกิดขึ้น (กับร่างกาย) และเตือนให้คนๆ นั้นหาทางป้องกันภัยที่เกิดขึ้น

หากไม่มาความรู้สึกเจ็บปวด คนเจ็บไข้ได้ป่วยก็ไม่คิดที่จะทำการรักษา หากเส้นประสาทไม่รับรู้ถึงความไม่เหมาะสมที่อาจเกิดขึ้นกับร่างกาย หรือพลั้งเพลอไป ผิวหนังและเนื้อหนังมังสาอาจถูกทำลายด้วยไฟ

และกลายเป็นเถาเถาไปก็ได้ หรือเมื่อเจอกับสิ่งที่หนักและคมจัด ร่างกายก็อาจถูกฉีกเป็นชิ้น กระดูกแหลกเหลวได้

ดังนั้น หากในความรู้สึกเหล่านี้ เราพบว่าตัวเองมีความโกรธ และก้าวร้าว เราจะต้องรู้ว่า นี่คือนิวรณ์เตือนอันตรายให้หยุดโกรธเสีย เพื่อที่ให้นมนุษย์หยุดคิดสักนิด เพื่อตัวเอง และสุขภาพของร่างกายได้กลับมาดีสุขภาพดีตามเดิม และดำเนินชีวิตได้ต่อไป

ความทุกข์ยาก และการฟุ่มเฟือยมนุษย์

นักวิชาการได้กล่าวว่า:

“โลกแห่งธรรมชาตินี้ คือโลกแห่งการเคลื่อนไหว และทำให้สมบูรณ์”

การเคลื่อนไหว และการทำให้สมบูรณ์เกี่ยวข้องกับความไม่พอดี และความทุกข์ยากต่างๆ เพราะความยุ่งยากและปัญหาทั้งหมดนั้น ทำให้จิตวิญญาณได้กล้าแข็ง และเป็นน้ำหล่อเลี้ยงชีวิตมนุษย์

ความไม่พอดีเหล่านี้เองที่เป็นตัวหล่อเลี้ยงความเฉลียวฉลาด เพราะจากเตาหลอมแห่งความเจ็บปวดนี้ที่ผลิตเหล็กกล้าที่ถูกหลอมแล้ว

ความชาญฉลาดและการเจริญเติบโตเต็มตัวของมนุษย์จะต้องเกิดในสภาพที่ผิวหนังอันบอบบางของเขาต้องถูกแยกออกเมื่อเจอปัญหาต่างๆ จนกระทั่งถึงความสมบูรณ์แห่งการเป็นมนุษย์

บุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ก็คือบุคคลที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมากกว่า ดังสำนวนที่ว่า

“ถ้าไฟไม่ลามเลียเข้าไปในเนื้อไม้และเผาไหม้มันล่ะก็ กลิ่นหอมของไม้ก็ไม่มีวันที่จะเกิดขึ้น ”

นโปเลียน เคยกล่าวว่า:

“ความทุกข์ยาก และความเจ็บปวดของมนุษย์ทำให้มนุษย์คนนั้นกล้าแข็งขึ้น ”

ความขุ่นยากและความชื่นชมทั้งมวล คือตัวการที่ทำให้พลังงานที่แฝงเร้นอยู่ในตัวของมนุษย์ได้จุดประกายขึ้น เมื่อนั้นเขาก็สามารถที่จะสร้างชัยชนะให้กับตัวเอง ทั้งในด้านวัตถุ จิตวิญญาณ ความรู้ และการประดิษฐ์คิดค้นต่างๆ

สาเหตุที่ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกก้าวเท้าออกมาจากกระท่อมอันหอมช่อได้ก็เพราะพวกเขาเผชิญหน้ากับอุปสรรคทั้งปวง และในที่สุดหลังทางความคิดของพวกเขาที่สว่างไสวขึ้นด้วยการเพียรพยายามอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย

ประวัติศาสตร์อารยธรรมโลกได้แสดงให้เห็นว่า ความก้าวหน้าของวิชาการและอารยธรรมความเจริญต่างๆ ของมวลมนุษย์ได้มาพร้อมกับความทุกข์ยากและความเจ็บปวดทั้งมวล

เพราะความไม่พอดีต่างๆ นั้นเองที่ทำให้มนุษย์คิดแสวงหาทางออกและในที่สุดก็บังคับให้เขาได้พากเพียรไปให้ถึงยังสภาพที่ดีกว่า

ดังนั้นบุคคลที่ไม่รู้สาเหตุของการมีความทุกข์ยาก และคิดว่ามันไม่คตินั้นตกอยู่ในความผิดพลาดเป็นแน่แท้

มาตรฐานการวัดความดี และความเลว

ความผิดพลาดของพวก “ชนะะวียะฮู” ซึ่งคิดว่าความเย็น ความร้อน และสัตว์มีพิษต่างๆ ฯลฯ เป็นสิ่งไม่ดี ก็คือ พวกเขาเอาสภาพตัวเองเป็นข้อกำหนดวัดความดีและความไม่ดีของสรรพสิ่งในโลก

ในขณะที่เพียงการได้รับประโยชน์ และการสูญเสียของมนุษย์ไม่อาจเป็นตาชั่งวัดความดีและความเลวของสิ่งต่างๆ ได้ แต่จะต้องมองให้ออกว่าทุกสิ่งในโลกนี้มีผลอย่างไรต่อระบบของสิ่งถูกสร้างนั้น

ความหนาว ความร้อนที่ว่าเป็น “ความไม่ดี” ในสายตาของพวกเขานั้น แต่ในสายตาและทัศนะของนักธรรมชาติวิทยา ซึ่งมองโลกทั้งโลก กลับบอกว่ามันเป็นประโยชน์ มีคุณค่าและเป็นความจำเป็นต่อความสมบูรณ์ของสิ่งมีชีวิต พืชพรรณและตัวมนุษย์

แนวความคิดของบุคคลที่วัดมาตรฐานความดีและความเลวของสิ่งต่างๆ ด้วยการได้รับประโยชน์และการสูญเสียของตัวเองนั้น ก็เปรียบเสมือนกับมดตัวน้อยที่กล่าวถึงมนุษย์และสิ่งก่อสร้างของมนุษย์ว่า:

“มนุษย์ไม่มาคุณค่าใดเลย นอกจากเป็นตัวเหยียบย่ำทำลายเรา”

หรือกล่าวว่า

“เครื่องบินและรถยนต์สำหรับเราแล้วไม่มีคุณค่าอันใด ดังนั้น มันก็ไร้ประโยชน์ หรืออาจเป็นโทษด้วยซ้ำ”

มดน้อยเหล่านั้นคิดถูกแล้วหรือในเรื่องมนุษย์ และสิ่งที่ถูกสร้างของมนุษย์? ความผิดของพวกมันอยู่ที่ไหน? ไม่ใช่การที่พวกมันเอามาตรวัดความดี ความเลวไม่ขึ้นอยู่กับสภาพตัวเอง และส่วนที่เกี่ยวพันกับตัวเอง กระนั้นหรือ?

แนวความคิดต่อไปนี้ก็เช่นเดียวกัน:

ชาวทะเลที่อาศัยอยู่บริเวณมหาสมุทรอินเดีย กล่าวถึงเรื่องหมอกที่ทำให้บริเวณชายหาดทะเลเกิดร้อนขึ้น ทำให้หายใจไม่สะดวกว่า

“หมอกพวกนี้มีประโยชน์อันใด ทำลายชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเรา เราไม่อาจทำงานต่อไปได้เลย”

การตัดสินใจเช่นนี้ถูกต้องหรือ?

ทั้ง ๆ ที่เรารู้ว่าหมอกเกิดขึ้นจากลมซึ่งพัดอยู่บริเวณชายทะเล เป็นตัวทำให้ความแห้งก้นคารของทะเลทรายชุ่มชื้นขึ้น ช่วยให้ต้นไม้เจริญงอกงาม อากาศอบอุ่นเย็นสบาย และหล่อเลี้ยงชีวิตนับล้านๆ ชีวิตให้คงอยู่ต่อไป

ความผิดพลาดของการตัดสินใจอยู่ตรงที่ว่า ชาวทะเล ชาวประมงเห็นสภาพของตัวเอง ไม่ได้สนใจต่อสภาพโดยรวมของระบบสิ่งถูกสร้างทั้งหมด

ด้วยการพิจารณาข้อมูลเบื้องต้นที่เราได้กล่าวไปแล้วทำให้ได้ข้อสรุปว่า เราจะต้องไม่ด่วนตัดสินใจว่าสิ่งหนึ่งไม่มีประโยชน์ ด้วยความมั่งง่ายของความคิดของเรา แต่จะต้องให้ความสนใจถึงผล และสภาพเฉพาะของสิ่งถูกสร้างนั้นเมื่อมันได้สัมพันธ์กับสรรพสิ่งทั้งมวลในโลกนี้ในเวลาปัจจุบัน (ว่ามีประโยชน์หรือเป็นโทษกันแน่)

ยัชคอน และอะฮูร์มัน

จนถึงขณะนี้ เราก็ได้รู้ถึงความผิดพลาดของแนวความคิดของพวกเขา

“ษะนะวียะฮุ” ที่เชื่อในเรื่อง “อะฮูร์มัน-ยัชคอน” โดยวางอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อในสองสิ่งคือ ดี - ชั่ว เป็นเพราะว่าพวกเขาไม่ได้มีความรู้ความเข้าใจต่อปรัชญาของการมีชีวิตของสรรพสิ่งทั้งมวล และไม่ได้สนใจต่อระบบแห่งการสร้างสรรค์เลยจึงแบ่งสรรพสิ่งทั้งหลายเป็นดีและชั่ว พวกเขาเข้าใจว่า ผู้สร้าง “ความดี” คือยัชคอน ส่วนผู้สร้าง “ความชั่ว” คืออะฮูร์มัน ยังคงมีการกตัญญูในการทำความเลวร้ายต่อไป โดยหลอกให้ประชาชนกลัวภูตผีปิศาจ แม้กระทั่งเชื่อว่า ปิศาจแห่งความตายอยู่ในน้ำคอยคร่าชีวิตมนุษย์ ด้วยการมัดมือมัดเท้าให้จมน้ำตาย ในเรื่องดังกล่าว เขาไม่ได้อธิบายมันไว้อย่างพิสดาร สร้างภาพหวาดกลัวให้กับการดำรงชีวิตของมนุษย์ คิดแต่เพียงว่า ประโยชน์และโทษที่ประสบกับตัวเขา คือ มาตรฐานวัดความดี ความชั่วของสิ่งที่ถูกสร้างอื่นๆ

สิ่งที่น่าเศร้ายิ่งกว่านั้น ก็คือพวกเขาตินิยมสุดโต่งบางพวกถึงขนาดรณรงค์เรื่องการบูชาชาติตัวเอง โดยบอกว่า พวกเขานั้นเป็น “พวกที่รักชาติ คิดว่าตัวเอง” เป็นผู้เจริญรอยตามแนวความเชื่อดังกล่าวข้างต้น เอาแนวความเชื่อที่ถูกฝังอยู่ในประวัติศาสตร์แล้วออกมาบังคับให้ประชาชนเชื่อฟัง เป็นการถูกต้องที่เราจะต้องรักษาและสืบทอดทรัพย์สินสมบัติแห่งชาติแล้วไปเชื่อฟังปฏิบัติตามพวกเขาอย่างไม่ลืมหูลืมตา

ปัจจุบัน อิสลามได้ทำให้แนวความคิดของประชาชาติอิหร่านสว่างไสว
ขึ้น สายตาทุกคู่จ้องมาที่เรา เราจะต้องไม่ย้อนกลับไปปรับแนวความเชื่อที่อูตริ
ของบรรพชนในอดีต ประชาชาติมุสลิมเชื่อว่า “ไฟ” ก็เหมือนกับสรรพสิ่ง
อื่นๆ

บทที่ ๑๓

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงยุติธรรม

พิจารณาจากบทเรียนก่อน

เราได้อ่านและเรียนรู้ว่า:

1) สรรพสิ่งต่างๆ และระบบอันยิ่งใหญ่พิเศษสุดนี้เป็นประจักษ์พยานยืนยันถึงการมีอยู่ของพระผู้สร้าง ผู้ทรงรอบรู้และปรีชาญาณ

๒) ความรอบรู้และปรีชาญาณของพระผู้เป็นเจ้าไม่อาจประมาณได้กับความคิดและปัญญาอันจำกัดของเราได้ ก็เพราะว่าสิ่งที่เราได้มองเห็นจากพยานภาพและความรอบรู้อันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์ในโลกของสิ่งถูกสร้างนี้ เราจะพบว่า มันคือ มุมเล็กๆ มุมหนึ่งจากที่รวมอันมหิมาและยิ่งใหญ่ของสิ่งถูกสร้างทั้งหมด ซึ่งหลักฐานแต่ละชิ้นก็คือ การดำรงอยู่บนพยานภาพอันไร้ขอบเขตและความรู้อันไม่สิ้นสุดของพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง

ในโลก เป็นสิ่งถูกสร้างของอัลลอฮ์เหมือนกับตัวเขา พวกเขาจะไม่กลัวปีศาจลงพวกนั้นเป็นอันขาด เขาเชื่อว่าโลกแห่งการสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์ต่อกันและดีด้วยกันทั้งนั้น ยัซคอนและอะฮ์รีมัน นั้นเป็นเรื่องเหลวไหลที่สุด

การศึกษาเรื่องราวในอดีตนั้นเพื่อเป็นบทเรียนเท่านั้น มิใช่จะเกินเลยกว่านี้

ประชาชนไม่อาจรับรู้และแยกแยะอุดมการณ์ที่ถูกต้อง และเข้าไปอยู่ภายใต้อุดมการณ์เหล่านั้นได้

ในทางกลับกัน จากกฎเกณฑ์ที่มาจากพระผู้เป็นเจ้านั้น ประชาชนสามารถที่จะค้นพบความจริงของสิ่งเหล่านั้น

ด้วยกับ “มูอฺญิซาต” สัญลักษณ์และสัญญาณต่างๆ ที่เป็นความจริง ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าประทานมาให้กับบรรดาศาสนทูต เขาสามารถวินิจฉัยพิจารณา และเป็นพยานยืนยันได้อย่างสมบูรณ์กับทุกคน แม้กระทั่งกับผู้ปฏิบัติสัจธรรมเองก็ตาม พวกเขาไม่อาจใช้ข้ออ้างที่ว่าไม่รู้จักสัจธรรมเพื่อปฏิบัติการละเมิดได้เลย

ความจำเป็นในการแต่งตั้งศาสนทูต

พอจะประมวลเป็นหัวข้อได้ดังนี้

- ๑) การให้ได้มาซึ่งความสมบูรณ์ในทุกด้าน คือปัจเจกชน สังคม และด้านจิตวิญญาณ ซึ่งก็คือเป้าหมายทั้งหมดของการสร้างนั่นเอง
- ๒) ธรรมชาติดั้งเดิมอันบริสุทธิ์ และสามัญสำนึกเพียงด้านเดียวไม่เพียงพอต่อการแสวงหาความสมบูรณ์ที่แท้จริงของมนุษยชาติ

- ๓) อุดมการณ์ทั้งหลายของมนุษย์ (ที่มนุษย์เป็นผู้คิดค้นขึ้นมา) ไม่สามารถให้คำตอบที่สมบูรณ์ต่อความต้องการอันลุ่มลึกของมนุษย์ได้ และมันไม่ใช่สิ่งที่เป็นหลักประกันว่า ต้องปฏิบัติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
- ๔) ด้วยกับการมาของบรรดาสาธุทูต และการถูกรับรองการเป็นศาสนทูตโดยอาศัย “มูญูชาต” (สิ่งพิสูจน์ที่ทำให้ยอมจำนนโดยสิ้นเชิง) ทำให้สังคมแยกออกจากความหลงผิดโดยชัดแจ้ง ไม่มีใครสามารถที่จะทำผิดโดยอ้างว่า เขาไม่อาจตรวจสอบ และแยกแยะสังคมได้

เราได้พบว่า การมาของบรรดาสาธุทูต เพื่อความสมบูรณ์แห่งการเป็นมนุษย์นั้นเป็นสิ่งจำเป็น รหัสัยที่บรรดาศาสนทูตถูกแต่งตั้งมา ก็คือมันเป็ สิ่งที่มนุษยชาติมีความต้องการตามแนวทางแห่งการทำให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไปโดยอาศัยสิ่งอันมีค่านั้น ความคิดพวกเขาถูกทำให้กระจ่างขึ้น เพื่ก้าวย่างไปในแนวทางแห่งความผาสุกที่แท้จริง เป็นไม่ได้เลยที่จะคิดว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงปรีชาญาณ จะทรงปล่อยใ้มนุษย์อยู่ในโลกนี้ โดยปราศจากกฎเกณฑ์ และหน้าที่ทั้งมวลหรือปล่อยใ้พวกเขาตกอยู่ในมือผู้หยิ่งยโสทั้งหลาย จนกระทั่งพวกเขาได้นำพวกมนุษยชาติสู่ความต้องการอันไร้แก่นสารและเป็นโมฆะ อีกทั้งยังเป็นตัวหยุดยั้งความสมบูรณ์ที่แท้จริง

นูอาลี (อะบูอะลี ชินา) เขียนไว้ใน “อัซซัฟา” ว่า:

“ความต้องการการแต่งตั้งศาสนทูต ในการคงสายพันธ์ของมนุษย์ และได้มาซึ่งความสมบูรณ์แห่งการมีชีวิตอยู่ของเขานั้น มีความจำเป็นยิ่งกว่าการออกของคนคิ้ว ขนตาและรอยบุ๋มของอู้งเท้าเสียอีก” (๑)

ดังนั้นการไปให้ถึงยังเป้าหมายแห่งการถูกสร้าง ความสมบูรณ์แห่งการสร้างสรรค์ และความสมบูรณ์ทั้งด้านวัตถุและจิตใจนั้น พระผู้สร้างผู้ทรงยิ่งใหญ่จะต้องส่งบุรุษหนึ่งในตำแหน่งของผู้ถือสาส์น นับตั้งแต่เริ่มต้นสร้างมนุษย์ เพื่อชี้นำประชาชาติด้วยกับรัศมีอันเกรียงไกรและวะสุฮอันสูงส่ง

ท่านอิซาม บินสะกัม (ร.ฎ.) กล่าวว่า:

ท่านอิมามศอดิก(อ) ได้ตอบคำถามที่ไม่มีศรัทธาต่อพระเจ้าคนหนึ่งที่เขาได้ตั้งคำถามว่า ความจำเป็นในการแต่งตั้ง และความถูกต้องในการเป็นผู้ถือสาส์นของบรรดาศาสนทูตต่างๆ นั้น ท่านได้พิสูจน์มาจากไหน?

โดยท่าน(อ) ตอบว่า:

“ข้าได้พิสูจน์แล้วว่า ผู้ที่สร้างเราขึ้นมาในบริสุทธ์จาก (คุณลักษณะ) ทุกอย่างที่เป็นของสิ่งที่ถูกสร้าง มีวิทย์ปัญญาสูงส่งยิ่งกว่า เหนือกว่า (จากคุณลักษณะทั้งปวงของสิ่งที่ถูกสร้าง) คนทั่วไปไม่อาจเห็นพระองค์ได้โดยตรง ไม่อาจสัมผัสหรือพูดคุยสนทนากับพระองค์ได้ (เพื่อสอบถามหน้าที่ของตัวเองได้โดยตรง) ดังนั้นมันจึงเป็นบทพิสูจน์ว่า ในหมู่ประชาชนทั่วไปจะต้องมีทูตหรือตัวแทน ซึ่งเป็นตัวกลางระหว่างพระองค์กับปวงบ่าวของพระองค์

และทำการชี้นำเขาเหล่านั้น ไปยังสิ่งที่เป็นคุณค่าและเหมาะสมที่สุดสำหรับ
เขา การคงอยู่หรือการสูญสิ้นของประชาชาติหนึ่งประชาชาติใดเกี่ยวข้องกับ
การปฏิบัติ หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเขานั้นเอง

ดังนั้น (ความจำเป็นในการมีอยู่ของ) ผู้สั่งใช้ ผู้สั่งห้าม และสื่อกลาง
ระหว่างอัลลอฮ์ (ซ.บ) ผู้ทรงปรีชาญาณ และวิทย์ปัญญาซึ่งได้เป็นที่ประจักษ์
ในหมู่ประชาชน จึงเป็นความจำเป็นอันยิ่งยวด ซึ่งพวกเขาก็คือ

บรรดาศาสนทูตและผู้ถูกคัดเลือกสรร ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสั่งสอน
จริยธรรมมารยาทด้วยวิทย์ปัญญาของพระองค์และทรงแต่งตั้งเขาด้วยสิ่ง
ดังกล่าว และด้วยกับสภาพที่ปรากฏในการถูกสร้างที่เหมือนกับบุคคลอื่น
แต่คนเหล่านั้นก็ไม่มีส่วนเหมือนในสภาพจิตวิญญาณของพวกเขาเลย

อัลลอฮ์ (ซ.บ) ผู้ทรงวิทย์ปัญญาและปรีชาญาณ สนับสนุนเขาเหล่านั้น
ด้วยกับวิทย์ปัญญา และปกป้องรักษาพวกเขาในพ้นจากความผิดพลาดใดๆ
ทั้งหมด จงรู้ไว้ว่า แนวทางการพิสูจน์บรรดาศาสนทูตและผู้สัตย์จริง ที่กล่าว
อ้างในการเป็นศาสนทูตในทุกยุคทุกสมัยก็คือ เหตุผล ข้อพิสูจน์และ
สัญลักษณ์ อันสัจจะ (มูอฺญิฮาด) นั้นเอง ซึ่งพวกท่านเหล่านั้นได้นำมันมา
เพื่อไม่ให้โลกนี้ว่างเปล่าจากข้อพิสูจน์อันชัดแจ้ง (ที่มาพร้อมกับสัญลักษณ์
ซึ่งเป็นตัวยืนยันถึงคำพูดที่เป็นสัจจะ และการกระทำที่เที่ยงตรงของพวกเขา)”
(๒)

(๑) จากหนังสือ “ชิฟา” บทที่ว่าด้วย “อิลาฮียาด” เรื่อง “นุบูวะฮ์”

อันที่จริงกฎระเบียบที่มาจากฟากฟ้าไม่ได้อ้างอิงเพียงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่มันจะชี้นำและนำทางในทุกๆด้านกล่าวคือ:

การบริหารงานปกครอง การดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม การเศรษฐกิจ วิทยา ปัญญา ความบริสุทธิ์ ความมีเกียรติ ความเป็นเพื่อน ความรักสมัครสมาน ความเท่าเทียมกัน การชี้นำ การอบรมสั่งสอนวิชาความรู้ พลละกำลัง หน้าที่ส่วนตัว หน้าที่ทางสังคม การเคารพภักดี และกฎเกณฑ์หลักที่จะเป็น ตัวอธิบายปัญหาย่อยๆ มันทั้งหมด คือเป้าหมาย และจุดประสงค์ในการ นำเสนออุดมการณ์ของศาสนาต่างๆ (๓)

เฉพาะอย่างยิ่งแนวทางการดำเนินชีวิตแนวทางสุดท้าย อันหมายถึง “อิสลาม” นี้ จากพื้นฐานความคิดดังกล่าว มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อที่จะสามารถไปถึง ยังขั้นสุดท้ายแห่งความสมบูรณ์ในสามองค์ประกอบแห่งการดำรงชีวิตของตัวเอง

เช่นเดียวกับ อุดมการณ์แห่งฟากฟ้า (หมายถึงศาสนาที่มาจากพระผู้เป็น เจ้า) ไม่ได้ให้ความสนใจแต่เพียงกลุ่มชนเดียว แต่ให้ความสนใจในทุกระดับ กลุ่มชน และแยกแยะสิทธิ หน้าที่ของทุกคนไว้แล้ว

ดังนั้น กลุ่มบุคคลที่ที่คิดว่าศาสนา คือผลผลิตของกลุ่มผู้ปกครองและผู้มี อำนาจกิน พวกนายทุน เจ้าของที่ดิน ที่สร้างขึ้นมากเพื่อปกป้องผลประโยชน์ ของตัวเองจึงตกอยู่ในความคิดที่ผิดพลาด และเป็นบุคคลที่ไม่ได้ใส่ใจต่อ แก่นมุมของศาสนาและที่มาของมันเลย ไม่เพียงเท่านั้น ประวัติศาสตร์ คือตัว ยืนยันเสมอว่า กลุ่มบุคคลที่มีเกียรติยศ ผู้ร่ำรวย ไม่เคยมีส่วนร่วมใน ขบวนการของบรรดาศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้าเลย

อีกทั้งยังร่วมคัดค้านต่อสู้กับศาสนาแห่งฟากฟ้าอยู่ตลอดเวลา ด้วยการ
กดขี่รีดนาทาเร้น การล่วงล้ำสิทธิของพวกนายทุนและเจ้าของที่ดิน

ผู้ปกครอง นักวิชาการ คนชนบท คนยากไร้ และกลุ่มบุคคลอื่น ได้ก้าว
เข้ามาสู่ศาสนา และค้นพบว่าความปรารถนา ความต้องการทางธรรมชาติ
และความรู้สึกอันละเอียดละไมของเขามีอยู่ในกฎระเบียบที่ชัดเจนนี้

และยังรู้สึกว่ามีเพียงศาสนาเท่านั้นที่สามารถจะนำพาพวกเขาไปสู่ความ
สมบูรณ์พูนสุขที่แท้จริงได้ ความโน้มเอียงของมนุษย์มาสู่ศาสนาก็เป็นไป
เพราะเหตุผลดังกล่าว

เป็นที่น่ายินดีว่า ผู้แสวงหาความรู้ความเข้าใจในปัจจุบันได้ค้นพบคุณค่า
ของศาสนามากยิ่งขึ้น และเชื่อมั่นว่าความสงบสุขที่แท้จริง
และการดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์จะเกิดขึ้น ได้ก็ต่อเมื่ออยู่ภายใต้ร่มเงาแห่ง
ศาสนา และอิหม่ามต่อพระผู้เป็นเจ้า

ความจำเป็นในเรื่อง “มุอฺนิษาด”

หลังจากที่มนุษย์รู้แล้วว่า การจะได้มาซึ่งความสมบูรณ์พูนสุขที่แท้จริงใน
ทุกๆ ด้านนั้น มีความจำเป็นอันยิ่งยวดที่ต้องอาศัยทางนำ
ของบรรดาศาสนาที่ต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบ และความพยายามอันยิ่งใหญ่
ของพวกท่านที่จะเป็นฐานสร้างอันยิ่งใหญ่สำหรับความสมบูรณ์อัน
เป็นนิรันดร์ และความก้าวหน้าแห่งความเป็นมนุษย์ แน่นอนพวกเขาจะต้อง
เกิดความรู้สึกศรัทธาที่เต็มไปด้วยความตั้งใจจริง และความรักที่มีต่อผู้ขัด
เกลาที่หวั่นดี ผู้นำที่เสียสละ และบริสุทธิ์ปราศจากมลทินเหล่านั้น

ความตั้งใจจริงและศรัทธาที่มั่นคงนี้จะมีถึงขนาดที่ว่า พวกเขาจะไม่รีรอที่จะเสียสละในวิถีทางแห่งการทำให้เป้าหมายของบรรดาศาสนทูตก้าวหน้าต่อไป ส่วนมากแล้วพวกเขาให้ความปรารถนาของท่านเหล่านั้น นำหน้าความปรารถนาและความต้องการของตัวเอง

แต่การมีอำนาจที่เบ็ดเสร็จ อิทธิพลอันกว้างใหญ่ไพศาลและความมั่นคงของบรรดาศาสนทูตเหล่านี้ อีกทั้งความรักและความศรัทธาของประชาชนที่มีต่อพวกท่านเหล่านั้น ทำให้กลุ่มบุคคลที่หวังในลาภยศคิดชั่วช้าตามใจปรารถนาของตัวเองเพื่อหวังจะเป็นผู้มีอิทธิพลและบารมีขึ้นมาบ้าง ด้วยการอวดอ้างการเป็น ศาสนทูตและผู้สื่อสาร

จากสาเหตุนี้เอง ถ้ามีใครอ้างตัวว่าเป็น ศาสนทูตและมีกลุ่มคนที่รายล้อมอยู่รอบตัวเขาก็จะต้องไม่หลงเชื่อโดยปราศจากการตรวจสอบ เพราะบางทีอาจเป็นการล่อลวงก็ได้ แม้ในปัจจุบันก็ยังมีกลุ่มคนเป็นจำนวนมากที่อวดอ้างสรรพคุณและมีกลุ่มชนเชื่อถือตามเขา เพื่อที่จะทำให้ความเป็นจริงของบุคคลที่แอบอ้างว่าเป็น ศาสนทูตได้กระจ่างขึ้น จำเป็นที่ต้องมีข้อยืนยันหนึ่งนำมาพิสูจน์ความเป็น ศาสนทูตของตัวเอง เพื่อให้ประชาชนทั่วไปเกิดความมั่นใจต่อคำพูดของเขา และยอมรับการพิสูจน์ของพวกเขา อาศัยสิ่งนี้นั่นเองที่บรรดาศาสนทูตที่แท้จริงได้รับการแบ่งแยกออกมาจากคนที่เปรี๊ยะศาสดาจอมปลอม ประจักษ์พยานและสัญลักษณ์ที่เป็นตัวทำให้ความเป็น ศาสนทูตที่แท้จริงเปิดเผยขึ้น

“มูญูชาต” ซึ่งอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ประทานให้แก่บรรดาศาสนทูตของพระองค์สำหรับป้องกันไม่ให้บ่าวของพระองค์ตกอยู่ในความผิดพลาดและปลอดภัยจากความชั่วร้ายของผู้ล่อลวงเหล่านั้น เพื่อโน้มน้าวที่แท้จริงจะไม่ถูกปิดอีกต่อไป

จนถึงเดี๋ยวนี้ เรารู้แล้วว่า บรรดาศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้าจะต้องมี “มูญูชาต” เพื่อให้ประชาชนทั่วไปได้รู้ว่าพวกเขามาจากพระผู้เป็นเจ้า สิ่งใดที่เขาพูดเป็นความจริงทุกประการ เพื่อให้ตั้งใจฟังในคำสั่งสอนของพระผู้เป็นเจ้าอย่างมั่นใจและนำคำสอนที่อยู่ในรูปของความเชื่อและความศรัทธาแปรออกมาเป็นการปฏิบัติอย่างแท้จริง

มูญูชาตคืออะไร

“มูญูชาต” คือ การงานที่บรรดาศาสนทูตได้กระทำขึ้นด้วยความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อยืนยันถึงการประกาศศาสน์ของตัวเอง โดยที่บุคคลอื่นไม่สามารถทำได้ มูญูชาตมิใช่เพื่อยืนยันศาสน์ที่มาจากฟากฟ้า

มีคนบางกลุ่มที่ชอบสร้างเงื่อนไขว่ขอให้บรรดาศาสนทูตแสดงมูญูชาต มิใช่ เพื่อดูต้องการคำยืนยันในศาสน์นั้นแต่อันเนื่องมาจากความเป็นศัตรูต้องการลองดี

และบางที่ต้องการให้ท่านเหล่านั้นทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับสติปัญญา แต่... บรรดาศาสนทูตของท่านเหล่านั้นแล้ว จึงไม่ยอมทำตามความต้องการของพวกเขา และทำให้พวกเหล่านั้นเข้าใจว่า หน้าที่ของบรรดาศาสนทูตคือ ชี้นำแจ้งข่าวดีและตักเตือน ส่วน “มุอฺญิซาท” นั้นต้องได้รับการอนุญาตจากพระผู้เป็นเจ้าและเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

ดังที่อัล- กุรอานได้ให้คำตอบไว้ว่า:

“ จงกล่าวเถิด อันที่จริงสัญลักษณ์ต่างๆ (อันเป็นสิ่งที่ชี้นำ) ณ อัลลอฮฺ นั้น เป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ตักเตือนที่ชัดแจ้งเท่านั้น ”

(อัล-อังกะบูต: ๕๐) และอัล- กุรอาน ยังกล่าวอีกว่า

“ ศาสนทูตไม่มีสิทธิที่จะนำสัญลักษณ์ต่างๆ มาแสดงได้นอกจากเป็นไปตามคำอนุญาตของอัลลอฮฺ ”

(หมอฟีร: ๗๘)

บทที่ ๑๖

ทำไมบรรดาศาสนทูตต้องเป็นมะอฺศุมด้วยและเป็นอย่างไร

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงวิทย์ญาณ ทรงแต่งตั้งบรรดา
ศาสนทูตขึ้นมา เพื่อให้สังคมมนุษยชาติได้หวนกลับมาสู่แนวทางที่สุด
ต้องจากที่เคยอยู่ท่ามกลางสถานการณ์ที่หมิ่นต่อความหายนะด้วยการนำ
และชี้นำของพวกท่านเหล่านั้น อีกทั้งยังสามารถที่จะก้าวไปสู่ขั้นสูงสุดแห่ง
การพัฒนา สู่ความสมบูรณ์ที่แท้จริงและคุณลักษณะอันงดงาม

จากสาเหตุดังกล่าวนี้เองที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงปรานี และวิทย์ญาณ
ปกป้องศาสนทูตและผู้ถือสาส์นของพระองค์ให้พ้นจากความผิดพลาดทั้ง
มวล

กล่าวโดยสรุปก็คือ

พระองค์ประทานเป็นมะอฺศุม (บริสุทธิ์ปราศจากมลทิน) ให้กับพวกท่าน
เหล่านั้นเพื่อให้พวกท่านสามารถนำพามนุษย์ชาติสู่ความสมบูรณ์ที่แท้จริง
ในทุกๆ ด้าน และนำพาคนเหล่านั้นให้เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งพระผู้เป็น
เจ้าโดยปราศจากการผิดพลาดใดทั้งสิ้น

เหตุผลที่ชัดเจนยิ่งกว่านั้น ก็คือเหตุผลเดียวกับที่บ่งบอกให้รู้ถึงความ
จำเป็นในการส่งศาสนทูตมานั้นเอง

บ่งบอกให้รู้ว่า บรรดาศาสนทูตจะต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากความบาป ความสกปรกโสम्म และข้อผิดพลาดอื่นใดทั้งปวง

ก็เพราะว่าเป้าหมายและจุดประสงค์ในการแต่งตั้งบรรดาศาสนทูตก็คือ นำพาสังคมสู่การได้รับทางนำและการอบรมสั่งสอน เป้าหมายเหล่านี้จะถูกทำให้ปลอดภัยภายใต้ร่มเงาแห่งความเป็นผู้บริสุทธิ์ของบรรดาศาสนทูต และผู้สื่อสารท่านนั้น เน้นอนเหลือเกินว่า การกระทำที่น่ารังเกียจ ไม่เหมาะสม การกระทำบาป และการมีความผิดพลาดใดๆ ทั้งหมดนั้นจะมีผลทำให้เกิดความรู้สึกไม่ดี ไม่เป็นที่ไว้วางใจของประชาชน เป้าหมายที่ถูกละเลยไว้คือการชี้นำและการอบรม สั่งสอนสังคมนั้นก็จึงต้องมีอันมลายไป

อันที่จริง เรารู้ดีว่า คนที่มีปัญญานั้นจะไม่วางเป้าหมายไม่สมบูรณ์อะไรก็ตาม ที่มีผลอย่างใหญ่หลวงต่อการนำพาสู่เป้าหมายที่ใดไว้แล้ว เขาจะต้องระมัดระวังมัน ตัวอย่างก็คือ ชายคนหนึ่งต้องการจัดงานเลี้ยงที่มีคนมีเกียรติเข้าร่วมงาน เขาก็รู้ว่าคนพวกนั้น ถ้าไม่ถูกเชิญอย่างให้เกียรติละก็ จะไม่ยอมมางานโดยเด็ดขาด เขาย่อมจะไม่ส่งคนที่คนพวกนั้นมีความรู้สึกไม่ดีต่อเขาผู้นั้นไปให้คนเหล่านั้นยอมรับคำเชิญ ถ้าเขาไม่ทำเช่นนี้ การกระทำของเขาก็เรียกว่าไม่ใช่การกระทำของคนที่มีความคิด แฝงยังน่าเกลียดอีกต่างหาก

อัลลอฮ์ (ช.บ) ผู้ทรงปรีชาญาณ และผู้ทรงเมตตา ก็เช่นเดียวกัน อะไรที่มีผลในการชี้นำและสั่งสอนประชาชน พระองค์จะต้องเอาใจใส่ พระองค์ไม่ต้องการให้ประชาชนปฏิบัติตาม และเชื่อฟังมนุษย์ที่ไม่บริสุทธิ์

ซึ่งยังมีความผิดต่างๆอยู่ และยังห่างไกลจากความสมบูรณ์แบบแท้จริง

ดังนั้นพระองค์จึงต้องส่งบรรดาศาสนทูตที่ไรมลทินมาเพื่อชี้แนะ และ
อบรมสั่งสอนประชาชนให้ได้ดีที่สุด

เราจะได้อ่านรายละเอียดต่อไปนี่ว่า ทำไมบรรดาศาสนทูตต้องเป็น

1) ในแง่ของการอบรมสั่งสอน

ในบทก่อนๆ ได้ผ่านสายตาไปแล้วว่า สาเหตุของการแต่งตั้งศาสนทูตก็
คือ “อบรมสั่งสอนมนุษยชาติ”

เรารู้ว่าในเรื่องการอบรมนั้น การปฏิบัติของผู้ให้การอบรมนั้นมีผลต่อตัว
ของผู้ถูกอบรมยิ่งกว่าคำพูด และคำชี้นำตักเตือนของเขาเสียอีก

พฤติกรรมของผู้ให้การอบรมสามารถที่จะนำการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่มา
สู่ตัวของมนุษย์คนนั้น ก็เพราะว่ามนุษย์นั้นตามหลักทั่วไปของจิตวิทยาจะ
ค่อยๆ ทำให้ตัวเองกลับไปกับมารยาท และพฤติกรรมของผู้ให้การอบรม
ของตัวเอง

คำพูดอย่างเดียวไม่อาจมีบทบาทต่อการอบรมสั่งสอนได้ ทว่าการอบรม
สั่งสอนประชาชาติ ซึ่งเป็นอุดมการณ์ของศาสน์ เผยแพร่
บรรดาศาสนทูตจะต้องมีคุณลักษณะแลพฤติกรรมที่ดั่งามไม่แปรเปลี่ยนไป
ด้วยการทำบาป และความผิดพลาดใดๆ เพื่อชักชวนให้ชาวโลกมาสู่
เป้าหมายอันศักดิ์สิทธิ์ของตัวเอง

เป็นที่กระจ่างว่า ที่ใดก็ตามที่แปรเปลี่ยนด้วยความบาป ที่นั้นจะไม่มีกำลัง
ที่แข็งแกร่งทางจิตใจที่สามารถบั่นทอน และเขย่าจิตวิญญาณของมนุษยชาติ
ได้ถึงแม้ว่าเขาจะทำบาปโดยที่ไม่มีผู้ใดรู้เลยก็ตาม

การแสดงความไม่พอใจอย่างมาก และสถานะที่เปลี่ยนไปจากหน้ามือ เป็นหลังมือของบรรดาศาสนทูต

โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาสดาของอิสลาม (ศ) ที่มีต่อการทำความชั่ว และการ ทำบาปของประชาชน นั่นคือพยายามยืนยันที่ดีสุดว่าพวกท่านเหล่านั้นรังเกียจ การทำบาปอย่างเข้ากระดูก และไม่มีวันที่จะตกอยู่ในสถานะอันต่ำช้าอย่าง นั้นได้เลย

รหัสัยแห่งความก้าวหน้าที่สำคัญยิ่งของบรรดาศาสนทูต ก็คือความสัมพันธ์ กันระหว่างคำพูดกับการกระทำของท่านเหล่านั้น ความสัมพันธ์อันนี้เองที่ สามารถเปลี่ยนความคิดของมนุษย์ได้ และนำพาสังคมสู่ความสมบูรณ์อัน สูงสุด

2) การยอมรับและให้ความไว้วางใจ

อิหม่ามและการไว้น้ำใจเชื่อใจของประชาชนที่มีต่อผู้พูดมากเท่าใดการให้ การยอมรับของพวกเขาต่อคนนั้นก็จะมีเพิ่มมากขึ้น

ด้วยเหตุนี้เอง บรรดาศาสนทูตผู้ทำหน้าที่อธิบายคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้า และเป็นผู้ตักเตือน ห้ามปรามประชาชนจากการทำผิดก็ยังคงมีคุณลักษณะ ที่เลอเลิศ ปราศจากมลทิน และการกระทำที่หน้ารังเกียจ อีกทั้งต้องไม่เป็นผู้ ที่ทำบาปนั้นๆ เองอีกด้วย เพื่อให้ประชาชนได้ไว้วางใจในตัวเขามากยิ่งขึ้น ยอมรับคำพูดและการชี้แนะของเขา พยายามปฏิบัติทุกอย่างที่เป็นกฎเกณฑ์ คำสั่งและข้อบังคับต่างๆ ยอมรับการเป็นผู้นำอันเนื่องจากความสูงส่งทาง จิตใจของพวกเขา ทำให้เป้าหมายของการแต่งตั้งศาสนทูตซึ่งก็คือการเชิญชวนสู่ความสมบูรณ์ในทุกๆด้านของมนุษย์เป็นรูปเป็นร่างขึ้น

นอกจากกรณีดังกล่าวนี้ ถ้าไม่เป็นไปตามนี้แล้วจุดมุ่งหมายไว้ซึ่งกรณีนี้
ย่อมห่างไกลจากวิทญานของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน

นี่ก็คือสภาพแห่งความบริสุทธิ์ และเหมาะสมอย่างที่สุดของบรรดาศาสน
ทูตที่ชักนำผู้คนให้มารายล้อมพวกท่าน จนกระทั่งผู้ติดตามบางคนของพวก
ท่าน เขามีความรักอย่างสุดซึ้งต่อท่านเหล่านั้น ยอมเสียสละในแนวทางแห่ง
การเชื่อฟังและปฏิบัติตามท่านเหล่านั้น

ส่วนในกรณีที่ว่า คนธรรมดาสามารถที่ถูกปกป้องรักษาจากการทำบาปได้
อย่างไร? เป็นเรื่องที่จะต้องพูดคุยและหาข้อสรุปกันต่อไปดังนี้

(ก) ความรักที่แท้จริง

บรรดาศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้าคือผู้ที่รักยิ่งของพระผู้อภิบาลผู้ทรง
เมตตาปราณี มิใช่หรือ? พวกท่านเหล่านั้นรู้จักพระผู้เป็นเจ้าดีมากกว่าใคร
ทั้งหมดด้วยกับสายตาอันกว้างไกล และความคิดอ่านที่ยากจะหยั่งได้

พวกท่านเหล่านั้นรู้ถึงความสูงส่ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ว่าเหนือสิ่ง
อื่นใด ค้นพบแล้วว่า เพียงพระองค์เท่านั้นที่ควรค่าแก่การมอบความรักและ
การเชื่อฟังให้ ไม่มีอะไรอยู่ในความคิดของคนกลุ่มนี้นอกจากความพึงพอ
พระทัยของพระผู้เป็นเจ้า จะไม่มอบหัวใจกับผู้ใดนอกจากพระองค์ เสียสละ
ทุกอย่างได้เพื่อพระองค์ และรู้ว่าผู้ใดที่เขาควรเคารพสักการะ

ด้วยเหตุนี้เอง ที่บรรดาศาสนทูตยอมรับความยุ่งยาก และปัญหาทั้งหมด
ในการเผยแพร่ได้เป็นอย่างดี เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์อันน่าระท้อใจ พวกท่าน
เหล่านั้นก็จะฟันฝ่ามันด้วยดวงหน้าที่เบิกบานระลึกลึกถึงแต่พระผู้เป็นเจ้าด้วย
การยิ้มแย้ม

สิ่งที่พวกเขาประสบความสำเร็จในทุกๆ ในแนวทางบุคคลอันเป็นที่รัก คือ ความอึดเอมใจในความปิตุสข

ประวัติศาสตร์ได้บันทึกความเพียรพยายามอย่างไม่หยุดหย่อนของบรูซ แห่งฟากฟ้า และผู้ถือคบเพลิงแห่งทางนำเหล่านี้ อีกทั้งการกระทำอันชั่วร้ายของกลุ่มชนบางกลุ่มที่กระทำต่อพวกท่านเหล่านั้น ถ้าไม่ใช่ด้วยสาเหตุของความรักอันไหลหลกที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า และปฏิบัติทุกอย่างตามคำสั่งพระองค์แล้วในการเผชิญหน้ากับมรสุมดังกล่าว ยังมีสาเหตุใดอีกเล่า

พวกเขาเหล่านั้นผู้ตั้งมั่นในแนวทางของผู้เป็นที่รักของตน จะไม่กล่าวคำพูดใดออกมาจนอกจากเป็นไปตามประสงค์ของผู้นั้น ไม่มีหัวใจห้องใด จิตวิญญาณดวงใด และความคิดอันใดที่ปราศจากซึ่งการระลึกถึงผู้นั้น จะเชื่อได้อย่างไรว่าคนเหล่านี้จะขัดขึ้นต่อคำสั่งของผู้นั้น (พระผู้เป็นเจ้า) หมายถึง หัวใจคิดฝ่ชั่ว?

พวกท่านเหล่านั้นจะต้องพยายามอย่างหนักในแนวทางแห่งการเชื่อฟังและยอมมอบตนต่อพระองค์ อีกทั้งมอบความรักอย่างสุดชีวิต

มีคนเคยกล่าวกับท่านร้อชูลุส (ศ) ว่า

“ทำไมถึงต้องลำบากลำบากในการทำอึบาอะฮุนานนั้น ทั้งๆ ที่ท่านนั้นสะอาด บริสุทธิปราศจากมลทินทั้งหลายทั้งปวงแล้ว?

ท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ(ศ) ตอบว่า

“จะไม่ให้ฉันเป็นบ่าวผู้รู้คุณต่อพระผู้อภิบาลอย่างนั้นหรือ?” (1)

ท่านอะมีรุลมูมินีน อะลี(อ) ได้ชี้ให้เห็นถึงคุณลักษณะอันสูงส่งของท่าน
ศาสดา(ศ) ไว้หลายอย่างด้วยกัน

ส่วนหนึ่งก็คือ:

“อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงคัดเลือกและแต่งตั้งมุฮัมมัด (ศ) ให้เป็นศาสดา
ในสถานะที่เป็นทั้งพยานยืนยันต่อสิ่งถูกสร้างทั้งมวล ผู้แข็งแกร่ง และผู้
ดกเตื่อนในวัยเด็ก ท่านเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูยิ่ง พอโตขึ้น

ท่านก็เป็นคนที่เหมาะสมที่สุด ทั้งกิริยามารยาท รูปร่างหน้าตาใสสะอาด
หมดจด บริสุทธิ์ผ่องใสมากกว่าผู้ใด ความเอื้ออาทรประดุจดังสายฝนอันเย็น
น้าของท่านมีมากกว่าผู้เอื้ออาทรใดในหล้า (2)

“ท่านคือ ผู้นำของมวลผู้ยำเกรง ผู้ส่องประทีปนำทางแก่ผู้ได้รับทางนำ”

(3)

ใช่แล้ว การรู้จักพระผู้เป็นเจ้าที่สมบูรณ์แบบของบรรดาศาสนทูตมี
ความรู้สึกอันมั่นคง และจริงแท้ต่อพระผู้อภิบาลก่อให้เกิดสถานะการถูกปก
ปักษ์รักษาให้พ้นมลทิน ไม่เพียงแต่มันจะหักห้ามจากการทำชั่ว และการทำ
บาปเท่านั้น แม้กระทั่งความคิดที่จะกระทำความบาปก็ยังไม่ปรากฏขึ้นเลย

(ข) ญาณทัศนะที่ล้ำลึก และสมบูรณ์ของบรรดาศาสนทูต

ทัศนะของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไป บุคคลหนึ่งรู้ว่ามิเชื่อโรค
อยู่ในแก้วน้ำใบหนึ่ง รู้ถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากเชืโรคนั้น เขาจะไม่ยื่น
มือไปแตะแก้วน้ำนั้นเป็นอันขาด ส่วนบุคคลที่ไม่รู้อะไรเลย

แม้กระทั่งว่า เชื้อโรคเป็นอย่างไรก็อาจถูกล่อลวงด้วยแก้วใส สวยงาม และคื่นน้ำในแก้วนั้น เด็กที่ยังไม่อาจแยกแยะระหว่างสิ่งดีและสิ่งไม่ดีได้ เขาอาจจะรับประทานสิ่งที่สกปรกเข้าไปได้ แต่... คนที่มีสติสัมปชัญญะ สามารถแยกแยะได้แล้ว เป็นไปได้ที่เขาจะทำเช่นนั้น เช่นเดียวกับกลุ่มชนหนึ่งที่ไมใส่ใจต่อความเสียหายที่ค่อยๆเกิดขึ้น ทั้งๆ ที่ก็มีความรู้สึกลัวต่ออันตรายที่จะเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน และพยายามที่จะสกัดกั้นมันให้ได้ เช่น คนหนึ่งซึ่งเกียจที่จะถอนฟันที่ผุของตัวเอง ผลัดวันประกันพรุ่งที่จะไปหาหมอฟันจนฟันเน่าเสียหมดปากแล้ว

เขารู้สึกเสียใจอย่างมาก จนกระทั่งเกิดอาการแทรกซ้อนถึงขนาดล้มหมอนนอนเสื่อไปเลย แต่หากชายคนนี้เมื่อตอนที่รู้สึกเจ็บขึ้นมาและคิดว่ามันอาจจะเป็นอันตรายละก็ เขาต้องรีบไปหาหมอฟันรักษาทันที

การที่นายแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิคนหนึ่งเกิดเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ก็เพราะไม่รู้ถึงผลเสียของมันทางด้านจิตใจ และความรู้สึกถึงอันตรายที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา ถูกบดบังด้วยความอยากของตนเอง

ประชาชนทั่วไปมองเรื่องการทำบาปด้วยทัศนะระดับหนึ่งไม่ได้ใจอย่างถ่องแท้ ถึงผลของมันทั้งหมดในแง่ของวัตถุ และจิตวิญญาณ ทางด้านร่างกายและจิตใจ

ทว่า บรรดาศาสนทูตเหนือกว่าประชาชนทั่วไป ในแง่ที่ว่าท่านเหล่านั้นมีญาณทัศนะและความรู้ที่ได้รับการปลุกค้นจากพลาณภาพหนึ่งที่น่าเรียกว่าพลังใดๆ มีความเข้าใจ ในผลข้างเคียงทั้งหมดของการทำบาปอย่างทะลุปรุโปร่ง

แม้กระทั่งผลแห่งการทำความบาปที่จะก่อตัวเป็นรูปร่างขึ้นในโลกปรกภพ ด้วยกับการมองเห็นทางด้านภายในเฉพาะ ท่านเหล่านั้นจะไม่ปล่อยตัวปล่อยใจไปตามความต้องการของอารมณ์ใฝ่ต่ำจนเลยเถิดถึงขั้นเกลือกกลั้วกับความบาปได้ แม้แต่ความคิดที่จะกระทำความบาปก็จะไม่ผุดขึ้นในดวงใจของท่านเหล่านั้นเป็นอันขาด

บรรดาศาสนทูตประจักษ์ถึงผลแห่งการทำความบาปทั้งในโลกแห่งสุสาน (บัยร้ซ) และปรโลก และอธิบายให้ประชาชนทั่วไปได้เข้าใจ ดังที่ศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) ได้มีวจนะมากมายที่กล่าวในเรื่องนี้ จะขอนำตัวอย่างมากล่าวพอเป็นสังเขปดังนี้:

ท่านอิมามอะลี(อ) รายงานว่า:

ฉันและฟาฏิมะฮ์ไปหาท่านศาสดา(ศ) พบว่าท่าน (ศ) กำลังร้องไห้อยู่ฉันถามท่าน (ศ) ว่า

“ขอให้บิดาและมารดาของฉันพลีให้แก่ท่าน ท่านร้องไห้ทำไม?”

ท่าน (ศ) ตอบว่า

“คืนที่ฉันถูกเชิญตัวขึ้นสู่ฟากฟ้า (เม็ชะอูรอรอญ์) นั้น ฉันเห็นผู้หญิงกลุ่มหนึ่งที่เป็นประชาชาติของฉัน กำลังถูกลงทัณฑ์อย่างแสนสาหัส ผู้หญิงบางคนถูกระชากผม สมองเคียดพล่าน บางคนถูกระชากลิ้นจุ่มลงในน้ำเดือดปุดๆ บางคนกินเนื้อของตัวเอง และมีไฟอยู่รอบๆ เท้าของหล่อน บางคนถูกตัดมือ มันท่วมมีงู แมลงป่องและสัตว์มีพิษจ้องฉกอยู่ ผู้หญิงบางคนก็กำลังเอากรรไกรที่ทำจากไฟ นรกเชือดเนื้อเนื้อของตัวเอง บางคนอยู่ในสภาพสุนัข มีไฟพุ่งเข้ามาทางบั้นท้าย แล้วออกทางปาก มะลาอิกะฮ์ผู้ทำหน้าที่ลงทัณฑ์ เอากระบองๆ ไฟฟาดลงไปที่หัวและลำตัวของพวกนาง ”

ฟาฏิมะฮ์ บุตรีของท่าน (ศ) กล่าวถามว่า

“ผู้หญิงเหล่านี้เคยทำอะไรไว้ อัลลอฮ์ (ซ.บ) จึงได้ลงโทษพวกนางขนาดนั้น?

ท่านศาสดา (ศ) ตอบว่า

“ผู้หญิงที่ถูกกระชากผมนั้น เพราะตอนอยู่ในคุนฮา (โลกนี้) หล่อนไม่ได้ปกปิดเรือนผมจากสายตาของชายแปลกหน้า ส่วนผู้ที่ถูกดิ่งลิ้น ก็เพราะนางใช้ลิ้นกล่าวคำร้ายสามิตัวเอง ส่วนผู้หญิงที่กินเนื้อตามร่างกายของตัวเอง เพราะนางแต่งตัวอวดชายแปลกหน้า ส่วนผู้ที่ถูกล่ามมือและเท้า และมีสตัฟฟ์คอยทำร้ายอยู่นั้น ก็เพราะนางไม่สนใจการทำวุฎูฮ์ ชำระเสื้อผ้าให้สะอาด อาบน้ำญินาบะฮ์ให้ถูกต้องตามหลักการ อีกทั้งยังละเลยและไม่เอาใจใส่การนมาซ ส่วนผู้ที่เอกรรไกรเชือดเฉือนเนื้อตัวเอง ก็คือผู้หญิงที่ทอดกายให้ชายแปลกหน้า ส่วนนางที่กลายเป็นสุนัข และมีไฟออกมาจากปากของนาง ก็คือนางเคยเป็นนักร้อง นักแสดงมาก่อน...”

แล้วท่านศาสดา(ศ) ก็กล่าวต่อไปว่า

“ความหายนะ จงประสบแก่ผู้หญิงที่ทำให้สามีตัวเองโกรธ แต่เป็นที่น่ายินดี สำหรับผู้หญิงที่ทำให้สามีของตัวเองเกิดความรักและมีความสุข

ท่าน (ศ) ยังกล่าวอีกว่า

“ฉันพบว่าบางคนถูกเกี่ยวด้วยตะขอไฟนรก ฉันถามญิบรออีลว่า เขาเหล่านั้นเป็นใคร ?

เขาตอบว่า: คนพวกนี้คือ กลุ่มชนที่ไม่สนใจสั่งชะลา- สะรอมของพระเจ้า เป็นเจ้า คอยจะทำแต่สิ่งที่เป็นสะรอม ฉันยังพบคนบางกลุ่ม ตามร่างกายของ เขาถูกร้อยไปด้วยเชือกที่ทำจากไฟนรก ฉันถามว่าคนเหล่านี้เป็นใครกัน? อิบรอฮีมตอบว่า:

พวกเขา คือชายกลุ่มหนึ่งที่มีสัมพันธ์กับหญิงสาวโดยไม่ถูกต้องตาม หลักการศาสนา ” (5)

ท่านศาสดา (ศ) ยังกล่าวอีกว่า

“คนที่กินดอกเบี๊ยนนั้น อัลลอฮฺ(ซ.บ) จะเติมท้องของเขาให้เต็มไปด้วย ไฟนรกเท่ากับจำนวนดอกเบี๊ยนที่เขากินไป ” (6)

ท่านศาสดา (ศ) ยังได้อธิบายถึงกลุ่มบุคคลที่ดื่มสุรา และทำความชั่วอื่นๆ ซึ่งสามารถที่จะสกัดกั้นคนทั้งหลายไม่ให้ทำสิ่งนั้นได้ นับประสาอะไรกับ บรรดาศาสนทูต และผู้สื่อสารของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่เห็นผลแห่งการกระทำ สิ่งนั้นในสุสานและปรโลกด้วยตัวตัวเอง แล้วจะเป็นผู้กระทำสิ่งนั้นเสียเอง

ขอสรุปว่าไว้ว่า การระลึกอากิเราะฮฺและเห็นถึงการลงทัณฑ์ที่เป็นผลมา จากการทำบาปในโลกหน้า คือ

ตัวการที่ดีที่สุดในที่ระวังรักษาบรรดาศาสนทูตให้รอดพ้นจากการทำบาป ใดๆ ทั้งปวง

อัลลอฮฺ (ซ.บ) กล่าวในอัล- กุรอานว่า:

“จงรำลึกถึงปวงของเรา คือ อิบรอฮีม อิสฮาก ยะอฺกูบ ผู้ที่มีญาณ ทัศนะอันแจ่มแจ้ง เราได้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ด้วยการบริสุทธิ์ใจในการ รำลึกถึงอากิเราะฮฺ อันที่จริง ณ เรานั้น พวกเขา คือผู้ที่ได้รับการเลือกสรรที่มี คุณภาพความดีพร้อมมูล ” (ศ็อด: 45-47)

บทที่ 17

นปฐมา (อ) กะลิมุลลอฮ์

ช่วงเวลาที่ท่านนปฐมา(อ) ถือกำเนิดมานั้นมีกลุ่มชนอยู่ 2 กลุ่มอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ คือ “กิบฏี” และ “ชิบฏี” ผู้ปกครองอียิปต์จะมาจากกลุ่มชน “กิบฏี” ส่วน “ชิบฏี” ก็คือกลุ่มชนที่เป็นลูกหลานของนบิยะอูบ(อ)

เรียกว่า “บะนีอิสรออีล” แหล่งกำเนิดแรกและดั้งเดิมของ

“บะนีอิสรออีล” ก็คือ “กัณอาน” แต่หลังจากที่นบิ ยูซุฟ

(อ) ได้รับตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่ในอียิปต์แล้ว พวกเขาก็ย้ายจาก “กัณอาน” มาอยู่ที่ “อียิปต์” ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ตอนเริ่มแรกก็มีจำนวนไม่เท่าไร ต่อมาก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งกลายเป็นคนส่วนใหญ่ และเป็นกลุ่มชนที่มีอำนาจมากยิ่งขึ้น

ด้วยการจากไปของท่านนบิยูซุฟ(อ) ประกอบกับการไม่เชื่อฟังคำสั่งการแท้จริง เป็นเหตุให้พวกเขาต้องสูญเสียอำนาจไป จนกระทั่งตกอยู่ในการปกครองของพวก “กิบฏี” ซึ่งกดขี่ทำทารุณกรรม ใช้แรงงานพวกเขาเยี่ยงทาส แต่พวกเขาก็ไม่ปกป้องตัวเองจากการกดขี่ดังกล่าวเลย

กษัตริย์อียิปต์ที่มีฉายานามว่า ฟิรอูน เป็นชาว “กิบฏี” ผู้กระหายเลือดชาว “ชิบฏี” ทุกคน เขามีอำนาจถึงขนาดที่ว่า ความคิดที่จะต่อสู้กับเขาไม่เคยหลุดออกมาจากความคิดของพวก “ชิบฏี” เลย

จากความหลงตัวเองขนาดหนัก เขาจึงอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้าบังคับให้
ผู้คนมากราบไหว้

ฟิรอนคิดพลาดไป เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ปล่อยให้ประชาชนตกอยู่ใน
สภาพไร้ทางนำโดยเด็ดขาด

เขาไม่รู้ว่าแนวทางอันเป็นนิรันดร์ของพระผู้เป็นเจ้าก็คือ ทำให้ประชาชน
รอดพ้นจากความโง่งม การกตัญญู และความอธรรม ด้วยการแต่งตั้งผู้ที่ทำหน้าที่
สื่อสารของพระองค์ เขาไม่เคยคาดการณ์เลยว่า

“เมื่ออันพันญาณวิสัยจะยื่นเข้ามาพร้อมกับทำงานของมันทันทีเมื่อถูก
ตั้ง”

โหราศาสตร์นักบอกกับฟิรอนว่า ในไม่ช้านี้จะมีเด็กชาวบะนีอิสรออีลถือ
กำเนิดมา เขาจะเป็นตัวอันตรายต่อตำแหน่งของฟิรอน

เมื่อฟิรอนได้ยินดังนั้นก็รู้สึกโกรธจัดสั่งให้ตัดศีรษะเด็กชาย

ชาวบะนีอิสรออีลทุกคน เขาทำงานถึงขนาดที่ว่าจะไม่มีเด็กชาย
ชาวบะนีรออีลคนใดหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินเลย

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ท่านนบีมูซา(อ) ก็ถือกำเนิดขึ้นมา

อันเนื่องมาจากความกลัว มารดาของท่าน(อ) ได้เอาเด็กน้อยใส่ลงใน
ตะกร้า จากการคลั่งจิตของพระผู้เป็นเจ้า ประกอบกับความรักที่มีต่อท่าน(อ)
แล้วเอาไปลอยในแม่น้ำไนล์ให้น้ำพัดพาไปตามยถากรรม...

ฟิรอนและภรรยาของเขา กำลังนั่งเล่นอยู่ชายฝั่งแม่น้ำไนล์ ทันใดนั้นเอง
พวกเขาก็เห็นตะกร้าลอยน้ำมา

เขาคตะถึงวันที่เห็นเด็กน้อยอยู่ในตะกร้าที่มาพร้อมกับสายน้ำอันเขียว
กราก ภรรยาของฟิรอนเมื่อเห็นวงหน้าอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของเด็กน้อยนั้น ก็
ไม่ต้องการที่จะปล่อยเด็กน้อยลงไปในสายน้ำตามเดิม หล่อนรู้สึกรักเด็ก
น้อยขึ้นมาอย่างจับจิตจับใจ หล่อนวอนขอให้ฟิรอนรับเด็กน้อยเข้าไปไว้ใน
วังเลี้ยงอย่างลูก ฟิรอนก็เห็นด้วยโดยหวังว่า ลูกบุญธรรมของเขาคตะนี้ เมื่อโต
ขึ้นคงจะเป็นประโยชน์กับเขา

เด็กทารกน้อยนี้ไม่ยอมดื่มนมจากผู้อื่นทั้งสิ้น จึงเกิดความวุ่นวายขึ้น ใน
ที่สุด มารดาของนปีมุซา(อ) ก็มีโอกาที่จะได้เอาน้ำนมตัวเองเลี้ยงลูกน้อย
อีกครั้งหนึ่งกลายเป็นแม่นมในวังของฟิรอนทันที ได้เลี้ยงดูและให้นมลูก
ของตัวเอง(1)

ช่างน่าประหลาดใจอะไรเช่นนี้ ฟิรอนเลี้ยงศัตรูของตัวเองไว้ในอุ้งตัก!
ภายใต้สภาพการณ์ดังกล่าว นปีมุซา(อ) ก็เจริญวัยขึ้น พระผู้เป็นเจ้าได้
ประทานวิชาความรู้และวิทยปัญญาให้แก่ท่าน(อ) เรื่อยมา ท่าน(อ) ได้
ประจักษ์ด้วยตัวเองถึงความอธรรมและการกดขี่อันหาที่เปรียบมิได้ในวัง
ของฟิรอน ไม่เพียงแต่ตัวท่าน(อ) เองไม่เคยประพฤติเยี่ยงผู้ธรรมเท่านั้น
ท่าน(อ) ยังรู้สึกเจ็บปวดเมื่อเห็นการกดขี่เกิดขึ้น และพยายามที่จะเข้าแก้ไขมัน

วันหนึ่งท่าน(อ) เห็นชาวกิบบีคนหนึ่งกำลังทำร้ายชาวบะนีอิสรออีลชาย
คนนั้นได้ร้องขอความช่วยเหลือจากท่าน(อ)

ท่าน(อ) จึงเข้าไปขัดขวางแล้วกระแทกกำปั้นเข้าใส่หน้าชาวกิบบี จน
เป็นเหตุให้เขาถึงแก่ความตาย

ท่านนบีมูซา(อ) ออกมาจากที่นั่นและวันรุ่งขึ้นก็ได้ พบชายคนเดิมที่ร้อง
ของช่วยเหลือจากท่าน (อ) เมื่อวานกำลังต่อสู้กับชาวกิบฏีอีกคนหนึ่ง เขาก็
ร้องขอความช่วยเหลือจากนบีมูซา(อ) อีก

ท่าน(อ) รู้สึกโกรธจึงพูดกับเขาว่า:

“เจ้ามันคนหลงผิด ” (2)

แล้วท่านก็เดินไปข้างหน้าเพื่อค้นหาออกมา ชาวอิสราเอลคนนั้นคิดว่า
ท่านนบีมูซา(อ) จะทำกับเขา

เหมือนกับคนเมื่อวานนั้น เลยร้อยตะโกนขึ้นมาว่า

“ท่านต้องการจะสังหารข้าเหมือนชายเมื่อวานหรือ?”

หลังเหตุการณ์ดังกล่าว ท่านนบีมูซา(อ) ก็เก็บตัวเงียบ กังวลต่อสิ่งที่ได้
เกิดขึ้น แต่พวกฟิรอนก็รู้ได้ทันที ว่าคนที่ฆ่าพวกของเขา ก็คือ นบีมูซา(อ)
นั่นเอง ด้วยเหตุนี้เอง ฟิรอนจึงจัดประชุมปรึกษาหารือ เพื่อวางแผนสังหาร

นบีมูซา(อ) ให้ได้โดยสั่งให้ทหารคอยติดตามดูพฤติกรรมของนบีมูซา(อ)
โดยตลอด ท่าน(อ) ตกอยู่ในสภาพวิตกกังวลเป็นอย่างยิ่ง

จนกระทั่งมีชายผู้ศรัทธาคนหนึ่งได้แจ้งข่าวแก่ท่าน(อ) ว่า

“ท่านจงออกไปจากเมืองนี้โดยเร็ว พวกเขาวางแผนฆ่าท่านแล้ว”

ท่านนบีมูซา(อ) จึงรีบออกมาจากเมืองด้วยความรู้สึกกระวนกระวายใจโดย
มุ่งหน้าสู่เมือง “มิดยัน” พร้อมกับวอนขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ (ช.บ)
ให้พ้นจากเงื้อมมือของผู้ชั่วร้ายทั้งหลาย

โดยท่าน(อ) วิงวอนว่า:

“โอ้พระผู้อภิบาล โปรดช่วยเหลือข้าพระองค์ให้พ้นจากกลุ่มชนผู้กดขี่ด้วยเถิด” {อัล- ก่อศอศ: 21}

ในที่สุคนปิมฺชา(อ) ก็เดินทางถึงเมือง “มดฺยัน” แล้วหยุดพักใกล้กับบ่อน้ำแห่งหนึ่ง รอบๆ บ่อน้ำมีประชาชนกลุ่มหนึ่งกำลังให้น้ำแก่สัตว์เลี้ยงของพวกเขาแต่พอถัดไปอีกหน่อย ท่าน (อ) พบผู้หญิง 2 คนยืนคอยอยู่พร้อมฝูงแกะ

ท่าน(อ) รีบตรงไปหานางเพื่อช่วยเหลือ และถามไถ่ว่ามายืนรอตรงนี้ทำไมหญิงทั้งสองกล่าวตอบว่า:

“พ่อของเราแก่มาแล้ว เราจึงจำเป็นต้องมาเอาน้ำให้ฝูงแกะด้วยตัวเอง เราคอยที่นี่จนกว่าบ่อน้ำจะว่างเพื่อตักน้ำให้ฝูงแกะได้

ท่าน(อ) ก็เลยตรงไปเอาน้ำมาให้ฝูงแกะกิน ส่วนหญิงทั้งสองก็เดินทางกลับบ้าน ส่วนตัวท่าน(อ) เองก็เหนื่อยล้า หิว ไม่มีอะไรติดตัวมาเลย จึงนั่งอยู่ภายใต้ร่มเงาแดด วอนขอจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) ให้ช่วยปัดเป่าความหิวของท่าน(อ) ด้วย

“โอ้พระผู้อภิบาล ข้าพระองค์ยังต้องการสิ่งที่ดีทั้งหลาย ที่พระองค์เคยประทานมาให้แก่ข้าพระองค์อยู่”

(อัล-ก่อศอศ: 24)

จากนั้นไม่นาน หนึ่งในผู้หญิง 2 คนที่ท่าน (อ) ได้ช่วยเหลือไปนั้น ก็เดินเข้ามาหาท่าน (อ) อย่างเหนื่อยมอหอย พลังกล่าวว่า:

“พ่อของฉันเรียกหาท่านเพื่อจะตอบแทนการกระทำของท่าน”

พ่อของหญิงสาวทั้งสองก็คือท่านนบิซุฮัยบ(อ) นั่นเอง ท่านนบิมุซา(อ) ลูกขึ้นเดินทางไปพร้อมกับหญิงสาวคนนั้น ในระหว่างทางท่าน(อ) ได้ร้องขอไม่ให้หญิงสาวเดินนำหน้าท่าน(อ) โดยบอกแก่นางว่า:

“ได้โปรดบอกทางข้างหลังฉัน เพราะฉันคือหนึ่งในครอบครัว (ครอบครัวของนบิ) ที่จะไม่มองผู้หญิงด้านหลัง

จนกระทั่งมาพบกับท่านนบิซุฮัยบ(อ) และเล่าเรื่องราวของตัวท่าน(อ) เอง ให้เขาฟัง ท่านนบิซุฮัยบ(อ) กล่าวปลอบใจท่าน(อ) ว่า

“อย่าได้กลัวไปเลย ท่านปลอดภัยจากเงื้อมมือของผู้ธรรมแล้ว ”

ผู้หญิงคนที่ไปตามท่านนบิมุซา(อ) มานั่นกล่าวกับบิดาของนางว่า ” พ่อ จำ จ้างชายคนนี้ไว้เถอะ เขาทั้งแข็งแรง ไว้ใจได้และซื่อสัตย์ ”

ท่านนบิซุฮัยบ(อ) ซึ่งรู้ถึงการเป็นคนที่รักษาสัญญาและสะอาดบริสุทธิ์ ของท่านนบิมุซา(อ) มาก่อนแล้ว

จึงได้จัดการแต่งงานลูกสาวคนหนึ่งของเขาให้แก่ท่านนบิมุซา(อ) ตามข้อสัญญาที่ได้ทำกันไว้คือ ท่าน(อ) จะอยู่กับท่านนบิซุฮัยบ(อ)เป็นเวลา ๑๐ ปี ทำงานให้กับเขา เช่น เลี้ยงสัตว์ เพาะปลูก เป็นต้น

หลังจากครบกำหนด ๑๐ ปีแล้ว ท่าน (อ) และครอบครัวของท่าน(อ) จึงได้เดินทางอพยพสู่อียิปต์ ขณะเดินทางท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็น และมีดสนิททุกที่มีดสนิทไม่อาจล่าทางได้เลย ท่าน(อ) และครอบครัวของท่าน(อ) หลงทางหาทางออกไม่ได้อยู่นาน จนกระทั่งสาบสูญไปประสบกับดวงไฟลูกหนึ่งขึ้น

ท่าน(อ) รีบกล่าวกับภรรยาของท่าน(อ) ว่า

“เธออยู่ที่นี่ ฉันจะไปตามทางดวงไฟดวงนั้น อาจจะพบใครบางคน ที่นำทางให้กับเราได้ หรือไม่ก็นำดวงไฟกลับมา ”

ท่าน(อ) รีบมุ่งตรงไปยังดวงไฟดวงนั้นทันที เมื่อถึงที่นั่นแล้ว ก็มีเสียงจากทางต้นไม้ดังขึ้นว่า

“...โอ้มูซา ข้าคืออัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก...”

เรื่องราวในช่วงนี้ปรากฏอยู่ในซูเราะฮฺอัล-กอสศ อายะฮฺที่ ๑๕-๓๑ และซูเราะฮฺ กุฮา อายะฮฺ ที่ ๑๓-๑๖ ใน

ที่นี่เราจะขอก้าวโดยสรุปใจความว่า

“อัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้เลือกท่านมูซา (อ) และรับสั่งให้เป็นศาสนทูตจงฟังสิ่งที่พระองค์จะคลวะสฺยูให้แก่เจ้า พระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ จงทำการอิบาดะฮฺเฉพาะพระองค์เท่านั้น

จงทำการนมาซเพื่อรำลึกถึงพระองค์ วันแห่งการสอบสวนจะมาถึงอย่างแน่นอน เพื่อให้ทุกคนได้รับผลกรรมในสิ่งที่เขาได้กระทำไป”

ท่านมูซา(อ) มิได้ใช้ดุ้นฟองสั้วอยู่ในมืออันหนึ่ง ซึ่งใช้เป็นไม้ยันเวลาเดินทาง และเขี่ยใบไม้ใบหญ้าให้สัตว์กิน

“วะสยู ได้สั่งลงมาให้ขว้างไม้แท่นนั้นลงบนพื้น เมื่อท่าน (อ) ขว้างมันลงไปแล้ว มันได้กลายเป็นงูใหญ่ ท่าน (อ) รู้สึกกลัวจึงรีบวิ่งหนีออกมา ไม่หวนกลับไปมองอีก

“วะสยู ลงมาवाईให้กลับไปอย่างกลัว ทำใจดีๆ เข้าไว้ ท่าน (อ) จึงรู้สึกสงบลง แล้วย้อนกลับไป เอามือไปจับงูใหญ่นั้นตามคำสั่งของพระผู้อภิบาล

มันก็ได้กลายเป็นไม้เท้าดังเดิม

มี“วะสยู ลงมาอีกवाईให้แบมือที่อยู่บนต้นคอออกมา เมื่อท่าน (อ) ทำตามนั้นก็พบว่า มือของท่านสว่างไสวเป็นรัศมีขาวนวลไปทั่วทั้งฝ่ามือ อีกทั้งไม่ทำอันตรายต่อสายตา

สิ่งเหล่านี้ก็คือ “มูอูนิซาด” ของนบีมูซา (อ) นั่นเอง
อัลลอฮฺ (ซ.บ) ประทานสัญลักษณ์เหล่านี้ให้แก่ท่าน (อ) เพื่อให้
พวกฟิรอนหมดความสงสัยในตำแหน่งการเป็นนบีมูซาของท่าน(อ)
พระองค์ประทานอำนาจให้แก่ท่าน(อ) เพื่อคนพวกนั้นจะได้ไม่คิดว่า
ท่าน (อ) อวดอ้างตัวเองว่าเป็นศาสนทูต

ณ ที่นั้น อัลลอฮฺ ได้ประทานคำสั่งให้ท่านนบีมูซา (อ) มุ่งหน้าไปหา
ฟิรอน การเผยแพร่ศาสนาของท่านก็เริ่มขึ้น ณ บัดนั้น

ในตอนเริ่มต้น ท่าน (อ) ก็บอกถึงการเป็นศาสนทูตของท่านแก่ฟิรอน
ด้วยถ้อยคำที่งดงาม ได้เรียกร้องเชิญชวนให้เขาเข้ามาสู่การเคารพภักดีพระผู้
เป็นเจ้าองค์เดียว

ท่าน(อ) ถามเขาว่า

“ท่านต้องการจะมีจิตวิญญาณที่งดงามบริสุทธิ์หรือเปล่า ต้องการให้ข้า
แนะนำท่านยังพระผู้อภิบาลของท่านหรือเปล่า?”

ท่านฟิรอน ถามท่านนบีมูซา(อ) กลับว่า

“แล้วพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นใครกัน?”

ท่าน(อ) กล่าวตอบว่า

“พระผู้เป็นเจ้าของข้าก็คือ ผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าและผืนแผ่นดิน พระองค์
คือผู้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง ”

ฟิรอนรู้สึกโมโห จึงไปที่หน้าท่านนบีมูซา(อ) แล้วกล่าวว่า

“เจ้าไม่เคยรู้จักพระผู้เป็นเจ้าองค์ไหนนอกจากตัวข้าเองเจ้าก็เหมือนกัน
ถ้าไม่เคารพภักดีต่อข้าละก็ เจ้าก็ต้องถูกลงโทษด้วย ”

ท่าน (อ) ตอบว่า

“แล้วถ้าข้ามีสัญลักษณ์จากพระผู้เป็นเจ้ามาแสดงล่ะ ท่านจะว่าเช่นไร”

ฟิรูน ถามว่า

“ไหน อยู่ไหนล่ะ เอามาแสดงซิ ถ้าเจ้าไม่ได้โกหก”

ท่าน(อ) จึงขว้างไม้เท้าออกไป บัลลคนั้นเองมันก็กลายเป็นงูใหญ่ในทันที และท่าน(อ)ก็ได้ แบมือออก มันก็ส่องแสงสว่างเรืองรอง ฟิรูนตกอยู่ในภวังค์ระหว่างทางสองแพร่งที่ต้องเลือกเดิน คือมุซา พระเจ้าของมุซาและสัญลักษณ์ต่าง ๆ จากพระผู้เป็นเจ้า

อีกทางหนึ่ง ก็คือ อำนาจเด็ดขาดที่มีต่อประชาชนชาวอียิปต์

และในที่สุดความหลงตัวเองก็หักห้ามไม่ให้ยอมแพ้ต่อท่านนบีมุซา(อ) แต่ก็ยังคงงุนงงต่อสิ่งที่ได้ประจักษ์ต่อกับสายตา

เขารำพึงรำพันต่อตัวเองว่า

“ทำอย่างไรนะ จะบอกผู้คนที่เขาก็เป็นแค่ฟอมดหมอผี”

จากการเคสสังเกตของเขาจึงทำให้เขาเรียกเสนาอำมาตย์เข้ามาพบ แล้วบอกพวกนั้น โดยสร้างเรื่องขึ้นมาว่า

“หมอผีคนนี้จะขับไล่พวกเจ้าจากบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเจ้าเข้าแทนที่พวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะว่าอย่างไร?”

พวกนั้นตอบว่า

“จับเขาไว้ก่อน แล้วเชิญชวนนักมายากล ฟอมด หมอผี มาชุมนุมกัน เพื่อให้เขาปราชัยให้ได้ด้วยการเปิดโลมหน้าของเขา”

ฟิรูนยอมรับข้อเสนอนี้ ออกคำสั่งให้นักมายากล นักไสยศาสตร์มืออาชีพรูทุกคนมาชุมนุมกัน โดยให้สัญญากับพวกนั้นว่า

“ถ้าทำให้มุซาแพ้ได้ละก็ เจ้ามีทุกอย่างได้เสวยสุขเคียงข้างข้า”

ด้วยความคิดที่จะทำให้ท่านบิมุซา(อ) ยอมจำนนให้ได้และได้รับ
ยศฐาบรรดาศักดิ์ พวกเขาก็เลยขว้างเชือกและไม้เท้าลงไปบนพื้น ด้วยเวท
มนตร์คาถาและมายากลของพวกเขา สิ่งนั้นได้กลายเป็นงูตามสายตาปรกติ
ของประชาชนกำลังทำท่าเคลื่อนไหว ประชาชนที่รายล้อมอยู่นั้น อ้าปากค้าง
ด้วยความตะลึง แต่ท่านบิมุซา(อ) อยู่กับผู้เป็นเจ้า และทวิเศษไปกว่านั้น ก็
คือ พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับท่านบิมุซา (อ) ท่าน(อ) จึงไม่หวั่นไหวใดๆ ทั้งสิ้น
ท่าน(อ) ได้ขว้างไม้เท้าของท่าน (อ) ไปท่ามกลางงูมายากลเหล่านั้น ทุกคน
ประจักษ์ด้วยสายตาว่า

ไม้เท้าของท่านกลายเป็นงูใหญ่เข้าบดขยี้แล้วกลืนกินงูเล็กๆ ของนักมายา
กลทันที ไม่มีอะไรหลงเหลือนอกจากความว่างเปล่า

ทันใดนั้นเอง บรรดานักมายากล นักเล่นของ นักไสยศาสตร์ทั้งหมดก็
บังเกิดอิหฺม่าน สรรพธาต่อท่านบิมุซา(อ) โดยพูดจากใจเป็นเสียงเดียวกันว่า

“พวกเราขอสรรพธาต่อพระผู้อภิบาลแห่งโลกทั้งผองซึ่งก็คือพระผู้เป็น
เจ้าของมุซาและฮารูน ”

พวกเขาก็ลงชูญุด ขออภัยโทษต่อทุกๆ สิ่งที่พวกเขาได้เคยกระทำมา

फिरอนรู้ลึกโกรธจัด ชุ่คนพวกนั้นทันที แต่ทว่าพวกเขาเหล่านั้นรู้ดีว่า
ใครทั้งหมด ถึงความแตกต่างระหว่าง “มายากล” กับ “มูอฺญิซาด ” ของ
ท่านนบี (อ) พวกเขาจึงรู้ว่า ท่านบิมุซา (อ) ไม่ใช่ นักมายากล กำลังอำนาจ
ของพวกเขาเป็นสิ่งที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงไม่รู้สึกลัวคำขู่
ดังกล่าวเลย

ฟิรอนกล่าวกับพวกเขาว่า

“เจ้ากล้าได้อย่างไร ที่ศรัทธาต่อพระผู้เป็นของมุซาค่อนที่ข้าจะอนุญาต ข้าจะตัดแขน ตัดขาของเจ้า แขนงไว้ตามต้นอินทผลัม”

เขาคิดเหมือนคนไร้สติว่า การมีอิหม่านต่อพระผู้เป็นเจ้า ต้องรอคำอนุญาตจากเขาเสียก่อน

นักมายากทั้งหลายจึงพูดขึ้นว่า

“พวกเราไม่ยกท่านเหนือพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงสร้างเราขึ้นมา เราขอคืนกลับยังพระผู้อภิบาลของเรา เราหวังในการอภัยโทษจากพระองค์อันเนื่องมาจากเราเป็นชนกลุ่มแรกที่ศรัทธาต่อมุซา ส่วนตัวท่านนั้นถ้าต้องการจะทำอะไร กับพวกเรา ก็เชิญเถิดเรารู้ดีว่า คุณย้านี้ไม่จริงยังขึ้นหรือ”

ทว่า..ถ้อยคำอันเร้าร้อนดังกล่าว ไม่ได้ทำให้หัวใจอันหยาบกระด้างของฟิรอนอ่อนลงเลย เขายังคงหลงระเหิดในอำนาจของตัวเอง

กลุ่มชนของฟิรอนได้จับชาวบะนีอิสรอิลเป็นเชลย ส่วนผู้หญิงกักกันไว้ เพราะไม่มีพินัยกรรมอะไร ส่วนเด็กหนุ่มจับมาไม่เหลือหรือ หลายต่อหลายครั้งที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทำให้กลุ่มชนของฟิรอนพบกับความด้อยต่ำ ไร้เกียรติยศ เพื่อเป็นบทเรียนแก่ตัวเอง เวลาใดที่มีภัยบะลาอ์ (การลงทัณฑ์) ลงมา พวกเขาก็จะได้สัญญากับนบีมุซา(อ) ว่า หากอัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ทรงปิดป่า

“ภัยบะลาอ์” ให้ห่างไกลเขาแล้ว เขาก็จะมีอิหม่านและเชื่อฟังพระองค์

อย่างไรก็ตามเมื่อภัยบะลาอ์จากไป สัญญาของเขาก็จางหายไปด้วย

พวกเขาหลงลืมมันอย่างสิ้นเชิง แล้วก็เริ่มการบิดพลิ้วต่อไป

ฟิรอน กล่าวกับกลุ่มชนของเขาว่า

“ปล่อยให้ข้าได้ฆ่ามุซาด้วยมือของข้าเอง ข้ากลัวว่าเขาจะเอาศาสนาไปจากตัวของพวกเจ้าแล้วจะสร้างความเสียหาย ระส่ำระสายให้เกิดขึ้นบนหน้าแผ่นดินนี้”

ท่านบิมุซา (อ) กล่าวอยู่เสมอว่า

“ฉันขอความคุ้มครองไปยังพระผู้อภิบาลอยู่เสมอจากคนพาลทั้งหลาย
ที่ไม่เชื่อในวันแห่งการตอบแทน ”

ในสถานการณ์ล่อแหลมเช่นนี้ ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งที่ชอบความศรัทธา
ของเขาไว้ หันไปทางกลุ่มชนที่หลงผิดไปแล้ว กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า

“พวกท่านต้องการสังหารบุคคลที่กล่าวว่าอัลลอฮ์ (ช.บ) คือพระผู้
อภิบาลของฉัน กระนั้นหรือ? หรือว่า

พวกท่านไม่เห็นสัญลักษณ์อันแจ่มชัดที่มีพร้อมกับเขาเลยหรือ? “

ฟิรอนป่าวประกาศว่า

“ทำตามที่เขาบอก ”

ชายมุอ์มินคนนั้นก็ร้องเตือนประชาชนอีกว่า

“ฉันกลัวว่าถ้าพวกท่านทำเช่นนั้น พวกท่านจะต้องพบกับสภาพ
เช่นเดียวกับกลุ่มชนของ นบินูฮ์ ชาวอาด และชาวษะมุค ฉันกลัวว่าพวกท่าน
นั้นได้ทำลายตัวของตัวเองให้พบกับภัยพิบัติแห่งไฟนรก แล้วก็จะไม่มีใคร
ช่วยพวกท่านให้รอดพ้นจากการลงทัณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านได้
เลย ”

ฟิรอนไม่ได้สนใจต่อคำเตือนของชายคนนั้น คงคิดแต่แผนการของตน
และหันไปบอกฮามาน อำมาตย์ของตนว่า

“จงสร้างหอคอยอันสูงใหญ่ให้ข้า เพื่อข้าจะได้ขึ้นไปบนท้องฟ้าพบกับ
พระเจ้าของมุซา ”

ชายคนดังกล่าวผู้มีอิหม่านที่มั่นคงยิ่งกว่าขุนเขา ก็ยังคงตะโกนถ้อยคำ
ดังกล่าวต่อไป

เขากล่าวว่า

“จงเชื่อข้าเถอะ ข้าจะชี้ทางสว่างให้แก่ท่าน โอ้พวกพ้องของข้า

การดำรงชีวิตในคุณยานี้ไม่จริงยั่งยืนหรอก อย่าได้หลงใหลต่อมันเลย
โลกหน้าต่างหากที่แท้จริงแน่นอนและเป็นนิรันดร์ การกระทำทุกอย่างของ
มนุษย์จะถูกสอบสวนใครทำชั่วก็จะต้องถูกลงทัณฑ์ ใครทำดีก็จะได้รับรางวัล
ตอบแทน รางวัลที่ว่าก็คือ สวรรค์

กลุ่มชนของข้าเอ๋ย...ข้าขอเรียกร้องให้พวกท่านสู่ความรอดพ้น แล้วทำไม
พวกท่านต้องเรียกร้องข้าไปสู่ไฟนรกเล่า?

พวกท่านต้องการให้ข้าเป็นผู้ปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงเอกะ โดยเอาสิ่งหนึ่ง
ขึ้นเป็นภาคีหรือ? ข้าขอเชิญชวนพวกท่านสู่พระผู้อภิบาล

ผู้ทรงเมตตาที่แท้จริงและผู้ทรงยิ่งใหญ่ พระผู้เป็นเจ้าที่เราจะต้องคืนกลับ
สู่พระองค์

ใครก็ตามที่มองเห็นสวรรค์ และเข้าใจแล้วแต่ไม่ยอมมอบกายถวายชีวิต
ต่อสวรรค์ละก็ เขาจะต้องอยู่ในไฟนรกอย่างแน่นอน

อีกไม่นานเกินรอ พวกท่านจะได้เห็นตามสิ่งที่เจ้าได้พูดไป”

ฟิรูนและกลุ่มชนของเขา หาได้ยอมกลับเนื้อกลับตัวไม่ พระผู้เป็นเจ้า
ได้รับเอาชายมุอ์มินที่มีอิหม่านมั่นคงไว้ในอ้อมกอดของพระองค์

ส่วนพวกที่เชื่อตามฟิรูนก็จะต้องได้รับภัยชะล่า

ในที่สุด พระผู้เป็นเจ้าก็สั่งให้ท่านนบีมุซา(อ) อพยพกลุ่มชนผู้ถูกกดขี่ออก
จากอียิปต์ในตอนกลางคืน ท่าน(อ) ก็ทำตามนั้น พวกเขาได้มุ่งหน้าสู่ทะเล
แดง ในหัวใจของพวกเขายังคงหวาดกลัวว่า ขออย่าให้ฟิรูนได้ตามทันเลย
แต่ฟิรูนก็ตามพวกเขาทัน เมื่อชาวบะนีอิสรออีลเห็นกองทัพอันมหึมาของ

ฟิรูนแล้ว ก็เกิดความกลัว สันสน ทำอะไรไม่ถูก ข้างหน้าก็เป็นทะเล
ข้างหลังก็คือ กองทัพอันเกรียงไกรของฟิรูน ท่านนบี(อ) ได้ร้องขอความ
ช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ(ช.บ)

พระองค์สั่งให้ท่าน (อ) เอาไม้เท้าฟาดไปบนทะเล แล้วรีบข้ามไป ไม้เท้าได้จำแลงแสนยานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า ผ่าทะเลแยกออกเป็นทางเดิน ชาวบะนีอิสรออีลรีบเดินตามท่านนบี(อ) ไปเหมือนเดินอยู่ท่ามกลางกำแพงใหญ่สองด้าน แต่ไม่ใช่กำแพงอิฐ มันคือกำแพงที่เป็นน้ำ อัลลอฮ์อภัยแล้ว พวกเขาได้ผ่านไปได้อย่างสะดวก กองทัพของฟิรอนมาถึงริมทะเล คิดไม่ออกจะทำประการใดต่อไป จะเดินหน้าลงทะเล

หรือจะย้อนกลับ ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ทำให้เขาตะลึง มูซาและพวกนั้นข้ามทะเลได้อย่างไร เขาตัดสินใจออกคำสั่งให้ทุกคนตามมูซาและคนพวกนั้นให้ทัน ในใจก็ยังหึงผยองว่า ต้องจับมันให้ได้ ทันใดนั้นเอง กำแพงยักษ์ก็ล้มคลั่งลงมา กลายเป็นสายน้ำอันเชี่ยวกราก ฉาโถมเข้ามา ฟิรอน เมื่อเห็นว่าตัวเองหมดทางสู้แล้วก็เกิดเชื่อขึ้นมาแต่สายไปเสียแล้ว มันทั้งหมดจมอยู่ในทะเล ถูกทำลายจนหมดสิ้น ไม่หลงเหลืออะไรไว้เลย

อัล-กุรอาน ได้อธิบายถึงนาทีระทิกใจของฟิรอนว่า

“เมื่อเขาใกล้จมน้ำ เขากล่าวขึ้นว่า ข้าขอศรัทธาว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระเจ้าที่พวกบะนีอิสรออีลศรัทธา ข้าขอขอมัจนน์ (มีเสียงตอบว่า) ตอนนี้นะหรือ? ก่อนหน้านี้นี้เจ้าได้ทำชั่ว ก่อการละเมิด และเป็นผู้สร้างความเสียหาย ฉะนั้น(จะมีวันหนึ่ง)วันที่เราจะเอาร่างของเจ้าออกจากน้ำ เพื่อเป็นสัญญาณเตือนแก่คนรุ่นหลังเจ้า ผู้คนส่วนใหญุ่มักจะหลงลืมสัญญาณของเรา {ที่มีมาในอดีต}” (บทยูनुซ: 90-92)

ชาวบะนีอิสรออีลข้ามทะเลมาได้ด้วยเหตุการณ์เช่นนี้

หากว่าท่านบิมุซา(อ) ไม่ได้รับความปลอดภัยและรอดพ้นจากเงื้อมมือของฟิรอูน และการอธรรมของเขาละก็ สิ่งที่ท่าน(อ) ต้องเผชิญก็คือความโง่เขลาและการจ้องจับผิดของชาวบะนีอิสรออีล พวกเขาได้เดินทางต่อไปจนกระทั่งถึงสถานที่หนึ่งที่มีกลุ่มชนที่บูชารูปปั้นอาศัยอยู่

ชาวบะนีอิสรออีลได้อ้อนวอนต่อท่านบิมุซา(อ) ว่าขออนุญาตให้พวกเขาได้สร้างรูปปั้น ขึ้นมาสัก ๑ ชิ้น เพื่อเคารพบูชา จะได้ไม่น้อยหน้าคนกลุ่มนั้น ท่านบิ(อ) รู้สึกอดสูใจเป็นอย่างยิ่ง

ท่าน(อ) จึงกล่าวขึ้นว่า

“พวกเจ้าช่างเขลาอะไรเช่นนี้ พวกเจ้ายังคอยที่จะให้ข้าแสวงหาพระเจ้าอื่น นอกจากพระองค์ผู้ทรงช่วยพวกเจ้าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของฟิรอูนอีกกระนั้นหรือ?”

พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกท่านบิมุซา(อ) ให้ปลีกตัวออกมาจากกลุ่มชนเป็นเวลา ๓๐ วัน เพื่อทำอิบาดะฮ์ต่อพระองค์ ท่าน(อ) จึงแต่งตั้งบิฮารูน(อ) ให้เป็นตัวแทนของท่าน(อ) ในกลุ่มชนนั้น คอยดูแลพวกเขา เวลาผ่านไป ๓๐ วันตามคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้า ท่านบิมุซา(อ) ได้ขอยู่อีก ๑๐ วัน เมื่อครบ ๔๐ วัน “คัมภีร์เตารอต” ก็ถูกประทานมาให้แก่ท่าน (อ) เพื่อเป็นข้อชี้แนะแก่ชาวยะฮูดี

แต่ทว่า... ท่านบิ(อ) จากไปเพียงไม่กี่วัน พวกนั้นก็ยังคงคิดถึงแต่เรื่องรูปปั้น นักเวทมนตร์คนหนึ่ง ชื่อซามิริ จึงออกอุบายรวบรวมเพชรนิลจินดาที่พวกเขานำติดตัวมา สร้างรูปปั้นวัวขึ้นมาตัวหนึ่ง มีเสียงร้องได้

(เป็นฝีมือการปั้นของชาวมิริ) แล้วก็กล่าวกับชาวবেনิสรอฮิล ผู้มีปัญญา
อันด้อยค่าว่า

“นี่คือพระเจ้าของมุซา และพระเจ้าของพวกท่าน จงกราบไหว้บูชา
พระองค์”

พวกนั้นลืมนึกไปสนิทว่า พระเจ้าไม่อาจจะมิเรื่อนร่างได้ แล้วจะอยู่ใน
สถานที่หนึ่งและเวลาหนึ่งได้อย่างไร

พวกเขาลืมนึกไปว่าพระเจ้านั้นจะต้องยอมรับการเป็นผู้ชี้นำพวกเขาได้ พวก
เขาหลงลืมคำสอนของท่านบิมุซา(อ)เสียสิ้น ยอมรับรูปปั้นวันนั้นซึ่งเป็น
ฝีมือการปั้นของ ชาวมิริ เองที่ไม่ได้ให้คุณให้โทษแก่ผู้ใดเลยว่าเป็นพระเจ้า

พวกเขาไม่สนใจคิดว่า ผู้ปั้นรูปปั้นนั้นชาวมิริ เป็นผู้ทำให้มันมีเสียงขึ้นมา
ถ้ามีความจำเป็นถึงขนาดที่ว่า พระเจ้าจะปรากฏท่ามกลางผู้คนละก็

พระองค์ก็จะต้องชี้นำแก่ประชาชนได้ เป็นที่กระจางชัดว่า การชี้นำได้
กับการส่งเสียงร้องอย่างไรเหตุผลนั้นต่างกันโดยสิ้นเชิง?

พวกยะฮูดีก็หลงผิดด้วยประการเช่นนี้ ไม่สนใจต่อคำเตือนของท่านบิ
ฮารุน(อ) เลย

เมื่อท่านบิมุซา(อ) กลับมาเห็นพฤติกรรมหลงผิดอึดอัดแข็งเช่นนั้น

ท่าน(อ) รู้สึกเศร้าใจ และกล่าวตำหนิคนพวกนั้น

ท่าน(อ) กล่าวกับชาวมิริ ว่า

“จะให้ข้าทำอย่างไรกับพระเจ้าที่เจ้าสร้างมันมากับมือ ข้าจะเผามัน
แล้วเอาเถาถ่านไปทิ้งในทะเล พระผู้เป็นเจ้าที่เที่ยงแท้ของเจ้านั้น คือพระองค์
ผู้ซึ่งรอบรู้สิ่งที่มือผู้ทั้งมวล นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดทั้งสิ้น ”

รูปปั้นดังกล่าวก็ถูกทำลายลง

คำพูดของท่านบิมุซา(อ) ไม่ได้สร้างสำนึกให้กับคนพวกนั้นมากนักเขายังคงเป็นนักแก้ตัวและบิดพลิ้วสัญญาทุกอย่าง หลังจากท่านบิมุซา(อ) จากไปแล้ว ในหมู่พวกเขามีส่วนน้อยเท่านั้นที่ยอมรับผิดชอบต่อสังคม

ส่วนใหญ่ไม่สนใจ และดูแคลนต่อคำพูดของศาสดาผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตลอดมา พวกเขายังคงสร้างการกดขี่ และสังหารพวกท่านเหล่านั้น ถึงขนาดขโมยคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งถูกประทานลงมาไปแก้ไขเพิ่มเติม ประดิษฐ์ออกมาเป็น “คัมภีร์เตารอต” ที่เห็นในปัจจุบัน ซึ่งความไม่สมบูรณ์ที่ปรากฏอยู่ในนั้น มากมายจนถึงขนาดที่ไม่อาจเรียกมันได้ว่า เป็น “คัมภีร์จกฟากฟ้า” อีกต่อไป

บทที่ ๑๘

มะชีย(อ) ศาสดา และป่าวของพระผู้เป็นเจ้า

มัธยม: มารดาของท่านนบีอิซา(อ)

ภรรยาของอิมรอนเป็นหมันไม่อาจมีบุตรได้ แต่ได้ยินมาจากสามีของนางว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาว่า

จะประทานเด็กน้อยคนหนึ่งให้ ซึ่งด้วยพละนาภของพระองค์ สิ่งที่เคยไปแล้ว สามารถกลับมีชีวิตขึ้นมาได้ ให้คนป่วยหายจากอาการป่วยของเขาได้

อันเนื่องมาจากนางมีศรัทธาว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่สามารถที่จะสร้างสภาวะเหมาะสมขึ้นมากับนางได้ นางจึงวอนขอบุตรจากพระองค์

พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงตอบรับการวิงวอนขอของนาง นางได้ตั้งครรภ์ และเป็นการขอบคุณต่อความโปรดปรานที่ได้รับ นางได้ทำการบนบาน (นะซร์) ไว้ว่าขอมอบเด็กน้อยที่จะเกิดมาให้เป็นคนรับใช้ในบ้านของพระผู้เป็นเจ้า (บัยตุลมักดิส)

เด็กน้อยที่เกิดมาเป็นผู้หญิง เมื่อนางเห็นลูกน้อย

นางพูดขึ้นว่า

“โอ้พระผู้เป็นเจ้า เด็กน้อยเป็นผู้หญิง อย่างไรก็ตามข้าพระองค์ก็จะทำตามที่ได้บนบาน (นะซร์) ไว้ ข้าพระองค์ขอตั้งชื่อเด็กน้อยคนนี้ว่า มัรยัม ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้เด็กน้อยคนนี้ และลูกหลานของเธอรอดพ้นจากความชั่วหลายของชัยฏอน ”

ภรรยาของอิมรอนอุ้มลูกน้อยไปยัง “บัยมุลมักดิส” มอบให้แก่ผู้ดูแล
สถานทีนั้น อันเนื่องจากเด็กน้อยคนนี้เป็นลูกของหัวหน้าของพวกเขา

พวกเขาจึงแย่งที่จะเป็นผู้ดูแลเด็กน้อย เพื่อเป็นเกียรติต่อตัวเองว่า ได้
อบรมสั่งสอนลูกของอิมรอน ในที่สุดก็ตกลงกันไม่ได้ เลยตัดสินใจด้วยการ
จับฉลากผลออกมาเป็นชื่อของท่านนบิชะกะรียา(อ)(ผู้ดูแลคนหนึ่ง
ของบัยมุลมักดิส) ท่านหญิงมรัยัม (อ) จึงตกอยู่ภายใต้การดูแลของท่านนบิ
ชะกะรียา (อ)

ในที่สุด เด็กน้อยคนนี้ได้เจริญเติบโตขึ้น ปฏิบัติอะมัลอิบาดะฮ์ และรับใช้
ในบ้านของพระผู้เป็นเจ้า ความบริสุทธิ์ใจและอิบาดะฮ์ของเธอมีมากจนถึง
ขนาดที่ว่า เมื่อไรก็ตามที่ท่านนบิชะกะรียา(อ) เข้ามายัง “มิฮรอบ ”

สถานที่อิบาดะฮ์ของเธอจะพบอาหาร (ที่มาจากฟากฟ้า) วางอยู่

ท่าน(อ) ถามด้วยความประหลาดใจว่า

“อาหารเหล่านี้มาจากไหน ”

ท่านหญิงมรัยัม(อ) ตอบว่า

“จากพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ผู้ทรงประทานปัจจัยเครื่องยังชีพแก่ทุกคน
ที่พระองค์ทรงประสงค์

ชะกะรียาและสุยา(อ)

ภรรยาของท่านนบีชะกะรียา(อ) ก็เป็นหมั้นเช่นเดียวกับมารดาของท่านหญิงมรรยัม(อ) จึงทำให้จนป่านนี้ยังไม่มีบุตรสืบสกุล ทั้งๆที่อายุก็มากแล้ว เมื่อท่านนบีชะกะรียา(อ) เห็นฐานภาพอันสูงส่งของท่านหญิงมรรยัม (อ) ใน “มิสฺรอบ” ของเธอ ได้ประจักษ์ด้วยสายตาเห็นถึงความโปรดปรานอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระผู้เป็นเจ้า

ทำให้ท่าน(อ) ยกมืออ่อนขอลูกที่สอลิสจากพระผู้เป็นเจ้าโดยกล่าวว่า

“ ย่าอัลลอฮฺ ข้าพระองค์อ่อนขอลูกที่สอลิสและบริสุทธิ์คนหนึ่งจากพระองค์ โปรดประทานลูกที่เป็นที่พึงพอพระทัยของพระองค์ให้เป็นทายาทของข้าพระองค์ และของวงศ์วานยะอฺกูบด้วยเถิด ”

ขณะที่ท่านนบีชะกะรียา(อ) กำลังทำมาชอยู่ใน “มิสฺรอบ” ของท่านนั้น

มะลาอิกะฮ์พูดกับท่าน(อ) ว่า

“ พระผู้เป็นเจ้าแจ้งข่าวดีเรื่องประทานบุตรคนหนึ่งแก่ท่านชื่อยะฮียา ซึ่งเป็นหนึ่งในศาสนทูตผู้ทรงคุณธรรมและมีความเข้มแข็ง

ท่านนบีชะกะรียา(อ) ซึ่งชราภาพแล้วอีกทั้งยังรู้ว่าภรรยาของตัวเองเป็นหมั้น (โดยทั่วไปแล้วยากที่จะรอคอยความโปรดปรานในเรื่องการตั้งครรภ์ได้เลย) เกิดความรู้สึกแปลกใจ จึงพูดว่า

“ โอ้พระผู้เป็นเจ้า ในสภาพที่ข้าพระองค์และภรรยาของข้าพระองค์เป็นอยู่นี้ พระองค์ประทานบุตรให้แก่ข้าพระองค์ได้อย่างไรกัน?”

มีเสียงตอบมาว่า

“เรื่องอย่างนี้ง่ายมากสำหรับพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่ใช่ดอกหรือที่ทำให้เจ้าบังเกิดขึ้นมาจากสิ่งไม่มี?”

และแล้วท่านนบิษะกะเรีย(อ) ก็ได้บุตรชายคนหนึ่ง นามว่า ยะสุยา

ท่านนบิษะสุยา คือศาสดาท่านหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า ท่าน(อ) ได้เรียกร้องและเชิญชวนให้ประชาชนเชื่อฟังและปฏิบัติตามพระผู้เป็นเจ้า และดำเนินสู่แนวทางแห่งความผาสุกตลอดทั้งชีวิตของท่าน(อ)

ในที่สุดท่าน(อ)ก็ถูกกษัตริย์องค์หนึ่งของบะนีอิสรออีล ซึ่งตั้งใจที่จะทำการขัดแย้งกับพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าด้วยการแต่งงานกับหลายสาวของตัวเอง แล้วท่าน(อ)ก็ห้ามไม่ให้ทำเช่นนั้น ท่าน(อ)จึงถูกสังหารเป็นชะฮีด

อิซา มะซีฮ์ (อ)

ท่านหญิงมัรยัม (อ) เด็กสาวที่ตั้งแต่เล็ก ๆ เติบโตอยู่ในบ้านของพระผู้เป็นเจ้าและท่านศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ คือชะกะเรีย (อ) รับหน้าที่ดูแลเธอ ในวันหนึ่งที่เธอกำลังอับบาอะฮ์อยู่ มะลาอิกะฮ์คนหนึ่งจำแลงร่างเป็นมนุษย์เข้ามาพบเธอ ท่านหญิงมัรยัม(อ) คิดว่า เขาเป็นมนุษย์จึงเกิดความรู้สึกกลัว ขอความคุ้มครองยังอัลลอฮ์(ช.บ)

มะลาอิกะฮ์คนนั้นจึงแจ้งข่าวดีแก่เธอว่า

“ข้าได้รับบัญชามาจากองค์พระผู้อภิบาลของเธอ ให้แจ้งข่าวดีว่าพระองค์จะประทานเด็กน้อยผู้บริสุทธิ์ให้แก่เธอ ”

ท่านหญิงมรัยัม(อ.) ถามว่า

“เป็นไปได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ตลอดมานั้น ยังไม่มีชายใดได้สัมผัสฉันเลย และฉันก็ไม่ใช่หญิงชั่วด้วย”

มะลาอิกะฮ์ตอบว่า

“องค์พระผู้อภิบาลตรัสว่า การงานเช่นนี้สำหรับข้าแล้วมันช่างง่ายดาย เสียเหลือเกิน เพื่อที่เราจะทำให้เขาเป็นเครื่องหมายและสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเมตตาของเรา”

ท่านหญิงมรัยัม(อ.)ก็ตั้งครรภ์ และอันเนื่องจากเธอไม่มีสามี ก็เลยมีคนบางคนที่ชอบพุดจาไว้สาระ

กล่าวหาเธอว่าทำเรื่องที่น่าอับอายขึ้นแล้ว

เพื่อหลบหนีความเจ็บปวดจากถ้อยคำดังกล่าว เธอจึงต้องออกไปจากสังคมไปหลบพักอยู่ ณ สถานที่หนึ่งซึ่งไกลจากผู้คน รอคอยวันที่เด็กน้อยจะลืมตาดูโลก

ในที่สุด เวลาที่รอคอยก็มาถึง เธอรู้สึกเจ็บครรภ์จึงไปหลบอยู่ใต้ต้นอินทผาลัมแห่ง (เพื่อหาที่ลับตาบรรเทาความเจ็บปวด) แล้วก็คลอดทารกน้อยโดยปราศจากผู้ช่วยคนใด

ความอ้างว้าง ความเจ็บปวด กลัวเสื่อมเสียเกียรติยศ และครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรให้คนพวกนั้นเชื่อในความบริสุทธิ์ของตัวเอง

เธอจึงรำพันกับตัวเองว่า

“ไม่น่าเลย ฉันต้องถูกลืมไปแล้ว ทั้งๆ ที่ยังไม่ตายอย่างนั้นนะหรือ”

บัดคลนั้นเองก็มีเสียงหนึ่งกระซิบในดวงจิต(อิลฮาม) ของเธอว่า

“อย่าโศกเศร้าเสียใจไปเลย พระผู้อภิบาลของเธอได้ประทานน้ำอมฤตให้แก่เธอ อยู่ปลายเท้าไงล่ะ จงเขย่าลำต้นของอินพาลัมแห่งซี แล้วมันก็จะตกลงมา จงกินและดื่มน้ำนั้น อย่าได้กังวลอันใดเลย หากเธอเห็นผู้คน

ก็จะส่งสัญญาณแสดงให้เขารู้ว่า ฉันได้ถือศีลอดไม่พูดกับผู้ใด ”

สิ่งที่ฟื้นฟูญาณวิสัย(มูอฺญูซาต) และความช่วยเหลืออันพ้นจากข้อพิสุจน์ (มื่อยบ) เหล่านี้ที่มีมาอย่างต่อเนื่องทำให้ท่านหญิงมรัยัม(อ) ค่อยๆ มีกำลังใจดีขึ้น ในที่สุดเธอก็หอบหิ้วลูกน้อยไปท่ามกลางผู้คนที่เธอเคยอยู่ด้วยอย่างมั่นใจ เมื่อประชาชนเห็นเด็กน้อยอยู่ในอ้อมกอดของเธอ พวกเขา ก็เริ่มวาจาเสียดสีโดยกล่าวว่า

“พ่อของเธอก็ใช้ว่าเป็นชายชั่ว แม่ของเธอก็ไม่ใช่หญิงโสด ”

ก่อนที่จะพูดสิ่งใด ท่านหญิงมรัยัม(อ) ได้ชี้ไปที่ทารกน้อยคนนั้น หมายความว่า ให้ถามเรื่องราวจากทารกน้อยนี้

พวกเหล่านั้นหัวเราะเยาะแล้วกล่าวว่า

“เราจะพูดกับทารกน้อยนี้ได้อย่างไรกัน ”

ทารกน้อยของเธอก็เอ่ยปากพูดด้วยกับพละนาฏภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพูดด้วยสำเนียงที่ชัดเจนถูกต้องและห้าวหาญว่า

“ข้าคือบ่าวของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงประทานคัมภีร์ให้แก่ข้าและทรงเลือกให้ข้าเป็นศาสนทูต ไม่ว่าที่ใดที่ข้าอยู่ที่นี่จะมีแต่ความจำเริญดีงาม พระองค์ยังสั่งข้าอีกว่า ให้ข้าทำการมาฆ จายชะกาตในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ แล้วต้องแสดงความกตัญญูต่อมารดาผู้บังเกิดเกล้าของข้า...

ถ้อยคำเหล่านี้ทำให้พวกเขาหมดสติไป สิ่งสำแดงอันยิ่งใหญ่นี้ ทำให้การให้ร้ายที่พวกเขามีต่อท่านหญิงมรรยัม(อ) หมดไป พวกเขาารู้แล้วว่า ทารกน้อยคนนี้จะเกิดมาโดยปราศจากพ่อ – แม้ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ในอนาคตอันใกล้เขาจะมีฐานันดรที่สูงส่งและรับหน้าที่อันยิ่งใหญ่

วิเคราะห์สภาพของประชาชนโดยทั่วไปก่อนการประกาศศาสนของท่านนบีอิซา(อ)

ก่อนที่นบีอิซา(อ) จะถือกำเนิดขึ้น ปาเลสไตน์ อยู่ภายใต้การรุกรานของพวกโรม อันเนื่องจาก ประชาชนปาเลสไตน์ไม่อาจหาผู้ช่วยเหลือผู้สนับสนุนผู้ช่วยชนะขึ้นได้ค้ำขาดต่อพวกโรมได้ เขาจึงต้องทำสงครามติดต่อกันเป็นเวลานานการสู้รบที่ยาวนานทำให้ประชาชนปาเลสไตน์อยู่ไม่เป็นสุข สภาพทางเศรษฐกิจเสียหายหนี้สินเพิ่มมากขึ้น ประชาชนโดยทั่วไปที่เป็นอิสลามก็มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ หนึ่ง สาธารณูปโภคขาดแคลน ไม่อาจเก็บผลผลิตทางเกษตรกรรมได้ สภาพเป็นเช่นนี้ถึงขนาดที่ว่ากระทบต่อความศรัทธาของพวกเขายะฮูดีเองด้วย ซึ่งหาได้น้อยมากที่จะมีใครสนใจคำสอนของศาสนา อาจเป็นเพราะอิหม่ามอันอ่อนแอของพวกเขาก็ได้ที่เป็นเหตุให้พวกโรมสามารถเอาชนะได้

ลัทธิล่าอาณานิคมมักจะใช้ประโยชน์จากสภาพการณ์เช่นนี้อยู่เสมอ พวกเขาไม่มีความจำเป็นอันใดมากที่จะต้องใช้อาวุธในการทำสงคราม ประชาชนที่สูญเสียอิหม่าม ความศรัทธาโดยไม่รู้ตัวนั้น ก็จะค่อย ๆ ถูกทำลายไปในที่สุด

ใช่แล้ว ตามสถานการณ์เช่นนี้ ในห้วงเวลาแห่งการระส่ำระสาย ไร้ระเบียบ กฎเกณฑ์ ความรู้สึกต้องการมีผู้นำทางจิตวิญญาณคนหนึ่งมาทำหน้าที่ดึงผู้คนให้ออกจากความหลงผิด ไร้ซึ่งทางนำ ขาดเสถียรภาพจึงเป็นภาพที่ชัดเจนที่สุด

เหตุการณ์ก็เป็นเช่นนี้ มันเป็นไปตามพระประสงค์และพระเมตตาของพระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเอื้ออาทรให้คนบี้อีซา(อ) เกิดมา การเกิดของท่าน(อ) คือสิ่งมหัศจรรย์หนึ่ง อันเป็นประจักษ์พยานถึงความสูงส่งแห่งฐานภาพของท่าน(อ)เป็นอย่างดี มันคือเครื่องหมายที่แสดงว่า ท่าน(อ) เป็นอย่างดี มันคือเครื่องหมายที่แสดงว่า ท่าน(อ) คือผู้นำแห่งพระผู้เป็นเจ้าพระหัตถ์อันทรงพลานุภาพให้กำเนิดท่าน(อ)มา เพื่อทำหน้าที่ปรับปรุงสังคมอบรมขัดเกลตาและช่วยเหลือประชาชนที่ขาดที่พึ่งเหล่านั้น

ศาสน์ (ริชาละฮฺ) ของนบีอีซา(อ)

“อินญิล” ถูกประทานลงมาแต่ท่านนบีอีซา(อ) เพื่อเป็นแนวทางการดำเนินชีวิตให้เป็นอิสระจากกลุ่มผู้หลงผิด ไร้ทางนำ

ท่าน(อ) ได้ประกาศศาสน์ของท่านต่อประชาชน และเผยแพร่ออกไปอย่างกว้างขวาง ท่าน(อ)ได้รับความยากลำบาก และเสียสละอย่างสูงในการช่วยเหลือพวกยะฮูดีให้ปลอดภัย และทำลายล้างรากเหง้าแห่งความหลงผิดทั้งมวล

ทว่า...พวกผู้ปกครองชาวยะฮูดี ซึ่งหวงแหนในตำแหน่งของตัวเองเกรงว่า
ด้วยกับ การมาของอีซา – มะซีฮู (อ) พวกเขาจะต้องสูญเสียสิ่งเหล่านั้นไป
พวกเขาประหวั่นพรั่นพรึง ต่อสาส์นของท่าน (อ) จึงได้ร่วมประชุม
ปรึกษาหารือกันลงมติให้ต่อสู้กับท่าน (อ) สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายให้
เกิดขึ้น และยับยั้งการเจริญเติบโตของสาส์นนี้

ท่านนบีอีซา (อ) ล่วงรู้ถึงแผนการร้ายของพวกเขาคือ แต่...ท่าน(อ)ก็ยังคง
ยืนหยัดมั่นคงดังภูผา ทำการเรียกร้องเชิญชวนประชาชนให้ออกห่างจาก
ความหลงผิดโง่งมมาย ซึ่งถูกอุตุรีขึ้นในศาสนาของท่านนบีมุซา(อ)โดยฝีมือ
ของพวกเขາเอง

ในวิถีทางดังกล่าว บางทีท่าน(อ) ก็ต้องรักษาคนป่วย (ที่ไม่มีโอกาสหาย)
ให้หายเป็นปกติ ทำให้คนตายฟื้นคืนกลับมาอีกครั้ง โดยพระประสงค์ของ
พระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้ทุกคนได้ประจักษ์ด้วยสายตาว่า ท่าน(อ)มาจาก
พระผู้เป็นเจ้าจริง ๆ เป็นผู้ถูกเลือกสรรให้นำสาส์นของพระองค์มาเผยแพร์

บทสรุปภารกิจของท่านนบีอีซา (อ)

วันแล้ว วันเล่าผู้ติดตามท่าน(อ) ก็เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจำนวนของ
ผู้ศรัทธาเชื่อฟังปฏิบัติตามท่าน(อ) เพิ่มขึ้นเท่าใด บรรดาผู้ปกครองชาวยะฮูดี
ก็ยังเพิ่มความเกลียดแค้น ชิงชังและเป็นศัตรูมากขึ้นเท่านั้น

จนในที่สุดพวกเขาก็ตัดสินใจจะสังหารท่านนบีอิซา(อ) ให้ได้
แต่ทว่า อัลลอฮ (ช.บ) ได้ปกป้องท่าน(อ) ไว้จากการมองเห็นของพวกเขาโดย
พวกเขา ได้ทำการแขวนคอบุคคลหนึ่งที่พบว่าหน้าตาเหมือนกับ
ท่าน(อ) พวกนั้นยังคงหลงเข้าใจผิดคิดว่าได้สังหารท่านนบีอิซา(อ) ด้วยการ
ตรึงไม้กางเขนแล้ว

เหตุการณ์ตอนนี้ อัล – กุรอาน ได้แจกแจงอธิบายว่า

“...พวกเขาไม่ได้ฆ่า และตรึงไม้กางเขนเขา (อิซา) แต่พวกเขาถูกทำให้
เข้าใจผิดอันที่จริงแล้วบุคคลผู้ซึ่งขัดแย้งกันในเรื่องของเขาก็ตกอยู่ในความ
สงสัยทั้งสิ้น (ไม่รู้จริงในสิ่งที่พูดออกไป) พวกเขาไม่มีความรู้และความ
เข้าใจอันใดเลย นอกจากปฏิบัติตามการคาดเดาของตัวเองเท่านั้น แน่อน
อย่างยิ่งพวกเขาไม่ได้สังหารเขา

ทว่า...อัลลอฮได้ยกเขาขึ้นไปยังพระองค์ อัลลอฮทรงมีเกียรติและปรีชายิ่ง”

ดังนั้นปัญหาการถูกตรึงบนไม้กางเขน และความเชื่ออันไร้สาระอื่นที่ได้
ถูกเพิ่มเติมขึ้นนั้น เช่น ความเชื่อของชาวคริสต์ในปัจจุบันที่ว่า ประชาชน
ทั้งหมดมีบาปติดตัวมาแต่กำเนิด ถึงแม้ว่าจะไม่เคยทำบาปอันใดเลย
ตลอดชีวิต และท่านนบีอิซา – มะซีฮฺ หรือเยซูส โครสต์ นั่นคือผู้ปลดเปลื้อง
บาปทั้งมวลของมวลมนุษย์ด้วยการถูกตรึงไม้กางเขน เพื่อที่ทุกคนจะได้ไม่
ถูกลงทัณฑ์ และการสอบสวน จึงเป็นความเชื่อที่ไร้แก่นสารทั้งสิ้น

อิซา-มะซึฮิชิ ปาวของพระเจ้า

สิ่งที่ได้จากอัล-กุรอาน และแม้กระทั่งจาก “อินญิล” บางเล่ม ซึ่งไม่ได้ตกอยู่ในมือของชาวคริสต์ในปัจจุบัน ทำให้เรารู้ว่า มะซึฮิชิ จิซัสไครสต์ (อู) นั้นได้แนะนำตัวเองอยู่เสมอว่าเป็นปาวของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า อีกทั้งยังแสดงตัวเองว่า ทำการอibasุดต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าองค์เดียว และยังเรียกร้องเชิญชวนผู้คนสู่การเคารพสักการะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าองค์เดียวอีกด้วย

ท่านนบีอิซา จิซัสไครสต์ (อู) จะพูดอยู่เสมอว่า

“อันที่จริงแล้วอัลลอฮ์คือพระเจ้าผู้อภิบาลของฉัน และพระเจ้าผู้อภิบาลของพวกท่าน ดังนั้นจงเคารพบูชาพระองค์แต่เพียงผู้เดียว นี่คือแนวทางที่เที่ยงตรง” (อาลิอิมรอน: 51)

ท่านนบีอิซา (อู) ไม่เคยประกาศตัวเองว่าเป็นพระเจ้าเลย ดังนั้นกรณีที่ชาวคริสต์ทั้งหลายบอกว่า ท่าน(อู)เป็นพระเจ้า และเรียกตัวเองว่าเป็นพระเจ้านั้นจึงเป็นสิ่งที่ถูกกันขึ้นมาอย่างแน่นอน

เนห์รู เขียนไว้ในหนังสือ “วิเคราะห์ประวัติศาสตร์โลก” ว่า

“มะซึฮิชิ ไม่ได้แอบอ้างว่าตัวเองเป็นพระเจ้า และมีสถานะเป็นพระเจ้าแต่อย่างใด ประชาชนต่างหากที่ชอบจะให้บุคคลที่ยิ่งใหญ่ ของตัวเองมีลักษณะหนึ่งของพระเจ้าอยู่ในตัวเองด้วย

ท่านนบีอิซา(อ) คือศาสดาท่านหนึ่งเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่ได้รับ “วะฮยู” จากพระผู้เป็นเจ้า ถูกแต่งตั้งจากพระองค์ให้ทำหน้าที่ตักเตือน อบรมและชี้นำแก่คนในสังคม ถ้าบอกว่าท่าน (อ) มีมูอฺญาฮาดมาแสดงด้วย ศาสนทูตอื่นของพระผู้เป็นเจ้าก็มีสิ่งนั้นด้วย และถ้าบอกว่าท่าน (อ) เกิดมา โดยไม่มีพ่อ? ท่านนบีอาดัม(อ) ก็เกิดมาโดยไม่มีทั้งพ่อและแม่ด้วย? แล้วทำไมชาวคริสต์ทั้งหลายจึงไม่คิดว่า นบีอาดัม(อ) เป็นบุตรของพระเจ้าด้วยเล่า!

อัล-กุรอาน ได้กล่าวว่า

“มะซีฮฺ อิบน์มัรยัม นั้นไม่ใช่ใครอื่นใด เป็นศาสนทูตคนหนึ่ง ก่อนหน้าเขา ศาสนทูตคนก่อนได้จากไป

ส่วนมารดาของเขาคนนั้นคือผู้สัตย์จริง เขาและมารดาของเขาก็อยังรับประทานอาหาร (แจกเช่นมนุษย์ทั่วไป)”

(อัล-มาอิดะฮฺ: ๗๕)

หมายความว่า ก็ยังคงมีความต้องการปัจจัย ๔ อยู่เหมือนกับมนุษย์ทั่วไป นี่คือสัจธรรมที่ปรากฏอยู่ในพระคำรัสอันชัดเจนของพระผู้เป็นเจ้า คืออัล-กุรอานเข้ากันได้กับสติปัญญา

เพราะมนุษย์คนหนึ่งย่อมต้องเหมือนกับบุคคลอื่น ไม่มีพลังความสามารถที่เป็นเอกสิทธิ์ของตัวเอง มีความต้องการอาหาร การพักผ่อน เหมือนมนุษย์และศาสนทูตคนอื่นโดยทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะที่ควรแก่การเคารพบูชาแต่ประการใด

ดังนั้น ด้วยการพิจารณาของสติปัญญา การยอมรับของอัล-กุรอานและตามที่เราพบอยู่ใน “อินญิลมรกอส” อีกทั้งคำกล่าวของนักประวัติศาสตร์จึงสรุปได้ความว่า

ท่านนบีมูซา (อ) เป็นบ่าวและศาสนทูตของพระเจ้า ตัวท่าน(อ) เองไม่เคยแอบอ้างตัวเองว่าเป็นพระเจ้าเลย ทว่า...หลังจากสมัยของท่าน(อ) หลักการอันบริสุทธิ์ต้องสูญเสีรากฐานอันเป็นสัจธรรมไป การตั้งภาคี การเคารพบุชารูปปั้นเข้ามาแทนที่ถึงขนาด วิลล์ ดูแรนท์ ยังกล่าวในหนังสือ “ประวัติศาสตร์” ว่า:

“ชาวคริสต์ไม่ได้นำเอาการตั้งภาคีออกมาจากคำสอนของตัวเอง แต่ยอมรับมันขึ้นมา(จากภายนอก)

ใครที่ได้ทำการศึกษาหลักความเชื่อของชาวคริสต์แล้ว ก็จะยืนยันร่วมกันว่า นักประวัติศาสตร์คนนี้

อธิบายถึงความจริงหนึ่งทางประวัติศาสตร์ เพราะแม้กระทั่งในปัจจุบันความเชื่อดังกล่าวก็ยังแพร่หลายอยู่ในหมู่ชาวคริสต์ เช่น

(1) อีซา จิซัสโครสต์ ถูกแยกออกมาจากตัวตนของพระเจ้า ไม่ใช่สิ่งที่ถูกสร้าง และถูกเรียกว่า

“บุตรของพระเจ้า”

(2) มะซีฮฺ (อีซา) เป็นมนุษย์คนหนึ่ง แต่เป็นมนุษย์ที่พระเจ้าได้ส่งสถิตย์อยู่ในร่างของเขา

(3) มะซีฮฺ ก็คือพระเจ้า แต่อยู่ในรูปลักษณะของมนุษย์

แต่.. ทุกคนก็ทราบดีว่า พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีรูปร่างตัวตนที่จะเข้าไปสิงสถิตย์อยู่ ณ ที่ใด หรือจะมีส่วนหนึ่งส่วนใดแยกออกมา และถูกเรียกว่า

“บุตรของพระเจ้า” อีกทั้งสติปัญญาของเรายืนยันว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่อยู่ที่เข้าไปประทับอยู่ในร่างของผู้ใด หรืออยู่ในรูปของมนุษย์ก็ตาม

ยิ่งไปกว่านั้น เป็นไปได้อย่างไรว่า พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสมบูรณ์ไม่ต้องพึ่งพาสิ่งใด กลับต้องการการกินดื่ม การนุ่งห่ม ฯลฯ

หากว่าชาวคริสต์ทั้งหลายคิดให้ดี ก็จะยืนยันได้ว่า ท่านมะซีสุ (อู) เหมือนกับศาสดาอื่นๆ ก็คือบ่าวของพระเจ้า เรื่องการเป็นพระเจ้าของท่าน (อู) นั้นไม่มีมูลความจริงใดๆ ทั้งสิ้น

อัล-กุรอานได้กล่าวว่า

“แน่นอนอย่างยิ่ง ผู้ที่กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั่นก็คือ มะซีสุ บุตรของมัรยัมนั่นเป็นกาฟิร (ผู้ปฏิเสธหลักการ) จงกล่าวเถิดว่า ผู้ใดเล่าที่มีสิทธิ์ขาดในทุกอย่างมากกว่าอัลลอฮ์ หากพระองค์ต้องการที่จะทำลายมะซีบุตรของมัรยัม และมารดาของเขา และผู้ที่อยู่หน้าโลกนี้ทั้งหมด? สิทธิ์ขาดในการครอบครองและบังคับบัญชาชั้นฟ้าทั้งหลาย ผืนแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างมันทั้งสองเป็นสิทธิเฉพาะอัลลอฮ์ พระองค์ทรงสร้างสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮ์ทรงอนุภาพเหนือทุกๆ สิ่ง”

(อัล-มาอิดะฮฺ: ๑๗)

สุนทรพจน์ อันตรึงใจของท่านมะซีฮู (อ)

ท่านศาสดา(ศ) กล่าวว่า: พวกชะวาริยูน (คนโกสัซิด) ถามนบีอีซา(อ) ว่า

“พวกเราจะอยู่ร่วมกับผู้ใดดี?”

เขาตอบว่า

“กับผู้ที่เมื่อการพบปะเขาทำให้ท่านรำลึกถึงอัลลอฮ์ (ช.บ) คำพูดของเขาทำให้ความรู้ของพวกท่านเพิ่มขึ้น ”

“มุซา กะลีมุลลอฮ์ (อ) กล่าวกับพวกท่านว่า อย่าได้กล่าวสาบานเท็จด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ส่วนฉันก็จะกล่าวว่าสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ แม้จะเป็นความจริงก็ตาม ”

พวกเหล่านั้น ยังต้องการคำชี้แนะเพิ่มอีก

“ศาสดามูซากล่าวกับพวกท่านว่า อย่าได้ทำซินา(ล่วงประเวณี) และฉันก็ขอออกคำสั่งว่า แม้กระทั่งคิดจะทำซินา ก็อย่าได้คิด เพราะคนใดก็ตามที่คิดถึงแต่เรื่องซินาในสมองก็เปรียบเสมือนกับคนจุดไฟในห้องแสดงงานศิลป์ ภาพเขียนแสดงอยู่ ซึ่งควันไฟของมันจะทำให้ภาพเขียนเหล่านั้นเสียหาย ถึงแม้ว่า ห้องนั้นจะไม่ถูกไฟเผาไหม้ก็ตาม ”

ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน อะลี (อ) กล่าวว่า

ท่านมะซีฮฺ (อ) บุตรของท่านหญิงมัรยัม (อ) มักจะกล่าวเสมอว่า

“ช่วงโชคดีเหลือเกินสำหรับบุคคลที่การนิ่งเงียบของเขา คือการทำให้คิดและการวิเคราะห์ของเขาเป็นข้อดักเตือน จงดูพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมของตัวเองว่า ได้ทำให้มวลมนุษย์ทั้งหลายเดือดร้อนจากน้ำมือ และการกระทำของตัวเองหรือเปล่า”

ท่านอิมามศอดิก(อ) กล่าวว่า

ท่านนบีอิซา (อ) กล่าวกับคนใกล้ชิดของท่าน(อ) ว่า

“ลูกหลานของอาดัมเอ๋ย จงหันหลังจากโลกนี้ มุ่งหน้าสู่พระผู้เป็นเจ้า เกิดอย่าได้หลงใหลในมันเลย พวกท่านไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อโลกนี้เท่านั้น และมันก็หาได้เหมาะสมสำหรับตัวของพวกท่านไม่ ท่านจะไม่ได้อยู่ที่นี้ อย่างถาวร และมันก็จะไม่ได้อยู่เพื่อพวกท่านตลอดไป มันได้ทำให้หลงระเริงยิ่ง และสูญเสียไปมากแต่มาแล้ว

ใครก็ตามที่ยังยินดีปรีดากับมันและวางใจไว้ว่างใจมัน แล้วก็จะยิ่งพบมากต่อมากแล้ว ใครก็ตามที่ยังยินดีปรีดากับมันและไว้ว่างใจมัน แล้ว ก็จะยิ่งพบกับความขาดทุน ใครที่รักและหลงใหล อีกทั้งแสวงหามันอย่างลุ่มหลงละก็ จะพบกับความหายนะอย่างแน่นอน

มีรายงานจากท่านอิมาม(อ) เช่นเดียวกันว่า

ท่านมะซีฮฺ (อ) กล่าวกับผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตามท่าน (อ) ว่า

“จงหลีกเลี่ยงจากการมองผู้หญิงของคนอื่น ซึ่งมันจะเป็นเสมือนการฟัง
เมล็ดพันธุ์แห่งการตัดทอนในดวงจิตของมนุษย์ และมันก็เพียงพอแล้ว
สำหรับความหายนะ

น่าเศร้าใจเสียเหลือเกินสำหรับบุคคลที่ความในคุณยา คือเป้าหมายของ
เขา ความชั่วทั้งหลายคือพฤติกรรมของเขา

ไม่มีใครรู้หรือกว่า วันหนึ่งการพิพากษาจะเป็นเช่นไร พวกเขาอาจจะเป็นผู้ที่
ขาดทุน ณ เบื้องหน้าพระพักตร์ของอัลลอฮฺ (ช.บ) ก็ได้”

บทที่ 19

มุฮัมมัด(ศ) รัศมีอันจรัสสุบัตินือความมิดมน

โลกก่อนการมาของอิสลาม

สภาพการณ์อันน่าวิตกของโลกก่อนการมาของอิสลามที่มองผ่านกระจกเงาความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ มีสภาพเช่นนี้ คือ

ความชั่วร้าย แพร่กระจายไปทุกหย่อมหญ้า การรีดนาทาเร้น การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ กราบไหวบูชารูปปั้นปรากฏอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์นี้

ก่อนการมาของอิสลาม ดูเหมือนว่า มนุษยชาติกำลังดิ่งลงต่ำสู่ความหายนะจนถึงกับเกิดความวิตกว่ามนุษยชาติอาจถึงกาลอวสานก็ได้

ศาสนาและหลักความเชื่อของผู้คนในคาบสมุทรอาหรับ

ชาวอาหรับก่อนการมาของอิสลามมอภายถวายเป็นชีวิตแก่รูปปั้นต่างๆ อะไรที่พวกเขาประสบพบรอบๆตัวเขา ก็จะสร้างรูปปั้นสิ่งนั้นเอาไว้ ณ เบื้องหน้ารูปปั้นเหล่านั้น พวกเขาไม่เพียงแต่ทำความเคารพบูชาเท่านั้น ยังนำสิ่งของมาเช่นบูชาัญ เช่น ผลผลิตทางการเกษตร เป็นต้น พวกเขาคิดว่านอกจากชีวิตในโลกนี้ ไม่มีชีวิตในโลกอื่นอีก แน่นนอนเหลือเกิน ก็ในเมื่อพวกเขายังไม่เห็นการไร้ความสามารถของรูปปั้นต่าง ๆ แล้วจะสามารถค้นพบ ความจริงของการฟื้นคืนชีพและโลกหน้าได้อย่างไร ?

มันช่างน่าประหลาด ก็คือว่าพวกเขาได้ทำให้

“อาคารหลังหนึ่งที่นบีอิบรอฮีม (อ) สร้างตามคำบัญชา

และด้วยพระนามของพระผู้อภิบาล” เป็นสถานที่สถิตย์ของบรรดารูปปั้นนานาชนิดที่มีขนาดและสีสันท่างต่างกันไป

ในอิหร่าน

ในอิหร่านก็เช่นเดียวกัน มีศาสนาต่าง ๆ ผุดขึ้นมากมาย แต่ศาสนาที่มีคนนับถือมากที่สุด คือ ศาสนาโซโรแอสเตอร์

หากเรายอมรับว่า โซโรแอสเตอร์ เป็นศาสดาคนหนึ่ง และมีแนวความเชื่อที่วางอยู่บนรากฐานของ

“เตฮิด ” ละก็ จะต้องรู้ด้วยว่า คำสอนที่ถูกต้องของเขาไม่มีแล้ว มันได้ถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว มันได้เปลี่ยนแนวทางกลายเป็นเครื่องมือเพื่อแสวงหาประโยชน์ของผู้ปกครองไปแล้ว ถึงขนาดเปลี่ยนรูปแบบและลักษณะคำสอนของตัวเองไปโดยสิ้นเชิง

และผู้ปกครองจะได้เปลี่ยนแปลงคำสอนหลักที่อยู่ภายใต้แนวทางนั้นให้เป็นประโยชน์กับตนเองมากที่สุดเป็นอย่างนี้เรื่อยมา

จนกระทั่งในที่สุด “เตฮิด ” ก็ถูกทำให้เป็น “จริก ” ไป ไม่มีคำสอนที่บริสุทธิ์น่าเชื่อถือหลงเหลืออยู่ มีแต่เปลือกนอกไม่มีเนื้อใน

พระเจ้าอันเก่าแก่ของกลุ่มชนอารยันในอดีต ถูกปลุกขึ้นมากล่าวขานในกลุ่มโซโรแอสเตอร์

ขอห์น นอส เขียนว่า :

“ขอซ็อรตา คือ กลุ่มพระเจ้าดั้งเดิมของกลุ่มชนอารยัน เช่น “วายุ” พระเจ้าแห่งลม ที่สำคัญกว่า และเก่าแก่กว่าทั้งหมดคือ “มิธา” พระเจ้าแห่งความกรุณาซึ่งถูกกล่าวไว้ใน คัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาไซโรแอสเตอร์ คือ “อะเวस्ता” “มิธา” ตามความเข้าใจของสามัญชน ก็คือพระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่แห่งรัศมี และแสงสว่างที่จะให้รางวัลแก่ผู้สัจจริง และก็จะคอยช่วยเหลือแก่ผู้ที่ขอความช่วยเหลือจากเขา”

การเคารพบูชาธรรมชาติ เช่น แสงอาทิตย์ ไฟ ก็มีอยู่อย่างแพร่หลายในหมู่ชาวไซโรแอสเตอร์

ขอห์น ได้กล่าวถึงเรื่องการบูชาไฟว่า

“การบูชาไฟ เป็นวัฒนธรรมและประเพณีอันดั้งเดิมของชาวอิหร่าน (โบราณ) และมีความสำคัญพิเศษเฉพาะ”

ในโรม

สภาพของศาสนาในโรมก็เหมือนกับที่อิหร่าน ศาสนาคริสต์ที่บริสุทธิ์ถูกต้องได้ถูกบิดเบือนไปแล้ว

กลายเป็นความเชื่อในเรื่องพระเจ้าสามองค์ในฝรั่งเศส อังกฤษ สเปน ก็ไม่มีความเชื่อเรื่องพระเจ้าองค์เดียวหลงเหลืออยู่เลย

ส่วนในอินเดีย นั้น มีศาสนาและลัทธิเกิดขึ้นมากมาย ส่วนใหญ่จะเป็นศาสนาที่เคารพบูชารูปปั้น

ความแตกต่างทางชนชั้นและการแบ่งแยกสีผิว

ในอิหร่าน ประชาชนถูกจัดแบ่งออกเป็นชนชั้น แต่ละชนชั้นก็มีข้อจำกัดและสิ่งพิเศษเฉพาะของตัวเอง ชนชั้นปกครองจะมีลักษณะดีเด่นพิเศษเหนือกว่าชนชั้นอื่นทั้งหมด

ท่านภูอบะรี นักประวัติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงได้เขียนไว้ว่า

“มีความแตกต่างระหว่างชนชั้น ถึงขนาดที่ว่าในสมัยของอะนุชิรวาน นั้นชนชั้นผู้ใช้แรงงานถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการอ่านการเขียนเลยทีเดียว

ในสมัยดังกล่าว ทัวทั้งโลกเต็มไปด้วยการแบ่งชนชั้นและสีผิว คนกลุ่มหนึ่งคิดว่า ตัวเองดีเลิศ ประเสริฐกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง...”

สถานภาพของผู้หญิงในสังคมก่อนการมาของอิสลาม

ตามทัศนะของชาวอาหรับ ผู้หญิงก็คือสินค้าตัวหนึ่ง เป็นทรัพย์สินของพ่อ หรือสามี หรือลูกชาย

หลังจากคนพวกนี้เสียชีวิต หล่อนก็ต้องตกเป็นทรัพย์สินมรดกแก่ทายาทต่อไป

การมีลูกสาวถือเป็นเรื่องอับอายขายหน้า บางเผ่าถึงขนาดฝังเด็กหญิงทั้งเป็นในอิหร่านโบราณ ระบบสังคมชนชั้นก็ไม่ได้มีอะไรที่เด่นไปกว่านี้ในเรื่องสถานภาพของผู้หญิงเลย

ในกรีก ผู้หญิงก็คือสิ่งมีชีวิตหนึ่งที่น่ารังเกียจ เป็นผลผลิตของมารร้าย และเหมือนสิ่งสาตราสัตว์

ในอินเดียก็เช่นเดียวกัน พวกนางจะต้องตกอยู่ภายใต้การดูแลของสามี พ่อ หรือลูกชายตลอดคืนอายุขัย

จำต้องเรียกสามีตัวเองว่าเป็น “พระเป็นเจ้า” “นาย” หรือ “เจ้านาย” เลยทีเดียว นางเป็นเสมือนทาสคนหนึ่งที่ไม่มียุติธรรมครอบครองทรัพย์สินสมบัติใด ๆ ทั้งสิ้น หลังจากสามีตายแล้ว นางก็ไม่มีสิทธิ์มีสามีใหม่ การเผาตัวเองพร้อมกับร่างของสามี ก็เป็นประเพณีที่สืบทอดกันมาของชาวอินเดีย

ในญี่ปุ่น ผู้หญิงต้องอยู่ภายใต้การดูแลของพ่อ หรือสามี หรือลูกชาย ตลอดชีวิต และลูกสาวไม่มีสิทธิ์ในกองมรดกใด ๆ ทั้งสิ้น

ในจีน พ่อซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวมีอำนาจเด็ดขาดถึงขนาดสามารถที่จะขายภรรยา หรือลูก ๆ ของตัวเองให้เป็นทาสได้ และบางทีก็สามารถฆ่าได้ด้วย

วิลด์ ดูแรนท์ ได้ถ่ายทอดกลอนบทหนึ่ง ซึ่งเป็นบทกวีสมัยโบราณซึ่งแสดงให้เห็นความเจ็บปวดของสตรีว่า:

“การเป็นหญิง ช่างขมขื่นอะไรเช่นนี้
ในพื้นที่สุธา ไม่มีอะไรที่ไร้ค่ายิ่งกว่านี้อีกแล้ว
เมื่อทารกน้อยที่เป็นหญิงลืมตาดูโลก อย่าได้ไปหาความรื่นเริง ยิ้มแย้ม
แจ่มใสจากใบหน้าของผู้ใดเลย”

ในสังคมเช่นนั้น ลูกสาวไม่มีคุณค่าอันใดเลย บางทีนางก็ถูกปล่อยไว้
กลางที่สาธารณะให้ผู้เดินผ่านไปมาได้เชยชม

ชาวโรมันถือว่า ผู้หญิง คือตัวจำแลงที่สมบูรณ์แบบแห่งความชั่วร้าย พวก
หล่อนเหมือนเด็ก ๆ ที่ต้องมีผู้ดูแล

ใช่แล้ว สังคมเวลานั้นในทุกสภาพการณ์ จมดิ่งสู่ความมีดมนอันธการ
ความเสื่อมเสีย และความกดขี่ทุกรูปแบบ

ทุกมุมโลกไม่ปรากฏแสงสว่างเลยแม้เพียงจุดเล็กๆ ถึงแม้ว่าจะยังคงมี
ความปรารถนาที่จะแก้ไขอยู่ในส่วนลึกของสัญชาตญาณทางธรรมชาติอัน
บริสุทธิ์อยู่ และที่ดูเหมือนว่าจะตายไปแล้วครึ่งตัวก็ตาม แต่มันก็ยังคงเวียน
วนอยู่ในสภาพแห่งความต่ำต้อย ตัณหาราคะ และการรีดนาทาเร้นในด้าน
หนึ่ง ส่วนอีกด้านหนึ่งสภาพแห่งความยากจน ตกต่ำนั้นไม่อาจเป็นแนวทาง
ที่เปิดสำหรับผู้แสวงหาแสงสว่าง ความบริสุทธิ์ และความไพบลูย์ได้เลย

ความมีดมนอันธการเสมือนเมฆดำทะมึนที่ปกคลุมอยู่เหนือท้องฟ้าแห่ง
การดำรงชีวิตประจำวันของสังคมในเวลานั้น

ความมืดมิดเป็นเสมือนผู้นำที่มีอำนาจเด็ดขาดซึ่งมีเพียงการขึ้นของดวงอาทิตย์เท่านั้นที่จะสามารถไล่ความมืดมิดนั้นไปได้

ความมืดมนอันธการในโลกอาหรับ คุณจะมีคณียิ่งกว่าส่วนใดของโลกในเวลานั้น หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่ง ก็คือพวกเขาได้จมดิ่งสู่ขุมลึกที่สุดแห่งความต่ำต้อยและความเลวร้าย

ขอให้เรามาฟังสภาพโลกอาหรับเวลานั้นจากปากของผู้ที่ดีที่สุด

ท่านอิมามอะลี(อ) โดยท่าน(อ) กล่าวว่า

“พวกเจ้า ชาวอาหรับทั้งหลายเอ๋ย ก่อนหน้านั้น พวกเจ้าเคยเคารพบูชาลัทธิที่เลวที่สุด มีชีวิตอยู่ในที่ ๆ เลวร้ายที่สุด พวกเจ้าเคยดื่มกินน้ำขม กินของที่ยังไม่สุก หลั่งเลือดกันและกันเอง ตัดญาติขาดมิตร พวกเจ้ากราบไหว้รูปปั้น และไม่เคยออกห่างจากการทำความชั่วทุกรูปแบบ...”

การถือกำเนิดของมุฮัมมัด (ศ) ศาสดาแห่งอิสลาม

ท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ลืมดาตูโลกเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๗ ร่อบียุลเอาวัล ประมาณ ค.ศ. ๕๗๐ ณ แผ่นดินมักกะฮฺ บิดาของท่าน (ศ) คือท่านอับดุลลอฮฺ (ร.ฎ.) ลูกหลานของนบีอิสมาอีล (อ) ซึ่งได้จากไปก่อนที่จะเห็นลูกน้อยของท่าน มารดาของท่าน (ศ) คือท่านหญิงอามีนะฮฺ(ร.ฎ.) หนึ่งในผู้หญิงที่ยำเกรงต่อพระผู้อภิบาล

ท่านศาสดา(ศ)ถูกนำไปฝากไว้กับแม่นม คนหนึ่งผู้บริสุทธิ์ ชื่อ ท่านหญิงสะลิมะฮฺ(ร.ฎ.) เพื่อให้นมและเลี้ยงดูท่าน(ศ)

ในวันหนึ่งท่านศาสดา (ศ) ซึ่งตอนนั้นอายุยังไม่ถึง ๔ ขวบได้ขอต่อท่านหญิงสะลิมะฮฺ(ร.ฎ.) เพื่อออกไปกลางทะเลทรายกับพี่น้องร่วมน้ำนมเดียวกับท่าน

ท่านหญิงอะลิมะฮฺ(ร.ฎ.) รายงานว่า:

วันรุ่งขึ้น ฉันได้อาบน้ำให้แก่มุฮัมมัด ทาน้ำหอมที่ผมของเขา ทาตาของเขา และแขวนหิญาmaniไว้ที่คอ

เพื่อจะแคล้วคลาดจากภัยอันตรายกลางทะเลทราย ทว่า...มุฮัมมัดได้เอามันออก แล้วกล่าวว่า

“แม่จำ อย่าได้กังวลไปเลย พระเจ้าของลูกผู้ที่คอยระวังรักษาลูก จะอยู่กับลูกตลอดไป”

ใช่แล้ว ท่าน(ศ) คือผู้อยู่ในความดูแลและเอาใจใส่ของพระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่ยังเล็ก ตลอดเวลาท่าน(ศ)

ได้รับการชี้นำในการทำงานที่ยากลำบากด้วยความช่วยเหลือจาก

มวลมะลาอิกะฮฺ และการคลจิตจากเบื้องบน

คำพูดและการกระทำของมุฮัมมัด(ศ) ตั้งแต่เด็กนั้นเป็นที่ถูกอกถูกใจของคนทั่วไป

ในตอนวัยหนุ่ม ท่าน(ศ) หลีกห่างออกจากสิ่งทีคนหนุ่มทั้งหลายได้เกลือกกลั้วกับสิ่งเลวร้ายนั้น ท่าน (ศ) ไม่เคยเข้าร่วมในงานรื่นเริงที่มีเสียงดนตรีและการเข้าขวนเลย ไม่เคยกินสิ่งของสะสม

เป็นศัตรูกับเทวรูปต่าง ๆ เป็นผู้มัสัจจะและซื่อสัตย์อย่างยิ่งवाद

หลายปีก่อนที่ท่าน (ศ) จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสดา (คนต่างขนานนามให้แก่ท่านว่า “อัล – อะมิน ” (ผู้ซื่อสัตย์ไว้วางใจได้)

ท่าน (ศ) มีดวงจิตที่บริสุทธิ์ ความคิดที่กระจ่างแจ้ง จิตวิญญาณภายในอันสูงส่งหนึ่ง

ครั้งในรอบปี ท่าน (ศ) จะไปสรงจิต และรำลึกถึงพระผู้อภิบาลในถ้ำ
“ฮิรรอ” ในปลายเดือนก่อนที่ท่านจะกลับถึงบ้าน ท่าน (ศ) จะต้องไป
เวียนรอบอัล – กะอฺบะฮฺ ๗ รอบ (ถูอวาฟ) เสียก่อน

ตอนอายุ ๔๐ ปี ในขณะที่ท่าน (ศ) กำลังทำการอิบาดะฮฺต่อพระผู้เป็นเจ้า
ในถ้ำ “ฮิรรอ” อยู่ นั่น ท่าน (ศ) ได้รับการแต่งตั้งเป็นศาสนทูต (มบอฮฺ)

หลังจากนั้นในช่วง ๓ ปี ท่านศาสดา (ศ) ยังไม่ได้รับคำสั่งให้ประกาศ
ศาสนาอิสลามอย่างเปิดเผยแก่ประชาชน ในช่วงนี้เองมีไม่กี่คนที่ได้มี
อิหม่าม สรัทธาต่อท่าน (ศ) ผู้ชายคนแรกที่ไคศ์ สรัทธาต่อท่าน (ศ) ก็คือ
ท่านอิมามอะลี (อ) ส่วนผู้หญิงคนแรก คือท่านหญิงคอดีญะฮฺ หลังจาก ๓ ปี
ผ่านไป ท่าน (ศ) จึงได้รับคำสั่งให้ประกาศศาสนาอย่างเปิดเผย

ท่าน (ศ) จึงได้เชื้อเชิญญาติสนิทของท่าน (ศ) ให้มาร่วมรับประทานอาหาร
มีคนมาร่วมงาน ประมาณ ๔๐ คน อาหารที่ท่านศาสดา (ศ) เตรียมไว้นั้น
เพียงพอสำหรับคน ๆ เดียว แต่ด้วยกับพละนาฏภาพของพระผู้เป็นเจ้า อาหาร
อันน้อยนิดเช่นนั้นสามารถทำให้คนจำนวนดังกล่าว กินอย่างอิ่มหนำพิสมัย

เหตุการณ์ดังกล่าวสร้างความประหลาดใจมาก

อะบูละฮับ พูดอย่างพล่อยๆ ว่า

“มุฮัมมัดต้องเป็นนักมายากลอย่างแน่นอน”

ในวันนั้น บรรดาญาติของท่านศาสดา (ศ) ได้แยกย้ายกันกลับไปก่อนที่
ท่าน (ศ) จะกล่าวอะไร วันต่อมา

ท่าน (ศ) ก็ยังเชิญคนพวกนั้นมาอีก หลังจากรับประทานอาหาร และการ
เลี้ยงรับรองสิ้นสุดแล้ว

ท่าน(ศ) กล่าวปราศรัยว่า

“ลูกหลานของอับดุลมูฏอลิบ ไม่มีชายหนุ่มคนใดในตระกูลเราที่ได้
นำสิ่งหนึ่งที่ดีที่สุดมามอบให้แก่พวกท่าน ยิ่งกว่าสิ่งที่ฉันนำมามอบให้
ฉันได้นำสิ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่พวกท่านทั้งในโลกนี้และวันแห่งการ
ตัดสิน

ฉันได้รับพระบัญชาจากพระเจ้าให้มาเชิญชวนพวกท่านสู่แนวทางของ
พระองค์ ในหมู่พวกท่านจะมีใครที่พร้อมจะเป็นผู้ช่วยเหลือฉันบ้าง เพื่อจะ
ได้เป็นพี่น้องและตัวแทนของฉัน...”

ไม่มีใครตอบรับ นอกจากท่านอะลี(อ) เพียงคนเดียว ท่าน(ศ) จึงเอามือ
แตะไปที่ไหล่ของเขา พลางกล่าวว่า

“นี่คือพี่น้องของฉัน และตัวแทนของฉันในหมู่พวกท่าน จงฟังคำพูด
ของเขาและเชื่อฟังเขา”

วันหนึ่งท่าน(ศ) มุ่งตรงขึ้นไปบนภูเขา “ศอฟา” และร้องเรียกให้
ประชาชนมารวมตัวกัน แล้วกล่าวว่า

“ประชาชนทั้งหลาย หากฉันบอกกับพวกท่านว่า เมื่อเช้านี้หรือไม่กี่
ตอนสายมีศัตรูเข้ามาโจมตีพวกท่าน

พวกท่านจะเชื่อมั่นไหม?”

ทั้งหมดตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า

“แน่นอน”

ท่านศาสดา(ศ) กล่าวต่อไปว่า

“ฉันขอบอกพวกท่านให้รับรู้ถึงการลงทัณฑ์อันเจ็บแสบที่จะมีมายัง
พวกท่านอย่างแน่นอนและรวดเร็วยิ่ง”

อะบูละฮ์เกรงว่าคำพูดของท่าน (ศ) จะเข้าไปอยู่ในหัวใจของผู้ฟังทั้งหลาย เขาจึงพูดทำลายความเยียบขึ้นด้วยการกล่าวกับท่านศาสดา (ศ) ว่า

“เจ้าเรียกเราให้มารวมตัวกันเพื่อฟังเรื่องคำพูดพวกนี้หรือ?”

ใช่แล้ว ท่านศาสดา(ศ) ได้เริ่มสาส์นเรียกร้องของท่านด้วยเรื่องเตาฮิดและการเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

ท่าน(ศ) ได้กำหนดให้ประชาชนได้รู้จักพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดมนุษย์ยิ่งกว่าตัวของมนุษย์เองเสียอีก

ท่าน(ศ) ปฏิเสธการตั้งภาคีและบูชารูปปั้นทุกรูปแบบ ทำการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ในสังคมเมืองมักกะฮ์

ดึงดูดความคิดของประชาชนให้มาใส่ใจในศาสนาของท่าน(ศ) ถึงแม้ว่าชาวกุเรชจะไม่พอใจต่อการเจริญก้าวหน้าในการสั่งสอนของท่าน(ศ) และพยายามอย่างหนักในอันที่จะยับยั้งท่าน(ศ) มิให้ทำการเผยแพร่ศาสนาต่อไป

ถึงแม้ว่า ชาวกุเรชจะไม่พอใจต่อการเจริญก้าวหน้าในการสั่งสอนของท่าน (ศ)และพยายามอย่างหนักในอันที่จะยับยั้งท่าน(ศ) มิให้ทำการเผยแพร่ศาสนาต่อไปถึงขั้นวางแผนสังหารท่าน(ศ) ก็ตาม ทว่า..ด้วยความช่วยเหลือและสนับสนุนของเอกองค์อัลลอฮ์(ช.บ.) อีกทั้งการจัดการและตั้งใจจริงของท่าน(ศ) ทำให้การขู่อาฆาตทารุณกรรมต่าง ๆ ไม่เกิดผลใด ๆ ทั้งสิ้น

การเชิญชวนสู่อิสลาม และการยอมรับของประชาชนกลับเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แม้กระทั่งคนที่อยู่นอกเมืองมักกะฮ์ได้ตอบรับเสียงเรียกร้องสู่พระผู้เป็นเจ้าโดยเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ปีที่ ๑๑ ของการถูกแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูต (มับอัย)

ชาวมะดีนะฮ์เผ่าคือชรอญ์จำนวนหนึ่งได้เดินทางมาเมืองมักกะฮ์เพื่อทำพิธีฮัจญ์ ท่านศาสดา (ศ) ได้เชิญชวนเขาเหล่านั้นให้เข้ารับอิสลาม พวกเขาตอบรับ โดยสัญญาว่า เมื่อพวกเขากลับไปยังเมืองของตนแล้ว พวกเขาจะทำการเรียกร้องเชิญชวนชาวเมืองสู่ศาสนาของท่าน(ศ)

เมื่อพวกเขากลับถึงเมืองมะดีนะฮ์ ก็ได้ทำการเผยแพร่อิสลามอย่างแข็งขัน ปีถัดมากลุ่มคนชาวเมืองมะดีนะฮ์จำนวน ๑๒ คน ได้ร่วมให้สัตยาบันกับท่านศาสดา(ศ) ที่ “อะกอบะฮ์”

ดังมีใจความว่า :

“พวกเขาจะไม่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์(ช.บ.) ไม่ลักขโมย ไม่ผิดประเวณี (ซินา) ไม่ฆ่าลูกของตนเอง จะไม่ให้ร้ายผู้ใดทั้งสิ้น และไม่ว่ากิจการใดที่เป็นคำสั่งของท่านศาสดา(ศ) พวกเขาจะไม่ขัดขืนและบิดพลิ้วเป็นอันขาด”

ตอนนั้นท่านศาสดา(ศ)ได้ส่งส่อฮาบะฮ์คนหนึ่ง ชื่อมุศอับไปกับพวกเขา เพื่อทำการสอนอัล – กุรอานด้วย

สาเหตุดังกล่าวที่เมืองมะดีนะฮ์ จึงมีกลุ่มชนจำนวนมากที่มีอิหม่ามต่อท่านศาสดา (ศ)

การอิจญ์เราะฮฺ (อพยพ) ของท่านศาสดา (ศ)

ท่านศาสดา (ศ) ได้ทำการเรียกร้องเชิญชวนชาวมักกะฮฺสู่อิสลามจนถึงปีที่ ๑๓ แห่งการถูกแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูต

ท่าน (ศ) ได้ยื่นหยัดอย่างมั่นคงต่อการทำทารุณกรรมของชาวกุเรช ในที่สุดเมื่อท่าน (ศ) รู้ว่า ชาวกุเรชได้วางแผนที่จะสังหารท่าน (ศ) ด้วยคำสั่งของอัลลอฮฺ (ช.บ.) ท่าน (ศ) ได้ให้ท่านอะลี (อ) นอนบนเตียงของท่าน (ศ) แทนท่าน (ศ) และก็ออกจากมักกะฮฺในคำคิณนั้นไปหลบพักอยู่ ณ ถ้ำแห่งหนึ่ง และเดินทางต่อจนถึงเมืองมะดีนะฮฺ

การอิจญ์เราะฮฺของท่านศาสดา (ศ) คือ รัศมีอันแจ่มจรัสในประวัติศาสตร์อิสลาม จากจุดนั้นเอง ความเจริญก้าวหน้าอย่างทำทลายตกเป็นของอิสลาม ด้วยเหตุดังกล่าว การอิจญ์เราะฮฺของท่านศาสดา (ศ) จึงถูกกำหนดให้เป็นจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์มุสลิมคือ ศักราชของอิสลาม (ฮ.ศ.)

การพำนักอยู่ที่นั่นของท่านศาสดา (ศ) ทำให้ชนเผ่าอาซุและค็อชรอญ์ดำรงชีวิตอย่างพี่น้องกัน ภายใต้ร่มเงาของอิสลาม (ก่อนหน้านี้ได้เคยทำสงครามต่อกันเป็นเวลานานหลายปี) มีความรู้สึกไว้วางใจซึ่งกันและกัน

พฤติกรรมของท่านศาสดา (ศ) จิตวิทยาอันสูงส่งเฉพาะของท่าน (ศ) มารยาทอันงดงาม และความเป็นธรรมชาติของศาสนาอันบริสุทธิ์ที่ท่าน (ศ) นำมาเป็นผลทำให้ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ให้ความสนใจ และยอมรับอิสลามในที่สุด

ท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) มาจากประชาชนและอยู่พร้อมกับประชาชน
ท่าน (ศ) ไม่เคยหลบหนีไปจากกลุ่มชนเลย
ท่าน (ศ) มีส่วนในความทุกข์และสุขของประชาชน
ท่าน (ศ)ต่อต้านการกดขี่และล้าสืบทิทุกรูปแบบ กฎเกณฑ์ใด ๆ ที่จะให้
เหล่าสตรีพบกับความสูงส่ง ท่าน (ศ) จะอธิบายมันอย่างกระจ่าง ท่าน(ศ) ยืน
หยัดต่อต้านการกดขี่ต่อสิทธิของนางอันเป็นการกระทำของกลุ่มชนก่อนการ
มาของอิสลาม ในขณะที่พวกมันก็ปฏิเสธการไร้ยางอาย ไม่รักนวลสงวนตัว
ของพวกนาง ท่าน(ศ) ต้องการให้ผู้หญิงได้รับความสูงส่งที่แท้จริงตาม
พื้นฐานของหลักการอิสลาม

ท่านศาสดา (ศ) ทำการปกป้องสิทธิของข้าทาส คนรับใช้ ท่าน(ศ) มี
แผนการที่ยิ่งใหญ่ และครอบคลุมเพื่อปลดปล่อยพวกเขาเหล่านั้นให้เป็น
อิสระ ท่านศาสดา (ศ) ได้สร้างสังคมหนึ่งขึ้นมา ซึ่งสังคมนั้นจะ
ประกอบด้วยคนผิวขาวคนผิวดำ คนรวยและคนจน คนมีฐานะใหญ่โต หรือ
ไร้वासนาอยู่ร่วมกันได้ในสภาพการณ์เช่นนั้น ไม่มีการแบ่งแยกทางชนชั้น
ใด ๆ ทั้งสิ้น ตัวกำหนดความดีงาม ความสูงส่งและความประเสริฐ ก็คือ

วิชา ความรู้ การมีดีกว่า คุณธรรมแห่งความเป็นมนุษย์และมารยาทอัน
งดงาม ตัวอย่างของผลแห่งคำสอนของท่านศาสดา (ศ) ที่ควรแก่การ
วิเคราะห์

ญุัยบิร ชายหนุ่มยากจนคนหนึ่ง อีกทั้งรูปไม่งาม ได้เดินทางมาเมือง
มะดีนะฮ์ เพราะอยากรู้เรื่องอิสลามและรับอิลามในที่สุด ในตอนแรกท่าน
ศาสดา (ศ) ได้ให้เขาพักอยู่ที่มัสญิด

เมื่อ “ซะกิพะสุ” ถูกสร้างเสร็จตาม

คำสั่งของท่าน (ศ) และเปลี่ยนชื่อเป็น “สือพะสุ” จึงได้ให้เขาไปอยู่ที่
นั่น ท่าน (ศ) ไปมาหาสู่ที่นั่นบ่อยครั้ง

วันหนึ่งท่าน (ศ) กล่าวกับเขาว่า

“มันจะเป็นการดี ถ้าท่านหาผู้หญิงคนหนึ่งเป็นภรรยา เพื่อรักษาความ
บริสุทธิ์ของตัวเอง และดำเนินชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป ”

เขาตอบว่า

“ พ่อและแม่ของฉันขอพลีให้กับท่าน ฉันเป็นเพียงคนที่ไม่มีหัวนอน
ปลายเท้า ยากจน อีกทั้งยังรูปไม่งาม

ยังจะมีหญิงใดที่จะเลือกฉันเป็นคู่ครอง เฉพาะอย่างยิ่งฉันไม่ได้กำเนิดใน
ตระกูลที่ยิ่งใหญ่ด้วย ”

ท่าน (ศ) ตอบว่า

“ โอ้ ญวัยบิร พร้อมกับการมาของอิสลาม ความมีเกียรติตามแบบฉบับ
ของพวกญายิลียะฮ์ (ยุคป่าเถื่อน)

และมาตรฐานความสูงส่งในสมัยนั้นถูกทำลายและมลายสิ้นไปหมดแล้ว
ผิวขาว ผิวดำ ชาวอาหรับ หรือมิใช่

อาหรับก็มาจากอาดัมทั้งนั้น อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงสร้างอาดัมมาจากดิน
ดังนั้นในวันนี้จึงไม่มีผิวขาว ผิวดำ หรือชน

ชั้นใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดความต่ำด้อยไร้เกียรติทั้งสิ้น คนที่มีเกียรติ
ที่สุดในทัศนะของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) คือคนที่มีความยำเกรงมากที่สุด

จงไปที่บ้านของซียาดเคียวนี้ และสู่ขอซุลฟาอ์โดยอ้างถึงฉัน ”

เขาได้ทำตามที่ท่านศาสดา (ศ) บอก แต่...ซียาด ซึ่งเป็นคนใหญ่คนโต และมีเกียรติของชาวอันศอร ไม่เชื่อเช่นนั้น

เขากล่าวว่า

“เราจะขอลูกสาวของเราให้แก่คนที่มิฐานะเดียวกับเราเท่านั้น ท่านศาสดา (ศ) ก็รู้เรื่องนี้ดี ดังนั้นจึงกลับไปก่อน แล้วฉันจะไปพบกับท่านเอง เพื่ออภัยต่อสิ่งที่ท่านได้ขอมานี้”

ณูวัยบิร หันหลังกลับ พร้อมทั้งตะโกนด้วยความโกรธว่า

“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ อัลกุรอาน และท่านศาสดาไม่ได้กล่าวว่า จะต้องขอลูกสาวให้กับคนที่มิฐานะร้ายรว”

ซุลฟาฮ์ ได้ยินเสียงตะโกนของของณูวัยบิร หล่อนเรียกพ่อ

แล้วถามว่า :

“ท่านพูดกับชายหนุ่มคนนั้นว่าอย่างไรถึงทำให้เขากังวลใจขนาดนั้น”

ซียาด ตอบลูกสาวว่า

“เขาบอกว่า ท่านศาสดาส่งข้าพเจ้ามาเพื่อสู่ขอลูกสาวของท่านให้แก่ข้าพเจ้า”

ซุลฟาฮ์ พูดต่อว่า

“ณูวัยบิร คงจะไม่โกหกหรอก จงให้เขากลับมาก่อน แล้วท่านก็ไปพบกับท่านศาสดาเพื่อให้เรื่องกระจ่างขึ้น”

ซียาด ทำตามที่ลูกสาวแนะนำ ได้ไปตามญวัยบิรกลับมาพร้อมกับขอโทษ ส่วนตัวเองรีบไปพบกับท่านศาสดา (ศ) แล้วกล่าวว่า

“ญวัยบิร ได้แจ้งเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าทราบ และข้าพเจ้าต้องการที่จะกล่าวอะไรบางอย่างแก่ท่านว่า

พวกเราชาวอันซอร์จะไม่ยกลูกสาวให้แต่งงานกับผู้ใดที่ไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกัน เป็นชาวอันซอร์เหมือนกัน”

ท่านศาสดา (ศ) ตอบว่า

“ญวัยบิรเป็นชายหนุ่มที่ใฝ่หาและเป็นมอฮัมหมัด (ผู้ชายที่มีอิหม่าน) เหมาะสมกับผู้หญิงที่มีอิหม่าน ดังนั้นจึงเลือกเขาให้เป็นสามีของลูกสาวท่านเถิด”

แล้วซียาดก็กลับไปบ้านบอกแก่ลูกสาวของตัวเองถึงคำสั่งของท่านศาสดา (ศ)

ลูกสาวของเขาพูดว่า

“พ่อจ๋า การขัดขืนต่อคำสั่งของท่านศาสดา คือการปฏิเสธ (กูฟร) มิใช่หรือ! ฉันพร้อมแล้ว ยอมรับญวัยบิรเป็นลูกเขยของท่านเถิด”

ซียาดนำญวัยบิรเข้าไปยังท่ามกลางหมู่ญาติพี่น้องและสมาชิกเผ่าจัดการแต่งงานลูกสาวตามหลักการอิสลามทันที แม้กระทั่งเครื่องเรือน (ที่ฝ่ายชายต้องจัดหา) ของลูกสาวตัวเองยังเป็นผู้ซื้อให้ อีกทั้งยังจัดเตรียมบ้านพร้อมเครื่องอำนวยความสะดวกแก่บุคคลทั้งสองอย่างครบครัน

ใช่แล้ว ความสว่างไสวที่ถูกกล่อมเกลามาแล้วนี้ คลังแห่งรัศมีที่มีความอบอุ่นแก่ดวงจิตทั้งหลายนี้ได้จุประกายแห่งแสงสว่าง ซึ่งได้ทำให้หัวใจทั้งหลายสว่างไสวไปด้วยทางนำแห่ง “เตาฮีด”

เป็นเช่นนั้นเองที่หัวใจอันมีดบอดทั้งหลายของประชาชนในสมัยแห่ง
ความมืดมนอันธการดังกล่าว ได้กลายเป็นหัวใจที่ควรค่าแก่การสรรเสริญ
เป็นอย่างยิ่ง เพราะว่า มวลหมู่วิหค ได้สยายปีกของมันสู่ขอบเพลิงที่สุกสกาว
ด้วยแสงสว่างแห่งทางนำ แล้วเข้าพักพิงสู่ฐานที่มั่นอันสูงส่งแห่งรัศมีของ
อัลกุรอานอันแจ่มจรัส

จอห์น วิลลี เบ เขียนไว้ว่า

“มุฮัมมัด (ศ) ได้นำศาสนาที่มาเพื่อการขัดเกลาสู่ชาวโลกกลุ่มต่าง ๆ
เขาคือตัวแทนที่ได้รับการช่วยเหลือของพระผู้อภิบาล
พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงรอบรู้ได้ทรงคัดเลือก และแต่งตั้งเขาก็เพื่อทำให้ชาว
คริสต์ทั้งหลายที่หลงผิดไปแล้วได้เข้าใจยิ่งขึ้น เขาได้ทำลายรูปเจว็ดต่าง ๆ
และเชิญชวนให้ชาวอิหร่าน (โบราณ) สู่การเคารพภักดีพระเจ้าองค์เดียว
เขาได้เผยแพร่ศาสนาอันบริสุทธิ์ การรู้จักพระผู้เป็นเจ้า จากกำแพงเมืองจีน
ถึงผืนแผ่นดินสเปน ศาสนาของมุฮัมมัด (ศ) สมบูรณ์พร้อมด้วยปัญญาจึงไม่
จำเป็นต้องใช้อาวุธในการเผยแพร่เลย เพียงพอแล้วต่อการทำความเข้าใจ
รากฐานของศาสนาของเขาเหมาะสมอย่างยิ่งต่อความเจริญเติบโต รุ่งเรือง
ทางปัญญาของมนุษยชาติ
ซึ่งเวลาเพียงไม่ถึงครึ่งศตวรรษได้เข้าไปถึงหัวใจของผู้คนเกือบก่อนโลก...”

บทที่ ๒๐

มุฮัมมัด (ศ) ศาสดาผู้เป็นที่รู้จักก่อนการมาปรากฏของท่าน (ศ)

ช่วงเวลาแห่งการรอคอยและความหวัง

บรรดาศาสนทูตในอดีต (อ) โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านศาสดามูซา (อ) และอิซา (อ) นั้นได้บอกสัญญาณ

การมาปรากฏของอิสลามแก่ผู้ปฏิบัติตามท่านเหล่านั้น แม้กระทั่งคุณลักษณะพิเศษเฉพาะของท่านศาสดาแห่งอิสลาม(ศ) ก็ยังมีกล่าวไว้ในคัมภีร์ที่มาจากฟากฟ้า หมายถึง เคารอตอินญิล และชะบูรฉบับเดิมของพวกเขา

จากสาเหตุดังกล่าว ชาวยะฮูดีและนัศรอની หรือแม้กระทั่งผู้ปฏิบัติตามศาสนาอื่น ซึ่งเห็นภัยอันตรายที่มาตอมน้ำท่วมโลก ก็ยังทอดสายตาไปยังชายฝั่งแห่งความปลอดภัย รอคอยการมาของอิสลาม

ชาวยะฮูดี กลุ่มหนึ่งได้พยายามค้นหาสถานที่หนึ่งที่อยู่ระหว่างภูเขาอัยร และภูเขาอูด ซึ่งในคัมภีร์ของพวกเขาให้ชื่อว่า

“ศูนย์กลางของรัฐบาลอิสลาม” และมุ่งตรงไปยังที่นั่น รอคอยการมาของอิสลาม”

อัลกุรอาน ได้เป็นพยานยืนยันอย่างดีถึงความหมายที่ว่า คัมภีร์อินญิลและเตารอต ได้แจ้งข่าวของการมาของศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) โดยได้กล่าวว่า

“เขาเหล่านั้นผู้ซึ่งปฏิบัติตามศาสนทูต นบีุลอุมมี (นบีผู้ไม่เคยเรียนหนังสือ) ซึ่งพวกเขาได้พบท่าน (ชื่อและคุณลักษณะต่าง ๆ) ถูกบันทึกไว้ในคัมภีร์เตารอตและคัมภีร์อินญิลที่มีอยู่ ณ พวกเขา เขา (ศาสนทูตท่านนี้) จะทำการสั่งกำชับพวกเขาให้กระทำความดีและห้ามปรามพวกเขาจากสิ่งเลวร้ายอาชยและความชั่วทั้งหมด

กำหนดให้สิ่งที่ดีทั้งหลายเป็นของสะอาด (ถูกต้องตามศาสนบัญญัติ) สำหรับพวกเขา และกำหนดให้สิ่งสกปรกโสมนเป็นของสละสล (ที่ต้องห้าม) สำหรับพวกเขา ศาสนทูตผู้นี้ได้ถอดถอนภาระหนัก และกฎเกณฑ์ที่ยากแก่การปฏิบัติให้ออกจากภาระรับผิดชอบของพวกเขา ดังนั้นผู้ที่ศรัทธาต่อเขา ได้เงินทุนช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามรัศมีซึ่งถูกประทานลงมาพร้อมกับเขา พวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่ได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน”

และยังกล่าวอีกว่า

“มุฮัมมัด คือศาสนทูตของอัลลอฮ์ และกลุ่มบุคคลซึ่งอยู่ร่วมกับเขานั้น (มีคุณลักษณะ) เป็นผู้ที่เข้มแข็งหาญต่อผู้ปฏิเสธ แต่มีความอ่อนนุ่มมีเมตตาในระหว่างพวกเขา (ผู้ศรัทธาด้วยกัน) เขาได้เห็นพวกเขา ก็มารู้อและชูญุด เพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ และความพึงพอใจของพระองค์ ร่องรอยที่ปรากฏอยู่ในหน้าผากของเขาเป็นร่องรอยจากการชูญุดลักษณะเช่นนี้ที่อุปมาพวกเขาถูกกล่าวในเตารอตลอินญิล

อุปมาว่า พวกเขาเหมือนเมล็ดพันธุ์พืชที่งอกรากออกมา เพื่อให้พลังงานเข้าไป ก็จะแข็งแรงและลงรากลึกยิ่งขึ้น มันได้ทำให้ชาวสวนประหลาดใจ ด้วยกับพวกเขา (ตัวอย่างที่ได้กล่าวไปถึงการที่ท่านศาสนทูต และบรรดา สหายของท่านได้ร่วมเสวยสละโดยเริ่มต้นจากศูนย์ จนกระทั่งขึ้นสู่จุดสุดยอด เป็นที่ทรงงามของพวกปฎิเสธรู้สึกริกริไม่พอใจ

อัลลอฮ์ได้สัญญาไว้กับพวกท่านว่ามีอิมมานและประพาศคุณธรรมความดี ในหมู่พวกเขาว่า พระองค์จะอภัยโทษและประทานรางวัลอันยิ่งใหญ่ (ให้แก่พวกเขา)”

อัลกุรอานยังกล่าวอีกว่า

“เมื่อครั้งที่อิซาบุตรของมัรยัม กล่าวว่า โอ้ชาวบะนีอิสราอิล

ฉันคือศาสนทูตของอัลลอฮ์ ที่มีมายังพวกท่าน เป็นผู้มายืนยันถึงความ สัจจะของคัมภีร์เตอราตที่อยู่กับพวกท่านและเป็นผู้แจ้งข่าวเกี่ยวกับศาสนทูต คนหนึ่ง ที่จะมาภายหลังฉันชื่อของเขาคือ อะฮ์มัด แต่เมื่อเขาได้นำหลักฐาน อันชัดแจ้งมายืนยันกับพวกเขาแล้ว พวกเขากลับกล่าวว่า นี่คือเวทมนต์เป็น แน่”

และที่กล่าวว่า

“เขาเหล่านั้นผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่พวกเขา รู้จักเขา (ศาสดา มุฮัมมัด) ดีเสมือนที่พวกเขารู้จักลูกหลานของพวกเขาเอง

แท้จริงแล้วชนกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเขากระทำการปิดบังสัจธรรมทั้ง ๆ ที่ รู้อยู่เต็มอก ”

และอีกโองการหนึ่ง อัล กุรอาน กล่าวว่า

“เขาเหล่านั้น ผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่พวกเขา รู้จักเขา (ศาสดามุฮัมมัด) ดีเสมือนที่พวกเขา ได้รู้จักลูกหลานของพวกเขาเอง พวกเขา คือผู้ที่ทำให้ตัวเองขาดทุน อีกทั้งยังไม่มีอิหม่าน”

จากอาะฮะฮ์เหล่านี้ทำให้เข้าใจได้ว่า ศาสดาท่านก่อนๆ ได้แจ้งข่าวเกี่ยวกับการมาของศาสดามุฮัมมัด(ศ)

และคุณลักษณะของท่าน(ศ)ไว้ การบอกข่าวดีต่าง ๆ อันแจ้งชัดเหล่านี้ มีอยู่ในคัมภีร์ทางศาสนาของพวกเขา ถึงขนาดที่ว่าหลังจากการปรากฏของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ) และอิสลาม มันไม่ได้สร้างความเคลือบแคลงสงสัยใดๆ สำหรับชาวคัมภีร์ (ยิวและคริสเตียน) เลย

ก็เพราะว่า หากในคัมภีร์ของยิวและคริสเตียน (ในสมัยของท่านศาสดา) ไม่ปรากฏว่ามีการบอกข่าวดังกล่าวไว้แล้ว แน่แน่นอนเหลือเกินว่าบุคคลที่มีปัญญาอันเป็นเลิศอย่างเช่น ท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) คงไม่รีบเร่งที่จะยืนยันศาสน์ของตัวเองด้วยการเผชิญหน้าอย่างจริงจังต่อชาวคัมภีร์เหล่านั้น โดยการกล่าวว่า

“ชื่อของฉัน และคุณลักษณะของฉันมีกล่าวอยู่ในเตารอตและอินญีลที่อยู่ในมือของพวกเขา ”

หรือจากศัตรูของท่านศาสดา(ศ)ก็เช่นกัน พวกเขาจะต้องไม่นิ่งเฉย และเพื่อทำลายล้างศาสน์นี้ให้ได้

พวกเขาจะต้องรวบรวมสิ่งหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในเตารอตและอินญีลเอามา ยืนยันให้ได้ว่า เรื่องดังกล่าวไม่มีอยู่ในคัมภีร์เหล่านั้น

ประวัติศาสตร์เป็นพยานยืนยันว่า พวกเขาเหล่านั้นได้ทำทุกวิถีทางที่จะ
ขจัดท่านศาสดา(ศ) ออกไปให้ได้
แต่ก็ไม่เคยที่จะเอาวิธีการอันง่ายดายนี้นี้มาใช้เลยเพื่อจะพิสูจน์ว่าไม่มี
การแจ้งข่าวถึงการมาของท่าน(ศ)ปรากฏอยู่ในคัมภีร์นั้น
ดังนั้นจึงเป็นที่กระจ่างชัดว่า ในคัมภีร์ที่มาจากฟากฟ้า ปรากฏข่าวดีที่แจ้งให้
ทราบเกี่ยวกับการมาของท่านศาสดาแห่งอิสลาม(ศ) อย่างแน่นอน

หลักฐานอื่น ๆ ทางประวัติศาสตร์

ก่อนการมาของอิสลาม มีกลุ่มชนสองกลุ่มที่อาศัยอยู่ในเมืองมะดีนะฮ์
กล่าวคือ

๑) ชาวยะฮูดีที่ต้องการพบกับท่านศาสดา (ศ) ได้ละทิ้งบ้านเกิดเมือง
นอนอพยพผู้เมืองมะดีนะฮ์

๒) ชาวเผ่าเอาซุและก็อซรอญญ์ ซึ่งก็คือเครือญาติของดัตบอ กษัตริย์ชาว
เยเมน ในตอนที่ดัตบอได้เดินทางมาถึงเมืองมะดีนะฮ์ แล้วพบว่า ที่นั่นคือ
สถานที่ที่ท่านศาสดา (ศ) จะอพยพมา และจะกลายเป็นศูนย์กลางของรัฐบาล
อิสลาม

เขาจึงกล่าวกับชนเผ่าทั้งสองว่า

“พวกท่านจงอยู่ที่นี้ละ เมื่อท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) ปรากฏแล้วก็จะ
ร่วมช่วยเหลือเขา อันก็เช่นเดียวกัน ถ้าได้พบกับท่าน (ศ) แน่แน่นอนเหลือเกิน
จะต้องเข้าร่วมช่วยเหลือท่าน ”

พวกเขาก็ได้พำนักอยู่ที่นั่น ค่อยๆ มีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ค่อย ๆ มีอำนาจ
ขึ้นถึงขนาดที่ว่า สามารถยึดครองทรัพย์สินที่ไม่มีเจ้าของของชาวฮิวได้ และ
รุกรานสิทธิของพวกเขา ค่อย ๆ ลืมสาเหตุที่บรรพบุรุษผู้มีคุณธรรมของพวกเขา
เขาว่าอยู่ในเมืองนั้นเพื่ออะไร อยู่ในฐานะอะไร ?

แต่...พวกยะฮูดีที่ไม่มีกำลังต่อกรกับพวกเขา ได้บอกข่าวดีถึงการปรากฏ
ของท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ)

และการรอดพ้นจากเงื้อมมือของการรุกรานดังกล่าวแก่พรรคพวกของ
ตัวเอง ในเรื่องยะฮูดีนี้

อัลกุรอานได้กล่าวไว้ว่า

“...ก่อนหน้านี้ (การมาของอิสลาม) พวกเขาเฝ้าวิงวอนขอชัยชนะที่มี
ต่อผู้ปฏิเสธเมื่อเขา (ศาสดามุฮัมมัด) ได้มาแล้ว พวกเขากลับไม่รู้จัก อีกทั้ง
เป็นผู้ปฏิเสธเขาเสียเอง...”

อิบนุสะวาชนักปราชญ์ชาวฮิวคนหนึ่งได้จากเมืองซามมายังเมืองมะดีนะฮ์
เพราะต้องการพบท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) จนวาระสุดท้ายของชีวิต ท่าน
ศาสดา (ศ) ก็ยังไม่ได้ถูกแต่งตั้ง ก่อนจะตายเขาได้กล่าวกับชาวฮิวว่า

“ฉันละทิ้งชีวิตอันแสนสุขสบายในเมืองซามมาก็เพราะปรารถนาที่จะ
ได้พบกับศาสดาแห่งอิสลาม มาอยู่ที่นี่ได้กินเพียงขนมปังและอินทผาลัม
เท่านั้น ช่างน่าอดสูเหลือเกินที่ความปรารถนาของฉันไม่สัมฤทธิ์ผล แต่
พวกท่านต้องจำไว้ เขาจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตในเมืองมักกะฮ์
และจะอพยพมาที่นี่ อาหาร ของเขามีเพียงขนมปังแห้งและอินทผาลัมเท่านั้น
เขาอ่อนนุ่มถ่อมตนอย่างมาก ขนาดที่จะไม่นั่งบนพาหนะที่มีเครื่องประดับ
ประดา การปกครองของเขาจะแพร่กระจายไปทั่ว เขาจะไม่เกรงกลัวผู้ใด
ทั้งสิ้น เขาจะรวบรวมเอาบุคคลที่อยู่เบื้องหน้าเขาที่เสมือนเมล็ดกรวดที่โรย
อยู่บนแนวทางแห่งสัจธรรมมาไว้...”

ชัยคุ บินอัมร่ว ชาวอิญาซได้พากเพียรพยายามแสวงหาศาสนาบริสุทธิ์ของท่านนบีอิบรอฮีม (อ) เขาได้เดินทางแสวงหาจากมักกะฮ์จนถึงเมืองซามแต่ยังหา กลับยังไม่พบอะไรเลย จนกระทั่งนักปราชญ์ชาวอิคนหนึ่งได้กล่าวกับเขาว่า

“ศาสนาอันบริสุทธิ์นั้นไม่มีอีกแล้ว แต่ในกาลข้างหน้าเจ้าจะได้พบกับศาสดาท่านหนึ่ง ซึ่งเจ้าจะค้นพบศาสนาอันบริสุทธิ์ได้จากพฤติกรรมและคำพูดของเขา”

ชัยคุได้ย้อนกลับไปมักกะฮ์แต่เสียชีวิตระหว่างทาง
ท่านศาสดา (ศ) ได้เคยกล่าวรำลึกถึงความดีของเขาว่า

“ชัยคุจากโลกนี้ไปในสภาพของบุคคลผู้ที่แสวงหาศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า”

นุฮัยรอ นักปราชญ์ชาวคริสเตียนเคยเห็นท่านศาสดา (ศ) ในวัยเด็กก็รู้จักท่าน (ศ) ทันที เพราะเขาเคยอ่านคุณลักษณะของท่าน (ศ) ในคัมภีร์ของเขา จึงกล่าวกับท่านอะบูดูลิบ (ร.ฎ.) ซึ่งอยู่เคียงข้างท่าน (ศ) ในคราวเดินทางไปค้าขายว่า

“เขาคือศาสดา โปรดปกป้องเขาให้เป็นอย่างดี และริบนำเขากลับสู่บ้านเกิน”

นัซรุร นักปราชญ์คริสเตียนคนหนึ่งก็เช่นเดียวกัน เมื่อเขาเห็นท่านศาสดา (ศ) ในตอนวัยหนุ่ม เขาได้บอกข่าวดีด้วยคำอธิบายอันชัดเจนถึงเรื่อง “การถูกแต่งตั้งให้เป็นศาสดาของท่าน”

โดยกล่าวว่า

“เขาคือศาสดาท่านสุดท้าย”

จากสาเหตุที่มีการบอกเล่าอยู่ในคัมภีร์แต่ก่อนกาล จึงทำให้กลุ่มชนหนึ่ง
เข้ารับอิสลามในตอนเริ่มต้นการเผยแพร่ใหม่ๆ โดยปราศจากการบังคับ
เชือดใดๆ

การหลั่งไหลของชาวเมืองมะดีนะฮ์สู่อิสลาม

เมื่อท่านศาสดา (ศ) ได้รับพระบัญชาจากเอกองค์อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ให้เชิญ
ชนประชาชนสู่อิสลาม ท่าน(ศ)มักจะพบปะกับผู้คนในช่วงเทศกาลฮัจญ์
(ก่อนการมาของอิสลามก็มีพิธีนี้อยู่) และเชิญชวนเขาเหล่านั้นสู่อิสลาม
ตัวอย่าง เช่น ครั้งหนึ่งท่าน (ศ) ได้พบกับชนกลุ่มคือซรอญ์บางคนใน “มินา”

ท่าน (ศ) กล่าวว่า :

“พวกท่านมาจากชนเผ่าไหนกัน ?”

ชายคนนั้นตอบว่า

“จากเผ่าคือซรอญ์”

ท่าน (ศ) ถามว่า

“ว่างหรือเปล่าที่จะนั่งสนทนากันหน่อย”

เขาตอบว่า

“ว่างครับ”

ท่าน (ศ) จึงกล่าวต่อไปว่า

“ฉันของเรียมร้องพาท่านให้ศรัทธาต่อพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว”

แล้วท่าน (ศ) ก็อ่านโองการบางตอนจากอัลกุรอานให้พวกเขาฟัง พวกเขา
ตกอยู่ในภวังค์อันดีสุดของอัลกุรอาน

จึงกล่าวรำพันกับตัวเองว่า

“ขอสาบาน ไข่แล้ว นี่คือนสิ่งที่พวกยิวได้เคยแจ้งข่าวคินี้แก่เรา จะต้อง
ไม่ให้ชาวยิวเจอเขาก่อนเรา”

แล้วพวกเขาก็เข้ารับอิสลาม และเมื่อกลับไปยังเมืองมะดีนะฮ์แล้วก็ได้ทำ
หน้าที่เผยแพร่อิสลาม หลังจากนั้น ท่าน (ศ) ก็ได้ส่ง มุศอับ บินอุมัยรฺ ไปยัง
มะดีนะฮ์ เพื่อสอนอัลกุรอานให้แก่พวกเขา และเชิญชวนคนอื่นๆ ให้รับ
อิสลาม

ท่านมุศอับ (ร.ฎ.) ได้ทำให้คนกลุ่มหนึ่งเป็นมุสลิมในจำนวนนั้นก็คือ
อุซัยดฺซึ่งเป็นชนชั้นหัวหน้าเผ่าอาซุ เมื่อเขาเข้ารับอิสลามแล้ว
เขาได้กล่าวกับกลุ่มชนของเขาว่า :

“มุฮัมมัด (ศ) คือบุคคลที่ชาวยะฮูดีได้แจ้งข่าวการมาของเขานั่นเอง”

กลุ่มชนของเขาก็ได้กลายเป็นมุสลิม ด้วยเหตุนี้เองที่อิสลามได้ขจรขยาย
ไปทั่วเมืองมะดีนะฮ์ มีชาวมุสลิมมักกะฮ์จำนวนหนึ่งได้อพยพมาที่นี่ก่อน
แล้วจนกระทั่งในที่สุด ท่านศาสดา (ศ) ก็ได้อพยพไปที่นั่น และสร้างรัฐ
อิสลามอันจำเริญที่นั่น

การเข้ารับอิสลามของท่านซัลมาน (ร.ฎ.)

ท่านเป็นชาวอิหร่านชนบท บิดาและมารดาของท่านเป็นคนรับใช้อยู่ในวิหารของพวกโซโรแอสเตอร์

เขาทั้งสองรักท่าน ซัลมาน – ในตอนนั้นมีชื่อว่า รูซเบะฮ์ – เป็นอย่างมาก ได้สอนหลักความเชื่อทางศาสนาของพวกเขาก็แก่ท่านซัลมาน และจะไม่ปล่อยให้ท่านได้พบกับใครทั้งสิ้น

วันหนึ่งท่านได้ออกไปยังท้องทุ่งตามคำสั่งของบิดา ตามทางได้พบโบสถ์แห่งหนึ่งซึ่งในนั้นมีผู้คนกลุ่มหนึ่งทำการเคารพภักดีพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอยู่ ท่านตกอยู่ในภวังค์แห่งความคิดชั่วขณะ จนกระทั่งอาทิตย์ลับขอบฟ้า ก็ยังคงอยู่กับคนพวกนั้นและการครุ่นคิดต่อไป ในที่สุดก็พบว่า แนวทางของพวกเขาดีกว่าแนวทางของบิดามารดา ผู้บังเกิดเกล้าของท่านเอง

ท่านถามพวกเขาว่า

“ศูนย์กลางของศาสนานี้อยู่ที่ไหน?”

มีคนตอบว่า

“อยู่ที่เมืองฮาม ”

บิดาของท่านเกิดความสงสัยว่าทำไมถึงช้าเช่นนั้น เลยส่งคนออกไปตามเมื่อท่านได้กลับมาแล้ว

บิดาของท่านได้ถามว่า

“เจ้าไปอยู่ไหนมา?”

แล้วท่านก็ได้เล่าเหตุการณ์ให้ฟัง

บิดาของท่านจึงกล่าวว่า

“ศาสนาของบรรพบุรุษของเจ้าดีกว่ามาก ”

แต่ท่านได้ตอบว่า

“ตามความคิดของฉันแล้ว ศาสนาของพวกเขาคือว่า”

บิดาของท่านตกใจมาก ค่าและกักตัวท่านไว้ในบ้าน

ท่านได้ส่งชายคนหนึ่งให้ออกไปพบกับพวกคริสเตียนอย่างลับๆส่ง

จดหมายมีใจความว่า

“เมื่อเวลาที่พ่อค้าชาวซามได้มาถึงและปฏิบัติการกิจเสร็จเรียบร้อยแล้ว
เตรียมตัวจะเดินทางกลับให้แจ้งข่าวแก่เขา – รูซเบะฮุ – ทราบโดยด่วน เพื่อ
จะหลบหนีออกมาจากบ้านและร่วมเดินทางไปกับพวกพ่อค้าไปยังเมืองซาม”

แล้วท่านก็ได้ทำเช่นนั้น... ในเมืองซามท่านได้อาศัยอยู่กับบาทหลวงคริสเตียนคนหนึ่ง โดยได้ขอร้องกับเขาให้ช่วยรับท่านไว้ในฐานะคนรับใช้ เพื่อจะได้เรียนรู้ และทำการเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า บาทหลวงคนนั้นตกลงรับท่านไว้

หลังจากที่บาทหลวงคนนั้นได้เสียชีวิตแล้ว ท่านก็ได้ไปอาศัยอยู่กับนักปราชญ์ชาวคริสเตียนคนแล้วคนเล่าตามการชี้แนะของคนก่อน

ท่านซัลมานได้วอนขอบาทหลวงคนสุดท้ายก่อนที่จะเสียชีวิตว่าให้ช่วยแนะนำคนอื่นให้แก่ท่าน

บาทหลวงคนนั้นตอบว่า

“ฉันไม่มีใครอีกแล้ว ทว่า... ในไม่ช้านี้ ในแผ่นดินอาหรับจะมีศาสดาคนหนึ่งถูกแต่งตั้งมา เขาจะอพยพจากบ้านเกิดของตัวเองไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งมีต้นอินทผลัมปกคลุมอยู่ทั่ว สถานที่แห่งนี้อยู่ระหว่าง “สุรรอตัยน์”

คุณลักษณะบางอย่างของเขาก็คือ เวลาเดินตัวตรง และเวลามีคนมอบของขวัญหรือสิ่งของที่แสดงถึงการให้เกียรติ เขาจะยอมรับ แต่จะไม่ยอมรับของบริจาคที่ให้อย่างความเมตตาระหว่างไหล่สองข้างจะมีตราประทับการเป็นศาสนทูต ถ้าเจ้าไปยังที่นั่นได้ ก็จงไปซิ...”

หลังจากบาทหลวงคนนั้นได้เสียชีวิตแล้ว ท่านซัลมานได้ขอเดินทางไปพร้อมกับกองคาราวานสินค้าที่จะไปยังแผ่นดินอาหรับ พวกเขาตอบรับแต่ในระหว่างทางก็เกิดความละโมภ บิดพลิ้วต่อสัญญาที่ได้ให้ไว้ ข่ายท่านซัลมานให้เป็นทาสชาวอะฮ์ลุดดีนหนึ่งของเผ่าอะนีเกอร์รอยเศาะฮ์ ชาวอะฮ์ลุดดีนนี้ได้นำเขาไปตระเวนรับจ้างไปทั่วเมืองมะดีนะฮ์

เมื่อท่านได้มาถึงที่นั่นแล้ว จำได้ว่าสถานที่นั้นนั่นเองที่บาทหลวงผู้นั้นได้กล่าวไว้ ท่านรู้สึกถึงโลดโผน ทำงานอยู่ในสวนของนายทาส ในขณะที่หัวใจก็คิดถึงการมาของท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) พยายามที่จะหาท่าน (ศ) ห้พบ แต่อันเนื่องมาจากไม่ใช่คนที่นี่ และอยู่ในสภาพที่ถูกจำกัดจึงไม่อาจสืบหาได้มากกว่านี้

ในที่สุดวันที่รอคอยก็มาถึง ท่านซัลมานได้ข่าวว่า ท่านศาสดา (ศ) และสหายบางคนของท่าน (ศ) ได้มายังสถานที่หนึ่งใกล้เมืองมะดีนะฮ์

ท่านรำพันกับตัวเองว่า เป็นโอกาสของเราแล้ว ที่จะค้นหาสัญลักษณ์ที่จะทำให้ตนเองออกจากความหลงผิดได้ และพิสูจน์ในสิ่งที่ได้ยืนยันจากบาทหลวงชาวคริสต์เียนผู้นั้น และแล้วท่านก็ได้เก็บรวบรวมสัมภาระ

อาหารจำนวนหนึ่งที่น่าติดตัวมามุ่งหน้าหาท่านศาสดา (ศ) ทันที เมื่อพบท่านศาสดา (ศ)

ท่านซัลมาน กล่าวกับท่าน (ศ) ว่า

“นี่คือศ่ออะเกาะฮฺ เฉพาะสำหรับคนยากไร้ และบุคคลที่มาพร้อมกับท่านด้วย ได้โปรดรับมันไว้”

ท่านศาสดา (ศ) ได้รับมันไว้ และมอบให้กับผู้ติดตามท่าน (ศ)

ท่านซัลมานจ้องมองไม่กระพริบ แล้วก็พบว่าท่านศาสดา (ศ) ไม่แต่จะต้องของสิ่งนั้นเลยจึงรู้สึกดีใจอย่างออกนอกหน้าว่า ได้พบสัญลักษณ์หนึ่งแล้ว

หลังจากผ่านไปชั่วขณะหนึ่ง ก็ได้้นำอาหารที่ยังมีเหลือติดตัวมาไปมอบให้กับท่านศาสดา (ศ) โดยกล่าวว่า

“นี่คือชะดียะฮฺ (ของขวัญ) ของข้าพเจ้าที่ขอมอบให้แก่ท่าน โปรดรับมันไว้ด้วยเถิด”

ท่าน (ศ) ก็รับมันมาด้วยความเต็มใจ และลงมือรับประทาน

ท่านซัลมานจ้องมองด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่ง เดินวนไปรอบๆ ท่านศาสดา (ศ) เพื่อจะดูอะไรบางอย่าง บนไหล่ของท่านศาสดา (ศ)

ท่าน (ศ) จึงเข้าใจถึงจุดประสงค์ของเขา ท่าน (ศ) ก็เลยเปลี่ยนผ้าคลุมไหล่ ออกเพื่อให้

เขาได้เห็นตราประทับการเป็นนบี นั้น เมื่อท่านซัลมานได้เห็นมันแล้ว ท่านก็ได้ปวารณาตัวเข้ารับอิสลามทันที

ท่านศาสดา (ศ) ได้ตั้งชื่อท่านว่าซัลมาน และได้รวบรวมของที่จะนำไปใช้ไถ่ตัวท่าน ท่านซัลมานได้เข้าร่วมกับสหายของท่านในฐานะผู้ใกล้ชิดคนหนึ่งของท่านศาสดา (ศ) ด้วยกับญาณทัศนะอันกว้างไกล กลุ่มลูกอิหม่ามที่แข็งแกร่งมั่นคงของตัวเอง เวลาไม่นานนักท่านก็ได้กลายเป็นลูกศิษย์ผู้ยิ่งใหญ่ และมีเกียรติยิ่งของท่านศาสดา (ศ)

ผู้เฝ้าหาความจริงทั้งหลายในสังคมที่เหือดแห้ง และนำรันทศของยุคนั้น
เปรียบเสมือนกับคนที่ใกล้จะตาย

ในการแสวงหาน้ำหล่อเลี้ยงชีวิต เมื่อได้พบกับสิ่งที่ปรากฏอยู่บนไหล่
ของท่านศาสดา (ศ) ตามที่ได้ศึกษา และได้ยินมาแล้วหัวใจได้พองตัว ชะล้าง
ดวงจิตที่เหือดแห้งด้วยกับน้ำเลี้ยงแห่งชีวิต ยอมรับอิสลามและเข้าร่วมกับ
ท่านศาสดา (ศ)

ดังที่อัลกุรอานได้กล่าวว่า :

“เจ้าได้เห็นประชาชนเข้ามาอยู่ในศาสนาของอัลลอฮ์เป็นกลุ่มก้อน...”
(อัน – นัศร)

ทว่า...ตรงกันข้ามกับกลุ่มชนผู้เฝ้าหาสัจธรรมแห่งการมีอยู่ของท่าน(ศ)
เช่น ชาวยิว คริสเตียนและกลุ่มอื่นๆ ที่ยังไม่ยอมเข้ารับอิสลามอัน
เนื่องมาจากความหลงผิดยึดติดอยู่กับความคิดของตนเอง หรือไม่ก็กลัวว่ามัน
อาจเป็นอันตรายต่อหน้าที่การงาน และตำแหน่งของตัวเอง

พวกเขารู้จักตาน้ำแห่งความรอดพ้น แต่ด้วยความอวดดี หัวใจไม่ยอม
คูดคืบหน้านั้นและไม่ก้าวเท้าออกมาจากปลักแห่งการค้ำคั่ง ตกอยู่ในความลุ่ม
จมตลอดกาล ไปไม่ถึงความไพบูลย์

“...เมื่อสิ่งที่เขาได้เคยรู้จักเป็นอย่างดีได้มาถึงพวกเขา พวกเขากลับ
ปฏิเสธ” (อัล – บะกะเราะฮ์: 89)

โปรดพิจารณาสองตัวอย่างข้างล่างนี้

ต่อพียะสุ บุตรสาวของ ฮัยย์ บินอัคฏูบ เล่าว่า :

ตอนที่ท่านศาสดา (ศ) ได้อพยพมายังเมืองมะดีนะฮ์ ในระหว่างทางที่พักอยู่ที่ “กุบา” พ่อและอาของนั้ได้ติดตามไปพบท่านศาสดา (ศ) ในตอนกลางคืนเมื่อเขาทั้งสองกลับมาในตอนค่ำ ข้าพเจ้าก็ตรงไปพบกับพวกเขา ในสภาพที่อยากรู้อยากเห็น แต่ทว่า...เขาทั้งสองเหนื่อยมาก และไม่สนใจข้าพเจ้าเหมือนเมื่อก่อน

อาได้พูดกับพ่อของข้าพเจ้าว่า

“เขาคือ คน ๆ นั้นแน่หรือ?”

พ่อตอบว่า

“ขอสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า ไข้เขาแน่”

อาถามด้วยความสงสัยว่า

“พี่รู้จักเขาหรือ?”

พ่อตอบว่า

“แน่นอน”

อาจึงถามต่อไปว่า

“แล้วตอนนี้ พี่คิดอย่างไรเกี่ยวกับตัวเขา”

พ่อตอบอย่างชัดเจนว่า

“ขอสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า トラบเท่าที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าจะขอเป็นศัตรูกับเขาไปตลอด”

เราจะขอก้าวสรุปเรื่องนี้ด้วยตัวอย่างของคนที่หัวใจมีดมีคนอื่น
วันหนึ่งท่านศาสดา (ศ) กล่าวกับ กะอับ บินอะซัด ว่า

“เจ้าลืมนคนที่ชื่อ อิบनुสวะฆ (นักปราชญ์ชาวซามที่มาจากเมืองมะดีนะฮ์)
แล้วหรือ เขาไม่ได้มีอิทธิพลต่อเจ้าเลยหรือ ”

กะอับ ตอบท่านศาสดา (ศ) ว่า

“ฉันยังจำได้หากว่า คำปราศรัยของชาวยิวไม่ได้ร้อนในโศกประสาธ
ของฉันที่พวกเขาจะกล่าวเสมอว่า กะอับกลัวถูกฆ่า ละก็ ฉันจะสรีทธาต่อ
ท่าน ถึงตอนนี้ฉันจะยังคงอยู่ในศาสนาฮิวต่อไป เพื่อให้รอดพ้นจากคำ
ปราศรัย และคำสบประมาทนั้น ฉันจะนับถือศาสนานี้จนกว่าจะตาย ”

อัลกุรอาน กล่าวถึงบุคคลที่หัวใจมีดบอดเหล่านี้ ที่ทำลายรากเหง้าแห่ง
ความผาสุกของชีวิตไว้ว่า คือ พวกที่ขาดทุน โดยกล่าวว่า

“สิ่งที่พวกเขาซื้อขายแลกเปลี่ยนตัวของเขาเองกับสิ่งนั้นช่างเลวร้าย
คือกรณีที่พวกเขาปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานมาด้วยจิตอิจนาริษาว่า
(ทำไม) อัลลอฮ์ได้ทรงประทานความโปรดปรานพิเศษของพระองค์แก่
บุคคลที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ พวกเขาได้ขายความ
กริ้วโกรธด้วยความกริ้วโกรธ และสำหรับผู้ปฏิเสธนั้น คือการลงทัณฑ์อันดำ
ด้อย ” (อัล – บะกะเราะฮ์: 90)

บทที่ ๒๑

อัล – กุรอาน สิ่งมหัศจรรย์แห่งโลกและเป็นอมตะของอิสลาม

บรรดาศาสนทูต และปาฏิหาริย์ต่าง ๆ

บรรดาศาสนทูตของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าถูกแต่งตั้งมาพร้อมกับสัญลักษณ์ต่าง ๆ อันชัดเจนเพื่อประชาชนจะได้มั่นใจว่า พวกท่านเหล่านั้นได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าผู้อภิบาล

ด้วยเหตุนี้เอง ที่พวกเขาเหล่านั้นผู้ซึ่งมีดวงจิตที่ใสสะอาด แจ่มแจ้ง สะอาดบริสุทธิ์ จึงสามารถยอมรับด้วยหัวใจ และมีอิหม่านต่อสิ่งนั้นเมื่อมองเห็นสัญลักษณ์ และเครื่องหมายทั้งหลาย ดังเช่น นักเล่นกลในสมัยของ ฟิรอน เมื่อเห็นปาฏิหาริย์ต่างๆ ของท่านนบีมูซา(อ) ว่า ทำให้ไม้เท้ากลายเป็นงูใหญ่ได้อย่างไร พวกเขาได้ทันทิว่า มันเกินขอบเขตความสามารถของมนุษย์ธรรมดา (ที่จะแสดง หรือดบตาผู้คนได้) ก็เกิดความศรัทธาต่อท่าน (อ) และไม่เกรงกลัวต่อคำขู่ใด ๆ ของฟิรอน

พวกคนสนิท (ฮะวารียูน) ของท่านนบิอิซา(อ) ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเห็นผลทางจิตวิญญาณอันสูงส่งของท่าน(อ) ที่ได้ทำให้คนตายได้มีชีวิตขึ้นมาใหม่ โดยพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าก็ได้เกิดศรัทธา และติดตามท่าน (อ) ด้วยกับอิหม่าน(ศรัทธา) ที่มีต่อท่านนบิอิซา (อ) นั้นได้ทำให้หัวใจที่ตายด้านไปแล้วของพวกเขากลับมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่

ท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) ซึ่งเป็นศาสดาท่านสุดท้าย สำคัญที่สุดและดีที่สุด
ที่สุดในบรรดาศาสนทูตด้วยกัน

อีกทั้งยังได้นำศาสนาซึ่งเป็นอมตะ ที่เป็นเสมือนตัวทำให้ศาสนาก่อน ๆ
ที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมันจะคงอยู่ตลอดไปจนกว่าจะถึง
วันสิ้นโลก ในตอนที่ท่าน (ศ) ได้รับการแต่งตั้งนั้น ท่าน (ศ) ได้มาพร้อมกับ
หลักฐานอันชัดเจนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงความ
จริงแท้ และสัจธรรมของศาสนาอันเที่ยงตรงและดีที่สุดนี้

อัลกุรอาน คือ อภิมหาอมตะแห่งความจริงแท้ที่อยู่เหนือการพิสุจน์

อัลกุรอาน คือ หลักฐานอันอมตะของอิสลามที่ส่งแสงสว่างไสวเหนือ
ความคิดของมนุษยชาติ คือคอปเพลิงหนึ่งที่ลุกโชติช่วงอยู่เหนือความมืดมิดที่
ปกคลุมศาสนาอันสูงส่งของมุฮัมมัด (ศ) มันได้จุดประกายอยู่ในจุดสูงสุด
ของสมองอันปราดเปรื่องของมนุษยชาติ และจะยังสุกสกาว トラบเท่าที่ดวง
อาทิตย์ยังคงโคจรอยู่ คือวิถีของพระผู้เป็นเจ้าอันแจ่มชัด คุณดั่งแสงอาทิตย์ที่
สาดส่องไปยังทุกอณูของสิ่งมีชีวิต ตลอดทุกยุคทุกสมัยตลอดไป
คือ ความจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต และเตรียมพร้อมสำหรับความสุข
ของชนทุกหมู่เหล่า

หลักการทั้งหลายที่มีความจำเป็นสำหรับการชี้นำประชาชาติจะถูกกล่าว
ไว้ในตัวบทของอัลกุรอาน

อัลกุรอาน จะทำหน้าที่สาธยายหลักศรัทธา อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่าง
มนุษย์กับพระผู้เป็นเจ้า

และแนวทางแห่งการปฏิบัติทั้งหลายของความสัมพันธ์นี้ด้วยกับถ้อยคำอันสละสลวยเสมือนน้ำทิพย์โสมใจ แต่มั่นคงดุจผาหิน ดั่งคูและโน้มน้ำใจ

อัลกุรอาน จะทำการอธิบายหน้าที่ และความรับผิดชอบทางสังคมของประชาชนทั้งหลาย สอนวิถีแห่งการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน

อัล กุรอาน ได้ทำลายความแตกต่างระหว่างชนชั้น และความเหินห่างที่ไร้ซึ่งกฎระเบียบ

อัลกุรอาน คือ ความหวังอันสูงสุด ความเป็นเพื่อน ความเท่าเทียมกันและการอบรมสั่งสอนประชาชน

โวหารและฉันทลักษณ์อันไร้ซึ่งผู้เทียบทาน

ความรอบรู้ทางด้านภาษา การค้นหาแหล่งที่มาของคำต่างๆ ใช่ว่าเป็นสิ่งที่ยากเย็นแต่ประการใด ทว่าการนำมาเรียบเรียงด้วยลักษณะที่ถูกจำกัดด้วยฉันทลักษณ์และโวหารอันลึกซึ้ง อีกทั้งการเรียบเรียงด้วยประโยคที่สามารถจุดประกายความคิดของผู้อ่านได้ทันทีในสภาพที่เหมาะสมที่สุด นั้นเป็นงานที่ถ้าปราศจากการคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางด้านภาษาอย่างละเอียดละออ ลึกซึ้ง และดั่งคูดลาก็ ย่อมไม่อาจอุบัติขึ้นได้อย่างแน่นอน

สำหรับเรื่องฉันทลักษณ์ และโวหารในทุกคำพูด หรือข้อเขียนใดๆ นั้นมีเรื่องต้องพิจารณาร่วมกัน ๓ประการ กล่าวคือ :

๑) ครอบคลุมทางด้านรากศัพท์และความหมาย

๒) ให้ข้อคิดและดึงดูด

๓) อธิบาย หรือเขียนได้อย่างดีเยี่ยม

ขณะเดียวกันจะต้องพิจารณาจุดนี้ด้วยว่า ถึงแม้ว่า จะมีกฎเกณฑ์ทางหลักภาษา และฉันทลักษณ์ที่จำเป็นต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นอย่างดีแล้ว ก็ใช่ว่าจะมีคนที่หาญกล้าประกาศตัวว่า ข้อเขียน หรือคำพูดของตัวเองนั้น มีความสูงส่ง เลอเลิศในทุกยุคทุกสมัย และไม่อาจมีใครรจนาได้เหมือนตนเอง

แต่ทว่า...พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ซึ่งพละนาภาพและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ไม่มีขีดจำกัด

พระองค์ได้ตรัสถ้อยคำในอัลกุรอาน โดยการเรียบเรียงถ้อยคำและรูปประโยคไว้ในลักษณะที่จะไม่มีผู้ใดนำมาเสกสรรปั้นแต่งได้เหมือนมันอีกแล้ว ถึงแม้จะเป็นผู้ที่มิโวหารที่ดีเยี่ยม และรอบรู้ฉันทลักษณ์ที่ลึกซึ้งที่สุดก็ตาม

และนี่ก็คือรหัสแห่งความเป็นอมตะของอัลกุรอาน

แหล่งอ้างอิงของศาสตราจารย์ มุฮัมมัด (ศ)

ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ อัลกุรอาน เกิดขึ้นในยุคที่อาหรับมีความเจริญทางด้านภาษาและ

การใช้ภาษา มีนักกวีที่มีชื่อเสียง และนักพูดฝีปากกล้าเป็นจำนวนมาก เช่น อุมะรุลกอซซึ ละบีด ฯลฯ ซึ่งจนกระทั่งถึงปัจจุบันถือเป็นแบบฉบับทางด้านวรรณกรรมเลขที่เดียว คนเหล่านั้นจะพูดหรือสนทนาเป็นภาษาที่จริงใจ

ผู้ฟัง ถึงขนาดบางครั้งต้องนำเอาบทกลอน หรือบทกวีนั้นบันทึกลงบนแผ่นไม้แล้วเอาไปประดับรอบอัล-กะอูบะฮ์

แต่ร่องรอยจารึกเหล่านี้ ด้วยกับการฉายแสงอันเรืองรองของอัลกุรอาน ดังแสงของดวงดาวต่าง ๆ ที่ให้แสงระยิบระยับดับความมืดมิด ชาวอาหรับที่มีโหวตดีทั้งหลายตกอยู่ในการภวังค์เมื่อได้เจอโหวตพจน์ของอัลกุรอาน ถึงขนาดที่ว่าศัตรูที่ไม่ลงรอยกับอิสลาม และท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ที่จ้องประหัตประหาร

ท่าน (ศ) และศาสนาของท่าน(ศ) นั้น ได้ประสบกับความพ่ายแพ้ในการจ้องจับผิดเรื่องการใช้ภาษา และการอธิบายของอัลกุรอาน ทั้งๆ ที่ได้พากเพียรพยายามอย่างหนักหน่วง ก็เพราะว่าพวกเขานั้นไร้ซึ่งความสามารถที่จำทำเช่นนั้น

คำพิพากษาของศัตรูทั้งหลาย

ในช่วงเวลาแห่งการทำสัญญา ประชาชนจากทุกทิศจะหลั่งไหลเข้ามาสู่เมืองมัทกะษ ชาวกุเรชรู้สึกไม่สบายใจ เพราะเกิดความกลัวว่าข่าวการเป็นนบีของท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) จะรู้ไปถึงหูของผู้แสวงบุญ และมีอิทธิพลต่อพวกเขา ดังนั้นชาวกุเรชกลุ่มหนึ่งโดยการนำของวะลีด บินคอลิด จึงได้ร่วมชุมนุมกันวางแผนใส่ร้าย

ท่านศาสดา (ศ) และหาทางยับยั้งไม่ให้ผู้แสวงบุญเหล่านั้นได้พบกับท่าน (ศ) เมื่อทุกคนได้มารวมตัวกันพร้อมแล้ว ชายคนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“เราต้องบอกพวกเขาว่าชายคนนี้เป็นจอมขมังเวทย์ เป็นนักไสยศาสตร์”

วะลีด ตอบว่า

“พวกเขาไม่เชื่อหรอก เพราะคำพูดของเขาไม่เหมือนนักเวทมนตร์เลย”

คนต่อมา กล่าวเสริมว่า

“หรือเราจะบอกว่าเขาเป็นบ้าก็ได้”

วะลีด ก็ตอบว่า

“ก็จะไม่มีใครหลงเชื่ออีก เพราะพฤติกรรม และการสนทนาของเขาไม่เหมือนกับคนที่วิกลจริตเลย”

ชายอีกคน พูดแทรกขึ้นว่า

“ถ้ายังงั้น บอกพวกเขาว่า ชายคนนี้เป็นนักกลอน”

วะลีด ก็ตอบอีกว่า

“พวกเขาก็จะไม่ยอมรับอีกนั่นแหละ เพราะชาวอาหรับรอบรู้ในโคลงกลอนทุกอย่าง คำพูดของเขาไม่เหมือนกับโคลงกลอนบทใดเลย”

คนต่อมาก็เสนอว่า

“นักภาษาศาสตร์มีวิธีการและรูปแบบเฉพาะ เช่น ผูกปมเชือก เปลียนนกให้เป็นผ้า ฯลฯ ทว่า ... มุฮัมมัดจะไม่กระทำอย่างนี้เป็นอันขาด”

ทันใดนั้นเองจะลิดก็รำพันขึ้นว่า ...

“ขอสาบานต่อพระเจ้า คำพูดของชายคนนั้นไพเราะและจับใจเป็นพิเศษถ้อยคำของเขาเสมือนต้นไม้ต้นหนึ่งที่เต็มไปด้วยรากอันแข็งแรง มั่นคง และมีกิ่งก้านสาขาที่เต็มไปด้วยดอกผลโน้มค้มลงมา ดังนั้นมืออยู่อย่างเดียวที่เราสามารถจะบอกกับทุกคนได้ก็คือ คำพูดของเขามีเวทมนตร์ตรึงอยู่ซึ่งมันจะทำให้พ่อ-ลูก สามิ ภรรยาแยกทางกัน”

ประชาชนอื่นที่มีใจอาหรับ ถ้าต้องการจะศึกษาถึงโฆหารและสุนทรพจน์อีกทั้งต้องการตรวจสอบว่า

อัลกุรอาน อยู่ในระดับแห่งความสมบูรณ์สูงสุดทางด้านโฆหารและการใช้ภาษาอย่างไร สามารถที่จะตรวจสอบกับถ้อยคำของนักโฆหารอาหรับสมัยนั้น ซึ่งประวัติศาสตร์ได้บันทึกเอาไว้หรือแม้กระทั่งจากข้อเขียนที่เขียนเรื่อง

ทำนองนี้ในสมัยปัจจุบัน และการยอมรับของผู้ที่ชำนาญในสาขาวิชานั้นเป็นอย่างดี

เป็นที่น่ายินดีว่า นับตั้งแต่สมัยของท่านศาสดา (ศ) จวบจนถึงปัจจุบัน นักวิชาการที่มีชื่อเสียงในปัจจุบันได้เขียนว่า :

“ผู้รู้ นักภาษาศาสตร์ และนักเขียนในทุกยุคทุกสมัยได้แสดงการยอมรับความมหัศจรรย์ของอัลกุรอาน และรู้ตัวเองว่า ไม่มีอะไรเลยเมื่อเผชิญหน้ากับอัลกุรอาน”

ประวัติศาสตร์อาหรับได้บันทึกรายชื่อผู้ที่เป็นสุดยอดทางด้านการใช้
ภาษาและโวหารอันลึกซึ้งไว้หลายคน เช่น อิบน์มุกฟะอู ญะฮิช อิบน์ญุมัยค
ฟัรชะดัก บิฮาร อะบูนะวาช อะบุดะมาม แต่พวกเขาทั้งหมดได้ยอมสยบ
เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลกุรอาน อีกทั้งยอมรับว่า อัลกุรอาน อันจำเริญไม่ใช่
คำพูดของมนุษย์แต่เป็นวิวรณ์ (วะฮยู)จากพระผู้เป็นเจ้า”

รูปแบบเฉพาะที่ไม่มีใครเหมือน

ดร. ภูอสา สุเชน นักนิรุกติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงในปัจจุบัน กล่าวว่า

“อัลกุรอาน สูงส่งเกินกว่าจะเป็นบทกวีหรือบทกลอนใด ๆ เพราะมี
ลักษณะพิเศษที่ไม่อาจหาได้ในบทกลอน หรือบทกวีใด ดังนั้นจึงไม่อาจบอก
ว่าอัลกุรอาน คือร้อยแก้ว หรือร้อยกรอง แต่จะต้องกล่าวว่า

อัลกุรอาน คือ อัลกุรอาน ”

นี่คือ ความคิดเด่นเฉพาะของอัลกุรอาน เป็นผลมาจากภาษาที่มี
ลักษณะเฉพาะการอรรถาธิบาย และรูปแบบเฉพาะของอัลกุรอาน นั้นเอง
และไม่มีถ้อยคำใดที่อาจหาญไปเปรียบเทียบกับอัลกุรอานได้

เรื่องราวที่สัมพันธ์กันเป็นหนึ่ง

ข้อเขียน หรือคำพูดของบุคคลใด ไม่ว่าจะสละสลวยหรือพูดได้ไพเราะ ตักปานใด ก็ยังไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเมื่อต่างสภาวะ ต่างเหตุการณ์กัน ตัวอย่างเช่น งานของนักเขียนคนหนึ่งในช่วงเริ่มต้นของการเป็นนักเขียนจะแตกต่างจากผลงานที่เกิดขึ้นในปีต่อๆ มา ซึ่งได้ผ่านการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญแล้ว ผลงานที่ออกมาในภายหลังย่อมต้องดูดีกว่าผลงานในตอนแรกเสมอ

ทว่า ... อัลกุรอาน ด้วยการถูกประทานลงมาตลอดช่วง ๒๓ ปีนั้น ทั้งๆ ที่ถูกประทานมาในสภาพที่แตกต่างกัน ผ่านช่วงเวลาอันยาวนาน ผ่านช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากมีเหตุการณ์สำคัญต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย

แต่ ก็ยังเป็นอัลกุรอาน ที่คงความเป็นแหล่งที่มาอันอุดมสมบูรณ์อยู่ ความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องราวต่างๆรูปแบบ และวิธีการอธิบายของอัลกุรอานนั้นเป็นสิ่งที่สร้างความฉงนได้เป็นอย่างดี ซึ่งเราได้เห็นแล้วว่า ในถ้อยคำของอัลกุรอาน มีการพูดถึงเรื่องราวที่แตกต่างกัน แต่รูปแบบ และวิธีการอธิบายก็ยังคงเป็นหนึ่งเดียวกัน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า บุคคลที่มีความสามารถเฉพาะในสาขาวิชาหนึ่งถึงขั้นเป็นผู้ชำนาญการในสาขานั้น

หากว่าเขาได้ทำในงานที่เขาถนัด และมีความสามารถละก็ แน่แน่นอนว่า จะต้องประสบกับความรุ่งเรืองเป็นแน่

แต่กับอีกบุคคลหนึ่งต้องการที่จะไปจับงานสาขาอื่นที่ตนเองไม่ถนัด และ
ก็ไม่มี ความชำนาญแต่อย่างใด ก็ไม่อาจที่จะทำงานนั้นได้เป็นอย่างดี
แต่กับอัลกุรอาน แล้วไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์หรือเรื่องใดๆ อัลกุรอานก็ยัง
ฉายแสงแห่งความยิ่งใหญ่ และนำคุณอยู่เสมอ

ความมหัศจรรย์ทางด้านวิทยาการของอัลกุรอาน

ถึงแม้ว่า เป้าหมายแรก และเป็นเป้าหมายหลักของอัลกุรอานที่ได้สาธยาย
ไว้อย่างแจ่มชัด ก็คือการนำ ประชาชนสู่แนวทางแห่งความสุข
ความอุดมสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตในโลกนี้และโลกหน้าของเขาก็ตาม

ขณะที่มีการกล่าวถึงเป้าหมายอันสูงส่งดังกล่าวก็ยังมี การสาธยาย ความ
เป็นจริงทางวิทยาการในสาขาต่างๆมากมายที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นชีววิทยา ฟิสิกส์ ระบบเทห์ – วัตถุ ฯลฯ เป็นต้น

นี่คือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึง ความสูงส่งอีกประการหนึ่งของความ
มหัศจรรย์แห่งอัล กุรอาน เพราะว่า ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์แล้ว
ท่านศาสดา (ศ) ไม่เคยได้รับการเรียนรู้จากแหล่งความรู้ใด และอาศัยอยู่ใน
ดินแดนที่ไร้ซึ่งวิทยาการใด(ยกเว้นภาษาศาสตร์) ไกลจากแหล่งความรู้ของ
โลกในสมัยนั้น อาทิ กรีก โรมัน และอิหร่าน

ตัวอย่างอันน่าอัศจรรย์ของอัล – กุรอาน

- (ก) อุดุนิยมวิทยา เป็นวิชาความรู้หนึ่งซึ่งเรียกได้ว่าเพิ่งเริ่มมีขึ้น การ
รับรู้ของคนรุ่นก่อนในเรื่องการมีเมฆมาก มีลม มีฝน มีหิมะ
โดยทั่วไปแล้วเป็นเพียงการคาดเดาที่ไม่มีพื้นฐานทางวิชาการ
ใดๆ รองรับ

พวกกะลาสีเรือ - และชาวนาชาวไร่ แต่ละพวกก็มีเครื่องหมายที่บอกถึงการมาของลม ฝน เป็นของตัวเอง ทำไมพวกเขาไม่เคยรับรู้เลยว่ามันมีที่มาอย่างไรเป็นเวลากว่าพันปีที่เป็นอยู่อย่างนี้จนกระทั่งในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ โทรเลข และเครื่องมือต่างๆ ที่มีความจำเป็นในวิชาอุตุนิยมวิทยาก็ถูกค้นพบ และถูก ประดิษฐ์ขึ้นมา นักวิทยาศาสตร์เริ่มทำการค้นคว้าเรื่อยมาจนกระทั่งในครึ่งศตวรรษแรกของศตวรรษที่ ๒๐

นักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกันชื่อ เบิร์กเนส ประสบความสำเร็จได้ประกาศกฎเกณฑ์ต่างๆ ไปของการรวมตัว และเคลื่อนที่ของกลุ่มเมฆ การเกิดพายุ การเกิดฝนในที่ต่าง ๆ

หลังจากสมัยของเขา การค้นคว้าศึกษาในวิชาการสาขานี้ ก็ค่อยๆ ขยายตัวออกไปเหมือนวิชาการสาขาอื่นๆ วิธีการรวมตัวกันเป็นเมฆ และกลั่นตัวเป็นฝนได้อย่างไร? การก่อเป็นรูปร่างและตกลงมาเป็นลูกเห็บเป็นอย่างไร ? ปัญหาที่เกี่ยวกับการเกิดฟ้าแลบ ฟ้าร้อง ฟ้าผ่า ลมมรสุมในเขตร้อน และลมอื่นๆ ที่พัดผ่านแผ่นดินและปัญหาอื่น ๆ ก็ได้รับการเปิดเผยให้กระจ่างขึ้น

ทัศนะของอัลกุรอานในเรื่องดังกล่าว

เมื่อประมาณ ๑๔ ศตวรรษที่แล้ว เมื่อพูดถึงเรื่อง ลม ฝน ฯลฯ

อัลกุรอาน ก็กล่าวในทำนองเดียวกับที่นักอุตุนิยมวิทยาได้ค้นพบครั้งล่าสุด ตัวอย่างเช่น ทุกวันนี้ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า บางทีหมู่เมฆถึงแม้ว่าจะอึมครึมแล้วก็ตาม ก็อาจจะไม่ตกลงมาเป็นฝน ถึงแม้จะกลั่นตัวมาแล้วก็อาจคงตัวอยู่ในสภาพของเกล็ดเล็กๆ ที่ลอยลอย

อยู่ในอากาศที่ยังไม่พร้อมจะตกมาเป็นฝน นอกเสียจากว่ามีสารชนิดหนึ่งคล้ายเกลือ ซึ่งอาศัยลมพัดพามาจากท้องทะเลไปกระทบกับมัน

หรือที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น ความชื้นของอากาศบริเวณหิมะตกที่อยู่บนที่ราบสูง ซึ่งมันจะสลายตัวไปเมื่อโคนลมพัดนั้นจะรวมตัวกัน ในที่สุดเกล็ดเล็กๆ และฝนครั้งแรกที่ปะปนมาพร้อมกับลมต่างๆ ที่พัดไปมาจะเข้ามารวมตัวกันจนมีขนาดใหญ่ขึ้น และเมื่อมีน้ำหนักมากขึ้นก็จะตกลงมา

ในกรณีดังกล่าว อัล กุรอาน ได้กล่าวไว้ เมื่อ ๑๔๐๐ ปีมาแล้ว ความว่า :

“เราได้ส่งลมเพื่อทำการผสมเกสรของดอกไม้มา ดังนั้นเราจึงได้ให้น้ำตกลงมาจากฟากฟ้า และได้ทำให้ผู้เจ้าได้ดื่มกิน...”(อัล – ฮิจรฺ: 82)

(ข) หลังจากที่ได้มีการประดิษฐ์เครื่องบิน และสามารถที่จะบินไปที่สูงได้ วิทยาการของมนุษยชาติ และการมองเห็นของเขาได้เผยไกลออกไปจากหมู่เมฆที่ก่อตัวกันเข้า และสิ่งที่ถูกปกปิดไปด้วยจุดเยือกแข็ง ในเวลานั้น ไม่มีใครรู้เลยว่า ในท้องฟ้าและบริเวณที่อยู่เหนือศีรษะของผู้คนทั้งหลายมีภูเขาดังๆ ที่มีจุดเยือกแข็งปรากฏอยู่

ทว่า อัล กุรอาน ได้กล่าวอย่างชัดเจนสมบูรณ์ที่สุดไว้แล้วว่า

“...พระองค์ได้ให้สิ่งหนึ่ง (หิมะ ลูกเห็บ ฝน) ตกลงมาจากฟากฟ้า จากภูเขาน้ำแข็ง (ซึ่งอยู่ในใจกลางท้องฟ้า) ...”(อัน – นูร: 43)

(ค) เรื่องสิ่งมีชีวิตในดาวดวงอื่นนั้น ถึงแม้ว่ามนุษยชาติได้อาศัยวิชาความรู้เรื่องอวกาศได้ก้าวเท้าบนพื้นผิวดวงจันทร์ แต่จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ความคิดเกี่ยวกับเรื่องสิ่งมีชีวิต เช่น สัตว์บางประเภท หรือบางทีอาจจะค้นพบมนุษย์ดาวอื่นก็ได้ ทว่า...อัล – กูรอานได้กล่าวถึงเรื่องนี้โดยปราศจากการคลางแคลงสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้นว่า

“จากสัญลักษณ์หนึ่งของพระองค์ คือ การสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและพื้นแผ่นดินและสิ่งซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในสิ่งทั้งสอง จำพวกสิ่งมีชีวิต (ซึ่งรวมทั้งคนและสัตว์) เมื่อพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็มีความสามารถในการรวบรวมมันไว้ทั้งหมด” (อิซ – ชุรอ: 29)

(ง) ในซูเราะฮ์ฮุซัน อายะฮ์ที่ ๓๖ พระองค์ตรัสว่า:

“มหาบริสุทธิยังเป็นของพระองค์ผู้ทรงสร้างคู่ทั้งหลายจากสิ่งซึ่งแผ่นดินได้ทำให้มันผุดขึ้นมา (ออกมาจากดิน) และจากตัวของพวกเขาเอง และจากสิ่งซึ่งพวก เขายังไม่มีความรู้อันใดเลย”

และในซูเราะฮ์ กุฮา อายะฮ์ที่ ๕๓ ที่เราได้อ่านว่า :

“...พระองค์ ประทานน้ำมาจากฟากฟ้า จากนั้นเราได้นำพืชพันธุ์ต่าง ๆ อย่างมากมายออกมาเป็นคู่ ๆ ด้วยน้ำนั้น ”

ในห้วงเวลาที่ความรู้ของมนุษย์ไม่เปิดโอกาสให้นักอรรถาธิบาย อัลกูรอาน ได้รู้ว่า พืชพันธุ์ต่างๆ ที่ผุดออกมาจากดินนั้นมีคู่ด้วย พวกเขาได้อธิบายว่าความเป็นคู่ นั้น ก็คือ ชนิด หรือไม่ก็เป็นศัพท์ทางปรัชญาอื่น –

ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับ อัลกุรอาน เลย – ทว่า ในปัจจุบันจากการค้นคว้า พิสูจน์ใหม่ๆ ได้รับคำตอบว่า ไม่เพียงแต่คนและสัตว์เท่านั้นที่ถูกสร้างเป็นคู่ พืชพันธุ์ต่าง ๆ ก็มีคู่ด้วย

สิ่งหนึ่งที่ถือว่าเป็นความน่าอัศจรรย์ของการบังเกิดทั้งหลายในโลกนี้ ก็คือการมีคู่ และผลิดอกออกผลของพืชพันธุ์และสิ่งมีชีวิตสีเขียวต่างๆ ซึ่งถูกกล่าวไว้ในตำราทางชีววิทยา

อัล กุรอานได้ทำการท้าทาย

อัลกุรอานไม่เพียงแต่มีความมหัศจรรย์ในเรื่องการใช้ภาษา หรือเป็นไปตามหลักนิรุกติศาสตร์เท่านั้น

ยังมีความน่าอัศจรรย์ต่อทุกๆ แนวความคิดและทุกๆ สังคม และยังนำอัศจรรย์สำหรับชนทุกระดับอีกด้วย

สำหรับนักเล่นโวหารและนักพูด อัลกุรอาน ก็มีความสะดวกถูกต้องตามหลักภาษาและโวหารอันสูงส่งให้พิจารณา

สำหรับนักปราชญ์แล้ว ข้อความทั้งหมดใน อัลกุรอาน ก็ให้คำตอบในแง่วิทยปัญญา (ฮิกมะฮฺ) ได้

สำหรับนักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ อัลกุรอาน มีภูมิความรู้ในทุกๆ สาขาวิชาบรรจุอยู่

ด้วยสาเหตุดังกล่าว อัล กุรอาน จึงพูดกับคนทุกระดับชั้นของสังคมนั้นๆ

ถ้าพวกท่านกล่าวว่า คัมภีร์เล่มนี้เป็นคำพูดของมนุษย์ละก็ ก็จงแสวงสรบ้นแต่งสิ่งหนึ่งที่เหมือนกับมันมาดูกันซิ :

จากชูเราะฮ์ อัล – อีซรอฮ์ อายะฮ์ที่ ๘๘ อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ตรัสว่า:

“จงกล่าวเถิดว่า หากมนุษย์และญินได้มารวมตัวกันเพื่อจะนำสิ่งหนึ่ง มาให้เหมือนกับ อัล กุรอานนี้ละ ก็ พวกมันก็ไม่อาจจะนำออกมาได้ ถึงแม้จะ ร่วมมือกันอย่างจริงจังก็ตาม ”

จากชูเราะฮ์ ฮุด อายะฮ์ที่ ๑๓-๑๔ พระองค์ตรัสว่า :

“ หรือพวกเขาจะกล่าวว่า เขา (มุฮัมมัด) เป็นผู้แอบอ้างมัน(อัลกุรอาน) ขึ้นมา (โดยบอกว่ามาจากอัลลอฮ์) กระนั้นหรือ ? จงกล่าวไปว่า ดังนั้นก็ลอง แต่งขึ้นมาสัก ๑๐ บทที่คล้ายคลึงมัน แล้วก็จงเรียกผู้ที่พวกเขารู้จัก (ขอ ความช่วยเหลือได้) นอกจากอัลลอฮ์มา (ช่วยกันแต่ง) ถ้าพวกเขารู้สึกว่าจริง หากพวกเขาไม่อาจตอบรับการเชื่อเชิญ (ให้แต่งอัลกุรอาน) ของเจ้าได้ ก็ จงรู้ไว้ด้วยว่าแน่นอนเหลือเกินมัน (อัล – กุรอาน) ถูก

ประทานลงมาด้วยความรอบรู้ของอัลลอฮ์ซึ่งไม่มีสิ่งคู่ควรต่อการสัก กระใดนอกจากพระองค์แล้วพวกเขาก็จะยอมจำนนหรือยัง?”

จากชูเราะฮ์ อัล – บะกอเราะฮ์ อายะฮ์ที่ ๒๓

“ หากพวกเขาคือในความสงสัยสิ่งที่เราได้ประทานลงมาให้กับบ่าว ของเรา ดังนั้นก็จะนำมาสักชูเราะฮ์หนึ่งที่เหมือนกันนั้น และจงร้องเรียก พยานทั้งหลายที่ไม่ใช่อัลลอฮ์มายืนยัน หากพวกเขารู้สึกว่าจริง ”

แต่จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ เราก็รู้ว่านับตั้งแต่นั้นนั้นจวบจน ปัจจุบัน ไม่มีใครที่หาญกล้าทำสิ่งที่เลียนแบบมาเสนอได้เลย

อันที่จริงแล้วในช่วงสมัยของท่านศาสดา (ศ) และหลังจากที่ท่าน (ศ) ได้จากโลกนี้ไปแล้ว มีอาหรับบางคน เช่น มุฮัมมัดมะฮะฮู ชิยาอ์ อิบน์อะบิอาญูฮ์ ได้บังอาจกล้าท้าทายกับ อัลกุรอาน ทว่า ... พวกเขาก็ทำไม่ได้

อีกทั้งในที่สุดก็สารภาพการไร้ความสามารถของตัวเองออกมา

ในสมัยของท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ศัตรูของอิสลามได้ต่อสู้กับท่าน (ศ) ด้วยวิธีการที่หนักหน่วงยิ่ง เช่น

การทารุณกรรมมุสลิม ปิดล้อมทางเศรษฐกิจพวกเขาวางแผนที่จะสังหารท่านศาสดา (ศ) แต่ก็ไม่มีใครที่หาญกล้า ทำงานที่ง่ายดาย เช่น “นำสิ่งที่เหมือนกับอัล กุรอาน มาสัก ๑ บท เลย”

ในสมัยปัจจุบันเองก็ตาม ศัตรูของอิสลามบางคนได้ใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนหลายร้อยล้านดอลลาร์ เพื่อจะ

พิชิตอิสลามให้ได้ แน่แน่นอนหากพวกเขาทำได้ละก็พวกเขาก็จะต้องเลือกแนวทางการต่อสู้ที่ปราศจากค่าใช้จ่ายใดๆ อีทั้งยังง่ายอีกด้วย นั่นก็คือ

“นำสิ่งที่เหมือนกับอัลกุรอานมาสัก ๑ บท” และทำการแพร่กระจายข่าวนี้ออกไปซึ่งถือว่า เป็นความสำเร็จของตัวเอง และความพ่ายแพ้ของอิสลามพวกเขาจะต้องคุ้ยโวไปทั่วโลก แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้และจะทำได้ตลอดไป

การยอมรับของนักวิชาการที่ไม่ใช่มุสลิม

นักวิชาการยุโรปในสมัยที่อิสลามรุ่งเรืองนี้ได้แสดงการยอมรับต่อความมหัศจรรย์ของ อัลกุรอาน

นักวิชาการชาวอิตาลี ศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยนาโปลี ได้กล่าวว่า

“ คัมภีร์จากปากฟ้าของอิสลาม คือ ตัวอย่างหนึ่งที่แฝงไปด้วยความน่าอัศจรรย์ ไม่มีใครจะเลียนแบบได้

วิธีการ และโครงสร้างของภาษา อัลกุรอาน ในหลักภาษาอาหรับนั้นไม่มีใครเหมือนอิทธิพลของ อัลกุรอาน

ที่มีต่อดวงจิตของมนุษย์ถือเป็นจุดเด่นเฉพาะ และดีที่สุดใน อัลกุรอานเลยทีเดียว ... เป็นไปได้อย่างไรว่า

หนังสือเล่มนี้เป็นผลงานของมุฮัมมัด ทั้งๆ ที่ท่านเป็นเพียงอาหรับคนหนึ่งที่ไม่ได้เรียนหนังสือ เราได้พบขุมคลังแห่งวิชาการในคัมภีร์เล่มนี้ ซึ่งมันนั้นเหนือกว่าขุมข่ายทางความคิดของนักปราชญ์ที่เลอเลิศที่สุด หรือนักการเมืองที่ชาญฉลาดที่สุด ด้วยเหตุผลดังกล่าว อัลกุรอาน จึงไม่ใช่ผลงานที่แต่งขึ้นมาของผู้ใด ”

ศ. ชินายส์ กล่าวว่า

“ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า อัลกุรอาน คือ กฎหมายที่ครอบคลุม และสมบูรณ์แบบที่สุด ไม่มีทางที่ความเท็จจะย่างกรายเข้าไปได้เลย ดังนั้น มันจึงเหมาะสมกับทุกสถานการณ์และทุกโอกาส

ถ้าหากมวลมุสลิมได้ชวนขายในสิ่งที่ต้องรู้ละก็พวกเขาจะต้องกลับมา
เป็นใหญ่อีกครั้งหนึ่ง”

จอห์น วิลเลียม ครอบเปอร์ กล่าวว่า

“อัลกุรอาน มีการกล่าวถึงเรื่องจริยธรรมไว้อย่างมากมาย โดยถูกกล่าว
ไว้อย่างเป็นขั้นเป็นตอนในลักษณะที่ไม่ว่าเราจะเปิด อัลกุรอาน หน้าใดก็จะ
พบกับข้อความอันสูงส่งที่มนุษย์ทุกคนต้องขบคิด รากฐานอันจำเพาะอันนี้
ปรากฏอยู่ในรูปของประโยคสั้นๆ ทว่า ... มันคือข้อมูลและกฎเกณฑ์ที่มี
ความสมบูรณ์อยู่ในตัวเอง

และมีประโยชน์สำหรับทุกกลุ่มชน ไม่ว่าจะในช่วงเวลาแห่งความเจริญ
สูงสุดของชีวิตหรือตกต่ำสุดขีดก็ตาม”

สรุปก็คือ : หากเราได้ทำความรู้จักกับ อัลกุรอาน ได้มากกว่านี้ และ
ปฏิบัติตามแบบแผนอันสูงส่ง และละเอียดลออของตัวบท อัลกุรอาน ละก็
เราจะสูงเด่นขึ้น ความยิ่งใหญ่ของมวลมุสลิมได้หมดสิ้นไป ก็เพราะ
พวกเขาได้ละวางไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคัมภีร์แห่งฟากฟ้านี้ พวกเขาจึง
สะดุดตัวเองล้ม

เราหยุดอยู่กับคำว่า “มุสลิม” เท่านั้น ปล่อยตัวเองให้เป็น “มุสลิมตาม
กำเนิด” ไม่ได้ใจต่อคำสอนโดยทั่วไปของ อัลกุรอาน เราจึงต้องตกต่ำ
อย่างทุกวันนี้

ความยิ่งใหญ่ในอดีตที่เราเคยเป็นนั้น มันจะกลับมาก็ต่อเมื่อ เราได้
ย้อนกลับมาสู่แนวทางนี้ และทำตัวให้เป็นมุสลิมที่สมบูรณ์กันเสียใหม่

เราจะต้องทำให้ อัลกุรอาน ไปสิงสถิตอยู่กลางดวงใจของเรา และให้มัน
เป็นแบบแผนแห่งการดำเนินชีวิตของเรา

ดังที่ท่านศาสดา (ศ) ได้กล่าวว่า

“เมื่อความมิดม่น ระส่ำระสายได้ปกคลุมรอบตัวพวกท่าน เฉกเช่นคำ
กินอันมิดมิดละก็ พวกท่านจงยึดอัลกุรอาน ไว้”

บทที่ ๒๒

ศาสน์แห่งอิสลาม

เราสามารถสรุปความหมายของวิญญาณแห่งศาสน์อิสลาม และแสดงให้เห็นได้ด้วยวลี “ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ” ซึ่งมีความหมายว่า

“ไม่มีสิ่งเคารพใดที่ควรแก่การสักการะ นอกจากอัลลอฮฺองค์เดียว”

นัยยะแห่งความหมายอันนี้ คือผลผลิตอันอุดมสมบูรณ์ และเขียวจีของพญาแห่งอิสลามนี้ ก็เพราะว่า

หากเราเปรียบอิสลามเป็นต้นไม้ และอุดมการณ์หลักความเชื่อของมัน เป็นรากหรือเมล็ดพันธุ์ของมัน จงรู้ไว้ว่า

ความมีชีวิตชีวาและความอุดมสมบูรณ์ของต้นไม้ขึ้นอยู่กับความแข็งแรงของเมล็ดพันธุ์ และรากของมันนั่นเอง

เราได้เห็นแล้วว่า อุดมการณ์ของอิสลามซึ่งสรุปรวบยอดในวลีดังกล่าวข้างต้น มันช่างมั่นคงและปลอดภัยเหลือเกิน

ความเกี่ยวพันระหว่างความโง่เขลาของมนุษย์กับอิหฺมาน (ความศรัทธา)

หากความปรารถนาทั้งมวลของมนุษย์ก่อกำเนิดมาจากด้านวัตถุ และมนุษย์ไม่รู้สึกรู้สึอย่างไรเลยในหัวใจของเขา นอกจากโลกของวัตถุเท่านั้น

การได้มาซึ่งความอยู่เย็นเป็นสุขก็จะเกี่ยวเนื่องกับการได้มาซึ่งปัจจัยทางวัตถุเท่านั้น ทว่า ...เรารู้และประจักษ์ว่า มนุษยชาติได้ถูกก่อกองออกมาจากส่วนลึกแห่งความทันสมัยเทคโนโลยี ด้วยกับภาษาทางจิตวิญญาณของตนเองว่า : ยิ่งเครื่องอำนวยความสะดวกเพิ่มมากขึ้นเท่าไร ความกระหายทางด้านจิตวิญญาณ และความต้องการภายในของสังคมนั้นก็เพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว ความรู้สึกอันนี้เกิดขึ้นท่ามกลางความระส่ำระสายในสังคม

ประจักษ์พยานในเรื่องนี้ก็คือความปั่นป่วนวุ่นวาย ไร้ซึ่งเสถียรภาพที่ครอบคลุมสังคมอันทันสมัยนี้ นับตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ ๒๐ เป็นต้นมา จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ความสับสนทางด้านจิตวิญญาณของสังคมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่เยาวชนไม่อาจที่จะควบคุมได้อีกแล้ว

ทำไมท่ามกลางวัฒนธรรมแห่งความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุ มนุษย์กลับกลายเป็นเพียงเครื่องจักรตัวหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้ทำหน้าที่สืบสานคุณค่า และเผยแพร่คุณธรรม ความดีงามทั้งมวล ไม่ใช่สิ่งทั้งดงามและชาญฉลาดแต่อย่างใดเลย ในการที่มนุษย์ไม่รู้จักคิด พิจารณาในการไปถึงซึ่งความสมบูรณ์ทางจิตวิญญาณ

จิตวิญญาณอันสูงส่งของมนุษยชาติ เป็นเสมือนกับวิหคที่สยายปีกอัน
แข็งแรง ต้องการโบยบินไปยังสุดหล้าฟ้าเขียว จนกระทั่งไปถึงยังสถานที่
แห่งหนึ่งที่มีมือของมนุษย์ไปไม่ถึง มนุษย์จะยังไม่ร่ำมือจากการบิดพลิ้ว
และฝ่าฝืนตราบเท้าที่ยังไม่ได้ดื่มด่ำกับน้ำทิพย์แห่งคุณธรรมทางจิตวิญญาณ

ความเลวร้ายทั้งหมด ความปรารถนาอันไม่มีที่สิ้นสุด คือ ตัวที่แสดงให้เห็น
ถึงกลิ่นแห่งค้นหาและความต้องการที่จะไม่มีวันสงบ จนกว่าจะไปถึงยัง
ชายฝั่งแห่งความปลอดภัย

ชายฝั่งแห่งความปลอดภัย มีเพียงอิหม่านต่อพลังหนึ่งอันไม่จำกัด
มีความรอบรู้อันไม่สิ้นสุด และมีความสมบูรณ์อย่างแท้จริง อีกทั้งต้องออก
ห่างจากเป้าหมายอันสูงส่งของอิสลาม เราจะมาพิจารณาเรื่องเหล่านี้ด้วยกัน :

- (๑) ความเป็นพี่น้องในอิสลาม
- (๒) การดูแลกันทางสังคม
- (๓) ฐานภาพทางด้านความรู้
- (๔) การทำงานและการเพียรพยายาม
- (๕) การสร้างครอบครัว

ความเป็นพี่น้องในอิสลาม

“ความเป็นพี่น้องในอิสลาม” วางอยู่บนรากฐานที่สูงส่งที่สุดของคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ เพราะว่าห่างไกลจากการให้เกียรติอันไร้แก่นสาร ทว่า...นั่นคือสัจธรรมหนึ่ง ที่มีมาเพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับการเสียสละในตัวของมุสลิมและระวังรักษาดวงจิตที่ในสะอาด จริ่งใจ และเต็มเปี่ยมไปด้วยอิหม่าน ผลที่จะได้รับโดยตรงในแง่ของการปฏิบัติ ก็คือปลูกฝังความรับผิดชอบและการเห็นอกเห็นใจกันในทุกสภาพแห่งการดำรงชีวิตของกันและกัน จากพื้นฐานแห่งความเป็นพี่น้องกันนี้ ที่มุสลิมคนหนึ่งไม่อาจปฏิเสธถึงการมีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพี่น้องมุสลิมของเขาได้

การดำเนินการสร้างความเป็นพี่น้องในอิสลามในตอนเริ่มแรกของการเผยแพร่ศาสนาอิสลามดำเนินไปได้อย่างดีเยี่ยม คนรวยและคนยากจนเป็นพี่น้องทางจิตวิญญาณของกันและกัน

ท่านอิมามศอดิก (อ) ได้อธิบาย “ความเป็นพี่น้องในอิสลาม” ด้วยใจความที่ง่ายต่อความเข้าใจว่า

“มุอ์มินทุกคนเป็นพี่น้องกัน อันเนื่องจากเป็นเรือนร่างเดียวกันนี้เอง ดังนั้นส่วนหนึ่งส่วนใดเกิดเจ็บป่วยขึ้น อวัยวะส่วนอื่นก็ไม่อาจบรรเทาลงได้”

ท่าน (อ) ยังกล่าวอีกว่า :

“วิญญาณแห่งความเป็นพี่น้องในอิสลาม จะไม่ยินยอมให้ท่านอิมม่านำตำราญ แต่ในขณะที่เดียวกันพี่น้องมุสลิมของท่านกลับหิวโหย

จำเป็นอย่างยิ่งว่าสิ่งใดที่ท่านรักเพื่อตัวเอง ก็จงรักสิ่งนั้นเพื่อเขาด้วย จงสนับสนุนส่งเสริมเขาเถิดเช่น พระเจ้าจอมปลอมทั้งหลาย ด้วยกับการรำลึกถึงพลังดังกล่าวนี้ และการมีศรัทธามั่นต่อสิ่งนั้นทำให้ดวงจิตทั้งหลายสงบนิ่ง

อัลกุรอาน ได้ชมเชยสัจธรรมอันนี้ไว้ในประโยคที่สั้นที่สุดว่า :

“...มิใช่ด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮ์ออกหรือ ที่ดวงจิตทั้งหลายสงบนิ่ง”

(อิร – เราะอฺดู: 28)

ใช่แล้ว ความสงบนิ่งทั้งหลายล้วนอยู่ในการรำลึกถึงอัลลอฮ์ (ช.บ.) มีเพียงการเอาใจใส่จดจ่อ และการมุ่งหน้าสู่พระองค์เท่านั้นที่สามารถสร้างความพอดีให้กับความปรารถนาทั้งมวลของมนุษย์ได้ และนำพาเขาสู่ความผาสุก

อิสลามได้ตีคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ด้วยสัจตะอันนี้ โดยกล่าวว่า :

“...แท้จริงผู้ที่มิเคยยึดมั่นในหมู่ผู้เจ้า ณ อัลลอฮ์ คือผู้ที่มีความขำเกรง (ตักวา) มากที่สุด...” (อัล – หุจญุรอต :13)

เป้าหมายของอิสลาม คือการกระทำและแสดงให้เห็นถึงสถานะที่ดีที่สุดและสูงส่งที่สุด และการช่วยเหลือให้มวลมนุษย์รอดพ้นจากความต่ำช้าทางด้านวัตถุและอารมณ์ใฝ่ต่ำ จนกระทั่งเขาสามารถทำความรู้จักกับที่อันอุดมสมบูรณ์และเต็มไปด้วยความปรารถนาที่แท้จริงและเหมาะสม เขาจะสลัดและปลดปล่อยพันธนาการตัวของเขาเองที่อยู่ในวิถีทางของวัตถุนิยม แล้วเดินหน้าสู่แนวทางที่เที่ยงตรง

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายจงตอบรับอัลลอฮ์และศาสนทูต
เมื่อพระองค์ได้เรียกร้องดูเจ้าไปยังสิ่งที่สร้างความมีชีวิตชีวาให้แก่ตัว
ของเจ้าเอง...” (อัล – อันฟาล: 24)

ด้วยการเรียนรู้และการสอนสั่งของอิสลามนั่นเองที่ทำให้หัวใจซึ่งตาย
ด้านไปแล้ว ความสามารถที่ถูกเก็บกดเอาไว้ของมนุษย์ได้ฟื้นคืนกลับขึ้นมา
อีกครั้งหนึ่งแล้วเจริญเติบโตขึ้น ความมีชีวิตชีวาดังกล่าวนี้นี้ มีให้เห็นใน
กฎเกณฑ์และที่เขาสันนิษฐาน ส่งเสริมท่าน เมื่อใดที่ท่านต้องเดินทาง ก็จง
รักษาทรัพย์สิน และเกียรติยศของเขา

และเมื่อเขากลับมา ก็จงรีบเร่งไปต้อนรับเขา จงให้เกียรติเขา ท่านเป็น
ส่วนหนึ่งของเขา และเขาก็เป็นส่วนหนึ่งของท่าน เมื่อเขาได้รับข่าวดีก็จง
สรรเสริญและขอบคุณอัลลอฮ์ด้วยความยินดี แต่ถ้าเขาเกิดประสบความทุกข์
ยาก ก็ต้องเข้าช่วยเหลือเขา ”

การดูแลกันทางสังคม

อัลลอฮ์ (ช.บ.) ทรงสร้างเมล็ดเลือดขาวในร่างกายของเรา เพื่อทำหน้าที่
เตือนภัย และคุ้มกันยามที่เผชิญกับการจู่โจมของเชื้อโรคต่างๆ
(ศัตรูต่อสภาวะปกติของร่างกาย) และได้ก่อให้เกิดสภาพบกพร่องต่างๆ ใน
ร่างกาย

ตัวอย่างอันกระจ่างนี้ให้ข้อคิดว่า มุสลิมทั้งหลายจะต้องตื่นตัวอย่างชาญฉลาดต่อปัญหาทั้งมวลที่เกิดขึ้นในสังคมมุสลิม จนกว่าความรู้สึกที่ฝังมภายใน ความถูกต้องและความเป็นจริงได้หลุดพ้นจากพันธนาการของความเลวร้ายอันเปิดเผย ความไม่ถูกต้อง และความมคเ็จทั้งมวล พวกเขาจะต้องลุกขึ้น แล้วถอนรากเหง้าอันนั้นเสีย

และถ้าจำเป็นก็จะต้องมอบชีวิตของตัวเองต่อภาระที่สำคัญยิ่งนี้ ถ้าไม่กระทำเช่นนั้นในสังคมจะไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่เลย นอกจากซากศพที่ไร้วิญญาณ ก็เพราะว่าหากผู้คนทั้งหลายเจียบเจียดต่อความอธรรม ความเสื่อมเสีย เปรียบดั่งเช่น น้ำหนองที่อยู่ภายในได้กลายเป็นตัวสร้างความเจริญเติบโตแก่เชื้อโรคต่างๆ และอีกไม่ช้าความบริสุทธิ์อื่นก็จะเป้นป่าของ มันที่จะต้องถูกทำลายแล้วมันก็จะกลายเป็นน้ำหนองที่เน่าเสีย น่าขยะแขยงไปในที่สุด

ดังนั้นมุสลิมทุกคนจะต้องเพียรพยายาม ไม่หยุดนิ่ง รู้จักจู่โจม และสร้างความแข็งแกร่งขึ้นมา ชนิดที่ว่าเป็นเสมือนลูกคลื่นที่ไม่มีวันหยุดนิ่งในท้องทะเลลึกจนกว่าความสกปรกโสम्म ความเลวร้ายต่าง ๆ ไม่หลงเหลืออยู่ในพวกเขาอีก

นี่เองที่อิสลามเชื่อว่า ปัญหาในเรื่องการดูแล และเอาใจใส่ต่อกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งสังคมที่มีชีวิตชีวา ถือเป็นหน้าที่ที่จำเป็นที่สุดของมวลมุสลิม อิสลามจะทำหน้าที่เตือนพวกเขาอยู่เสมอว่า :

หน้าที่ทางสังคม เป็นอันหนึ่งอันเดียว และอยู่ในระดับเดียวกันกับหน้าที่ส่วนบุคคล มุสลิมทุกคนจะต้องตอบสนองต่อภาระอันยิ่งใหญ่

ในเรื่องนี้ มีการแนะนำเชิงปฏิบัติของ อัลกุรอาน ไว้ ๒ ลักษณะหน้าที่ด้วยกัน :

- (๑) การกำชับกันในเรื่องการทำความดีมีคุณธรรม (อัมรฺ บิลมะอฺรูฟ)
- (๒) การห้ามปรามกันจากการทำความชั่ว (นะฮฺยฺนฺ อะนิลมุนกัร)

ท่านอิมามบากร (อ) กล่าวว่า :

“อันที่จริง การกำชับกันในเรื่องการทำความดี และการห้ามปรามกันจากการทำความชั่ว สิ่งที่ไม่ดีไม่งามทั้งหลาย เป็นหน้าที่ (ฟัรฎู) ที่สำคัญที่สุด ซึ่งหน้าที่อื่น ๆ จะดำเนินต่อไปได้ด้วยการกระทำความดีเหล่านั้น ”

เมื่อไรก็ตามที่สังคมมุสลิมเสื่อมถอยต่อหน้าที่ และแบบฉบับอันยิ่งใหญ่สองประการนี้ พวกเขาก็จะสูญเสียความเป็นผู้นำและความยิ่งใหญ่ของตัวเองไป

ฉะนั้นในชุมชนอิสลาม ถ้อยคำอันน่ารังเกียจดังที่เราจะขมมากว่าข้างล่างนี้ หากมันได้เกิดขึ้น ถือเป็นสิ่งที่ผิดพลาดและไร้แก่นสารโดยสิ้นเชิง

เราอย่าได้ฟังด้วยกันเลย

ตัวใครตัวมัน ศาสนาใครศาสนามันรับผิดชอบกันเอง

อย่าทำตัวแปลกแยกในสังคมจะดีกว่า (สังคมที่เต็มไปด้วยความชั่วช้า)

จะต้องไม่ลืมว่า หน้าที่ในการตักเตือนกันให้ทำความดี และห้ามปรามกันจากสิ่งที่ไม่ดีไม่งามทั้งมวล เป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่ของมุสลิมทุกคน ถ้าได้มีการปฏิบัติกันอย่างจริงจังแล้ว ก็จะสร้างสังคมที่มีชีวิตชีวาปลอดภัยจากความเลวร้ายทั้งมวลได้

ฐานภาพทางด้านความรู้

ในสมัยก่อนการมาของอิสลาม การเรียนรู้ และการแสวงหาความรู้ยังไม่ถูกเปิดกว้าง ประชาชนทั่วไปถูกห้ามและไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียนรู้ การศึกษาหาความรู้ถูกจำกัดอยู่ในกลุ่มของผู้ปกครองหัวหน้าเผ่า ผู้มีเกียรติมีศักดิ์ศรีเท่านั้น สภาพเช่นนี้มีให้เห็นอย่างชัดเจนในประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำทางชนชั้น เฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มประเทศ ซึ่งล้าหลังทางด้านวัฒนธรรมมากกว่าบริเวณอื่น ถึงขนาดที่ว่าในช่วงที่อิสลามเริ่มฉายแสงรัศมีนั้น

ประชาชนที่รู้หนังสือ (เพียงอ่านออกเขียนได้) มีเพียงไม่กี่คน ในสภาพการณ์เช่นนี้ ท่ามกลางกลุ่มคนเหล่านี้

อิสลามเริ่มเป็นผู้จัดระเบียบการเรียนรู้ จนถึงขนาดที่ว่า กำหนดให้มันเป็นภาระหนึ่งที่ต้องปฏิบัติ (ฟิรฎุ) เลยทีเดียว

ด้วยกับเสียงเรียกร้องจากฟากฟ้า อัลกุรอาน อันจำเริญนี้ได้ยกย่องให้เกียรติการแสวงหาความรู้ และมอบตำแหน่งอันสูงส่งให้

ท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) ได้กล่าวว่า :

“ การเรียนรู้เป็นวาญิบ (ข้อบังคับ) สำหรับมุสลิมทุกคน อัลลอฮ์ (ช.บ.) ทรงรักผู้ที่ใส่ใจในการแสวงหาความรู้ ”

ท่านอิมามบาเกียร์ (อ) กล่าวว่า :

“ ชะกาตทางด้านความรู้ คือ การสอนให้คนอื่นรู้จากความรู้ที่ตัวเองมีอยู่ (เช่นเดียวกับที่ชะกาตทรัพย์สินคือ การจำมันไปในวิถีทางของอัลลอฮ์)

ประวัติศาสตร์อิสลามเป็นประจักษ์พยานอย่างดีเยี่ยมถึงการสนับสนุนของอิสลามให้มีการเรียนรู้ การตั้งเสียดสีทอดค่อๆ กันมาของอิสลามในเรื่องการแสวงหาความรู้เป็นผลให้มุสลิมในช่วงกลางศตวรรษ คือ ผู้ชูธงแห่งความรู้และความก้าวหน้า ขณะที่ยุโรปในช่วงเวลานั้นยังตกอยู่ในความมืดมนอันธการไร้ซึ่งความรู้ใด

แต่จะต้องสนใจในประเด็นที่ว่า มุสลิมนั้นมีการแสวงหาความรู้ไปพร้อมกับเครื่องมือท่านต่อพระผู้เป็นเจ้า และใส่ใจในเรื่องความสูงส่งภายในด้วย พวกเขาต้องไม่ตกอยู่ในความลุ่มหลงคุณยา

ช่างน่าอัศจรรย์เหลือเกินที่พอมานในศตวรรษหลังๆ พวกเขากลับละทิ้งคำสอนอันกระฉ่างชัดและมีคุณค่าของอิสลาม แล้วในที่สุดพวกเขาก็ล้มลง ไม่เป็นที่ถูกกล่าวขานอีกต่อไป...

การทำงาน และการเพียรพยายาม

การทำงานและการเพียรพยายามถือเป็นมูลฐานทางธรรมชาติ และการสร้างสรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า

พระองค์ได้วางกุญแจสำหรับความก้าวหน้า และความสำเร็จของมนุษยชาติไว้ที่การก่อร่างสร้างตัวและการเคลื่อนไหว

การมาของฤดูใบไม้ผลิ คือ วาระของการสร้างตัวเองและการเคลื่อนไหว คือการทำให้แม่น้ำลำคลองเจิ่งนองไปด้วยน้ำ คือ การผุดขึ้นมาของตาน้ำจากใต้พิภพ คือ การสร้างรวงรังของมวลหมู่นก คือ การมาของสายลมอ่อนๆ ดอกไม้ใบหญ้าเริ่มผลิดอกออกผล เจียวจี๋ บานสะพรั่ง คือ การย้ายถิ่นฐานของนกชนิดต่าง ๆ จากที่ๆไม่อบอุ่นสู่ที่ที่เต็มไปด้วยความสมบูรณ์และอบอุ่น ฯลฯ ทุกสิ่งที่ได้ประสบพบเห็นด้วยสายตา รู้ด้วยสัมผัสเหล่านี้คือความงดงามหนึ่งจากพระผู้สร้างที่ประทานให้แก่มนุษย์ เพื่อที่เขาจะได้หนีห่างจากความท้อแท้ และสิ้นหวังลุกขึ้นยืน เคลื่อนไหว ขยับขั่นแข็ง เพียรพยายาม และทำมาหากิน แล้วเขาก็จะได้กล้าแข็งและเติบโตใหญ่

ในที่สุด อิสลามได้เรียกร้องประชาชาติทั้งหลายสู่การทำงาน และความขยันขันแข็งตามพื้นฐานแห่งกฎเกณฑ์ธรรมชาติ

ท่านอิมามอะลี (อ) ผู้นำที่ยิ่งใหญ่ได้กล่าวว่า

“ผู้ใดที่มีผืนแผ่นดินทำมาหากิน และอุดมสมบูรณ์ไปด้วยน้ำ แล้วไม่ใช้ประโยชน์จากสมบัติอันยิ่งใหญ่นี้) แต่เขากลับเป็นคนขากจน ขอให้อัลลอฮ์ (ช.บ.) ได้สาปแช่งคนเหล่านี้”

ท่านอิมามศอดิก (อ) กล่าวว่า

“อัลลอฮ์ (ช.บ.) ไม่ทรงชื่นชอบการงานใดยิ่งไปกว่าการทำเกษตรกรรม (เป็นการสร้างผลผลิตที่สำคัญยิ่ง)”

และท่าน (อ) ยังกล่าวอีกว่า

“ผู้ที่มีอาชีพเกษตรกรรม คือ ชุมทรัพย์ของประชาชน”

“ความมีเกียรติและความยิ่งใหญ่ของการดำรงชีวิตของมนุษย์อยู่ที่การแสวงหาปัจจัยยังชีพและการทำงานหนัก”

ท่านอิมามกาซิม (อ) กล่าวว่า

“อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงกริ้วบ่าว (มนุษย์) ที่ว่างงาน”

ในขณะที่ท่านอิมามบาكير (อ) กำลังทำงานหนักอยู่ในไร่ของท่าน (อ) นอกเมืองมะดีนะฮ์ เหนือไหล่โซมกายอันจำเริญของท่าน มีชายคนหนึ่งเดินผ่านมาพบเห็นท่าน (อ) อยู่ในสภาพเช่นนั้น ด้วยความคิดที่ว่าการทำงานเช่นนี้ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งผู้นำประชาชาติ เขาได้พูดด้วยน้ำเสียงที่ระหนกตกใจและร้อนหัวว่า :

“ท่านเป็นถึงผู้อาวุโสของของกูเรช มีเกียรติยิ่งในหมู่พวกเรา ทำไมท่านถึงได้ลุ่มหลงคุณยายขนาดนี้

ท่ามกลางอากาศที่ร้อนจัด แสงแดดแผดเผา เหนือไหล่ท่อมกายเช่นนี้ ท่านยังมาที่นี่อีก ถ้าความตายได้มาถึงท่าน ในสภาพเช่นนี้ ท่านจะทำเช่นไร ?”

ท่านอิมาม (อ) กล่าวตอบว่า

“ถ้าหากความตายมาถึงฉันในตอนนี้อย่างไรก็ตามฉันได้ตายลงในสภาพของผู้ที่เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของพระผู้อภิบาล เพราะฉันมาที่นี่ก็เพื่อแสวงหาปัจจัยยังชีพสำหรับคนในครอบครัว และจะได้ไม่ต้องแบมือขอผู้อื่น มนุษย์จะต้องรู้สึกกลัวก็ต่อเมื่อความตายมาถึงเขา ในสภาพที่เขา กำลังทำบาป และฝ่าฝืนพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า”

ชายคนดังกล่าวเอ่ยขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าต้องการให้คำแนะนำบางอย่างแก่ท่าน แต่กลับได้รับคำสอนอันตรงคุณค่านี้อย่างยิ่ง”

จะต้องไม่ลืมว่า ในขณะที่อิสลามให้ความสำคัญกับการค้าขาย การทำไร่นา ทำสวน และอาชีพอื่นๆ

นับว่ามันเป็นการทำอิบาดะฮ์อย่างหนึ่งนั่นแหละ ขณะเดียวกันอิสลามก็ไม่สนับสนุนส่งเสริมให้ทำอะไรอย่างเอาเป็นเอาตายเกินความพอดี

อิสลามกล่าวว่า :

“ช่วงเวลาหนึ่งทั้งกลางวันกลางคืน จงขยันขันแข็งในการทำงาน แต่ช่วงเวลาที่เหลือ ควรหาประโยชน์จากความสุขสบายทางวัตถุ และจากความสุขส่งทางด้านจิตวิญญาณ”

จงพักผ่อนบ้างเถิด ดูแลและตรวจสอบสภาพของครอบครัว
จงสอนกฎเกณฑ์ศาสนาและหน้าที่ในฐานะมุสลิมให้แก่พวกเขา
จงระวังรักษาเวลาของนมาซ หมั่นอ่านอัลกุรอาน ไปมาหาสู่ญาติสนิทมิตร
สหาย ฯลฯ

การสร้างครอบครัว

การแต่งงาน คือรากฐานหนึ่งของธรรมชาติ แม้กระทั่งต้นไม้ใบหญ้า
พืชผักผลไม้ต่างๆ ยังต้องมีการสืบพันธุ์เพื่อผลิดอกออกผลสืบต่อไป

การแต่งงานไม่ใช่เรื่องราวที่เป็นส่วนตัวเฉพาะเท่านั้น แต่มันคือผลผลิต
และอนาคตของสังคมเลยทีเดียว

การสืบเชื้อสายและการคงสายพันธุ์ของมนุษยชาติ การคงสภาพสังคม
และประชาชาติหนึ่งประชาชาติใดมีความเกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น ก็เพราะว่า การ
แสวงหาเป้าหมายอันสูงส่งของมนุษย์และสังคม เป็นหน้าที่ของชนรุ่นต่อมา
นั่นเอง

สิ่งที่มาพร้อมกับการแต่งงานนั้น ก็คือ การสร้างความสมดุลต่อ
สัญชาตญาณ ความรู้สึกทางเพศ และปกป้องเขาผู้นั้นจากการเกลือกกลั้วกับ
ความบาปบางทีเพราะความจำเป็นอันยิ่งใหญ่ผู้นั้นนั่นเอง

ที่พระผู้เป็นเจ้ากำหนดให้การแต่งงานอยู่เหนือความเสรีทางเพศ หากพวกเขาไม่รู้ซึ่งถึงคุณค่าของมัน เขาก็จะให้ความสนใจตามสัญชาตญาณของเขาเท่านั้น

ทว่า ... ความปรารถนาดังกล่าวนี้นี้จำเป็นต้องถูกควบคุมด้วยคำชี้แนะและคำสั่งสอนของศาสนา ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วก็เปรียบเสมือนกับรถยนต์คันหนึ่งที่มีสมรรถนะสูง แต่มีคนขับรถที่เห็นแก่ตัว สุดท้ายของมันก็คือความเสียหายทางด้านชีวิตและทรัพย์สิน

ด้วยเหตุนี้เองที่อิสลามให้ความสำคัญอย่างใหญ่หลวงต่อการแต่งงานและวางแผนไขต่าง ๆ ไว้เป็นอย่างดี

อัลกุรอานกล่าวถึงผลของการแต่งงานว่ามันได้สร้างความสงบนิ่งความเชื่อมั่น ฯลฯ

ท่านศาสดา (ศ) กล่าวว่า :

“ การแต่งงานคือซุนนะฮ์ (แบบฉบับ) ของฉัน ”

“ เมื่อมีคนที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อมทางศาสนา และเป็นที่ชื่นชอบของท่านได้มาสู่ขอแต่งงาน ถ้ามีเช่นนั้นแล้วพื้นแผ่นดินนี้จะเต็มไปด้วยพินะฮ์ (ความสับสนวุ่นวาย) และความเสียหาย ”

ท่านอิมามศอดิก (อ) กล่าวว่า :

“ ท่านศาสดา (ศ) ไม่เคยกำหนดมะฮัรแก่บุตรของท่าน และผู้หญิงทั่วไปเกินกว่า ๕๐๐ ดิรฮัม ”

...ถึงแม้ว่าเงินจำนวนนี้สำหรับครอบครัวที่มีฐานะดีในสมัยนั้นแล้วถือว่าน้อยมากก็ตาม แต่ทั้งหมดนี้นั้น

แสดงให้เห็นว่า อิสลามได้ชี้แนะเรื่องการแต่งงานและทำให้เรื่องนี้น่าง่ายขึ้นก็เพื่อควบคุมสัญชาตญาณทางเพศ (ให้อยู่ในขอบเขต)

อีกทั้งในเรื่องนี้ อิสลามได้ทำการต่อต้านความเหลื่อมล้ำทางชนชั้น ความฟุ้งเฟ้อที่ไร้ขอบเขต ด้วยกับญาณทัศนะอันกว้างไกลและทรงคุณค่า

ท่านมิกดาด (ร.ฎ.) สอฮาบะฮฺคนหนึ่งผู้มีจิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยอิหม่านแต่ไร้ซึ่งทรัพย์สินเงินทอง และ

นางฎิบาอะฮฺ หลานสาวของท่านอับดุลมณูญอติบ (ร.ฎ.) บุตรีของลุงของท่านศาสดา (ศ) ซึ่งเป็นคนในตระกูลกูเรช

ทั้งสองได้ทำการแต่งงานกันด้วยความรักและความต้องการของคนทั้งคู่ อีกทั้งท่านศาสดา (ศ) ก็เห็นชอบด้วย

หญิงสาวผู้มีชื่อเสียงคนนี้ยอมรับมะฮัรของนางด้วยกับบ้านโทมๆ หลังหนึ่งของท่านมิกดาด

ท่านอิมามศอดิก (อ) ได้อธิบายถึงปรัชญาของการแต่งงานดังกล่าวว่า :

“ท่านศาสดา (ศ) ทำเช่นนั้นก็เพื่อให้การแต่งงานได้หลุดออกมาจากการแสดงความโอ้อวดทางชนชั้นและการมั่งมี และเพื่อให้ประชาชนทั้งหลายได้ปฏิบัติตามนี้ แล้วยังเป็นการสอนว่า ผู้ที่มีเกียรติยิ่งในทัศนะของอัลลอฮฺ (ช.บ.) คือผู้มีความยำเกรง (ตักวา) ต่อพระองค์มากที่สุด ”

ตัวอย่างอื่น ๆ ยังมีให้เห็นในการดำเนินชีวิตของท่านอิมามซัยนุลอาบิดิน (อ) อย่างเช่น :

อับดุลมาลิก บินมรวาน เมื่อได้ข่าวว่าท่านอิมาม (อ) ได้ปลดปล่อยทาสหญิงคนหนึ่งให้เป็นอิสระ แล้วได้แต่งงานกับนาง

ซึ่งตามทัศนะของเขาคือว่าไม่เหมาะสมกับฐานภาพของอิมามที่จะทำเช่นนั้น เขาได้ส่งจดหมายในเชิงตำหนิไปหาท่านอิมาม (อ)

เมื่อท่าน (อ) ได้รับแล้ว ท่าน (อ) ตอบกลับเขาไปว่า

“จดหมายของเจ้ามาถึงแล้ว เจ้าคิดหรือว่าการแต่งงานกับสตรีผู้สูงศักดิ์ชาวกูเรซ จะสร้างควมมีเกียรติและศักดิ์ศรีให้แก่ฉัน นี่เป็นความคิดที่ผิดบุคคลที่ดียิ่งกว่าท่านศาสดา ไม่มีอีกแล้ว ฉันแต่งงานกับทาสหญิงคนหนึ่งซึ่งตามหลักการศาสนาแล้วเป็นหญิงที่มีเกียรติ มิได้มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลย อัลลอฮ์ (ช.บ.) ได้ทำลายการถือยศถืออย่าง การมีเกียรติจอมปลอม ด้วยกับความจำเริญแห่งอิสลามนั่นเอง

ตัววัดคุณค่าทั้งหลาย คือ ตักวาเท่านั้น ถ้อยคำตำหนิ และเหยียดหยามที่เจ้าเขียนมาหาฉันนั้น มีอย่างดาษดื่นในยุคญาฮิลียะฮ์ (ป่าเถื่อน) ก่อนการมาของอิสลาม วัสลาม”

บทที่ 23

ศาสนสุตท้ายและศาสนทูตท่านสุตท้าย

นับตั้งแต่เริ่มแรก อิสลามก้าวไปข้างหน้าในฐานะที่เป็นศาสนสุตท้ายมุสลิมทั่วไป ก็ยอมรับความจริงข้อนี้อย่างผู้ชาญฉลาด และเชื่อมั่นว่า อิสลามคือ การจำแลงของวะฮยู (วิวรณ์จากฟากฟ้า) การเป็นศาสนทูต และเป็นตัวที่ทำให้ศาสนาอันบริสุทธิ์แต่กาลก่อนสมบูรณ์ขึ้น

เช่นเดียวกันตามเชื่อของมุสลิมทุกคนบนพื้นฐานของอัลกุรอานและรายงานว่าต่างๆ ยืนยันว่า ท่านศาสดาแห่งอิสลาม(ศ) คือ ศาสนทูตท่านสุตท้าย

อัลกุรอานอันจำเริญ ได้อธิบายถึงความเป็นสากลของศาสนาอิสลามไว้ในหลายโองการด้วยกัน และชี้แจงอย่างกระจ่างชัด ไร้ความคลุมเครือใดๆ ว่า ท่านศาสนทูตมุฮัมมัด(ศ) คือ ศาสดาท่านสุตท้าย

ดังในโองการที่ 40 ซูเราะฮุอัล-อะฮฺซาบ กล่าวว่า:

“มุฮัมมัดมิใช่บิดาของคนหนึ่งคนใดในหมู่ผู้เจ้า แต่เขาคือศาสนทูตของอัลลอฮ์เป็นนบีท่านสุตท้าย อัลลอฮ์ทรงรอบรู้ในทุกสิ่ง ”

มีรายงานหนึ่งมาจากท่านศาสนา (ศ) โดยท่าน(ศ) กล่าวว่า

“ตัวฉัน และบรรดานบีทั้งหลายเปรียบประดุจดังชายคนหนึ่งได้สร้างบ้านเขาได้สร้างมันจนกระทั่ง เกือบจะเสร็จสมบูรณ์อย่างสวยงาม เหลือเพียงนำหินอีกหนึ่งก้อนมาเสริมให้เต็ม เมื่อคนเดินเข้าไปดูข้างในและพิจารณาดู มันอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จะกล่าวว่า มันช่างสวยงามอะไรเช่นนี้ แต่ทำไมยังมีรอยโหว่ของหินอีกหนึ่งก้อน และฉันก็คือหินก้อนนั้น ความเป็นศาสนทูตทั้งหมดจะสิ้นสุดที่ฉัน ”

ท่านอิมามอะลี(อ) กล่าวว่า

“กฎเกณฑ์ศาสนาอันบริสุทธิ์ของมุฮัมมัด จะไม่ถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไข จนถึงวันกิยามะฮ์ และจะไม่มีนบีภายหลังจากท่านอีกจนถึงวันกิยามะฮ์

สิ่งที่ผ่านสายตาเราไปนั้น เป็นตัวอย่างอันน้อยนิดของหลักฐานต่างๆ ที่กล่าวในเรื่องการเป็นศาสนทูต คนสุดท้ายของนบีมุฮัมมัด(ศ) การเป็นศาสนันนिरันตร์ของอิสลาม ซึ่งไม่มีที่ว่างหลงเหลือสำหรับความเคลือบแคลงใดๆ

สาเหตุใหญ่ที่สุดของความเป็นนรีนทร์ของศาสนาอิสลาม ก็คือ
ความสมบูรณ์พร้อมในทุกๆ ด้าน ของอิสลามนั่นเอง

อิสลาม คือ คำตอบของสังคมซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานธรรมชาติแห่งความ
เป็นมนุษย์ มันได้ครอบคลุมถึงวิถีชีวิตส่วนตัว สังคม ความต้องการทางวัตถุ
ความต้องการทางด้านภายใน ความรักความผูกพัน เรื่องเศรษฐกิจ และสิทธิ
ต่างๆ

อิสลามได้ให้คำตอบต่อรากเงาของทุกปัญหาในทุกเวลาทุกสถานที่ ด้วย
วิธีการอันสละสลวย และด้วยญาณทัศนะอันกว้างไกล เพื่อทุกชนชาติ ทุกชน
ชั้นทางสังคม

นี่เอง คือ สิ่งที่ผู้ชำนาญการในเรื่องอิสลามชาวยุโรปได้แสดงการยอมรับ
ความสมบูรณ์พร้อมในทุกๆด้าน ของคำสอนอิสลามและความเป็นสากลของ
มันด้วยการวิเคราะห์ตรวจสอบอย่างลึกซึ้งของพวกเขา

เราจะมาพิจารณาในแง่ของความเป็นสากลของศาสนาดังต่อไปนี้

พระผู้เป็นเจ้าของอิสลามและอัลกุรอาน

พระผู้เป็นเจ้าของอิสลาม คือ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก มิใช่พระเจ้าของกลุ่มชน หรือเผ่าใดเป็นการเฉพาะ เราได้อ่านในตอนนมาซว่า

“อัลฮัมดุลิลลาฮิ ร็อบบิลอาละมีน” ซึ่งแปลว่า

“การสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของพระผู้อภิบาลแห่งสากลจักรวาล”

ไม่ว่า ณ สถานที่ใด เวลาใด เรื่องใดที่พระองค์ทรงประสงค์ สิ่งนั้นก็จะอุบัติขึ้น ไม่มีข้อจำกัดใดในเรื่องตัวตนของพระองค์

พระองค์คือผู้ทรงสิทธิ์ในทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่เปิดเผยหรือซ่อนเร้น อดีตหรือปัจจุบัน แม้กระทั่งสิ่งที่อยู่ในห้วงอกของมนุษย์ พระองค์อยู่ไกลยิ่งกว่าสิ่งใดๆ พระองค์คือสิ่งที่มีอยู่จริง ไม่ต้องการที่อยู่ ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเสมอเหมือน หรือเทียบเคียงพระองค์ ความหลับใหล ง่วงนอน เหนื่อย ท้อแท้ไม่อาจครอบงำพระองค์ได้ พระองค์คือผู้ทรงเอกราช ไม่มีผู้ให้กำเนิดและไม่ให้กำเนิดผู้ใด

ตำราเหล่านี้ถูกสาธยายไว้ในซูเราะฮ์เตฮ์ฮิด ซึ่งมวลมุสลิมได้กล่าวขำมันในการนมาซของพวกเขา เพื่อที่ว่าให้ตัวของพวกเขาก่อการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ (ช.บ)

พระผู้เป็นเจ้าของอิสลาม คือ พระผู้เป็นเจ้าที่เพียบพร้อมไปด้วย
คุณลักษณะดังกล่าวจากถ้อยคำอันบริสุทธิ์และงดงามของอัลกุรอาน ด้วยกับ
ความเข้าใจที่กว้างขวาง พร้อมกับความชาญฉลาด ด้วยกับความเฉลียวของ
มันสมองมนุษย์อีกทั้งไกลเกินกว่าที่มนุษย์จะคาดเดาได้ มนุษย์ทุกคนทุก
เวลา ทุกสถานที่ที่สามารถที่จะบอกความในใจกับพระองค์
ขอความช่วยเหลือต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ สิ่งใดที่เหมาะสมและเป็น
ประโยชน์ ก็ขอให้พระองค์ประทานสิ่งนั้นให้

พระองค์ตรัสว่า

“แท้จริงอัลลอฮฺทรงเมตตาปราณีอย่างมากมายต่อสุเจ้า”

(บทอัล-ฮะดีด : 9)

ความเท่าเทียมกันในอิสลาม

ลักษณะของชาตินิยม ความมีเกียรติทางชนชั้น ไม่เพียงแต่การถูกปฏิเสธ
และดำเนินเท่านั้น ความเท่าเทียมและความเสมอภาคในหมู่มนุษย์ ตามทัศนะ
ของอิสลามแล้วถือเป็นความจริงแท้ที่ไม่อาจปฏิเสธได้

อิสลามกล่าวอย่างผู้รู้จริงว่า

“มนุษย์ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน ทุกคนเป็นหนึ่งในครอบครัว
เดียวกันมีบิดา มารดาคนเดียวกัน ทุกคนมีส่วนเหมือนกันในแง่ของศักดิ์ศรี
ความมีเกียรติและมีต้นกำเนิดเดียวกัน ไม่มีใครมีความดีเด่นกว่ากัน นอกเสีย
จากความมีดีกว่าเท่านั้น”

อิสลามและความเป็นอิสระทางความคิด

อิสลาม คือ ผู้ทรงแห่งการใช้ความคิด ใช้เหตุผล และความคิดอย่างอิสระ การบังคับให้เชื่อในสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่มีอยู่ในคำสอนของอิสลาม

“ไม่มีการบังคับกันในเรื่องราวของศาสนา ทางนำอันชัดแจ้งถูกแยกออกจากความหลงผิดโดยสิ้นเชิงแล้ว...”(บทอัล-บะกอเราะฮ : 256)

ในอิสลาม การตรวจสอบหลักความเชื่อสำหรับทุกคน ถือเป็นหน้าที่และเป็นความจำเป็นที่ว่า ทุกคนจะต้องไม่ยอมรับสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยปราศจากเหตุผลและหลักฐาน ส่วนในกรณีที่ว่ากฎหมายบัญญัติและคำสั่งของอิสลามจำเป็นต้องปฏิบัติโดยปราศจากคำถามที่ว่า “ทำไม” และ “เพราะอะไร” นั่นก็เพราะว่า มันมีที่มาจากวะฮยู (ปราศจากซึ่งความผิดพลาดใดๆทั้งสิ้น) และถูกอธิบายโดยท่านศาสดา (ศ) และอิมามผู้บริสุทธิ์ (อ) แล้ว

อิสลามได้ประณามบุคคลที่ยอมรับความเชื่อของบรรพบุรุษอย่างไม่ลืมหูลืมตา อีกทั้งยังกับซ้ำอีกว่า

“จงคิดและไตร่ตรองให้ดี อย่าตามความคิดที่อ่อนแอ จงเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามความรู้และความเชื่อมั่นเท่านั้น ”

อิสลามยอมรับที่จะให้ฝ่ายตรงข้ามได้อธิบายข้อโต้แย้งของตนเองในที่ประชุมทางวิชาการ และนำเสนอเหตุผลของตนเอง ดังที่อัล กุรอานกล่าวว่า

“จงกล่าวออกไปว่า พวกเจ้าจงนำหลักฐานของพวกเจ้ามา หากว่าพวกเจ้าเป็นผู้สัจจริง” (บทอัล บะกอเราะฮ์ : 111)

ด้วยสาเหตุนี้เอง ที่หลายต่อหลายครั้ง พวกยะฮูดี นัศรอนีและกลุ่มอื่นๆ ที่ขึ้นประจันหน้ากับอิสลาม มาหาท่านศาสดา (ศ) และบรรดาอิมาม(อ)ถกเถียงกันในเรื่องของศาสนา ในสมัยต่อๆ มาก็เช่นกัน แบบฉบับอันนี้ได้แพร่หลายเรื่อยมาผู้รู้ในศาสนาอื่นพยายามที่จะมาพูดคุยถกเถียงกับอุละมาอ์อิสลาม

ดร. กุลสตอฟ เลอบอง เขียนไว้ในหนังสือ “อารยธรรมอิสลาม” ว่า

“ในกรุงแบกแดด ที่ประชุมมากมายถูกจัดขึ้น ตัวแทนของศาสนายะฮูดี นัศรอนี และลัทธิที่ไม่เชื่อในการมีอยู่ของพระเจ้า ได้เข้าร่วมในการประชุมนี้ พวกเขาถกเถียงพูดคุยกันอย่างอิสระ รับฟังการอธิบายของกันและกัน ในที่ประชุมแห่งนั้นมีคำขอร้องเพียงอย่างเดียว ทุกคนต้องโต้เถียงด้วยเหตุและผล”

เขาได้เขียนเพิ่มเติมว่า

“ถ้าพิจารณาให้ดี ผ่านมาแล้วกว่า 1,000 ปี ยุโรปยังไม่ได้รับความสำเร็จถึงขั้นที่มีอิสระเสรีปานนั้น”

อิสลามกับการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การใช้ความคิด และการแสวงหาความรู้

อิสลามได้ให้ความสำคัญอย่างมากต่อการใช้ความคิด และเรียกร้องให้มีผู้ มีปัญญาทั้งหลายได้ใช้ความคิดอย่างมากในเรื่องการสร้างสรรค์ของพระผู้ เป็นเจ้ากาลเวลา กลางวัน และกลางคืน ท้องฟ้าและผืนแผ่นดิน สิ่งสารพัด มนุษย์และความเป็นไปในโลก พวกเขาจะต้องค้นคว้าและตรวจสอบวิถีชีวิต ของบรรพชนในอดีต ศึกษาถึงสาเหตุแห่งความตกต่ำของคนเหล่านั้น เพื่อที่ ได้ดำเนินชีวิตของตัวเองไปให้พ้นจากวิถีแห่งความหายนะ เช่น คนพวกนั้น

ใช่แล้ว อิสลามต้องการให้มนุษย์อย่างมีอิสระ และลุ่มลึก เพื่อที่จะได้ ล่องลอยไปให้ถึงสุดหล้าแห่งความคิดและศิลปวิทยาการ อีกทั้งให้ได้รับ ประโยชน์ที่ดีที่สุดต่อการมีชีวิตของตัวเอง

ด้วยเหตุนี้เอง ที่อิสลามให้คุณค่าต่อความก้าวหน้าของวิทยาการสมัยใหม่ และการค้นคว้าวิจัยต่างๆ ที่ยังประโยชน์ให้กับมนุษยชาติ ณ ที่นี้เองที่ นักวิชาการอิสลามตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาไม่เคยหยุดนิ่ง พวกเขาได้ ประดับประดา อารยธรรมของมนุษยชาติ ด้วยการขวนขวายหาความรู้ ของพวกเขา ดังเช่น นามอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาที่คงปรากฏอยู่ในหน้า ประวัติศาสตร์ของศิลปวิทยาการในหลายๆแขนง และมันก็ยังคงฉายแสง ของมันต่อไป

มร.ยอร์ช ซัยดอน เขียนไว้ในหนังสือ “ประวัติศาสตร์ของอารยธรรมแห่งอิสลาม”ว่า

“เมื่ออารยธรรมของอิสลามได้อุบัติขึ้นแล้ว ความรู้ใหม่ๆ ก็ได้รับการถ่ายทอดในหมู่มุสลิม นักวิชาการมุสลิมได้ก้าวเดินหน้าต่อไป ซึ่งความคิดของพวกเขาเล็กซึ่งยิ่งกว่าบุคคลที่เรียกว่า บิดาของวิทยาศาสตร์ในสาขาหนึ่งสาขาใดเสียอีกและในความเป็นจริง วิชาการในสาขานั้น ๆ มีสืบลำดับขึ้นด้วยการวิจัยค้นคว้าของอุละมาอ์อิสลามนั่นเอง และมันได้ก้าวหน้าอย่างเหมาะสมกับอารยธรรมของอิสลาม”

มร. วอลเบอร์ลี เขียนว่า

“หากอิสลามหลุดออกมาจากแก่นกลางของประวัติศาสตร์ ห้วงเวลาแห่งการรื้อฟื้นศิลปวิทยาการของยุโรปจะล่าหลังไปหลายศตวรรษเลยทีเดียว

อิสลามกับการดำเนินชีวิต

ตามทัศนะของอิสลาม ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างการดำเนินชีวิตแบบวัตถุและจิตนิยม หรือสนใจทางโลกและใฝ่ใจในเรื่องศาสนา อิสลามไม่ยินดีต่อบุคคลที่ไม่ยอมทำมาหากิน ไม่ขยันหมั่นเพียร ถึงแม้ว่าเขาจะมีทุกอย่างพร้อมแล้วไม่จำเป็นต้องคิดถึงสิ่งใดอีก ก็ไม่เป็นที่ปรารถนาของอิสลาม

ท่านอิมามศอดิก(อ) กล่าวว่า

“ผู้ใดที่ปล่อยเรื่องราวทางโลกคุณาญนี้ให้แก่โลกอาคิเราะฮ์ (ทำตัวว่ามีสมณะละทิ้งการทำงานเพื่อการดำรงชีพ) และเช่นกัน ผู้ที่หมกมุ่นแต่โลกคุณาญไม่สนใจใยดีต่อเรื่องราวของโลกอาคิเราะฮ์ เขาไม่ใช่พวกเรา”

ดังนั้นสามารถจะกล่าวได้ว่าในกรณีนี้ อิสลามเอาใจใส่ต่อพฤติกรรมทั้งหลายของมุสลิมว่า พวกเขาจะต้องก้าวไปข้างหน้าในอันที่จะได้รับประโยชน์จากโลกคุณาญนี้อย่างชาญฉลาด ในขณะที่เดียวกันก็ต้องอยู่เคียงข้างโลกแห่งจิตวิญญาณด้วย ในอิสลามไม่มีคำว่า นักบวชหรืออยู่อย่างสันโดษ

ท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ) กล่าวว่า

“การเป็นนักบวชไม่ได้ถูกกำหนดแก่เรา สภาพแห่งการเป็นนักบวชของประชาชาติของฉันทัน ก็คือ การอุทิศในวิถีทางของอัลลอฮ์

กฎเกณฑ์อิสลามกับความทันสมัย

การเปลี่ยนแปลง ความสมบูรณ์ การมีเครื่องใช้ไม่สอยที่ทันสมัย หรือความก้าวหน้าของตัวกำหนดอารยธรรม ไม่ได้มีความแตกต่างกับความเป็นนิรันดร์ของกฎเกณฑ์อิสลามเลย เพราะว่าความไม่เหมาะสมของกฎเกณฑ์หนึ่งกับความทันสมัยต่างๆ จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อกฎเกณฑ์อันนั้นจะยึดเครื่องมือเริ่มแรก หรือเฉพาะของมัน อย่างเช่น กฎเกณฑ์หนึ่งกล่าวว่า เมื่อจะเขียนด้วยมือ เมื่อจะเดินทางด้วยลาเท่านั้น ในสภาพเช่นนี้กฎเกณฑ์ดังกล่าวไม่อาจที่จะไปรวมกันได้กับวิชาการสมัยใหม่และความก้าวหน้าอื่นๆ

แต่ถ้ากฎเกณฑ์ใดไม่ยึดติดอยู่กับเครื่องมือเครื่องมือเฉพาะ และเมื่อจะกำหนดอะไรลงไปก็เพียงเป็นตัวอย่างเท่านั้น กรณีนี้จะไม่ขัดแย้งกับอุปกรณ์สมัยใหม่หรือความทันสมัยต่างๆ

อิสลามก็มีสภาพเช่นนี้ หมายความว่า ไม่มีทักษะที่ยึดติดเฉพาะเครื่องมือเครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆ ในสมัยนั้น เช่นที่ในอิสลามกล่าวว่า

“พวกท่านจะต้องเข้มแข็งเมื่อเผชิญหน้ากับชาวต่างชาติ เพื่อจะได้ปกป้องสิทธิต่างๆ ของตัวเอง”

จากกฎเกณฑ์ดังกล่าวต่างๆ ที่ถูกกำหนดในสมัยที่มีการใช้ดาบและม้าแต่ไม่ได้มีทักษะเฉพาะกับอาวุธที่จะใช้ในการทำสงคราม หมายความว่า อิสลามจะไม่กล่าวว่า การต่อสู้ในอิสลามจะต้องใช้ดาบเป็นอาวุธเท่านั้น

ด้วยสาเหตุนี้เองกฎเกณฑ์ดังกล่าวก็ยังคงใช้ได้ในปัจจุบัน เช่นเดียวกับกฎเกณฑ์ต่างๆ ในเรื่องการค้าขาย การทำมาหากินและอื่นๆ ดังนั้นอารยธรรมสมัยใหม่ อาวุธยุทโธปกรณ์ เทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่ว่าจะไปไกลขนาดไหน ก็ไม่อาจออกนอกจากขอบเขตกฎเกณฑ์ของอิสลามได้ และนี่คือรหัสแห่งความเป็นอมตะของคำสอนอิสลาม

ดร. ขอร์ซ เบอนาซอร์ นักปรัชญาผู้มีชื่อเสียงชาวอังกฤษว่า

“อิสลาม คือ ศาสนาเดียวเท่านั้นที่เหมาะสมกับทุกห้วงเวลาแห่งการดำเนินชีวิตของมนุษยชาติ และเหมาะสมที่จะดึงดูดทุกๆ เชื้อชาติ”

การปกครอง และแนวความคิดต่างๆ ในปัจจุบันสร้างความพอเพียงให้กับเราแล้วหรือ?

ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า มนุษยชาติได้ก้าวล้ำหน้าอย่างมากในเรื่องศิลปะ วิทยาการต่างๆ ทว่า ผู้คงแก่เรียนทั้งหลายก็ยังแสดงความรู้สึกออกมาว่า ความรู้ต่างๆ ของพวกเขา ไม่อาจนำไปเปรียบเทียบกับความรู้ต่างๆ อีกมากมายที่มีอยู่ ในโลกแห่งการสร้างสรรค์นี้ แน่นอนเหลือเกิน เป็นเพราะว่า ความคิดอันจำกัดของพวกเขาไม่อาจที่จะไขข้อข้องใจของควมลึกลับแห่งจักรวาล ความต้องการหลักและสิ่งที่เป็นธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของมนุษย์ได้

ไม่เพียงเท่านั้น ไม่ว่ามนุษย์จะล้ำหน้าไปขนาดไหนก็ไม่ได้รอดพ้นจากความผิดพลาดได้เลย ดังนั้นความปรารถนาใดๆ ของมนุษย์ที่ถูกนำมาเสนอออกมาไม่ว่าในช่วงเวลาใด ก็ไม่อาจให้ความมั่นคงใจได้ถึง 100%

เพราะว่าเป็นไปได้ว่าปัจจัยของสภาพแวดล้อมและอื่นๆ ที่ตัวเขาไม่รู้ยังมีผลอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของเขา ทำให้เขาออกห่างจากความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

บทบัญญัติของอิสลามถือกำเนิดจากวะฮยู ณ ที่นั้นความผิดพลาดไม่อาจบังเกิดขึ้นได้เลย ไม่ว่ากาลสมัยใดก็สามารถให้ความมั่นใจได้อย่างแน่นอน แต่มีข้อยกเว้นว่ากฎเกณฑ์อันบริสุทธิ์นี้จะต้องไม่ถูกปกปิดด้วยกับความสับสนต่างๆ เพราะเมื่อนั้นก็ไม่อาจได้รับประโยชน์อย่างแท้จริงได้ ความช่วยเหลือที่ไม่ปรากฏตัวตน ยังคงมีอยู่มีบางคนเคว่า ความเป็นนบีท่านสุดท้ายของศาสนามุฮัมมัด(ศ) นั้นหมายความว่าหลังจากท่าน (ศ) จากไปแล้ว ความสัมพันธ์กับโลกที่ลับ (มอยบ) ถูกตัดขาดโดยสิ้นเชิง

การคาดการณ์ดังกล่าวผิดนัด เพราะความหมายของความเป็นนบีท่านสุดท้ายนั้น คือ หลังจากการจากไปของท่านศาสดา (ศ) แล้ว จะไม่มีศาสดาและศาสนาอื่นอีก จึงไม่ได้หมายความว่า ความสัมพันธ์กับโลกถูกล้างถูกล้างขาดหมด

ดังนั้นพวกเรา(ชีอะฮฺ) จึงมีความเชื่อต่อฐานภาพแห่งการเป็นอิมามของบรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ว่า

ความสัมพันธ์อันนี้ยังคงมีอยู่โดยอาศัยผ่านบรรดาผู้บริสุทธิ์เหล่านั้น และนี่ก็คือความดีเด่นเฉพาะของมัซฮับชีอะฮฺนั่นเอง

ท่าน มุลลา คีอครอ (คีอครุลมุตะอัลลีฮีน) (ร.ฮ.) กล่าวว่า

“วะฮยู หมายถึงการลงมาของมะลาอิกะฮฺเพื่อทำหน้าที่เป็นสื่อในการส่งศาสนอิสลาม มันได้ขาดตอนไปแล้ว แต่อิสลาม (การคลไจ) ยังไม่สิ้นสุดลง และจะยังคงมีอยู่ต่อไป เป็นไปไม่ได้ว่าแนวทางดังกล่าวจะถูกปิดกั้นสิ้นไปแล้ว”

ในโลกปัจจุบันจะสามารถปฏิบัติตามอิสลามได้อย่างไร?

ความเสื่อมเสียในโลกปัจจุบันถึงมันจะมากมายสักเพียงใดก็ตาม และมันก็มีมากยิ่งขึ้นเป็นเงาตามตัว แต่เราก็จงจำไว้ด้วยว่า

ความยิ่งใหญ่ของบุรุษหนึ่งก็จะปรากฏขึ้นท่ามกลางความยุ่งยากเหล่านั้น ดังนั้นความเป็นอิสระเสรี และเกียรติยศของเรากำหนดว่า จะต้องต่อสู้กับความผิดพลาดทั้งหลาย

เป็นที่แน่นอนเหลือเกินว่า การควบคุม การแก้ไขสภาพสังคม ถือเป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่ของเรา บรรดาศาสนทูตได้ให้บทเรียนการต่อสู้กับความเหลวไหล ความผิดพลาดทั้งมวลในสมัยนั้น ด้วยกับวิถีชีวิตของตัวพวกท่านเหล่านั้น พวกท่านไม่เคยปฏิบัติตามความปรารถนาที่หลงผิดของกลุ่มชนนั้น ความใคร่ และความสกปรกโสภณของสังคมนั้น พวกท่านได้ทำการเปลี่ยนสภาพเหล่านั้น มิใช่สภาพเหล่านั้นเป็นผู้เปลี่ยนแปลงตัวของพวกท่าน

ท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) ได้ยืนหยัดต่อสู้กับแบบฉบับอันโง่งมมายของสังคมยูสยิยะฮฺ จนกระทั่งสามารถเปลี่ยนแปลงสภาพของสังคมนั้นได้

ความขัดแย้งระหว่างเผ่าต่างๆ การไม่ให้เกียรติสตรี การเคารพบูชารูปปั้น การทำสงครามระหว่างกัน และความโง่งมยทั้งหลายเป็นแบบฉบับ และถ่ายทอดต่อๆ กันมาของประชาชนในสมัยนั้น แต่ด้วยการเอาจริงเอาจังของท่านศาสดา (ศ) มันทั้งหมดถูกทำลายลงโดยสิ้นเชิง

ผู้อาวุโสของกุเรช เช่น อุดบะฮฺ มีความรู้สึกแค้นเคืองต่อวิธีการของท่านศาสดา (ศ) อย่างมาก เขาได้จัดการประชุมขึ้นมา หลังจากการพูดคุยแล้วได้บทสรุปว่า ต้องทำสัญญา หรือไม่ก็ต้องขู่ให้กลัว ให้ท่าน (ศ) หยุดการกระทำให้ได้

ท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ตอบว่า

“หน้าที่ของฉันคือสิ่งนี้ ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ หากพวกเขานำเอาดวงอาทิตย์มาไว้ในมือขวาของฉัน ดวงจันทร์มาไว้ในมือซ้าย ฉันก็จะไม่วางมือจากแนวทางนี้ และจะไม่ออกห่างจากความเชื่อที่มีอยู่จนกว่าจะได้รับชัยชนะหรือไม่ก็จากโลกนี้ไป”

บทที่ 24

ตัวแทนศาสนทูต (ศ) หรือฐานภาพการเป็นอิมาม

ในที่สุดเหตุการณ์หนึ่งก็ได้อุบัติขึ้น วิญญาณของท่านศาสดา (ศ) โยยบินหาเบื้องบนนิรันดร์กาล

เป็นที่กระจ่างว่า การจากไปของท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ(ศ) ได้ก่อให้เกิดลมพายุในทะเลแห่งความเจ็บปวดของอิสลาม คลื่นมโหรีมาถาโถมเข้ามาชาวเรือพยายามอย่างยิ่งที่จะให้ได้รับประโยชน์จากความสับสนปั่นป่วนอันนี้ และได้ปลาจากท้องทะเลแห่งนี้ อีกฟากหนึ่งเรารู้ว่ายังมีกลุ่มชนอีกกลุ่มหนึ่งไร้ซึ่งสติปัญญา ยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป อีกทั้งมักจะทำตัวเป็นพินที่ไร้เสาใหม่ที่คอยให้คนนำไปเผา พวกเขายังคงต้องการการอบรมสั่งสอน คอยดูแลอยู่ตลอดเวลา ถ้าปราศจากซึ่งคนดูแลละก็ พวกเขาก็ไม่อาจจะดำเนินชีวิตสู่ความสมบูรณ์ต่อไปได้

เราขอถามว่า

สังคมเช่นที่ว่านี้ ภายใต้งื่อนไขดังกล่าว ไม่ต้องการผู้นำคนหนึ่งขึ้นมาทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองแทนท่านศาสดา (ศ) เพื่อจะได้ไม่ให้รากฐานแห่งความเหนียวแน่นของท่าน (ศ) ต้องถูกทำลายลง? หรือว่าผู้นำทางด้านความรู้และการเมืองที่รอบรู้อย่างสมบูรณ์ในกฎเกณฑ์ทุกประการของพระผู้เป็นเจ้า มีความสามารถที่จะนำพาประชาชาติสู่แนวทาง และวิถีชีวิตที่ถูกต้อง ไม่มี ความจำเป็นอีกต่อไปแล้ว?

ซื่อจะเชื่อมั่นเชื่อว่าความเมตตาอันหาที่สิ้นสุดไม่ได้ของพระผู้เป็นเจ้า
อีกทั้งวิทย์ปัญญอันไร้ขอบเขตของพระองค์บอกเราว่า หลังการจากไปของ
ท่านศาสดา (ศ) แล้ว ประชาชนก็จะต้องไม่ถูกทอดทิ้งโดยปราศจากผู้นำ
พวกท่านเหล่านั้นจะต้องเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ไร้มลทินทั้งปวง
มีสติปัญญอันเลอเลิศ ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันถึงความเป็นสัจจริงของคำพูด และ
การกระทำของพวกท่านเหล่านั้น เป็นตัวอย่างของมนุษย์คนหนึ่งที่มีความ
ดีเด่น เพียบพร้อมบริบูรณ์ และเป็นมนุษย์ผู้ถูกเลือกสรรจากพระผู้เป็นเจ้า
เพื่อจะได้กุมบังเหียนสังคมมุสลิมและชี้นำพวกเขาด้วยความรู้และญาณ
ทัศนะอันกว้างไกลและไร้ซึ่งความผิดพลาดใด

ก็เพราะว่า พระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในความนึกคิดของประชาชาติในสมัยของ
ท่านศาสดาอิสลาม(ศ) ไม่มีเหตุอันใดที่ทัศนะของพระองค์เปลี่ยนไปและไม่
ปรากฏความเมตตาปราณีหลงเหลืออยู่

เป็นไปได้อย่างไรที่พระผู้อภิบาลผู้ที่คอยระวังรักษา และสร้างความ
เจริญเติบโตแข็งแรงให้กับร่างกายของเรา ด้วยการกำหนดให้อวัยวะแต่ละ
ส่วนทำหน้าที่เฉพาะของมัน อย่างเช่น จมูกที่คอยระวังไม่ให้เหงื่อที่มี
ความเค็ม และมีความสกปรกเจืออยู่ ไหลจากหน้าผากเข้าสู่ดวงตา หรือขน
ตาที่ถูกสร้างขึ้นมาให้ทำหน้าที่เสมือนร่มคอยปกป้องให้ดวงตามีความ
สวยงามและถูกรักษาอยู่เสมอ มีอีกหลายสิ่งอย่างทั้งที่เรารู้และไม่รู้ แล้ว
พระองค์จะไม่ได้กำหนดตัวตนของท่านศาสดา (ศ) ที่มีคุณสมบัติพร้อมอีก
หรือ? หรือว่าการบังเกิดขึ้นของสังคมที่ดีที่สุด (ที่มีอิสลามเป็นตัวชี้นำ) ไม่มี
ความจำเป็นต้องมีผู้นำที่ดีที่สุด กระนั้นหรือ ?

หรือว่าการกำหนดผู้ที่จะเป็นอิมาม ผู้ดูแล และผู้นำที่บริสุทธิ์ไร้มลทินไม่ใช่รากฐานแห่งความไพบลูย์ของสังคมดอกหรือ? สังคมอิสลามสามารถก้าวไปถึงยังความสมบูรณ์พูนสุข โดยปราศจากการจัดตั้งที่ดีและมีผู้นำได้กระนั้นหรือ?

ดังนั้นหากผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระผู้เป็นเจ้าและบริสุทธิ์ไร้มลทินมีความจำเป็นและสังคมอิสลามยังต้องการผู้ดูแลที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์ละก็ เป็นไปได้อย่างไรที่ว่า ในอิสลามไม่มีการกล่าวถึงในเรื่องนี้ มันถูกวางให้เป็นหน้าที่ของประชาชาติเอง

สรุปอย่างง่ายก็คือ วิทบัญญัติที่เป็นผลของการแต่งตั้งท่านศาสดา (ศ) ก็คือ เหตุผลเดียวกับการที่พระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งตั้งและกำหนดตัวแทนของท่านศาสดา (ศ) โดยผ่านตัวของท่าน (ศ)เอง

ท่านศาสดา (ศ) กล่าวในช่วงสุดท้ายอายุขัยของท่าน (ศ) ว่า

“ประชาชาติทั้งหลาย ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ) สิ่งที่จะทำให้พวกท่านเข้าใกล้สวรรค์ และทุกสิ่งที่จะทำให้พวกท่านออกห่างจากไฟนรกนั้น ฉันได้อธิบายมันหมดแล้ว”

แล้วอย่างนี้ยังกล่าวได้อีกหรือว่าท่านศาสดา (ศ) ไม่ได้แต่งตั้งผู้หนึ่งผู้ใดขึ้นมาเป็นผู้นำภายหลังจากท่าน(ศ)

อัลกุรอานไม่เพียงพอดอกหรือ?

อัลกุรอานอันจำเริญ คือ ที่มาของแนวความคิดทุกอย่างของอิสลาม เปรียบเสมือนกับฐานอันแข็งแกร่งที่สิ่งก่อสร้างทั้งมวลของอิสลามตั้งอยู่บนนั้นหรือเสมือนดั่งน้ำที่ผู้แสวงหาได้ดื่มกินมัน แหล่งที่มาและที่อ้างอิงอันอื่นของอิสลามก็มีที่มาจากอัลกุรอานนี้

ทว่า...ด้วยสาเหตุต่อไปนี้ที่เราจะกล่าวถึง ทำให้อัลกุรอานเพียงอย่างเดียวไม่อาจเป็นผู้นำ และเข้าแก้ไขปัญหาคัดแย้งทั้งหลายของสังคมมุสลิม และตอบสนองต่อความต้องการทั้งหลายของประชาชาติได้

1) อัลกุรอาน และใจความอันลึกซึ้งของมัน

ต้องอาศัยการอธิบายอย่างกระจ่างชัด เพราะใช้ว่าทุกโครงการของอัลกุรอานจะเต็มไปด้วยข้อความที่ชัดเจนแล้วเหมือนกันหมด จึงทำให้ผู้ที่จะเดินทาง (ทำความเข้าใจอัลกุรอาน) ที่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจอย่างเพียงพอในตอนเริ่มต้นของมันตามเส้นทางนี้หลงทาง และไม่อาจจะไปถึงเป้าหมายที่วางไว้ได้

ดังนั้นตัวของท่านศาสดา (ศ) หรือบุคคลที่ถูกแต่งตั้งจากท่าน (ศ) จะต้องมีส่วนสัมพันธ์ทางด้านวิญญาณภายในด้วยการโบยบินจากโลกแห่งสัมผัสนี้ไป เพื่อที่พวกเขาเหล่านั้นจะได้ทำหน้าที่อธิบายโครงการต่างๆ ตรงตามพระประสงค์ของพระผู้อภิบาล

มิเช่นนั้นแล้วบุคคลทั่วก็อาจหาญแปลอัล-กุรอาน แต่ก็ยังออกห่างจากสัจธรรมของมัน ดังเช่นที่เราเห็นในหน้าประวัติศาสตร์ดังนี้

ในที่ประชุมขุนนางของอัล มุอตะซิม (ผู้ปกครองคนหนึ่งของราชวงศ์ อับบาซียะฮ์) มีการนำเอาขโมยคนหนึ่งเข้ามา เพื่อที่จะได้ลงโทษตามกฎหมายของอิสลาม(ฮัค) ซึ่งถูกกำหนดไว้ในอัลกุรอาน

คำสั่งของอัลกุรอานมีอยู่ว่า “จงตัดมือของคนขโมย”
แต่ตัวของอัลมุอตะซิม เองไม่รู้ว่าจะต้องตัดจากไหน? เขาได้ถามนักวิชาการศาสนาชาวอะฮ์ลิซุนนะฮ์ มีคนกล่าวว่า “ให้ตัดตั้งแต่ข้อมือ” บ้างก็ว่า “ให้ตัดตั้งแต่ข้อศอก” ก็ไม่อาจตัดสินใจได้เลยหันมาถามอิมามมุฮัมมัด ตะกี (อ) ซึ่งบังเอิญปรากฏตัวอยู่ ณ ที่นั้น

ท่าน (อ) ได้ตอบว่า

“จะต้องตัดทั้งสี่ เพราะอัลลอฮ์ ตรัสในอัลกุรอานว่า ”

“อันที่จริงมัสญิด (ที่ทำการชุญุด)ทั้งหลายเป็นของอัลลอฮ์”

(บทอัล- ญิน:18)

หมายความว่า จากสถานที่ทั้งเจ็ดแห่งของร่างกายมือทั้งสอง เข้าทั้งสอง หัวแม่โป้งของเท้าทั้งสอง และหน้าผาก) หนึ่งในนั้นก็คือมือทั้งสองที่ใช้สำหรับวางแนบกับพื้นเมื่อเวลาชุญุดของอัลลอฮ์ (ซ.บ) และจะต้องไม่ถูกตัดทิ้งไป”

ทุกคนยอมรับการตัดสินใจของท่าน (อ) นี่คือการอธิบายอัลกุรอาน ที่เรียกว่า “การตีฟิรอัลกุรอาน” และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเชื้อสายของท่านศาสดา (ศ) ไม่มีใครที่จะอธิบายได้สมบูรณ์ ถึงแม้จะมีความรู้ถึงขั้นสอนผู้คนแล้วก็ตาม นอกจากนี้เขาจะต้องอยู่คลุกคลีกับพวกท่านเหล่านั้น (อ) และได้รับการเรียนรู้แนวทางดังกล่าวจากพวกท่านเหล่านั้น (อ)

2) สิ่งที่เราได้กล่าวในเรื่องของสภาพความจำเป็นของการอธิบายที่ถูกต้องนั้น เป็นเพียงเปลือกด้านนอกของอัล-กุรอานเท่านั้น

ภายในถ้อยคำ และความหมายเปลือกนอกนี้ ยังมีความที่ลึกซึ้งลุ่มลึกภายในซุกซ่อนอยู่ เฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการทำความเข้าใจพระผู้อภิบาล (มะอ์รีฟะฮฺ) ความเชื่อต่างๆ และจริยธรรมอันดีงาม ฯลฯ

ท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ(ศ) ได้กล่าวว่า

“อัลกุรอานเปลือกนอก (ด้านความหมาย) คือ ความสวยงาม

อัลกุรอานแก่นใน คือ ความลุ่มลึก”

ใช่แล้วอัลกุรอานทั้งหมดตามคำกล่าวของนักอธิบายอัลกุรอาน มีการเปรียบเทียบความหมาย(ตะอ์วีล) และความหมายด้านใน ซึ่งการที่จะเข้าถึงแก่นแท้มันได้นั้น ไม่อาจใช้เพียงความคิด และการวิเคราะห์เท่านั้น

จากการสื่อภาษาคำสำหรับทุกคนก็ไม่อาจอธิบายได้ทั้งหมด เพราะบางกลุ่มชนไม่อาจทำความเข้าใจมันได้ มีเพียงบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮฺ (เอาลียาฮ์) และผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายที่สามารถทำความเข้าใจมันได้

พวกท่านเหล่านั้นสามารถประโยชน์และบทเรียนจากมันเพื่อไขแก้ปัญหา และเหตุการณ์ทั้งหมดของมนุษยชาติ บุคคลที่ได้รับการปกป้องให้พ้นจากความผิดพลาด ก็จะต้องทำหน้าที่เป็นครูสอนผู้อื่น

บุคคลที่เป็นที่รักยิ่งของอัลลอฮ์ และบ่าวผู้จงรักภักดีที่ถูกปกป้องจากความผิดทั้งหมด ก็คือท่านศาสดา(ศ) และวงศ์วานผู้บริสุทธิ์ของท่าน (อ)

ดังที่อัลกุรอาน อันจำริญได้กล่าวถึงพวกเขาไว้ว่า

“อันที่จริงอัลลอฮ์ทรงประสงค์ที่จะขจัดความโสมมทุกประการให้ห่างไกลจากพวกเขา โอ้อะฮ์ลุลบัยต์และทำให้พวกเขาสะอาดบริสุทธิ์ยิ่ง”
(บทอัล- อะฮ์ซาบ: 33)

ในอัล- สะดีย์ก็มีกล่าวว่า

“อันที่จริงผู้ที่เป็นที่รู้จักอัลกุรอานอย่างแท้จริง คือ ผู้ที่อัลกุรอานสนทนาด้วย”

ท่านศาสดา (ศ) และวงศ์วานผู้บริสุทธิ์เท่านั้นคือ ผู้ที่อัลกุรอานสนทนาด้วย ดังนั้นพวกเขาย่อมจะต้องเข้าใจอัลกุรอานได้อย่างลึกซึ้ง

จากความสัมพันธ์ของอัลกุรอานและอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ดังกล่าว ท่านศาสดา (ศ) จึงกล่าวสิ่งหนึ่งในช่วงสุดท้ายของชีวิตอันจำริญของท่านว่า

“แท้จริงฉันได้ละทิ้งสิ่งหนักสองสิ่งไว้แก่พวกท่าน นั่นคือ คัมภีร์ของอัลลอฮ์ และวงศ์วานผู้บริสุทธิ์ของฉัน”

3) อัลกุรอานต้องการยืนยันด้วยการปฏิบัติของมะอฺศุม (ผู้บริสุทธิ์)
อัลกุรอาน คือ ธรรมนูญสูงสุด ดังนั้นก็มีความจำเป็นต้องใช้ผู้ที่
นำกฎเกณฑ์เหล่านั้นไปปฏิบัติ

ผู้ปกครองที่มีความสามารถนำกฎเกณฑ์ และคำสั่งทั้งหลายของพระเจ้า
อภิบาลไปปฏิบัติได้นั้นจะต้องเป็นเหมือนท่านศาสดา (ศ) คือ บริสุทธิ์
ปราศจากมลทินทั้งมวล อีกทั้งต้องมีความเข้าใจอัลกุรอานอย่างแจ่มแจ้งตาม
ความเป็นจริงของมัน

คุณลักษณะพิเศษเหล่านี้มีอยู่ในตัวของท่านอิมาม (อ) ประจักษ์พยาน
ยืนยันในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดีเยี่ยม ก็คือ

รัฐบาลอันทรงเกียรติของท่านอะมีรุลมุอฺมินีน อะลี บินอะบีฏอลิบ (อ) ซึ่ง
เต็มไปด้วยปัญหา และความยุ่งยากมากมาย แต่กฎเกณฑ์อันสูงส่งของ
อิสลามก็ยังคงได้รับการปฏิบัติด้วยดี

บทสรุปในเรื่องนี้ ขอกล่าวถึงการโต้แย้งปัญหาศาสนาของ
ลูกศิษย์คนหนึ่งที่ได้เรียนจากสถาบันวิชาการท่าน อิมามศอดิก (อ)
กับอุละมาอ์อะฮฺลุลซุนนะฮฺ ต่อหน้าท่านอิมามดังนี้

ชายคนหนึ่งจากเมืองมะดักัส รุดไปพบท่านอิมามศอดิก (อ) แล้วกล่าว
ขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามาที่นี่ เพื่อได้ตอบปัญหาศาสนากับลูกศิษย์ของท่าน”

ท่านอิมาม(อ) ได้แนะนำท่านอิซาม ซึ่งมีอายุน้อยที่สุดในบรรดาลูกศิษย์
ของท่าน ชายคนนั้นเอ่ยก่อนว่า

“เด็กน้อย จงถามข้าเรื่องการเป็นอิมามของชายคนนี้(อิมามศอดิก) ซิ”

ท่านอิซาม รู้สึกโกรธจนตัวสั่น จากอาการไ้มารยาทของเขา แต่ก็ซ่อน
ความโกรธเอาไว้ แล้วก็เริ่มต้นว่า

“ระหว่างพระผู้อภิบาลของเจ้ากับบ่าวของพระองค์ ใครมีความเมตตาต่อ
ปวงบ่าวของพระองค์ยิ่งกว่ากัน?”

ชายคนนั้นตอบว่า

“พระผู้อภิบาล”

ท่านอิซาม ถามต่อไปว่า

“พระผู้อภิบาล ผู้ทรงเมตตาทำอะไรต่อปวงบ่าวของพระองค์”

ชายคนนั้นตอบว่า

“ทรงชี้นำและสำแดงหลักฐานอันแจ่มชัด เพื่อปกป้องรักษาพวกเขาจาก
ความขัดแย้ง และความแตกแยกทั้งมวล พระองค์ได้สร้างความรัก ความเป็น
หนึ่งให้เกิดขึ้นในหมู่พวกเขา และอธิบายหน้าที่ทางศาสนาแก่พวกเขา”

ท่านอิซาม จึงถามต่อว่า

“ใครคือผู้ชี้นำ?”

ชายคนนั้นตอบอย่างมั่นใจว่า

“ท่านศาสดา(ศ)”

ท่านอิซาม ถามต่อว่า

“หลังจากท่าน(ศ) แล้วเป็นใคร?”

ชายคนนั้นกล่าวตอบว่า

“อัล-กุรอาน และแบบฉบับ (ซุนนะฮฺ)ของท่านศาสดา”

ท่านอิซาม สร้างคำถามชวนให้คิดว่า

“ทุกวันนี้ อัล-กุรอานและซุนนะฮฺของท่านศาสดาสามารถป้องกันความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นได้ กระนั้นหรือ?”

ชายคนนั้น ตอบว่า

“แน่นอน”

ท่านอิซาม ถามทันทีว่า

“แล้วทำไม ข้ากับเจ้าซึ่งเป็นมุสลิมทั้งคู่ จึงมีความขัดแย้งกัน ยิ่งไปกว่านั้นเจ้ายังมากถึงที่นี้ก็เพราะความขัดแย้งดังกล่าวนี้?”

ชายคนดังกล่าวเงยสนิท ไม่อาจกล่าวโต้ตอบได้อีก

ท่านอิมามศอดิก (อ) กล่าวกับชายคนนั้นว่า

“ทำไมไม่พูดต่อไปล่ะ”

เขากล่าวตอบว่า

“ข้าพเจ้าจะพูดต่อได้อย่างไร ถ้าบอกว่าไม่มีความขัดแย้งกัน ก็เท่ากับข้าพเจ้าโกหก อีกทั้งถ้าจะบอกว่าอัลกุรอาน และซุนนะฮฺของท่านศาสดาสามารถ แก้ไขข้อขัดแย้งระหว่างเราได้ ก็จะเป็นคำพูดที่ถูกต้องนัก เพราะหลายต่อหลายเรื่องด้วยกันที่อัลกุรอานและซุนนะฮฺไม่มีความหมายที่ชัดเจนพอที่จะแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทั้งหมดได้”

แล้วเขาก็กล่าวต่อไปว่า

“ข้าพเจ้าขอถามปัญหาเดียวกันนี้กับอิซาม”

ท่านอิมาม(อ) ตอบว่า

“เชิญเลย”

เขาก็เริ่มคำถามว่า

“โอ้อิซฮาม ระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ ผู้ใดจะมีความ
เมตตาต่อประชาชนมากกว่ากัน”

ท่านอิซฮาม ตอบว่า

“แน่นอนต้องเป็นผู้อภิบาล”

ชายคนนั้นถามต่อไปว่า

“พระองค์ได้ส่งผู้ใดมาทำหน้าที่สมานฉันท์ สร้างความเป็นหนึ่งเดียวแก่
มวลมุสลิม อีกทั้งอธิบายศีลธรรมและหลงผิดแก่พวกเขา”

ท่านอิซฮาม ถามกลับว่า

“ถ้าในสมัยของท่านศาสดา(ศ) ก็ย่อมเป็นตัวแทนอย่างแน่นอน
ข้าหมายถึงในปัจจุบันนี้”

ท่านอิซฮาม ชี้ไปที่ท่านอิมามศอดิก (อ) แล้วกล่าวว่า

“ปัจจุบันนี้ ก็คือ ชายคนที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ซึ่งประชาชนทั้งหลายไม่ว่าอยู่
แห่งหนตำบลใดต่างก็มุ่งตรงมายังท่าน (อ) ได้บอกเราถึงสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้า
และผืนแผ่นดิน ความรู้อันนี้ท่าน(อ) ได้รับมาจากบรรพบุรุษของท่าน(อ) ซึ่ง
ได้รับมาจากท่านศาสดา(ศ)”

ชายคนนั้นกล่าวว่า

“ข้าจะเชื่อ และยอมรับคำพูดดังกล่าวได้อย่างไร?”

ท่านอิซฮาม จึงตอบแบบท้าทายว่า

“เจ้าต้องการรู้อะไร ก็ถามท่านเลขิ”

ชายคนนั้นรับคำทำ

“ตกลง ข้าไม่ขอโต้แย้งใดๆ อีกแล้ว ขอถามว่า”

แล้วทันใดนั้นเอง ท่านอิมาม (อ) ก็บอกกับเขาว่า เขาเดินทางมาที่นี่โดยใช้พาหนะใด และมีเหตุการณ์อันใดเกิดขึ้นระหว่างทาง ซึ่งไม่มีใครรู้นอกจากตัวเขาเอง จนถึงขนาดที่ว่า ไม่มีความเคลือบแคลงสงสัยใดหลงเหลืออยู่ในตัวของเขาก่อน ในที่สุด เขาก็อ้อมานต่อการเป็นอิมามของท่านอิมามศอดิก (อ)

บทที่ 25

การชี้นำทางจิตวิญญาณของบรรดาอิมาม (อ)

การดำเนินชีวิตของท่านศาสดา (ศ) การประพฤติปฏิบัติของท่าน (ศ) คือ
รูปลักษณ์ที่แท้จริงของบทบัญญัติแห่งอิสลาม

ท่าน(ศ) เป็นทั้งผู้นำทางการเมือง ผู้ปกครองลัทธิมุสลิม อีกทั้งท่าน (ศ)
ยังได้รับกฎเกณฑ์ บทบัญญัติต่างๆ ของอิสลาม โดยผ่านวะฮยูจาก
พระผู้อภิบาล ให้นำมาใช้ภายใต้รัฐบาลอิสลาม การกระทำของท่าน (ศ) คือ
กฎหมายที่เป็นตัวตน จริยวัตรของท่าน(ศ) คือ จริยธรรมอันบริสุทธิ์ คำสั่ง
ของท่าน(ศ) คือ การชี้นำชาญาณลาดและมั่นคง ท่าน(ศ) ไม่หยุดยั้งเพียงการทำ
หน้าที่ดึกเดือนและให้คำชี้แนะเท่านั้น แต่ท่าน(ศ)ยังทำหน้าที่สร้างสังคมที่
วางอยู่บนรากฐานของความยุติธรรมที่แท้จริง

เพราะว่า ในการสร้างความไพบลัยแก่สังคมนั้น อิสลามมีพันธะในเรื่อง
การใช้ชีวิตในคุณานี้ด้วย มิใช่ว่าบทลงโทษแก่ผู้ที่มีความสุขกับสังคมนี้ด้วย
วิธีประพฤติชั่วจะถูกเลื่อนไปถึงโลกหน้า ทว่า...ในโลกนี้พวกเขาก็จะต้อง
ได้รับโทษทัณฑ์นั้นด้วย ดังนั้นรัฐบาล และผู้นำ (อิมาม) จึงได้รับเกียรติให้
กระทำงานดังกล่าวนี้

อิสลามมีความสูงเด่นเหนือกว่ารัฐบาลรูปแบบอื่นในโลกนี้ตรงที่ว่า มีการ
สอดส่อง ดูแลทุกจังหวะย่างก้าวของชีวิตมนุษย์

ดังนั้นอิสลามจึงได้สั่งให้ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งของอิสลามอย่างเคร่งครัด เพื่อให้ได้รับอานิสงส์ทางด้านจิตวิญญาณและความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

สิ่งที่ถูกลืมอย่างมากในโลกยุคโลกาภิวัตน์นี้ และนับวันจะยิ่งพบกับผลแห่งการลืมนั้นที่เป็นความเลวร้ายขึ้นทุกวัน สิ่งนั้น ก็คือ การนำพาสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ความสูงส่งทางวิญญาณ และการคิดถึงโลกหน้า อิสลามได้ให้ความสำคัญต่อเรื่องดังกล่าวเป็นกรณีพิเศษ บรรดาผู้นำอิสลามได้กำหนดแนวความเชื่อขั้นพื้นฐานของพวกเขายู่บนการอบรมทางด้านจิตวิญญาณ

มนุษย์ส่วนใหญ่หลงลืมความจริงแท้ของแก่นแท้ความสูงส่งของความเป็นมนุษย์ เพราะว่ามันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนไม่อาจสัมผัสด้วยสายตาธรรมดาได้ ดังนั้น จากสายตาของบุคคลทั่วไปจึงมองเห็นว่าโลกแห่งการมีอยู่ของมนุษย์อยู่ห่างไกลจากแนวความคิด อุดมการณ์ของมนุษย์ และไม่อาจที่จะรับรู้ในสิ่งนั้นได้ นับประสาอะไรกับการที่พวกเขาจะมีความสามารถเป็นถึง “ผู้นำ” ในสภาวะการณ์เช่นนี้

ผ่านมาหลายช่วงศตวรรษแล้ว มนุษย์ก็ยังไม่อาจทำความเข้าใจ การทำงาน และผลตอบแทนทางฟิสิกส์ของร่างกายของตัวเองแม้เพียงครึ่งหนึ่งของเรื่องนั้น แล้วพวกเขาจะสามารถมีความหวังในการทำความรู้จักเรื่องราวแห่งความลับที่ไม่อาจสัมผัสด้วยประสาทสัมผัสธรรมดา และเตรียมพร้อมเพื่อไปให้ถึงยังสิ่งที่อยู่ไกลเกินฝันได้อย่างไร?

ณ ที่นี้ไม่จำเป็น จะต้องพูดให้ยืดเยื้อว่า ในเรื่อง “ผู้นำ” นี้ ตัวของเขาเอง จะต้องมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อเรื่องราวของโลกแห่งความจริงแท้ที่อยู่ ไกลเกินกว่าประสาทสัมผัสธรรมดา อีกทั้งต้องสามารถเป็น “ผู้นำ” ที่ทำ ความรู้จักกับโลกนั้นและทุกเส้นทางที่ยังไม่เปิดเผยของมัน ความสูงส่งและ ความลุ่มลึกของมันทั้งหมดได้อย่างทะลุปรุโปร่ง หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็ คือ ไม่รู้จักทาง แล้วจะนำทางได้อย่างไร?

เป็นการถูกต้องแล้วนะหรือ ที่เราจะต้องวางมือจากเรื่องราวทางด้านจิต วิญญาณทั้งหมด? เราจะไม่สนใจต่อความสามารถพิเศษเฉพาะทางจิต วิญญาณและแก่นแท้แห่งความสูงส่งของมนุษย์ทั้งหลาย? หรือเราจะรับรู้มัน แต่เพียงว่ามีความเสมอภาคกับความเป็นสัตว์ทั้งหลาย มอบตัวเองให้กับโลก แห่งความด้อยต่ำมีเพียงการหลับนอน ความโกรธ และการสืบพันธุ์เท่านั้น จนกระทั่งเหมือนตัวหนอนที่คลุกอยู่กับความปรารถนาแห่งความเป็นสัตว์?

ไม่...มันต้องไม่ใช่อย่าง นั้นแน่นอน มันไม่อาจเหมาะสมกับตำแหน่ง ของความสูงส่งแห่งความเป็นมนุษย์ได้เลย

ความปรารถนาทางด้านจิตวิญญาณ และความสูงส่งทั้งหลาย และพร้อม กับความสามารถพิเศษที่อัลลอฮฺ(ช.บ.) ทรงกำหนดมาให้ ทำให้มนุษย์คือ ผู้ชี้นำของสรรพสิ่งทั้งมวล และเป็นเสมือนดวงประทีปของโลกแห่ง การสร้างสรรค์นี้ เขาสามารถเข้ายึดครองตั้งแต่พื้นพสุธาจนถึงจุดสูงสุดอัน ไกลโพ้น เสมือนกับแสงอาทิตย์ที่สาดส่องไปทั่วทุกทิศให้ความร้อนและ แสงสว่าง

เพราะว่าผู้ถูกเลือกสรรนี้ไม่ได้ดำเนินชีวิตไปเรื่อย ๆ ในวงโคจรแห่งการถูกสร้างสรรค์ เขาคือ อนุเล็ก ๆ หนึ่งแต่ได้รับรัศมีอันสูงส่งแห่งพระผู้อภิบาล และในหมู่สิ่งถูกสร้างทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงประทานความโปรดปรานแก่เขาอย่างมากมาย

เราได้เห็นผลแห่งความโปรดปรานอันนี้ที่พระผู้เป็นเจ้ามีต่อมวลมนุษย์ ตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่มาพร้อมกับการแต่งตั้งบรรดาศาสนทูต พระองค์ทรงส่งบรรดาศาสนทูตทั้งหลายบนพื้นฐานของความเมตตา และความโปรดปรานดังกล่าวเพื่อจะ让他们เขาได้ทำการชี้นำประชาชาติ และนำพาดวงจิตอันสูงส่ง และไม่หยุดนิ่งของมนุษย์สู่ชัยชนะและความสูงส่ง

อัลกุรอานได้กล่าวเรื่องนี้ไว้ในหลายอายะฮ์ด้วยกัน

ตัวอย่างเช่นในอายะฮ์ที่ 129 ซูเราะฮ์ อัล-บะกอเราะฮ์

พระองค์ตรัสว่า :

“(ส่วนหนึ่งของคูอ้อฮ์ของท่านนบีอิบรอฮีม(อ) คือ) โอ้พระผู้อภิบาลของเรา ได้โปรดส่งศาสนทูตคนหนึ่งที่มาจากพวกเราแก่พวกเรา เขาจะได้สาธยายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ของพระองค์ และสอนคัมภีร์ วิทญ์ปัญญา และทำการขัดเกลาพวกเขา แท้จริงพระองค์ทรงมีเกียรติยิ่ง อีกทั้งทรงวิทญ์ปัญญายัง”

จากอายะฮ์ดังกล่าวทำให้เรากระจ่างว่า นอกจากการให้ความรู้ การสอน วิทญ์ปัญญา และชี้นำแล้ว ยังมีการขัดเกลาจิตวิญญาณที่ถูกนับว่าเป็นงานหนึ่งของการเรียกร้องเชิญชวนของบรรดาศาสนทูตต่าง ๆ

ตามแนวทางของท่านศาสนทูตแห่งอิสลาม(ศ) มีกลุ่มบุคคลที่ได้รับการ
อบรมสั่งสอนเป็นพิเศษ

จนกระทั่งได้รับความสมบูรณ์และถูกขัดเกลาแล้ว อย่างเช่น
ท่านซัลมาน ท่านอะบูซัร ท่านอัมมาร ท่านมิกดาด ท่านมัซัยม และอีกหลาย
คนที่อยู่ในระดับที่ดีเยี่ยมของกลุ่มชนนี้

การดำรงอยู่ของพวกเขา คือ คาน้ำแห่งความบริสุทธิ์และใสสะอาด...
พวกเขาได้รับการชำระล้างจากความเลวร้ายทั้งหมด...
พวกเขาไม่ปรารถนาสิ่งใด นอกจาก อัลลอฮฺ (ช.บ.) เท่านั้นและไม่เห็นผู้ใด
อยู่ในสายตา นอกจาก พระองค์... ทั้งสรรพางค์กาย ชีวิต และจิตวิญญาณของ
พวกเขามีเพียงอัลลอฮฺ (ช.บ.) ที่มีอำนาจเหนือพวกเขา

ด้วยเหตุนี้เองที่พวกเขาทุกคนเป็นแบบอย่างของมนุษย์ที่สมบูรณ์แล้ว คือ
ต้นตอของการรับใช้อันยิ่งใหญ่ตามแนวทางอันสูงส่งของมนุษยชาติ และ
สังคมมนุษย์ในช่วงสมัยของเขาเหล่านั้น

ดังนั้นจริยธรรม และการขัดเกลาจิตวิญญาณมิใช่เรื่องที่เป็นเพียงการพูด
ให้เกิดศรัทธาโดยพวกเราทำเป็นไม่ใส่ใจ จนกระทั่งเราเกลือกกลั้วใช้ชีวิต
อย่างหุนหันตามใจปรารถนา... ไม่ใช้อย่างแน่นอน

จริยธรรม (อัคลาภ) ที่งดงาม เป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิต ยิ่งไปกว่านั้นยังมีความสำคัญยิ่งกว่านั้นอีก หมายความว่า ความรู้สึกและสติปัญญาเป็นพยานยืนยันว่า คุณลักษณะอันสูงส่งทางด้านจริยธรรม และดวงจิตที่ถูกขัดเกลาแล้วนั้นยิ่งใหญ่และลุ่มลึกยิ่งนัก ถึงขนาดที่ว่า มนุษย์ได้เคยผ่านรูปสมบัติทั้งหลายเข้าไปพักพิงในมัน และเข้าไปใช้ชีวิตทางจิตวิญญาณอันสูงส่ง และความจริงแท้แห่งความเป็นมนุษย์

ตัวอย่างของโครงการแห่งอัลกุรอาน ที่ชี้นำสู่ชีวิตทางจิตวิญญาณอันสูงส่งของมนุษย์

“ผู้ใดก็ตามไม่ว่าชายหรือหญิงที่ปฏิบัติงานงานที่ดีเหมาะสม และมีอิหม่านศรัทธา เราจะมอบชีวิตอันบริสุทธิ์และดีงามให้แก่เขา...”

(บทอัน-นะฮ์ล: 97)

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงตอบรับอัลลอฮ์และศาสนทูต เมื่อพระองค์ได้เรียกร้องผู้เข้าไปยังสิ่งที่สร้างความมีชีวิตชีวาให้แก่ตัวของพระเจ้าเอง...”

(บทอัล-อันฟาล: 24)

เป็นที่ชัดเจนว่า การดำเนินชีวิตและการมีชีวิตชีวาที่อัลกุรอานกล่าวไว้ข้างต้น ไม่ใช่การมีชีวิตตามสภาพปกติที่เป็นอยู่อย่างเนิ่นอน มันมิใช่อื่นใดเลย นอกจากต้องเป็นชีวิตที่สัมพันธ์กับจิตวิญญาณอันสูงส่ง

และการดำรงชีวิตที่ถูกต้องของความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง ซึ่งมีเพียงการ
ประพฤติดี และขัดเกลาจิตวิญญาณเท่านั้นที่จะได้รับมัน

การดำเนินชีวิตแบบมีมโนธรรมจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ?

การดำเนินชีวิตแบบมีมโนธรรมนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องมีกฎเกณฑ์เหมือน
สิ่งอื่น มโนธรรม คือ ผลลัพธ์ของการประพฤติปฏิบัติของมนุษยชาติ แต่ทว่า
เป็นความประพฤติที่ได้รับการขัดเกลาที่ถูกต้อง และได้รับการสอนสั่งจากผู้
อบรมสั่งสอนที่ได้รับบัญชาจากเบื้องบนเท่านั้น

คำสั่งใช้ และคำสั่งห้ามของพระผู้เป็นเจ้าที่ถูกระบุในคัมภีร์ว่า พระอิสร
นั้นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความเป็นจริงทั้งหลาย เรื่องราวทั้งหมดของ
โลกแห่งการสร้างสรรค์ และโลกแห่งการมีอยู่ที่เราเรียกว่า ดักริน นี้

อันเนื่องมาจากการที่เราไม่อาจรับรู้ถึงความจริงแท้ของโลก

ความเหมาะสม ความเสื่อมเสีย และความเป็นไปต่างๆ ของมัน (เพราะ
ความรู้อันน้อยนิดของเรานั้นเอง) จึงทำให้เราไม่อาจล่วงรู้พฤติกรรมที่เป็น
ตัวสร้างความสูงส่งทางมโนธรรมของเรา แต่ทว่า...บรรดาอิมาม(อ) ได้
กล่าวถึงความจริงแท้ ความเหมาะสมอันสูงส่งนั้นเสมือนกับครูที่รู้จริง และมี
เมตตาที่ได้ทำหน้าที่สาธยายเรื่องราวอย่างแจ่มแจ้งแก่มวลมนุษย์ จนกว่าพวก
เราทุกคนจะพบกับความผาสุก และไปถึงยังชีวิตอันสูงส่งทางจิตวิญญาณ

ดังนั้น ศาสนา ก็คือ ที่รวมทั้งหมดของความจริงแท้ และการรู้จักทั้งหมด
สูงส่งกว่าความเข้าใจขั้นพื้นฐานของเรา ซึ่งอัลลอฮฺ(ซ.บ.) ได้อธิบายมันโดย
ผ่านบรรดาศาสนทูต และตัวแทนของท่านศาสดาผู้บริสุทธิ์ไว้มลทิน

จนกว่าภายในของเราจะเต็มไปด้วยความสูงส่งทางจิตวิญญาณ และ
มโนธรรมทั้งหลาย อีกทั้งได้เตรียมความสุขชั่วนี้จนจรันคร้แก่เรา

สิ่งนี้ก็คือว่า หากเราทำการเชื่อฟังเราก็จะพบกับชัยชนะ และความสำเร็จ แต่ถ้าวเราฝ่าฝืน เราก็จะขาดทุน

เปรียบเสมือนเด็กน้อยคนหนึ่งที่อยู่ภายใต้การอบรมสั่งสอนของผู้ดูแลคนหนึ่ง เขาเชื่อฟังคำสั่งใช้และคำสั่งห้ามอย่างเคร่งครัด ไม่ว่างานใดที่เป็นความประสงค์ของผู้ดูแลคนนั้น เขาก็พร้อมจะปฏิบัติตามโดยปราศจากการตั้งคำถามใดๆ ทั้งสิ้น ถึงแม้ว่า เขาจะไม่เข้าใจถึงเป้าหมายของสิ่งนั้นก็ตามแต่เมื่อกาลเวลาได้ผ่านเลยไป จนกระทั่งจริยธรรม และพฤติกรรมอันดีงามที่ซ่อนเร้นอยู่ในเขาได้ก่อตัวขึ้นมา แน่ละอนชีวิตทั้งชีวิตของเขาจะเต็มไปด้วยความปรกติสุขอย่างแน่นอน...แต่ในทางกลับกัน หากเขาไม่เชื่อฟังคำสั่งของผู้ดูแลคนนั้น เขาก็จะประสบในภายหลังว่า มันช่างสูญเสียอย่างมหันต์

การชี้นำสู่การมีชีวิตชีว

ณ ที่นี้ เรามาดูกันว่า การเตรียมพร้อมสำหรับการดำเนินชีวิตทางมโนธรรม และความสมบูรณ์นั้น(แน่นอนอย่างยิ่งต้องมีผู้นำทาง) เป็นหน้าที่ของใคร? ของบุคคลธรรมดาสามัญคนนั้นหรือ? หรือว่า ควรจะเป็นบุคคลที่ถ้อยคำทั้งหลายของเขาเป็นที่น่าเชื่อถือได้ พฤติกรรมทั้งหลายของเขาถูกปกป้องจากความผิดพลาดทั้งมวล ตามศัพท์ก็คือ “มะอฺศุม” และตัวของเขาจะต้องอยู่ในตำแหน่งที่สูงส่งทางจิตวิญญาณด้วย ก็เพราะว่าอัลลอฮฺ(ช.บ.) จะไม่มอบหน้าที่การชี้นำประชาชนให้แก่บุคคลที่ตัวเองยังไม่ได้รับทางนำเฉพาะอย่างยิ่ง “อิมามะฮฺ” (ฐานภาพแห่งการเป็นอิมาม) โดยทั่วไป ไม่ได้ให้ความหมายว่า การชี้นำแบบธรรมดา เพราะหน้าที่ดังกล่าวเป็นหน้าที่ของมุสลิมทุกคนไม่ใช่เฉพาะแต่อิมามเท่านั้น

จุดมุ่งหมายของการขึ้นที่ว่ำนั้นคือ การขึ้นแบบตามคำสั่ง ตราบใดที่พวกเขา还没有มีสภาพทางจิตวิญญาณอันสูงส่ง และความเป็นจริงของโลกทั้งมวลยังไม่ถูกเปิดเผยแก่พวกเขาละก็ พวกเขาจะไม่สามารถขึ้นตามลักษณะนี้ได้

จากการค้นคว้าโองการอัลกุรอานในเรื่องของ อิมามะฮ์(ฐานภาพแห่งการเป็นอิมาม) และฮิยาซะฮ์(การขึ้น) นั้น เราพบว่า โดยทั่วไปแล้วในหลายๆ ที่ด้วยกันเมื่อมีการกล่าวถึงคำว่า “อิมามะฮ์” จะมีถ้อยคำ “ฮิยาซะฮ์บิลอัมรฺ” ตามติดมาด้วยในลักษณะการอธิบายและขยายความ

ฮิยาซะฮ์บิลอัมรฺ(การขึ้นแบบตามคำสั่ง)

อิมามไม่เพียงแต่ทำหน้าที่สอนกฎเกณฑ์ทางศาสนบัญญัติ และขึ้นโดยทั่ว ๆ ไปเท่านั้น ยังมีฐานภาพของการได้รับการจงรักภักดี และการขึ้นทางด้านใน หมายความว่า ท่านจะทำหน้าที่ดึงดูดคนที่มีความสามารถและความเหมาะสมนำพาเขาสู่ความสมบูรณ์จากแนวทางทางด้านความลึกล้ำภายใน

การขึ้นเช่นนี้ถูกเรียกว่า การขึ้นแบบตามคำสั่ง เพราะวางพื้นฐานอยู่บนเรื่องการได้รับความโปรดปรานทางด้านจิตวิญญาณและตำแหน่งด้านใน

การขึ้นด้านใน คือ ตำแหน่งอันสูงส่งหนึ่งซึ่งบรรดาศาสนทูตทั้งหลายได้รับหลังจากตำแหน่งแห่งการเป็นนบีแล้ว

ดั่งที่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้มอบตำแหน่งอิมาม และฐานภาพแห่งการชี้นำ
ด้านในแก่ท่านนบีอิบรอฮีม(อ)หลังจากที่ท่านเป็นนบีแล้วพระองค์ตรัสว่า
“...พระองค์ตรัสว่า อันที่จริงข้าได้มอบตำแหน่งอิมามของประชาชาติแก่
เจ้า...” (บทอัล-บะกอเราะฮ์: 124)

อันเนื่องมาจากได้รับตำแหน่งแห่งการได้รับการจงรักภักดีและการชี้นำ
แบบตามคำสั่งนี้ บรรดาอิมามจึงสามารถกระทำการงานหนึ่งซึ่งตามสายตา
ของบุคคลทั่วไปเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อและเป็นไปไม่ได้

ตามหลักฐานจากอัล-กุรอาน ท่านอาศิฟ บิน บัรคียะฮ์เป็นวะสีย์(ทายาท
ตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย) ของท่านนบีสุลัยมาน(อ)สามารถนำเอาบัลลังก์
ของราชินีแห่งเมืองชะบาอ์ มาวางตรงหน้าท่านนบีสุลัยมาน(อ)ภายในเวลา
เพียงชั่วพริบตาเดียว เพราะเขามีความสามารถเหนือโลกที่อยู่เหนือธรรมชาติ
และได้รับรู้ถึงความจริงแท้บางประการของโลกนี้

บรรดาอิมามมะฮ์ดุม (อ) ของเราอยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่า และสูงส่งกว่า
ท่านอาศิฟ บินบัรคียะฮ์ยิ่งนัก

หลักฐานของความจริงข้อนี้ ก็คือ ตำราประวัติศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับ
และหลักฐานที่เป็นข้อเท็จจริง

ได้กล่าวถึงเรื่องราวต่างๆ ที่มีเรื่องการชี้นำทางจิตวิญญาณ และอำนาจ
ภายในของบรรดาท่านอิมาม(อ) เหล่านั้น

อันเนื่องมาจากการที่ตัวท่านอิมามอยู่ในตำแหน่งที่สูงส่งทางด้านจิต
วิญญาณ ยังมีการชี้นำ และการดึงดูด

อีกประเภทหนึ่งที่สามารถ มีอิทธิพลต่อดวงจิตของบุคคลที่มีความพร้อม
อื่นๆ จะเข้ามามีอำนาจ และชักจูงพวกเขาสู่ความสมบูรณ์...ดังที่เราจะได้อ่าน
ชีวประวัติของบุคคลกลุ่มหนึ่งที่เป็นลูกศิษย์ของท่านอิมาม(อ)
ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(๑) ชายชาวซีเรีย

อะลี บิน คอลิดเคยเป็นซัยดี (หมายถึงบุคคลที่ไม่ยอมรับอิมามท่านอื่น
หลังการจากไปของท่านอิมามซัยนุลอาบิดีน(อ) มาก่อน มีชีวิตอยู่ในสมัย
ของท่านอิมามญะวาด(อ) ได้กล่าวว่า :

ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองซามัรรอฮ์ มีคนบอกข่าวแก่ข้าพเจ้าว่ามีการนำตัวชาย
คนหนึ่งมาจากกะมัสกัส โดยที่เขาอ้างตัวว่าเป็นศาสดา เขาถูกจองจำมา
ข้าพเจ้าจึงรีบไปดู พบพบชายคนนั้นข้าพเจ้าถามเขาว่า

“เรื่องราวเจ้าเป็นอย่างไร?”

เขาตอบว่า

“ฉันอยู่ในเมืองซาม (ซีเรีย) ทำอิบาดะฮ์อยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งที่ผู้คนเรียก
กันว่า สถานที่ฝังศีรษะอันศักดิ์สิทธิ์ของนายแห่งเสรีชน สุเซน บินอะลี (อ)
คืนหนึ่งฉันเห็นบุคคลหนึ่งมาปรากฏตัวอยู่หน้าฉัน กล่าวกับฉันว่า

“ลุกขึ้นขึ้น”

ฉันลุกขึ้นโดยไม่รู้สีกตัว เดินตามเขาไป แล้วก็พบว่าตัวเอง อยู่ในมัสญิด
กูฟะฮ์

เขากล่าวว่า

“ท่านรู้จักมัสนิดนี้ไหม”

ฉันตอบว่า

“รู้จัก นี่คือมัสนิดกุพะลุ”

เขาทำมาฆ และฉันก็เข้ามาพบกับเขา แล้วฉันก็เดินไปข้างหน้า แต่ยังไม่ทันที่จะก้าวเท้าเดินฉันก็พบว่า ตัวเองอยู่ในมัสนิดมะดินะฮุแล้ว
เขากล่าวสอละวาตแด่ท่านศาสดา(ศ) แล้วเราทั้งสองก็ร่วมมาฆที่นั่น
เมื่อเราออกมาจากที่นั่นแล้วก็ได้เดินต่อไป...ไม่กี่อึดใจก็พบว่า ตัวเองอยู่ที่มักกะฮะ...ทำการฏอวาฟ...เรากลับออกมาก้าวเท้าไม่กี่ก้าวก็พบว่าตัวเองอยู่ที่เดิมในมะมัสกัฮ...แล้วชายคนนั้นก็หายตัวไป ดูเหมือนว่ามีสายลมอ่อนๆ พัดผ่านไป

เหตุการณ์ผ่านไปหนึ่งปี...ปีต่อมาฉันก็พบชายคนนั้นอีก ฉันรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เขาเรียกฉันให้ร่วมเดินทางเหมือนอย่างครั้งก่อน แล้วเราก็ร่วมเดินทางไปยังสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นอีก...เมื่อถึงเวลาที่เขาจะจากฉันไป ฉันถามเขาว่า

“ฉันคือมุฮัมมัด บินอะลี บินมุซา บินญะอ์ฟัร (อิมามที่ ๕)”

ฉันได้เล่าเรื่องนี้กับทุกคนที่ฉันพบ จนกระทั่งเรื่องนี้ไปถึงหูของมุฮัมมัด บินมาลิก เขาออกคำสั่งให้จับฉันมาแล้วไต่ถามฉันว่า ฉันคือผู้อ้างตัวเป็นศาสดาและก็เป็นอย่างที่ท่านเห็นฉันอยู่ในคุกนี้ละ”

ข้าพเจ้า (อะลี บินคอลิด) กล่าวกับเขาว่า

ฎุท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเล่าสภาพของท่านแก่มุฮัมมัด บินมาลิกไหม?”

เขาตอบว่า

“ได้ซิ”

แล้วข้าพเจ้าก็เขียนไปตามนั้น แต่อิบ努อับดุลมาลิก ตอบกลับมว่า

“บอกกับเขาว่า ให้เรียกคนที่เคยพาเขาไปกูพะฮุ มั๊กกะฮุ มะดินะฮุ และพา
กลับมาที่อะมัศกัศ ให้มาช่วยเขาออกไปจากคุกนี้ซิ”

จากคำตอบนี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวัง

เช้าวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าตรงไปยังคุกเพื่อเอาคำตอบไปให้ชายคนนี้แต่กลับ
พบว่ามิทการและประชาชนมากมายรายล้อมคุคนั้น ข้าพเจ้าถามพวกเขาว่า
เกิดอะไรขึ้น เขาตอบว่า

“นักโทษที่อ้างตัวว่าเป็นศาสดาคนนั้น ได้แหกคุกออกไปแล้ว ไม่รู้ว่าเขา
คำดินหรือคิดปึกบินไป”

หลังจากที่ข้าพเจ้าพบกับเหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้ข้าพเจ้าละทิ้งมัจฮับเดิม
คือซัยดีย์ แล้วกลายเป็นชีอะฮุคนหนึ่งของท่านอิมามญะวาด (อ)

(2) ท่านมัยหม คัมมาร (ร.ฎ.)

ท่านอิมามอะลี(อ) นายของบรรดามุตะกิน ชื่อท่านมัยหมมา และ
ปลดปล่อยเขาให้เป็นไท ท่าน(อ)

“ท่านชื่ออะไร”

เขาตอบว่า

“ซาลิม”

ท่านอิมาม (อ) บอกเขาว่า

“แต่ฉันได้ยินท่านศาสดาบอกว่าชื่อเดิมของท่าน คือ มัจหม”

เขาตอบว่า

“ผู้เป็นที่รัก(ศ) พูดยกต้องแล้ว ส่วนท่านก็กล่าวได้ถูกต้อง ชื่อเดิมของฉัน
คือ มัจหมไ

ท่านอิมามา(อ) กล่าวต่อไปว่า

“ถ้าเช่นนั้นก็ให้ลงชื่อที่ท่านศาสดา(ศ) บอกไว้ ส่วนชื่ออื่นให้ทิ้งไปเลย”

ท่านอิมามา(อ) ชื่อทาสคนนี้มาปล่อยให้เป็นไท รากของความเมตตาฝังอยู่บนบ่าของเขา ถึงขนาดที่ว่า จนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต เขาก็อยู่กับท่านตลอด...ความตายไม่อาจจะพรากรากเหง้าแห่งความเมตตานี้ไปจากเขาได้

ท่านมัซัยัม เป็นเสรีชนที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะ ท่านค่อยๆ ได้รับเกียรติอย่างสูงตามมโนแนวทางของอิมามอะลี(อ) และอยู่ในตำแหน่งมิตรสหายคนหนึ่งของท่าน(อ) เขามีความรอบรู้อย่างละเอียดและติดตามสังฆกรรมอยู่เสมอ เขามีความรัก อย่างไรหลงต่อท่านอิมามอะลี(อ) เขาได้รับการคลไคลจากท่านอิมามา(อ) เสมือนหญ้าที่แห้งเหี่ยวรอน้ำฝน ฉันทิฉันทินั้น เขาดำเนินชีวิตอยู่กับท่านอิมามา(อ) จมปลักอยู่กับท่าน(อ) เติมรัสมิแห่งดวงจิต และความเบิกบานให้แก่ตัวเอง เขาไม่ยอมแลกเปลี่ยนความสุขทางใจนี้ด้วยกับความสุขทางโลก

วันหนึ่งท่านอิมามา(อ) กล่าวกับเขาว่า

“หลังจากที่ฉันจากท่านไปแล้ว ท่านจะถูกแขวนและร่างกายจะถูกพันหลายแผล และในวันที่สาม เกราะของท่านจะเป็นเป็ยกชุ่มไปด้วยเลือดที่มาจากจมูกและปากของท่าน ท่านจะถูกแขวนคอข้างหน้าของอัมร บิน ฮะรีน พร้อมกับคนอื่นอีก 9 คน ที่แขวนคอของท่านจะสั้นกว่าคนอื่น มานิจิเราไปดูต้นอินทผาลัมที่ท่านจะต้องถูกแขวนคอบนนั้น ฉันทจะชี้ให้ดู”

ท่านอิมาม(อ) ชี้คัตอินทผาลัมคัตนั้นให้ท่านมัยัหม์ดู เวลาผ่านไปหลายปี ท่านอิมาม(อ) เป็นชะฮีด บะนีอุมัยยะฮ์เข้ามามีอำนาจ ท่านมัยัหม์แหวะเวียนไปที่คัตอินทผาลัมคัตนั้นอยู่บ่อยๆ ท่านจะมานมาชที่นั่นแล้วพูดกับมันว่า

“คัตไม้อ่อย อัลลอฮ์ (ช.บ) ประทานความจำเริญให้แก่เจ้าแล้ว ข้าถูกสร้างมาเพื่อเข้า ส่วนเจ้าก็เจริญเติบโตมาเพื่อเข้า”

ในปีที่ท่านมัยัหม์ ถูกสังหารเป็นชะฮีด เขาได้เดินทางไปทำฮัจญ์ และได้พบกับท่านหญิงอุมมุชะละมะฮ์(ร.ฎ.) ท่านหญิงกล่าวกับเขาว่า

“ฉันได้ยินท่านรอซูลุลลอฮ์(ศ) กล่าวฝากฝังท่านไว้กับท่านอะลี”

ท่านมัยัหม์ถามข่าวคราวของท่านอิมามาฮ์เซน (อ) จากท่านหญิงอุมมุชะละมะฮ์ เมื่อได้ยินว่าท่าน(อ)ออกจากเมืองไปแล้ว เขาพูดขึ้นว่า

“ขอฝากสลามไปยังท่านอิมามด้วย บอกกับท่านว่าในไม่ช้าฉัน และท่านจะได้พบกัน ณ เบื้องหน้าพระพักตร์ของอัลลอฮ์(ช.บ)”

ท่านหญิงอุมมุชะละมะฮ์สั่งให้ทุกคนนำน้ำหอมมาประพรมที่เคราของท่านมัยัหม์ แล้วพูดกับเขาว่า

“ในไม่ช้านี้ เคราของท่านจะเปลี่ยนสีเป็นสีแดง (ตามแนวทางแห่งการมอบความจงรักภักดีต่อท่านศาสดาและลูกหลานของท่าน)”

ท่านมัยัหม์เดินทางถึงเมืองกูพะฮ์ ทหารของอิบนิซียาดจับตัวเขาได้แล้ว นำไปมอบอินนูซียาด ต่อไปนี่คือ

คำโต้ตอบระหว่างเขากับชายโสดคนนั้น

อินนิซียาด ถามเขาว่า

“พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหนละ”

ท่านมัธยม ตอบอย่างอาหาวาญว่า

“กำลังนั่งรอคนธรรมอยู่ และเจ้าก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย”

อินนิซียาด เปลี่ยนเรื่องถามต่อว่า

“นายของเจ้า อะลิบอกเกี่ยวกับตัวของเจ้า และข้าว่าอย่างไรบ้าง”

ท่านมัธยม ตอบว่า

“ท่าน(อ) กล่าวว่าเจ้าจะจับข้าแขวนคอพร้อมกับอีก 9 คน และแขวนคอของข้าจะสั้นกว่าเพื่อน”

อินนิซียาด กล่าวอย่างเย้ยหยันว่า

“ข้าอยากที่จะทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับคำพูดของนายเจ้า คิดหาวิธีอื่นจัดการกับเจ้า”

ท่านมัธยม ยืนกรานว่า

“เจ้าจะทำได้อย่างไร ท่านอะลี(อ) ได้รับการบอกกล่าวมาจากท่านศาสดา(ศ) และท่านศาสดา(ศ) รู้เรื่องนี้ มาจากอัลลอฮฺ (ซ.บ) เจ้าจะขัดแย้งกับพระองค์ได้กระนั้นหรือ? ข้ารู้เกี่ยวกับสถานที่นี้ ข้าเป่ชะฮีดอีกด้วย และข้าก็เป็นมุสลิมคนแรกที่จะถูกส่นตะพาย”

อับดุลลอฮฺ บิน ซิยาด ออกคำสั่งด้วยความโกรธจัดว่าให้นำตัวเขาไปขังก่อน...ในคุกนี้เองที่เขาได้บอกข่าวการเป็นอิสระของท่าน มุคตาร์ ษะกอฟี (ขณะนั้นอยู่ในคุกดังกล่าวด้วย) โดยบอกกับเขาว่า

“ท่านจะได้สังหารอับดุลลอฮฺ บิน ซิยาด เป็นการล้างแค้นให้กับ

ท่านอิมามสุเซน”

เหตุการณ์ก็ได้เกิดขึ้นจริงตามที่เขابอกทุกประการ
แล้วในที่สุด ท่านมัธยมก็ถูกนำตัวไปยังสถานประหาร ยังแทนแห่งการติด
ตัวของดวงจิตอันสูงส่ง ณ ที่นั้น

เป็นจุดเริ่มต้นของการล่องลอยแห่งดวงจิตที่มุ่งสู่สถานที่ที่สูงสุด ดีเด่น
ที่สุด เขาถูกนำตัวไปใกล้บ้านของอัมร์บินซะริย และถูกจับตรึงแขวนบนคัน
อินทผลัมที่เขาคุ้นเคยเป็นอย่างดี ประชาชนเข้ามาจับกลุ่มรายล้อมเขา
เขาสบโอกาสที่จะได้สาธยายความประเสริฐของท่านอิมามอะลี(อ) ริมฝีปาก
เผยขึ้น ลิ้นเริ่มกระดก หัวใจของผู้คนเริ่มสั่นไหวรับความจริง เขาทำให้
ผู้คนส่วนหนึ่งรับรู้ความจริง มีคนแฉ่งข่าวกะ อิบนิ ซิยาคว่า
ท่านมัธยมกำลังประณามว่า เขาได้ออกคำสั่งให้เอาที่รัดปากม้า (หรือสุนัข)
มาปิดปากของท่านมัธยมเพื่อยุติการพูด ทหารได้เข้ามาเชี่ยนเขาตามร่างกาย
(เหมือนกับที่ท่านอิมามอะลี(อ) บอทุกประการ

ท่านมัธยมกล่าวได้แต่เพียงว่า

“อัลลอฮ์อภัย”

ในวันที่สาม เลือดจากปากและจมูกของท่านไหลมาเปื้อนเคราทำให้มัน
เปลี่ยนเป็นสีแดง ขออัลลอฮ์(ซ.บ) ทรงประสาทพรแต่เขาด้วย

(3) ท่านอาซ กือรนี

ท่านศาสดา (ศ) กล่าวว่า

“กลิ่นอายของสวรรค์พัฒมาจากกือรนู อาซ กือรนีเอ๋ย ฉันชื่นชมท่านมาก
ใครที่เจอเขาก็จงฝากสลามของฉัน ไปยังเขาด้วย”

ท่านอิมามอะลี(อ)กล่าวในขณะที่มีประชาชนจากแถบซีกอร์นุให้บัยอะฮ์กับท่าน(อ) ว่า

“จากเมืองกูฟะฮ์จะมีทหาร 1000 คนไม่มากและน้อยไปกว่านี้จะมาทำการบัยอะฮ์ต่อฉัน”

เมื่อถึงเวลานั้น ท่านอิบนุฮับบาสนับจำนวนทหารได้เพียง 999 คนเท่านั้น เกิดประหลาดใจว่าหายไปไหน 1 คน ไม่ทันไร ก็มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ สวมชุดทหารเต็มยศ เดินตรงไปยังท่านอิมามอะลี (อ) แล้วพูดขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าต้องการให้บัยอะฮ์แต่ท่านจนกว่าจะได้พลีชีพ”

ท่านอิมาม(อ) เอ่ยขึ้นว่า

“ท่านมีชื่อว่าอะไร”

เขาตอบว่า

“เออาซฺ ครับ”

ท่านอิมาม (อ) กล่าวเสริมว่า

“ท่านคือเออาซฺ ก็อร์นุใช่ไหม?”

เขาตอบว่า

ท่านอิมาม(อ) อุทานขึ้นว่า

“อัลลอฮ์อภัย ผู้ที่ฉันรักที่สุด รอซูลุลลอฮ์(ศ) แจ้งให้ฉันทราบว่าฉันจะได้พบกับศอฮาบะฮ์ของท่านที่มเชื่อว่าเออาซฺ ก็อร์นุ ซึ่งเป็นพลพรรคของอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และจะตายในสภาพของชะฮีด อีกทั้งเขาจะให้การชะฟาอะฮ์(ช่วยเหลือพิเศษในวันกิยามะฮ์) แก่ผู้คนเป็นจำนวนมาก

ท่านเออาซฺ มีชื่อเสียงมากทางด้านความสูงส่งทางจิตวิญญาณ เขาหลงใหลต่อการอิบาดะฮ์ เช่นการรักเงินและทองของโลกนี้ (สำหรับบุคคลทั่วไป)

จากถ้อยคำของท่านอาซฮ์ข้างล่างนี้จะทำให้ทุกคนมองเห็นความสูงส่ง
ด้านจิตวิญญาณของชายคนนี้

* ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ การครุ่นคิดถึงความตาย และความน่ากลัวของวัน
แห่งการตัดสินจะทำให้ปวงบ่าวผู้มีอิหม่านไม่มีความรู้สึกเร่ร่อนเร่ร่อนเร่ร่อนเร่ร่อน
นี้เลย

* พวกเขากล่าวหาและให้ร้ายพวกเราในเรื่องที่เราดำเนินการกำชับเรื่อง
คุณธรรมและห้ามปรามในเรื่องที่ชั่วร้าย แต่ด้วยกับเรื่องดังกล่าวนี้ที่เราได้ยืน
หยัดเพื่ออัลฮัรรม

(4) ท่านกัมบัร

ท่านกัมบัรก็เป็นอีกผู้หนึ่งในจำนวนผู้กล้าหาญเด็ดเดี่ยว ซึ่งได้รับการ
ส่งเสริมจากท่านศาสดา(ศ) และท่านอิมามอะลี(อ) จนกระทั่งได้รับตำแหน่ง
อันสูงส่งทางจิตวิญญาณ เขาไม่กลัวที่จะพูดความจริง และค้นคว้าแนวทางที่
ถูกต้อง ตามทัศนะของคนดีที่ไผ่แต่โลก เขาเป็นเพียงเด็กหนุ่มคนหนึ่ง เขา
มุ่งมั่นต่อการขัดเกลาจิตวิญญาณตนเอง จนกระทั่งถึงระดับที่เป็นผู้พิทักษ์
ความเร้นลับทั้งหลายของท่านอิมาม(อ)

มีประโยคที่ทรงคุณค่าไม่รู้ลืมของชายกล้าหาญผู้หนึ่งที่พูดต่อหน้า ฮัจญาญ
บินยูซุฟ (คนกระหายเลือดและทำชั่วเป็นอาจิม)

ฮัจญาญถามว่า

“เจ้าทำงานอะไรให้อะลีบ้าง?”

เขาตอบ

“ข้าเป็นคนเตรียมน้ำสำหรับทำวุฎอให้แก่เขา”

ฮัจญาญ ถามต่อไปว่า

“เมื่อเขาเริ่มเอนน้ำภูอิ์ เขากล่าวอะไรบ้าง

ท่านกัมบัร ตอบว่า

“เขาอ่านอายะฮ์นี้”

“เมื่อพวกเขาหลงลืมที่ถูกย้าเตือนแก่พวกเขา(เช่นความโปรดปรานต่างๆ) เราก็ยังเปิดเผยประตูของทุกสรรพสิ่งแก่พวกเขา (เพื่อเป็นหลักฐานสุดท้าย) จนกระทั่งพวกเขารู้สึกยินดีต่อสิ่งที่ถูกประทานให้ แล้วเราก็ยึดทุกอย่างมาอย่างรวดเร็ว ดังนั้นพวกเขาจึงพากันหมดหวัง แล้วรากเหง้าของกลุ่มชนที่กดขี่ก็ถูกถอนรากถอนโคน การสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก” (บทอัลอันอาม: 44-45)

ฮัจญาญ เหยยขึ้นว่า

“ข้าคิดว่าเจ้ากำลังตีความหมายโองการดังกล่าว ว่าหมายถึงข้านะ”

ท่านกัมบัรตอบอย่างเกรงกลัวว่า

“ก็ใช่ะซี”

ฮัจญาญ จึงตอบว่า

“ถ้าข้าจับเจ้าสังหาร เจ้าจะทำอย่างไร”

ท่านกัมบัร ตอบอย่างองอาจว่า

“ข้าก็จะพบกับความสุขชั่ววันจันทร์ ส่วนเจ้าก็จะพบกับความขมขื่นไปตลอด”

ฮังญาจกล่าวต่อไปว่า

“เจ้าจงคำนายของเจ้าอะลีชี”

ท่านกัมบัร ตอบปฏิเสธว่า

“ถ้าข้าแสดงความโอหังต่อศาสนาของเขาแล้วละก็ เจ้าสามารถแนะนำข้า
สู่ศาสนาที่ดีกว่านั้นได้หรือเปล่า?”

ฮังญาจ ไม่ตอบคำถามนั้นแต่ได้พูดขึ้นว่า

“ข้าจะสังหารเจ้าด้วยมือของข้าอย่างแน่นอน ลองบอกมาซิว่า จะให้ข้า
สังหารเจ้าด้วยวิธีอะไร?”

ท่านกัมบัร ตอบแบบไม่ใยดีว่า

“แล้วแต่เจ้าซิ”

ฮังญาจ ถามว่า

“ทำไมละ”

ท่านกัมบัร อธิบายว่า

“ไม่ว่าเจ้าจะสังหารข้าด้วยวิธีเช่นใด ข้าก็จะสังหารเจ้าด้วยวิธีนั้น (ใน
วันกียามะฮฺ) นายของข้าบอกว่าข้า ข้าจะถูกตัดคออย่างอธรรม

แล้วฮังญาจก็สั่งให้ตัดคอท่านกัมบัร

บทที่ 26

อะมีรุลมุอ์มินีน(อ) ตัวแทนจากการแต่งตั้งของท่านศาสดา(ศ)

ตัวแทนของท่านศาสดา(ศ)

ชีอะฮ์ 12 อิมาม คือผู้ที่เชื่อและศรัทธาว่าหลังการจากไปของท่าน
รอซูลุลลอฮ์ (ศ) ผู้นำโลกอิสลาม คือ ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน อะลี(อ) และ
ลูกหลานผู้บริสุทธิ์ทั้ง 11 คนของท่าน (อ) แนวความเชื่อและศรัทธามัน
ดังกล่าวนี้มีเหตุผลที่ชัดเจนและกระจ่างชัดที่สุด ซึ่งเมื่อได้เห็นแล้วย่อมไม่มี
ความเคลือบแคลงสงสัยใดๆ ทั้งสิ้นหลงเหลืออยู่

ท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อันศอรี(ร.ฎ.) สอฮาบะฮ์คนหนึ่งของท่าน
ศาสดา(ศ) กล่าวว่า

วันหนึ่งเมื่อโองการที่กล่าวถึงความจำเป็นในการเชื่อฟังอัลลอฮ์ ศาสนทูต
และอูลูลอัมรฺ ถูกประทานลงมา

ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านศาสนทูตผู้ทรงเกียรติ(ศ)ว่า

“พวกเรารู้จักอัลลอฮ์และศาสนทูตแล้ว ส่วนอูลูลอัมรฺคือผู้ใดกันเล่า?”

ท่านศาสนทูต(ศ) ตอบว่า

“พวกเขาคืออิมาม(ผู้นำ) และตัวแทนของฉัน คนแรกในหมู่พวกเขาคือ
อะลี บิน อะบีฏอลิบ คนต่อมา เรียงตามลำดับก็คือ สะฮัน, สุเซน, อะลี บิน
สุเซน, มุฮัมมัด บินอะลี ซึ่งในคัมภีร์เตารอตเรียกว่า บาการ

ส่วนท่านโอ้ ญาบิร ก็จะได้พบเขา เมื่อถึงเวลานั้นก็จงฝากสลามของฉันทันไปยัง
เขาคัวย หลังจากเขาก็เป็นญะอ์ฟิร บินมุฮัมมัด อัศ-ศอดิก , มุซา บินญะอ์ฟิร,
อะลี บินมุซา, มุฮัมมัด บินอะลี, อะลี บินมุฮัมมัด, สะซัน บินอะลี...”

แล้วท่านก็กล่าวว่า

“บุตรของสะซัน บินอะลี จะมีชื่อและสมญานามเดียวกับฉัน”

ผู้นำคนแรก ไม่ว่ายุคสมัยใด ไม่มีสังคมใดที่ถูกปล่อยให้คงอยู่โดย
ปราศจากซึ่งผู้นำ นี่คือนิยามโดยรวมจากความจริงแท้ อันนี้ ยังมีสิ่งที่น่าสนใจ
พิจารณาอีกด้วย

ใครก็ตามที่เป็นผู้นำสังคม หากมีความรักความผูกพันต่อความไพบูรณ์
ของสังคมนั้น เขาจะต้องพยายามอย่างหนัก และด้วยกับอำนาจความ
รับผิดชอบความรู้และวิสัยทัศน์ที่เขา มีอยู่ เขาจะต้องคิดพิจารณาถึง
สภาพปัจจุบัน อนาคตอันใกล้และอนาคตอันไกลที่เกี่ยวข้องกับสภาพของ
สังคมนั้น เขาจะต้องมีเป้าหมาย มีแบบแผนที่จะทำให้ความเป็นของสังคม
เข้าใกล้ความสมบูรณ์พูนสุขอันเป็นที่ปรารถนาให้ได้

จากพื้นฐานดังกล่าวและความจำเป็นที่ได้กล่าวไปข้างต้น ผู้นำนั้น
แม้กระทั่งเขาต้องเดินทางไปต่างแดนเพียงชั่วระยะเวลาอันน้อยนิด

เขาก็ยังต้องแต่งตั้งตัวแทนขึ้นมา การกระทำดังกล่าวแสดงอยู่ใน
ภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้นำทั้งสิ้น

หัวหน้าครอบครัว ผู้อำนวยการโรงเรียน หัวหน้าโรงงาน ฯลฯ ถ้าไม่อยู่
เพียงไม่กี่ชั่วโมงยังต้องมีการแต่งตั้งตัวแทน และสั่งให้ทุกคนปฏิบัติตาม
คำสั่งของผู้ทำหน้าที่แทนตน ในขณะที่ตัวเขาไม่อยู่ ปัญหาดังกล่าวนี้ง่ายต่อ
การพิจารณามาก ไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลใด ๆ มาเสนออีก

ท่านศาสดา(ศ) ผู้เอื้ออาทร และมีวิสัยทัศน์อันกว้างไกล

ท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ (ศ) ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้นำสังคมโลกอิสลามใน
เวลานั้นก็ได้กระทำตามกฎเกณฑ์ดังกล่าวด้วย

ไม่ว่าที่ใดที่รัศมีของอิสลามเริ่มฉายแสง ไม่ว่าจะมีย่านบริเวณเล็กหรือ
ใหญ่ปานใด ท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ(ศ) ก็ยังคงทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองได้
อย่างเหมาะสมที่สุด จนกระทั่งได้รับอำนาจการปกครองทั้งหมดมาอยู่ในมือ

ในตอนที่ท่าน (ศ) รวบรวมกองทหารเพื่อทำการออกรบในวิถีทาง
ของอัลลอฮฺ(ช.บ) ท่าน(ศ) ได้แต่งตั้งผู้บัญชาการรบ และบางทีก็แต่งตั้งผู้ช่วย
ขึ้นมามากหลายคนเพื่อที่ว่า หากใครบางคนถูกสังหาร กองทหารก็จะไม่
ขาดซึ่งผู้นำ

อีกทั้งเรารู้จักบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ท่านศาสดา(ศ) แต่งตั้งไว้ให้ทำหน้าที่เป็น
ตัวแทนของท่าน(ศ) ในตอนที่ท่าน(ศ) ไม่ได้อยู่ในเมืองมะดีนะฮ์ เพื่อไม่ให้
ในเมืองปราศจากซึ่งผู้นำ

การคาดการณ์ข้างล่างนี้ ข้อใดที่กินกับสติปัญญามากที่สุด
หลังการจากไปของท่านศาสดา (ศ) สังคมอิสลามไม่ต้องการผู้นำอีก
ต่อไป?

หรือว่าท่านศาสดา(ศ) ไม่ได้ใจต่อสังคมมุสลิมภายหลังการจากไปของ
ท่าน(ศ)

หรือว่าในตัวของท่าน(ศ) ไม่หลงเหลือความเอื้ออาทร และการเป็นผู้มอง
การณ์ไกลอีกต่อไปแล้ว?

หรือว่าท่าน(ศ) ไม่รู้จักบุคคลที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการเป็นตัวแทน
ของท่าน (ศ) ด้วยกับความเมตตาอันเต็มเปี่ยมของท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ(ศ)
ท่ามกลางความสมหวังและผิดหวังของวิถีชีวิตของมวลมุสลิม

ท่าน (ศ) ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้นำ และหน้าที่ที่ท่าน (ศ) มีอยู่
ฉะนั้นจะเป็นไปได้อย่างไร ในเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่และมีความสำคัญเช่นนั้น
ท่าน (ศ) จะไม่กำหนดอะไรเอาไว้เลย?

ด้วยความเอาใจใส่อย่างจริงจังในเรื่องดังกล่าว ชีอะฮ์อิมามียะฮ์ ได้
ทำการค้นคว้าหาหลักฐานเริ่มแรกของอิสลาม และในที่สุดจากการค้นคว้า
แหล่งที่มาดังกล่าว ทำให้พวกเขาได้ค้นพบบทสรุปที่ว่า

ท่านศาสดา (ศ) ได้มีคำสั่งที่กระจ่างชัดเพียงพอและสร้างความมั่นใจได้เรื่อง
การแต่งตั้งตัวแทนของท่าน(ศ) ดังเช่น

อายะฮฺ วิลายะฮฺ สะดิษ อัล-เมาะดีร์ สะดิษชะฟีนะฮฺ สะดิษ อัย-ยะกอลัยน์
สะดิษฮัก สะดิษมันซิละฮฺ ฯลฯ

ยังมีอีกหลายเรื่องที่ถูกกล่าว และถูกค้นคว้าแล้วฉบับบันทึกอยู่ในหนังสือ
และตำราทางประวัติศาสตร์อื่นๆ จากหลักฐานทั้งหมดเราขอเลือกเอา

“สะดิษอัล-ฆอดิร” มานำเสนอ เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ตัดสินใจด้วยความ
ยุติธรรม

สะดิษประวัติศาสตร์ “อัล-เมาะดีร์”

ในปี ฮ.ศ. 10 ท่านศาสดา (ศ) ได้เดินทางไปยังนครมักกะฮ์เพื่อทำฮัจญ์
ฮัจญ์ครั้งนี้ คือ ฮัจญ์ครั้งสุดท้ายของท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ) ด้วยเหตุนี้เอง ใน
ประวัติศาสตร์จึงเรียกฮัจญ์ครั้งนี้ว่า ฮัจญะตุลฺวิดาฮ์ (ฮัจญ์อำลา)

ผู้ที่ร่วมเดินทางไปทำฮัจญ์ครั้งนี้ท่านศาสดา(ศ) ได้เห็น ได้เรียนรู้การทำ
ฮัจญ์ที่ถูกต้องมีถึง 120000 คน

มีบางกลุ่มอยู่ในนครมักกะฮ์เองก็ได้เข้าร่วมฮัจญ์ด้วย หลังจากที่พักฮัจญ์
สิ้นสุดลง ขณะกำลังเดินทางกับสุนักระมัดินะฮฺ ในวันที่ 17 ชุลฮิญญะฮฺ ณ
บริเวณที่มีชื่อว่า เมาะดีร์คุม

มีโองการจากอัลลอฮฺ (ซ.บ) ประทานลงมาความว่า

“โอ้อีรอซูล จงประกาศสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาให้แก่เจ้าจากองค์พระผู้
อภิบาลของเจ้า หากเจ้าไม่กระทำตามนั้น เท่ากับว่าเจ้าไม่เคยประกาศ
สาส์นของพระองค์มาเลย อัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ที่ปกป้องเจ้าจากมวลมนุษย์..”

(บทอัล- มาอิดะฮฺ: 67)

คำสั่งอันยิ่งใหญ่จากอัลลอฮ์(ซ.บ) ก็ได้ถูกประทานลงมายังท่านศาสดา
(ศ) เริ่มมีเสียงกระซิบจากองการาวานพิธีฮัจญ์อันศักดิ์สิทธิ์
อัลลอฮฺ (ซ.บ) คงมีคำสั่งอะไรลงมาแล้ว ทุกคนรอคอยคำสั่งดังกล่าว

ทันใดนั้นเอง ท่านศาสดา (ศ) ได้ออกคำสั่งให้ทุกคนที่ได้เดินรุดหน้าไป
แล้วย้อนกลับมาก่อน ส่วนผู้ที่เดินอยู่ข้างท้ายก็ให้รีบเดินทางมาสบทบ

ทุกคนได้ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นอย่างพร้อมเพรียงกัน กองการาวานอัน
มหิมาได้มาหยุดยืนชันกันตามคำสั่งของท่านศาสดา(ศ) เพื่อรับฟังการแจ้ง
ข่าวบางประการ ณ ท้องทะเลทราย ซึ่งทุกคนก็ทราบดีถึงความแห้งแล้งไร้
ตาน้ำใดๆ นั่นคือ ฆะมะดีรคุม มันเป็นเวลาเที่ยงพอดี แสงแดดกำลังแผด
เผา

ข่าวอะไรกัน? ถึงขนาดที่ท่านศาสดา (ศ) สั่งให้ทุกคนมาหยุดยืนฟังท่าน
กลางสภาพอันร้อนระอุนั้น

เวลานั้นเอง เสียงอะซานได้เริ่มขึ้น ทุกคนได้ร่วมมาซกับท่านศาสดา(ศ)
บัลลังก์ที่อยู่บนหลังอูฐถูกจัดเตรียมขึ้น ท่านศาสดา(ศ) หยุดยืนบนนั้น หัวใจ
ของทุกคนเต้นแรงขึ้น ความเงียบได้ปกคลุมทะเลทรายแห่งความเงียบสงบ
ทุกคนใจจดใจจ่อที่จะรับฟังข่าวสำคัญนั้น

ท่านศาสดา (ศ) เริ่มต้นการปราศรัยของท่านด้วยเสียงอันนุ่มนวล ประหนึ่งดั่งหยดน้ำที่พุ่งขึ้นไปกระทบกับอากาศนั้น มันได้สลายความร้อนแรงของแสงแดด ประชาชาติผู้กระหายภายใต้แสงแดดที่แผดเผาด้วยการจ้องสดับฟัง สุรเสียงของท่านศาสดา(ศ) หัวใจของพวกเขาเริ่มอัมเเองและพองโตขึ้น

ท่านศาสดา(ศ) กล่าวว่าคำสรรเสริญต่ออัลลอฮ์ (ช.บ) แล้วเอ่ยขึ้นว่า “ฉันและพวกท่านมีหน้าที่ด้วยกันทั้งสองฝ่าย พวกท่านจะกล่าวในเรื่องนี้อย่างไรกัน”

เสียงตอบมาจากทุกทิศทุกทาง

“พวกเราขอยืนยันว่า ท่านได้ทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนาแน่นแก่เราแล้ว ท่านได้พยายามอย่างดีที่สุดตามแนวทางนี้ อัลลอฮ์ (ช.บ) จะทรงตอบแทนท่านอย่างดีที่สุด”

ท่านศาสดา(ศ) กล่าวต่อไปว่า

“แล้วพวกท่านจะไม่ยืนยันความเป็นเอกะของอัลลอฮ์(ช.บ)และศาสนทูตของพระองค์ อีกทั้งยืนยันถึงความเป็นสัจจริงของสวรรค์ นรก ความตาย ชีวิตหลังความตายกระนั้นหรือ?”

มีเสียงตอบว่า

“พวกเราขอยืนยันตามนั้น”

ท่าน (ศ) แหงนหน้าสู่ท้องฟ้าแล้วกล่าวว่า

“โอ้อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงเป็นพยานด้วย”

แล้วท่าน (ศ) ก็หันกลับมามองที่กลุ่มชนพลางกล่าวว่า

“ประชาชนทั้งหลาย จันและพวกท่านจะได้พบกันข้างบ่อน้ำ อัล- เกาะร์
จงสังวรไว้ด้วยว่า หลังจากจัน จากพวกไปแล้วพวกท่านจะกระทำการอย่างไรต่อ
สิ่งหนักอันมีค่าทั้งสองสิ่ง?”

มีเสียงถามกลับมาว่า

“โอ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ สิ่งหนักทั้งสองคืออะไรกัน?”

ท่าน (ศ) ตอบว่า

“มันทั้งสองคือ คัมภีร์ของอัลลอฮ์ (ซ.บ) และอะฮ์ลุลบัยต์ของจัน
(อัลลอฮ์(ซ.บ) ได้แจ้งแก่นั่นว่า) สิ่งทั้งสองจะไม่แยกจากกันจนกระทั่ง
ไปถึงยังจัน ข้างบ่อน้ำ อัล- เกาะร์ ผู้ใดที่ทำตัวล้าหน้าพวกเขาจะต้องได้รับความ
หายนะ และผู้ใดที่ทำตัวล้าหลังเขาก็จะพบกับความหายนะเช่นกัน”

ทันใดนั้นเองท่าน (ศ) ได้ชูมือท่านอะลี (อ) ขึ้นให้ทุกคนได้เห็น แล้ว
เริ่มต้นประกาศโอองการจากฟากฟ้า

เรื่องตัวแทนของท่าน

“อัยยูฮันนาซ มันเอาลันนาซิบิลมุฮ์มินีน มินอันฟุซฮิม”

(โอ้ประชาชาติทั้งหลาย ใครคือผู้ที่เหมาะสมยิ่งในหมู่ประชาชาติ
ทั้งหลาย ที่สมควรจะได้รับการจงรักภักดีจากผู้ศรัทธาทุกคนยิ่งกว่าตัวของ
พวกเขาเองเสียอีก)

เสียงตอบดังกระหึ่มว่า

“อัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์รู้ดียิ่ง”

ท่านศาสดา(ศ) กล่าวด้วยสุรเสียงอันดังว่า

“อัลลอฮ์(ซ.บ) ทรงมีวิลายะฮ์ (อำนาจแห่งการได้รับการจงรักภักดี) เหนือฉัน และฉันก็มีความเหมาะสมที่จะได้รับวิลายะฮ์เหนือทุกคนยิ่งกว่าตัวของพวกเขาเองเสียอีก

มันกุนตุเมาลาฮู อะฮาซาอะลีขุนเมาลาฮ์

(ผู้ที่ฉันเป็น เมาลา ผู้มีอำนาจวิลายะฮ์ ของเขา อะลีคนนี้ก็เ็นเมาลาผู้มีอำนาจวิลายะฮ์ ของเขาคือ)

โอ้พระผู้อภิบาลของฉันได้โปรดประทานความรักความเมตตาแก่ผู้ที่รักและเป็นมิตรกับเขา และได้โปรดเป็นศัตรูกับผู้ที่เป็นปฏิปักษ์และจงเกลียดจงชังเขา ได้โปรดอนุเคราะห์ผู้ที่ช่วยเหลือเขา และโปรดทำให้ผู้ที่ขบถใส่ส่งเขาให้ได้รับความตกต่ำ

จงฟังให้ดี ผู้ที่อยู่ที่นี่ต้องแจ้งเรื่องนี้ให้กับผู้ที่ไม่ได้อยู่ที่นี่ให้รับรู้ด้วย

ไม่ทันที่ประชาชนจะแยกย้ายกันไป โองการหนึ่งก็ถูกประทานลงมาความว่า

“วันนี้ฉันได้ทำให้ศาสนาของสุเจ้าสมบูรณ์แล้ว อีกทั้งยังได้ประทานความโปรดปรานของฉันอย่างเต็มบริบูรณ์ให้แก่สุเจ้า และฉันก็พึงพอใจแล้วที่จะให้อิสลามเป็นศาสนาของเจ้า”

(บทอัล- มาอิดะฮ:3)

ท่านศาสดา (ศ) กล่าวด้วยสุรเสียงอันดังว่า

“อัลลอฮ์อภัยบาป ศาสนาของอัลลอฮ์ (ซ.บ) สมบูรณ์แล้ว พระองค์ทรงพึงพอใจพระทัยต่อริชาละฮ์ (การรับและเผยแพร่ศาสนาอิสลาม) ของฉัน และอิมามะฮ์(ฐานภาพการเป็นผู้นำ) ของอะลีภายหลังจากฉัน”

หลังจากพิธีกรรมอันยิ่งใหญ่สิ้นสุดลง ประชาชนรีบเข้ามาแสดงความยินดีต่อท่านอิมามอะลี(อ) กลุ่มบุคคลที่อยู่ในแถวหน้าก็เข้าร่วมแสดงยินดีต่อท่านอะมีร์มูฮัมหมัดอะลี(อ) ก็คือ ท่านอะบูบักร์ (คอลีฟะฮ์คนที่หนึ่ง) และท่านอุมัร (คอลีฟะฮ์คนที่สอง) ท่านทั้งสองกล่าวในทำนองเดียวกันว่า

“บัคคิน บัคคินละกะยาอะลี อัศบะฮฺตะเมาลาเย วะเมาลาอุมฺลุมูฮัมหมัดอะลี มูฮัมหมัดอะฮฺ”

“ (ช่วงพิเศษเสียจริงๆ ท่านอะลีเอ๋ย ท่านได้เป็นเมาลา ผู้มีอำนาจเต็มในการได้รับการจงรักภักดีรองจากอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ ของฉัน และเมาลาของมุฮัมหมัดทุกคนทั้งชายและหญิง”

ลายรายงานของอะดีษอัล เมาะดรี

อะดีษบหนี่มีความต่อเนื่องทางด้านสายรายงานอย่างชัดเจน ชนิดที่ว่าอะดีษน้อยรายนักที่จะมีสายรายงานเช่นนี้

ศ่อฮาบะฮฺ 110 คน ที่อยู่ในเมาะดรีคุม ได้รายงานอะดีษบหนี่โดยตรงจากท่านศาสดา (ศ) และมีตาบิอีน

บุคคลที่พบกับศ่อฮาบะฮฺของท่านนบี(ศ) 84 คน ที่รายงานอะดีษบหนี่

นักปราชญ์ผู้ปราดเปรื่องของพี่น้องอะฮฺลุลซุนนะฮฺ ทั้งที่เป็นนักประวัติศาสตร์ นักอรรถธิบายอัล- กุรอาน (มุฟซซิริ) และด้านอื่นๆ ได้พูดถึงเหตุการณ์ที่เมาะดรีคุมในตำรับตำราของพวกเขาด้วยหลักฐานอันมากมายในหนังสือ “อัล มอดรี ” (ของท่านอัลลามะฮฺอามินี) ได้กล่าวรายชื่อของพวกเขาไว้ว่ามีจำนวนถึง 350คน

ยังมีนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสลามอีกจำนวนหนึ่งประมาณ 26 คนที่ได้เขียนถึงเหตุการณ์ประวัติศาสตร์นี้เป็นหนังสือโดยตรงอีกเล่มหนึ่งต่างหาก

นักจัดทำพจนานุกรมเมื่ออ้างถึงคำว่า อัล เฆาะดีร์ หรือเมาลา พวกเขาจะกล่าวถึงเหตุการณ์ประวัติศาสตร์นี้ด้วย

ใช่แล้ว ไม่มีความสงสัยและการปฏิเสธอันใดแม้เพียงเล็กน้อยต่อความถูกต้องชัดเจน ของสายสืบชะดีษ

อัลเฆาะดีร์ นอกเสียจากบุคคลที่ยืนอยู่ท่ามกลางแสงแดด ความร้อนของมันกระทบกับผิวหนังของเขา แต่เขาบอกว่าไม่มีแสงสว่างและความร้อนอันใดเลย

การตรวจสอบเล็กน้อยต่อความหมายของชะดีษอัล –เฆาะดีร์

ด้วยกับหลักฐานที่แสดงอยู่ในตัวบท และนอกตัวบทของชะดีษนี้ กระทั่งชัดเจนถึงขนาดที่ว่า คนที่มีความเที่ยงธรรมจะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้เลยว่า ท่านจะมีรู้ลุ่มอุมินีน อะลี (อ) คือ ตัวแทนคนแรกของท่านศาสดา (ศ)

ต่อไปนี้เราจะได้อธิบายทำความเข้าใจต่อหลักฐานบางประการที่มีอยู่ในชะดีษบทนี้ :

1 -คำว่าเมาลาที่พบในชะดีษนี้ คือ คำที่มีความหมายกระเจ้างชัดที่สุดที่ถูกใช้ในสภาพการณ์เช่นนี้ เมาลาให้ความหมายถึง บุคคลที่มีฐานภาพการนำ การได้รับความจงรักภักดี

การให้ความเห็นและการออกคำสั่ง ความต้องการของเขาผู้นี้อยู่
เหนือความต้องการของบุคคลอื่น ด้วยเหตุนี้เองท่านศาสดา(ศ) ก่อนที่จะ
กล่าวประโยค มันกุนตุเมาลา...

ท่าน (ศ) พูด ในเชิงคำถามว่า อัยยูฮันนาซมันเอาลันนาซ

ความหมายของการเป็นผู้เหนือกว่า(เอาลา) ก็คือความประสงค์ของท่าน
(ศ) นั้นต้องมาก่อนความประสงค์ของมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าท่าน (ศ) จะพูด
และปฏิบัติสิ่งใด สำหรับประชาชนแล้วถือเป็น ข้อพิสูจน์และหลักฐานอัน
แจ้งชัด ทุกคนจำเป็นต้องปฏิบัติตาม ซึ่งในความเป็นจริงก็คือ ท่าน (ศ) มีฐาน
ภาพของการได้รับการจงรักภักดี(วิลายะฮฺ) ถึงตอนนี้เราจะกล่าวว่า ประโยค
ก่อนหน้านี้นำไปสู่การเป็นผู้เหนือกว่า(เอาละวียะฮฺ) และฐานภาพของการ
ได้รับการจงรักภักดี(วิลายะฮฺ) ดังนั้นประโยคต่อมาก็จะต้องให้ความหมาย
เช่นเดียวกันนี้ด้วย เพื่อที่ความหมายของประโยคหน้า และประโยคหลังจะ
ได้มีความสอดคล้องกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะให้ความหมายที่สมบูรณ์ที่ท่าน
ศาสดา(ศ) ต้องการจะกล่าวก็คือ

*เมื่อเปรียบเทียบกับตัวของพวกท่านเองแล้ว ฉันมิได้มีความดีเด่น
เหนือกว่าตัวของพวกท่านเองกระนั้นหรือ?

ทุกคนตอบรับเป็นเสียงเดียวกันว่า ท่านมีอย่างแน่นอน และแล้วท่าน(ศ)
ก็พูดต่อเลยว่า ความดีเด่น ความเหมาะสม ความเหนือกว่าที่ฉันมีต่อตัวของ
พวกท่านนั้น อะลิกี้มีคุณสมบัตินี้ด้วย หลังการจากไปของฉันแล้ว เขาก็คือ
เมาลาของมุสลิมทุกคน*

ในชะติษบพนี้มิได้มีเจตนาให้ความหมายของเมาลาเป็นอย่างอื่น นอกจากหมายถึง การเป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่า มีฐานภาพของการเป็นผู้นำ และจะต้องได้รับการมอบความจงรักภักดี ความหมายอื่นในที่นี้ ย่อมหาได้ มีความเหมาะสมไม่มีประเด็นที่น่าสนใจอีกก็คือ :

2 -ท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) ได้กักผู้คนเอาไว้ในสถานที่หนึ่งภายใต้ ความร้อนระอุของแสงแดด ความเป็นจริงในเรื่องนี้ได้ทำให้แ่งมุมทาง ประวัติศาสตร์ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า สถานที่ที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง มิเช่นนั้น แล้ว

คงไม่มีผู้มีปัญญาคนใดจะยอมรับได้ว่า ท่านศาสดา(ศ) กักผู้คนเอาไว้ ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าวเพียงเพื่อจะเตือนให้ผู้คนรับรู้เพียงเรื่องปลีกย่อย เช่น อะลีเป็นเพื่อนของฉัน (ดังที่มีอุละมาอ์บางคนพยายามที่จะกล่าวเช่นนั้น ถึงแม้จะฝืนกับความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ และการยอมรับของ สติปัญญาเองก็ตาม)

๓ -ท่านศาสดา(ศ) กล่าวในประโยคต่อไปว่า

“โอ้อัลลอฮ์ ได้โปรดช่วยเหลือผู้ที่ได้ช่วยเหลืออะลี โปรดผลักไสให้ออก จากความโปรดปรานของพระองค์ สำหรับผู้ที่ยับยั้งการช่วยเหลือแก่อะลี...”

ท่านศาสดา(ศ) รู้ดีว่า หลังการจากไปของท่าน ท่านอะลี(อ) จะต้องมิกอง กำลัทหาร และประชาชนจะต้องให้ความร่วมมือแก่เขาเพื่อฝังรากอิสลามให้ ลึกยิ่งขึ้น ก็เพราะว่า รัฐบาลอิสลามต้องการผู้นำที่มีความบริสุทธิ์ยุติธรรม และได้รับการยอมรับ

อีกทั้งจำเป็นที่ประชาชนจะต้องเชื่อฟังตัวแทนของท่านศาสดา(ศ) ด้วยเหตุนี้เองท่าน(ศ) จึงได้ขอความช่วยเหลือแก่ท่านอะลี(อ) และสาปแช่งผู้ที่ปฏิบัติกับเขา จากวิธีการอันนี้เองที่ท่าน(ศ) ต้องการสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนว่า การเป็นปฏิปักษ์และขัดแย้งกับท่านอะลี(อ) เป็นเหตุให้อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงกริ้ว และท่านศาสดา(ศ) สาปแช่ง

๔ - ในตอนเริ่มชุมนุม ท่านศาสดา (ศ) กล่าวว่า

“พวกท่านไม่ได้ยืนยันต่อความเป็นเอกะของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และศาสนของบ่าวของพระองค์ มุฮัมมัดดอกหรือ?”

ทุกคนตอบรับเป็นเสียงเดียวกันว่า

“พวกเราขอยืนยันตามนั้น”

แล้วท่าน (ศ) ก็ได้กล่าวถึงบุคคลที่จะเป็นเมลาของพวกเขา โดยกล่าวว่า

“ใครก็ตามที่ฉันเป็นเมลาของเขา อะลีก็เป็นเมลาของเขาด้วย”

แน่นอนเหลือเกินว่า จุดมุ่งหมายของการเป็นผู้ที่มีอำนาจได้รับการจงรักภักดี (วิลายะฮ์) ของท่านอะลี(อ)

ถูกกล่าวหลังจากการกล่าวปฏิญาณตนต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) ต่อศาสนของพระองค์ และวิลายะฮ์ของท่านศาสดา(ศ)แล้ว ก็คือ สถานภาพของการเป็นอิมาม (ผู้นำ) นั่นเอง เพราะว่าถ้าหากจากการให้ความหมายเช่นนี้ประโยชน์ที่กล่าวมาจะไม่มีความต่อเนื่องกันเลย

ทั้ง ๆ ที่เรารู้อยู่เต็มอกว่าท่านศาสดา (ศ) คือ ผู้ที่มีโหวตที่ดีที่สุด

๕ -หลังจากพิธีได้สิ้นสุดลง และประชาชนทุกคนได้เข้ามาร่วมแสดงความยินดีต่อท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ) เป็นที่กระจ่างชัดว่าการแสดงความยินดีจะถูกต้อนก็ต่อเมื่อ ในวันนั้น ท่านอะลี(อ) ได้รับตำแหน่งอันสูงส่งจากอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ ถ้านอกจากนี้แล้ว การร่วมแสดงความยินดีก็ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง

๖ -โองการที่ว่า :

“โอ้รอซูล จงประกาศสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาให้แก่เจ้าจากองค์พระผู้อภิบาลของเจ้า หากเจ้าไม่กระทำตามนั้น เท่ากับว่าเจ้าไม่เคยประกาศศาสน์ของพระองค์มาเลย อัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ที่ปกป้องเจ้าจากมวลมนุษย์”

(บทอัล มาอิดะฮฺ: ๖๗)

ตามการยืนยันของบรรดาอุละมาอ์อะฮ์ลิสซุนนะฮฺ ถูกประทานลงมาในวันเกาะดिर ในเรื่องการเป็นตัวแทนของท่านอะลี(อ)

เพื่อเป็นตัวอย่าง เราขอนำคำพูดของนักอรรถาธิบายอัล – กุรอาน (มุฟซซिर) และนักประวัติศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของพี่น้องอะฮ์ลิสซุนนะฮฺ คือ ท่านอะบูญะฮ์ฟัร มุฮัมมัด บิน ญะรียร ฎอบะรีย์(ร.ฮ.) ที่กล่าวว่า :

หลังจากที่อายะฮ์นี้ถูกประทานลงมาในเกาะดิมูรุมท่านศาสดา(ศ) กล่าว
ว่า

“ญิบรออีลได้รับคำสั่งมาจากอัลลอฮ์(ช.บ.) ว่าให้ฉันหยุดยืนอยู่ ณ ที่นี้
แล้วประกาศไปยังทุกคนไม่ว่าผิวขาว หรือผิวดำ ว่า อะลี บินอะบีฏอลิบ คือ
น้องชายของฉัน ทายาท(วะสี) ของฉัน ตัวแทนของฉันและเป็นอิมาม
ภายหลังจากฉัน...

๗ -บทกวีและบทกลอนที่มีค่าอันสูงส่ง ซึ่งนักกลอนทุกคนนับตั้งแต่สมัย
นั้นจนกระทั่งทุกวันนี้ ที่ได้แต่งขึ้นเกี่ยวกับเรื่องของอัล - เกาะดิมูรุม และ
ตัวแทนของท่านศาสดา (ศ) คือ ท่านอะลี (อ) โดยพิจารณาอันหลักษณอัน
ลึกซึ้งแล้ว ถือว่าเป็นหลักฐานที่ชัดเจนอย่างยิ่งเกี่ยวกับปัญหานี้ เพราะ
ทั้งหมดต่างก็อ้างถึง คุณบะฮ์อัล- เกาะดิมูรุม ว่า

เกี่ยวพันกับการเป็นอิมาม และเป็นผู้มีอำนาจได้รับการจงรักภักดีอย่าง
แน่นอน

บทกวีและบทกลอนรวมทั้งชื่อของพวกเขาก็ถูกกล่าวและบันทึกอยู่ใน
หนังสือ “อัล -เกาะดิมูรุม” ซึ่งพวกเขาทุกคนล้วนเป็นผู้ที่ซำฮองในเรื่องกวี และ
บทกลอนทั้งนั้น ในหนังสือเล่มดังกล่าวได้ยกบทกลอนพร้อมทั้งผู้แต่งกลอน
หรือบทกวี นั้นซึ่งพวกเขาได้แต่งเกี่ยวกับ อัล -เกาะดิมูรุม นับตั้งแต่ศตวรรษที่
๑ แห่งฮิจญ์เราะฮ์ศักราชเรื่อยมา ทั้งยังมีการตรวจสอบความถูกต้องอีกด้วย

๘ –ท่านศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ของเรา (ศ) และบรรดาอิมามผู้ทรงเกียรติของเรา (อ) ได้ประกาศให้วันที่ ๑๗ ชุลฮิจญะฮ์ เป็นวันอีด (วันรื่นเริง) อย่างเป็นทางการของมวลมุสลิม เพื่อที่จะให้เรื่องราวของเหตุการณ์เกาะดิมถูกลืมเลือนไป ดังที่ท่าน อะบูร็อยฮาน บิรูนี นักปราชญ์ชาวอิหร่าน (อยู่ในช่วงศตวรรษที่ ๕ แห่ง ฮ.ศ.) กล่าวในหนังสือ “อาษาฎัลบาเกียฮ์” และท่านอับนุญอลซะฮ์ อัล- วาฟิอี กล่าวในหนังสือ “มะญลิสซุชชุลู” โดยท่านทั้งสองบอกว่าวันแห่งอัล – เกาะดิมถือเป็นวันอีดหนึ่งของอิสลาม ท่านอะบูมัมซุร ษะอาละบี นักนิรุกติศาสตร์ และนักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งก็ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “ชะมาฎิลกุฎบ” ว่า คำอัล – เกาะดิม คือ คำอันยิ่งใหญ่หนึ่งของอิสลาม

๙ -เมื่อท่านอะมัลมุอัมมินีน อะลี(อ) และบรรดาอิมาม(อ) ใช้เหตุการณ์อัล-เกาะดิม เป็นหลักฐานและเป็นข้อโต้แย้งต่อหน้าผู้ปฏิเสธท่านเหล่านั้น ไม่มีใครเลยแม้สักคนเดียวที่กล้าปฏิเสธความหมายดังกล่าวและความเกี่ยวพันกันระหว่างเรื่องนี้กับฐานภาพการเป็นอิมามและตัวแทนของท่านศาสดา (ศ) ทุกคนต่างให้การยอมรับทั้งสิ้น

วันหนึ่งท่านอิมามอะลี (อ) กล่าวในคุฏบะฮ์ที่เมืองกูฟะฮ์ว่า “ฉันขอปฏิญาณต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกท่าน ใครที่อยู่ในเหตุการณ์อัล – เกาะดิม และได้ยินคำสั่งแต่งตั้งของท่านศาสดา (ศ) ที่ให้ฉันเป็นผู้นำ (อิมาม) ขอให้ลุกขึ้นยืนเฉพาะผู้ที่ได้ยินคำสั่งนั้นกับหูของตัวเอง ไม่ใช่ผู้ที่ได้ยินจากอีกบุคคลหนึ่งโดยที่ตัวเองไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้น”

มีคนกลุ่มหนึ่งได้ยื่นขึ้น

ท่านอะฮ์มัด บิน ฮัมบัล (อิมามมัซฮับฮัมบะลี) กล่าวว่า

“พวกที่ลุกขึ้นยืนในวันนั้นมีประมาณ ๓๐ คนและยืนยันการได้ยืนสะ
ดัยฮ์อัล เมะคีร์”

จะต้องไม่ลืมด้วยว่า ในเวลานั้นห่างจากเหตุการณ์อัล-เมะคีร์ถึง ๒๕ ปี
ต่อฮาบะฮ์บางคนของท่านศาสดา(ศ) ไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้นและบางคนก็เสียชีวิต
ไปแล้ว อีกทั้งบางคนก็มีเหตุผลบางอย่าง และไม่ได้ให้คำยืนยันนานนั้น ?

นายแห่งบรรดาเสรีชน ท่านอิมามสุเซน (อ) กล่าวสุนทรพจน์ในนคร
มักกะฮ์ ท่ามกลางบรรดาต่อฮาบะฮ์ผู้เต็มเปี่ยมด้วยศักดิ์ และดาบิอินจำนวน
๓๐๐ ท่าน ความว่า

“...ขอสาบานต่อพระผู้อภิบาลของพวกท่าน พวกท่านทราบใช่ไหมว่า
ท่านศาสดา (ศ) ได้แต่งตั้งท่านอะลี (อ) ให้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะฮ์และมี
อำนาจเต็มในการได้รับการจงรักภักดี โดยท่าน (ศ) กล่าวว่า พวกที่อยู่ ณ ที่นี้
จงบอกข้านี้ไปยังผู้ที่ไม่ได้อยู่ด้วย?”

พวกที่ร่วมชุมนุมอยู่ที่นั่นกล่าวขึ้นว่า

“อัลลอฮ์ทรงเป็นพยาน มันเป็นอย่างนั้นจริง...”

ในตอนท้ายของบทความนี้ ขอยกคำนำของหนังสือ “อัล -เกาะดिर” ที่เขียนโดยท่านเชค มุฮัมมัด คะฮ์ดุค อิมามญะมาฮ์ และผู้นำอุลามาอะฮ์ซุนนะฮ์เมืองอะลัษ ดังนี้

“...หนังสืออัล -เกาะดिरได้สร้างความแข็งแกร่งให้กับความจริง และขุดรากถอนโคน ความหลงมกมายต่าง ๆ มันได้ยืนยันสิ่งที่เราไม่เคยรู้มาก่อน และยังได้หักล้างถ้อยคำที่เราได้เคยยึดมั่นมาเป็นเวลาหลายศตวรรษด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

ใช่แล้ว สิ่งที่เคยผ่านมาในอดีตเมื่อมีการพูดถึง เรามักจะพูดว่า เราไม่รู้ที่มาของมัน (หมายถึงไม่ยอมรับ) และก็จะไม่คิดในแง่มุมที่ลึกลับของมัน หิ้งๆที่เราจำเป็นจะต้องได้รับบทเรียนจากเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมาและควรที่จะตรวจสอบเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เหล่านั้นบนพื้นฐานของการแสวงหาความจริง...”

เราเห็นแล้วว่าก่อนหน้านี้ที่จะมีการเรียบเรียงหนังสือ“อัล-เกาะดिर” ความรู้ของพี่น้องอะฮ์ลิซซุนนะฮ์ในเรื่องเหตุการณ์อัล - เกาะดिरเป็นเช่นนั้น แต่ทว่าหลังจากนั้นเมื่อเรื่องราวโดยละเอียดของมันถูกเปิดเผย ต่อหน้าห้องทะเลแห่งการแสวงหาที่พวกเขามองเห็นมันอันเต็มไปด้วยเหตุผลที่ต้องรับฟัง การอ้างอิงที่กระจ่างชัดและความรอบรู้อันมหาศาล ดังที่เราได้เห็นในหนังสือ

จึงกล่าวได้ว่า

“ความสว่างอันเจิดจ้าของแสงอาทิตย์ไม่อาจถูกบดบังได้”

บทที่ ๒๓

ปัญหาการชวอแต่งตั้งผู้นำ

มุสลิมทั่วไปมีความเชื่ออย่างมั่นคง และไม่มีวามเคลือบแคลงสงสัยใดเลยว่ ท่านศาสดาแห่งอิสลาม (ศ) เป็นมะอูศุม (บริสุทธิ์ปราศจากมลทินทั้งรูปธรรมและนามธรรม) และคำกล่าวอันบริสุทธิ์ทั้งหมดของท่านเป็นไปตามสัจธรรม และพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้า ถ้าหากไม่เป็นเช่นที่กล่าวไปแน่นอนเหลือเกินว่ อัลลอฮ์ (ซ.บ) คงจะไม่บัญชาให้ทุกคนเชื่อฟังและปฏิบัติตามท่านอย่างไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น คำสั่งของท่าน (ศ) ก็คือพระบัญชาของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และจำเป็นที่ทุกคนจะต้องปฏิบัติตาม ยิ่งไปกว่านั้น ตามความเข้าใจหลักเบื้องต้นของอายะฮ์ที่จะกล่าวต่อไปนี้เราจะพบว่าท่านศาสดา (ศ) มีสิทธิ์เหนือประชาชนทุกคนในฐานะผู้ปกครองความเห็นของท่าน(ศ) ย่อมอยู่เหนือความคิดและทัศนะทั้งปวงของประชาชนโดยทั่วไป คำสั่งของท่าน (ศ) ในเรื่องของสังคมและอื่นใดก็ตามจำเป็นที่จะต้องถูกปฏิบัติตาม :

“ท่านศาสดามีสิทธิ์เหนือผู้ศรัทธาทุกคนยิ่งกว่าตัวของพวกเขาเองเสียอีก”

..(บทอัล - อะฮซาบ : 6)

จากอายะฮ์นี้แสดงว่ ท่านศาสดา(ศ) อยู่ในฐานะที่มีศักดิ์และสิทธิ์เหนือมูอ์มินทุกคนยิ่งกว่าตัวของพวกเขาที่มีสิทธิ์เหนือตัวของพวกเขาเอง

“เมื่ออัลลอฮ์และรอสูลของพระองค์ได้มีพระบัญชาหรือกำหนดกิจการใดไว้แล้วสำหรับผู้ศรัทธาชายและผู้ศรัทธาหญิง พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกปฏิบัติกิจการงานใดของพวกเขาเอง...”

(บทอัล – อะฮ์ซาบ: 36)

ดังนั้นเมื่ออัลลอฮ์และรอสูลของพระองค์ได้มีพระบัญชาในเรื่องหนึ่งเรื่องใดแล้ว จะต้องไม่มีมนุษย์คนใดเลือกปฏิบัติตามความคิดของตัวเองนอกเหนือจากคำสั่งดังกล่าวนั้น

การพิจารณาและการอธิบายอายะฮ์ข้างต้นทำให้กระจ่างชัดว่าคำสั่งของท่านศาสดา(ศ) ในทุกๆ เรื่อง(ถึงแม้จะเป็นเรื่องส่วนตัวก็ตาม) มีผลในทางปฏิบัติทั้งสิ้น เพราะอายะฮ์ดังกล่าวถูกประทานลงมาในเรื่องส่วนตัวของศอฮาบะฮ์ท่านหนึ่ง คือ ปัญหาการแต่งงานระหว่างท่านซัยด์และท่านหญิงซัยนับ เพื่อทำลายแบบฉบับของพวกญะฮิลียะฮ์ซึ่งไม่ต้องการที่จะแต่งงานกับคนไม่มีเกียรติและไร้ทรัพย์สินเงินทอง

ท่านศาสดาแห่งอิสลาม(ศ) จึงได้มีบัญชาให้ท่านหญิงซัยนับทำการแต่งงานกับท่านซัยด์ (ความหยิ่งในเกียรติอันไร้แก่นสารซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาจากสมัยญะฮิลียะฮ์ไม่ปล่อยให้ท่านหญิงซัยนับเลือกท่านซัยด์เป็นสามี)

อาจจะต่อไปนี้ให้ความกระจ่างว่า แม้กระทั่งในเรื่องส่วนตัวก็จะต้องปฏิบัติตามบัญชาของท่านศาสดา(ศ) ท่านชยันบก็ทำเช่นนั้น และพึงพอใจด้วย

“ไม่อย่างแน่อน ขอสาบานต่อพระผู้อภิบาลของเจ้า พวกเขาจะยังไม่เป็นผู้มีอิหม่านที่แท้จริง จนกว่าเมื่อพวกเขาได้ให้เจ้าตัดสินข้อพิพาทระหว่างพวกเขาแล้วพวกเขาก็ไม่รู้สึกลัวคร้าวในหัวใจของพวกเขาจากสิ่งที่เจ้าได้ตัดสินไปและพวกเขาก็ยอมรับโดยคุณนี่”

(บทอัน – นิซาอ์: 65)

ท่านศาสดา (ศ) จะต้องปฏิบัติตามความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ด้วยหรือไม่?

พี่น้องอะฮ์ลุลซุนนะฮ์บางกลุ่มกล่าวว่า ประชามติของคนส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของสังคม ถือเป็นหลักการที่ต้องปฏิบัติ ซึ่งแม้กระทั่งตัวของท่านศาสดา(ศ) เองก็ต้องปฏิบัติตาม

แต่เมื่อพิจารณาอย่างละเอียดต่ออายะฮ์ ข้างต้นที่ได้กล่าวไปก็จะมองเห็นถึงความไม่ถูกต้องของแนวความคิดดังกล่าว มาถึงตอนนี้ขอให้เรามาดูความรู้จักกับหลักฐานและคำพูดต่างๆ ของพวกเขา เพื่อที่เราจะได้ให้คำตอบแก่พวกเขาอย่างกระจ่าง

หลักฐานที่พวกเขาใช้กล่าวอ้างก็คืออายะฮ์ที่ ๑๕๕ ชุเราะฮ์อาลิอิมรอน
ที่ว่า

“ด้วยความโปรดปรานที่มาจากอัลลอฮ์ เจ้าจึงมีความนุ่มนวลต่อพวก
เขาซึ่งหากเจ้าหยาบคาย หัวใจแข็งกระด้างละก็ พวกเขาก็จะแยกย้ายไปจาก
เจ้า ดังนั้นจงให้อภัยพวกเขา และขอการอภัยโทษให้กับพวกเขา จง
ปรียาหารหรือพวกเขาในกิจการงานทั้งหลาย และแล้วเมื่อเจ้าตัดสินใจ
ประการใดก็จงมอบหมายสิ่งนั้นยังอัลลอฮ์ อันที่จริงแล้ว อัลลอฮฺทรงรักผู้ที่
รู้จักมอบหมายตน”

เราขอให้ความกระจ่างดังนี้ว่า :

อันที่จริงแล้วอายะฮ์นี้นั่นเองที่เป็นหลักฐานอันแจ่มชัดว่า ท่านศาสดา(ศ)
ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะต้องปฏิบัติตามเสียงส่วนใหญ่ หมายความว่า สิทธิใน
การปกครองทั้งหมด แม้กระทั่งเรื่องของสังคมโดยทั่วไปก็เป็นสิทธิเด็ดขาด
ของท่านศาสดา(ศ) ท่าน (ศ) มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามความคิดเห็นของ
ท่าน (ศ) เองหลังจากที่ได้ปรียาหารหรือแล้ว ไม่ใช่ปฏิบัติตามความคิดเห็น
ของพวกเขา เพราะอัลลอฮฺ(ช.บ.) ตรัสว่า

“ จงปรียาหารหรือพวกเขาในกิจการงานทั้งหลาย และแล้วเมื่อเจ้าตัดสินใจ
ประการใด ก็จงมอบหมายสิ่งนั้นยังอัลลอฮ์...”

หากว่าทัศนะของบุคคลอื่นจำเป็นต้องปฏิบัติตามละก็ แน่อนเหลือเกิน
อัลลอฮ์ (ช.บ.) จะต้องตรัสว่า

“...หากว่าประชาชนทั่วไปมีความเห็นเป็นเช่นไร เจ้าก็ต้องปฏิบัติ
ตามนั้น...”

แต่...เราก็เห็นแล้วว่า อัลลอฮ์(ช.บ.) ไม่ได้ตรัสเช่นนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น เรายังมีเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์เป็นประจักษ์พยาน ยืนยันถึงสิ่งที่ขัดแย้งกับแนวความเชื่อของพี่น้องอะฮ์ลซุนนะฮ์ ดังตัวอย่าง ในเรื่อง “สนธิสัญญาสุคัยบียะฮ์”

ท่านศาสดาแห่งอิสลาม(ศ) ออกจากนครมะดีนะฮ์ไปนครมักกะฮ์เพื่อทำ ฮัจญ์ ในระหว่างทางใกล้นครมักกะฮ์ มีหัวหน้าชาวกาเฟรมักกะฮ์ได้มาขอ พบท่าน (ศ) ประสงค์จะไม่ให้ท่าน (ศ) เข้านครมักกะฮ์

ท่านศาสดา(ศ) กล่าวว่า

“เราไม่ได้มาที่นี่เพื่อการสงคราม เรามาเพื่อชียาเราะฮ์ (เยี่ยมเยียนโดย เนียตเป็นอิบาดะฮ์) อัล – กะอูบะฮ์เท่านั้น”

หลังจากที่มีการถกเถียงกันเป็นเวลานาน ชาวกุเรชมักกะฮ์ก็ตกลงว่าให้ทำ สนธิสัญญาสงบศึกกันจะดีกว่า ซึ่งท่านศาสดา (ศ) ภายใต้อาณัติ เช่นนั้นก็จำเป็นต้องยอมตกลง แต่ทว่า...ศอฮาบะฮ์บางคนกลับไม่พอใจต่อการทำ สัญญาในครั้งนี้และต้องการที่จะเข้านครมักกะฮ์ด้วยการใช้กำลัง

ท่านศาสดา (ศ) กล่าวกับศอฮาบะฮ์ว่า

“ฉันคือบ่าวของอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ ฉันไม่เคยขัดแย้งต่อ พระบัญชาของพระองค์เลย พระองค์ก็จะไม่ปล่อยให้ฉันอยู่โดยเดียวเป็น แน่”

ณ ที่นี้มีคำถามที่ออกมาจากกันบึงของสติปัญญาว่า :

จุดประสงค์ของการปริกษาหารือของท่านศาสดา(ศ) กับประชาชน คืออะไร?

การร่วมปริกษาหารือของท่านศาสดาผู้ทรงเกียรตินั้นถือเป็นรูปแบบของการบริหารอย่างหนึ่ง เพื่อเป็นการให้เกียรติต่อทัศนะทั้งหลายของประชาชน อีกทั้งเป็นการพัฒนาสติปัญญาตามแนวทางแห่งความก้าวหน้าของหลักการอิสลาม และยังเป็นการทำลาย พฤติกรรมบางอย่างของชนชั้นหัวหน้าชาวมักกะฮ์ เพราะเมื่อพวกเขามีส่วนในการร่วมปริกษาหารือในกิจการงานทั้งหลาย มันก็จะเป็นการตัดคันตอของกรที่จะขัดแย้งต่อคำสั่งในภายหลัง อย่างไรก็ตาม ในแง่ของการประชุมปริกษาหารือดังกล่าว ท่านศาสดา(ศ) ก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จำเป็นต้องปฏิบัติตามความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ แต่หากว่าท่าน (ศ) เกิดยอมรับทัศนะของผู้ใด นั่นก็หมายความว่า ทัศนะของผู้นั้นตรงกับทัศนะของท่าน (ศ) ไม่ปรากฏหลักฐานที่น่าเชื่อถือเลยว่า ท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ (ศ) กำหนดให้ความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่เป็นมาตรฐานของการปฏิบัติ หลังสมัยของท่านศาสดา (ศ) ชูรอถูกจัดตั้งขึ้นจริงหรือ?

เราได้เห็นและรู้อย่างมั่นใจเลยว่า ทัศนะของท่านศาสดา (ศ) นั้นมีความดีงาม และเหนือกว่าทัศนะของทุกคนอย่างที่ไม่ต้องสงสัย และหนึ่งในทัศนะอันแจ่มชัดของท่าน (ศ) ก็คือ การประกาศการแต่งตั้งให้ท่านอิมามอะลี(อ) เป็นตัวแทนของท่าน(ศ) ใน “วันอะดีร์” และวันอื่นๆ

ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า การประชุมปรึกษาหารือในเรื่องการกำหนด ผู้ที่จะเป็นตัวแทนของท่านศาสดา(ศ)

ภายหลังท่าน(ศ) จากไปแล้วนั้น จึงเป็นการขัดแย้งกับพระบัญชา และทศนะของท่านศาสดา(ศ) อย่างเด่นชัดที่สุด และไม่มีคุณค่าอันใดทั้งสิ้น

ทว่า... ตอนนี้ขอให้เราเก็บความจริงอันเป็นสัจธรรมนั้นไว้ก่อน แล้วลองมาพิจารณากันว่า จริง ๆ แล้ว “ซุรอ” (การใช้ความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ตัดสินปัญหา) ถูกจัดตั้งขึ้นหรือไม่ หรือ อีกนัยหนึ่งก็คือ มีการปฏิบัติตามความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่จริงหรือไม่?

เพื่อเปิดประเด็นในปัญหาดังกล่าว ขอให้เรามาดูเหตุการณ์ที่ “ชะกีฟะฮ์” โดยใช้หลักฐานที่น่าเชื่อถือเป็นตัวตรวจสอบ

เหตุการณ์ประวัติศาสตร์ชะกีฟะฮ์

เมื่อท่านท่านศาสดา(ศ) ได้ลาจากโลกนี้ไป ชาวอันศอรได้รวมตัวกันขึ้น ณ สถานที่แห่งหนึ่งมีชื่อว่า

“ชะกีฟะฮ์ บะนี ซาอิดะฮ์”

พวกเขาพูดคุยกันว่า

“หลังจากท่านศาสดา(ศ) แล้ว พวกเราขอมอบอำนาจการปกครองทั้งหมดให้อยู่ในมือของท่านชะอ์ด บิน อุบาตะฮ์”

ขณะนั้นชะอ์ด บิน อุบาตะฮ์กำลังป่วยอยู่ แต่ก็มาร่วมอยู่ในที่ชุมนุมด้วย

เขากล่าวขึ้นว่า

“โอ้ชาวอันศอรทั้งหลาย ไม่มีกลุ่มชนใดอีกแล้วในโลกอิสลามที่จะมีความเลอเลิศยิ่งกว่าพวกท่าน เพราะท่านศาสดา(ศ) อยู่ท่ามกลางชาวกูเรชเป็นเวลาถึง ๑๓ ปี ทำหน้าที่เรียกร้องให้พวกเขาละทิ้งการบูชารูปเจว็ดและหันมาเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว แต่ก็มีเพียงไม่กี่คนที่ศรัทธาต่อท่าน ซึ่งพวกเขาก็หาได้มีความสามารถปกป้องศาสนาไว้ได้ อีกทั้ง ยังไม่อาจเผยแพร่ศาสนาให้ยิ่งใหญ่ได้จนกระทั่งอัลลอฮฺ(ซ.บ.) ได้ทรงคัดเลือกพวกท่านให้ได้รับความจำเริญ มีศรัทธาต่อท่าน (ศ) และศาสนาของท่าน (ศ) พระองค์ได้มอบความเสียสละต่อท่าน(ศ) และศาสนาของท่าน(ศ) แก่พวกท่าน แล้วพวกท่านก็ยึดมั่นต่อสัญญานี้อย่างสม่ำเสมอเรื่อยมา จนกระทั่งท่าน (ศ) ได้จากพวกท่านไปด้วยความยินดียิ่ง ถึงเวลานี้แล้วพวกท่านจะต้องพยายามอย่างถึงที่สุดไม่ให้ตำแหน่งตัวแทนของท่านศาสดา(ศ) ตกอยู่ในมือของผู้ใดนอกจากพวกท่าน ซึ่งมันเป็นสิทธิเฉพาะของพวกท่านเท่านั้น...”

ชาวอันศอรพูดตอบรับขึ้นว่า

“ท่านพูดได้ถูกกาลเทศะจริง ๆ ถ้าเช่นนั้นท่านก็สมควรรับตำแหน่งตัวแทนของท่านศาสดาและอำนาจการบริหารไว้”

บางคนพูดขึ้นว่า

“แล้วถ้าพวกกูเรชเกิดไม่ยอมขึ้นมาเราจะทำเช่นไร?”

มีเสียงตอบกลับมา

“เราก็จะกล่าวกับพวกเขาว่า พวกท่านก็เลือกผู้นำขึ้นมาคนหนึ่ง เราก็จะเลือกผู้นำอีกคนหนึ่ง”

ชะอ์ด พูดขึ้นว่า

“นี่เป็นความพ่ายแพ้ครั้งแรก !”

ข่านี้ถูกแจ้งแก่ท่านอุมร์ เขาได้ส่งคนไปตามท่านอะบูบักร์ ขณะนั้นเขาอยู่กับท่านอิมามอะลี(อ) ในบ้านของท่านศาสดา(ศ)

เขาได้ส่งจดหมายตอบไปว่า

“ฉันกำลังยุ่งอยู่ที่นี่”

ท่านอุมร์ ก็ส่งจดหมายไปอีก โดยบอกว่า

“มีข่าวใหม่ ถ้าขาดท่านแล้วเราจะแย่”

ท่านอะบูบักร์รีบรุดออกมาจากมัยยัตอันบริสุทธ์ของท่านศาสดา(ศ) ซึ่งท่านอะลี(อ) กำลังตระเตรียมการอาบน้ำมัยยัต

ท่านอุมร์ พูดกับท่านอะบูบักร์ ว่า

“ท่านไม่รู้หรือว่า ชาวอันศอรได้มารวมตัวกันเพื่อเลือกชะอ์ดเป็นคอลีฟะฮ์”

แล้วคนทั้งสองก็รีบรุดไปยังที่นั่น ระหว่างทางพวกเขาได้พบกับอะบูอับดุลอะซิษญุรรอฮ์ แล้วก็ชวนเขาไปด้วย...ทั้งหมดได้มายังชะกิฟะฮ์ ท่านอะบูบักร์ลุกขึ้นกล่าวว่า

“ขอสรรเสริญแด่อัลลอฮ์และสอละวาตแด่ท่านศาสดา

อัลลอฮ์(ช.บ.) ได้ส่งท่านศาสดา(ศ) มายังประชาชาติ เพื่อให้พวกเขาได้ทำการเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าซึ่งแต่ก่อนพวกเขาเคยบูชาพระเจ้าหลายองค์ และคิดว่าสิ่งนั้นให้คุณได้ ถือเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งสำหรับชาวอาหรับ ที่พวกเขาละทิ้งศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขา...

และแล้วอัลลอฮ์(ซ.บ.) ก็ได้มอบความเลอเลิศนี้แก่มุฮาญีรีน ซึ่ง ก็คือการที่พวกเขาถือมั่นต่อศาสนาของมุฮัมมัด (ศ) และอดทนต่ออุปสรรคทั้งปวงร่วมกับท่านศาสดา (ศ) ดังนั้นหลังจากท่าน(ศ) แล้ว พวกเขาจึงมีความเหมาะสมต่อตำแหน่งนี้มากกว่าผู้ใด ส่วนพวกท่านนั้น โอ้ชาวอันศอร ไม่มีใครที่จะปฏิเสธความดีเด่นของพวกท่านในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนาถัดจากชาวมุฮาญีรีน ไม่มีใครเทียบพวกท่านได้ ฉะนั้นพวกเราจึงสมควรเป็นผู้ปกครอง ส่วนพวกท่านก็เป็นผู้ช่วยก็แล้วกัน ซึ่งเราจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดจนกว่าจะได้ถามพวกท่านเสียก่อน...”

ฮับบาบ บินมุนซิรลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวขึ้นว่า

“ชาวอันศอรเอ๋ย พวกท่านต้องไม่โง่ จงยึดกุมอำนาจการไว้ เพราะคนพวกนั้นเป็นเพียงผู้ที่มาอาศัยพวกท่านเท่านั้น คนที่ชอบสนับสนุนการต่อสู้ย่อมจะไม่อยู่กับพวกท่านอย่างแน่นอน อย่าได้ขัดแย้งกันจนเสียงานเสียการเลย พวกเขาคงจะไม่ยอมรับการนำของเรา เอาอย่างนี้ดีกว่าเราก็มียุ้ผู้นำที่มาจากเรา พวกเขาก็มีผู้นำของพวกเขา”

ท่านอุมัรพูดขึ้นว่า

“จะเป็นอย่างนั้นไม่ได้ ชาวอาหรับจะไม่ยอมรับการบริหารรัฐของพวกท่าน และจะไม่ยอมก้มหัวให้ อันเนื่องมาจากศาสนทูตไม่ได้มาจากพวกท่าน”

ฮับบาบลูกขึ้นเป็นครั้งที่สอง กล่าวว่า

“อันศอรทั้งหลาย การตัดสินใจอยู่ที่ตัวพวกท่านเอง อย่าได้ฟังคำพูดของชายคนนี้และพวกเขาซึ่งได้กีดกันสิทธิของพวกท่าน หากพวกเขาไม่ยอมเรื่องนี้ก็จงไล่พวกเขาออกไปจากเมืองนี้และเข้ายึดอำนาจไว้ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์พวกท่านนั้นเหมาะสมยิ่งกว่า”

ท่านอุมัรตะ โจนขึ้นว่า

“ขอให้อัลลอฮ์ได้สังหารเจ้า”

ฮับบาบก็ตะ โจนกลับเช่นเดียวกันว่า

“ขออัลลอฮ์ได้ฆ่าเจ้า”

อะบูอัยยะฮ์ลุกขึ้นยืนใกล้เกลี้ย กล่าวว่า

“ชาวอันศอรที่รัก พวกท่านคือชนกลุ่มแรกที่ได้ให้ความช่วยเหลือและมีศรัทธา ดังนั้นก็อย่าเป็นคนแรกที่เปลี่ยนแปลงมันเลย”

พอถึงตอนนี้ บะชีร์ บินซะอัดก็ลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า

“โอ้ ชาวอันศอร แม้ที่เราจะดีเด่นกว่าในเรื่องการต่อสู้กับมุชริก และรับอิสลามก่อนพวกท่านก็จริง แต่สิ่งทำไปนั้นไม่มีจุดประสงค์อื่นใดนอกจากความพอพระทัยของพระผู้อภิบาล...”

ท่านอะบูบักร์ลุกขึ้นว่า

“เอาอย่างนี้ดีกว่า ระหว่างอุมัรกับอะบูอัยยะฮ์ พวกท่านจะบัยอะฮ์กับใคร”

คนทั้งสองพูดขึ้นว่า

“ไม่ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ท่านนั้นดีที่สุดในหมู่ชาวมุฮายีรีน ตราบใดที่มีท่านอยู่ เราไม่อาจหาญที่จะอยู่ในตำแหน่งนี้ ขึ้นมือออกมาซิเราจะได้ให้บัยอะฮ์ต่อท่าน...”

ทันใดนั้นเองท่านอุมัรและอุบัยดะฮ์ก็ลุกขึ้นยืนบัยอะฮ์กับท่านอะบูบักร์ แต่บะชীর บินชะฮัด (ชาวอันศอรเผ่าเอาซุ) กลับรีบพรวดพราดให้บัยอะฮ์กับเขาก่อนคนทั้งสองอีก ชนเผ่าเอาซุเมื่อเห็นบะชীরแก้ปัญหาอย่างนี้ ด้วยการยอมรับว่าพวกกุเรซมีความดีเด่นกว่า ประกอบกับการที่ชนเผ่าคือชรอญัยก็ต้องการให้ชะฮัดบินอุบาตะฮ์เป็นผู้นำจึงพูดกันต่อๆ ว่า

“ขอสาบาน หากเผ่าคือชรอญัยได้ยึดอำนาจปกครองละก็ พวกเขาก็จะอยู่ในภาวะที่เหนือกว่าพวกเราตลอดไป ถ้าเช่นนั้นพวกท่านก็ลุกขึ้นให้บัยอะฮ์กับอะบูบักร์จะดีกว่า”

ทันใดนั้นเองท่านอุมัร ก็กระโดดจับคอเสื้อของชะฮัด บินอุบาตะฮ์แล้วตะโกนบอกผู้คนที่

“จงมาหาชะ”

ชะฮัด บินอุบาตะฮ์ไม่ได้ให้บัยอะฮ์แก่ท่านอะบูบักร์ จนกระทั่งเสียชีวิต

โปรดตัดสินด้วยความเป็นธรรม

จากเหตุผลที่จะกล่าวในลำดับต่อไปนี้ จะสร้างความเข้าใจให้กับท่านผู้อ่านว่า เหตุการณ์ที่ “ชะกีฟะฮฺ” ไม่เพียงแต่ไม่เป็นไปตามหลักการชุรอ (ตามที่อัล – กุรอานบอก) เท่านั้นมันยังเป็นการช่วงชิงสิทธิการเป็นผู้นำของท่านอิมามอะลี (อ) อีกด้วย

ข้อที่ ๑

ในตอนที่จะไปยัง “ชะกีฟะฮฺ” ท่านอุมร์ส่งคนไปตามท่านอะบูบักร์ คนเดียวไม่ได้ติดต่อกับใครอื่น ทั้งๆที่ในตอนนั้นท่านอะบูบักร์ อยู่กับบรรดาสอบาอะฮ์ชั้นผู้ใหญ่ของท่านศาสดา(ศ) รวมทั้งท่านอะลี(อ) ด้วย เขาไม่ได้แจ้งข่าวเรื่องนี้ให้กับผู้ใดรับรู้เลย อีกทั้งล้มการแสดงความเสียใจต่อการจากไปของท่านศาสดา(ศ) อย่างสิ้นเชิง เขาปล่อยมัยยิตของท่านศาสดา(ศ) ไว้รับรุดหน้าไปยัง “ชะกีฟะฮฺ” หากไม่ได้วางแผนกันมาก่อน ทำไม?

ท่านอะบูบักร์จึงไม่กล่าวกับท่านอุมร์ว่า

“เราต้องบอกพวกบะนีฮาซิมและศอบาอะฮ์ของท่านศาสดา(ศ) ด้วย ตอนนี้ปล่อยไว้ก่อนเถิดให้เราได้ฝังร่างของท่านศาสดา(ศ) ก่อนแล้วเราก็จะดำเนินการกำหนดตัวผู้นำโลกอิสลามพร้อมกัน”

หรือว่า “ชุรอ” คือการปรึกษารือกันระหว่างผู้นำกลุ่มชนทั้งสามซึ่งแต่ละคนก็แสดงตนว่าจะเป็นผู้ทำให้ได้ โดยที่มิมีการกล่าวถ้อยคำที่กักขะพะงูกรรโชกกันและหลอกล่อกันด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา มีการขัดแย้งกันอย่างเห็นเด่นชัด มีการใช้กำลังเพื่อที่จะให้จบลงด้วยชัยชนะของตนเอง ใครที่มีความคิดเห็นขัดแย้งก็จะต้องที่จะทำลายให้สิ้นซาก

ด้วยการกล่าวว่า

“โดยการลงมติของประชาชาติอิสลามและผลประโยชน์ของโลกอิสลาม
ขณะนี้มีการก่อความวุ่นวายใครที่กระทำการเช่นนี้ถือว่า เป็นตัวบ่อนทำลาย
ความสงบสุขของรัฐ เลือดของเขาไม่เป็นที่ต้องห้ามอีกต่อไป
เขาจะต้องถูกประหารชีวิตหรือไม่ก็ถูกเนรเทศออกนอกรัฐอิสลาม”

หรือว่าการปรึกษาหารือในเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ไม่จำเป็นที่จะต้อง
บอกกล่าวขอฮาะชะอันผู้ใหญ่ และชาวบนิฮาซิมซึ่งผู้ที่อยู่ในฐานะหัวหน้า
ของพวกเขาคือท่านอิมามอะลี(อ)?

ข้อที่ ๒

ถ้าจะเปรียบ “ชะกีฟะฮ์” เป็นสนามฟุตบอลก็คงจะไม่ผิดนัก เพราะมีการ
ส่งลูกฟุตบอลต่อๆ กัน ซึ่งถ้าใครนั่งดูต้องหัวเราะเป็นแน่:

หลังจากมีการกล่าวถ้อยคำที่รุนแรงและยกตนข่มท่านแล้ว ท่านอะบูบักร์
ได้พูดกับชาวอันศอรว่า

“...ระหว่างอุมร์กับอะบูอับดุลอะซุ พวกท่านจะบัยอะฮ์กับใคร?...”

เหมือนกับเป็นการบังคับว่าต้องเลือกคนใดคนหนึ่งในสองคนนี้เป็น
ค่อลีฟะฮ์ ซึ่งเขาทั้งสองก็ทำเสมือนว่าฝึกกันมาเป็นอย่างดีโยนลูก (ตำแหน่ง
ค่อลีฟะฮ์) กลับไปให้ท่านอะบูบักร์ แล้วพูดขึ้นว่า

“ตราบใดที่มีท่านอยู่ เราไม่อาจหาญที่จะอยู่ในตำแหน่งนี้...”

พี่น้องอะฮ์ลิซซุนนะฮ์ เรียกเหตุการณ์นี้ที่เสมือนกับการเล่นฟุตบอลของเด็ก ๆ ว่า

การร่วมปรึกษาหารือ และลงมติของประชาชาติอิสลาม (ชুরอ)

ข้อที่ ๓

คำพูดชัดเจนของท่านอุมัร เองหลังเหตุการณ์ชะกิฟะฮ์เพียงไม่กี่ปีในเรื่องไม่มีการจัดตั้ง “ชুরอ” โดยที่เขากล่าวขณะรับตำแหน่งคอลีฟะฮ์บนมินบารว่า:

“...ข้าได้ยินมามีคนพูดว่า อุมัรเสียชีวิตไป ข้าก็จะให้การบัยอะฮ์ต่อชายคนหนึ่ง อันที่จริงการให้บัยอะฮ์ต่ออะบูบักร์นั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน (ซึ่งหมายความว่า การบัยอะฮ์ต่ออะบูบักร์ไม่มีการปรึกษาหารือ) จริงอยู่การบัยอะฮ์ต่ออะบูบักร์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว อย่างไม่คาดฝัน ทว่า... อัลลอฮ์ได้ปกป้องความเลวร้ายของมันแล้ว แต่ในระหว่างพวกท่านไม่มีใครเลยที่เหมือนกับอะบูบักร์ที่จะทำให้หัวหน้ากลุ่มชนต่างๆ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามได้”

หากว่ามีการ “ชুরอ” กันขึ้นจริง และบรรดาศอฮาบะฮ์ของท่านศาสดา (ศ) ได้แสดงทัศนะกันอย่างอิสระละก็ การบัยอะฮ์ต่อท่านอะบูบักร์คงจะไม่ถูกเรียกว่าเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน ไม่มีการปรึกษากันอย่างจริงจัง

ข้อที่ ๔

ท่านอุมร์กล่าวว่า

“หลังท่านศาสดา(ศ) จากไปแล้ว อะลี ชูเบร และพรรคพวกของเขาเป็น
ปรปักษ์ต่อเรา ได้มารวมตัวกันที่บ้านของฟาฏิมะฮ์”

เราขอถามว่า การแสดงความไม่เห็นด้วยและการเป็นปรปักษ์ดังกล่าวจะ
ถูกมองข้ามได้กระนั้นหรือ ?

เฉพาะอย่างยิ่งตัวของท่านอุมร์เองก็สารภาพออกมาเอง นี่คือการหมาย
ของการร่วมลงมติ (อิญญ์มาอฺ) กระนั้นหรือ?

ข้อที่ ๕

หากปัญหาเรื่องผู้นำจำเป็นจะต้องมีการปรึกษาหารือละก็ แน่แน่นอนอย่าง
ยิ่งท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ (ศ)

จะต้องอธิบายถึงรูปแบบและวิธีการเฉพาะไว้แล้วอย่างน้อยก็น่าจะมีการ
ชี้ให้เห็นในบางประเด็นไว้บ้าง ท่านศาสดา (ศ) เอาใจใส่ต่อการอธิบาย
ข้อปลีกย่อยของกฎหมายบัญญัติ แต่...ปัญหาที่สำคัญเช่นนี้กลับไม่ได้ให้
ข้อคิดอะไรไว้เลยกระนั้นหรือ ?

สิทธิของท่านอะลี(อ) ถูกช่วงชิงไปได้อย่างไร?

ในสังคมโลกมีพฤติกรรมบางอย่างเกิดขึ้นนั่นก็คือ มีการกระทำทุก
วิถีทางเพื่อช่วงชิงอำนาจการปกครอง

พวกเขาแสวงหาโอกาสทุกอย่างเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อให้ได้มาซึ่ง
เกียรติยศของตัวเองถึงแม้ว่าในเรื่องนั้นจะมีคำสั่งของอัลลอฮ์(ซ.บ.) และ
รอซูล(ศ) อยู่ก่อนแล้ว

ในประวัติศาสตร์การเป็นตัวแทนของท่านศาสดา (ศ) ก็เช่นเดียวกัน
สมองที่รู้จักคิดย่อมต้องพบกับร่องรอยที่ว่านี้ กลุ่มคนที่มารวมตัวกันที่
“ชะกีฟะฮ์” ก็เป็นหนึ่งในกลุ่มชนที่ว่านี้

ขอให้ย้อนกลับมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่ท่านศาสดา (ศ) ยังคง
นอนป่วยอยู่

กองกำลังของอุซามะฮ์

ในช่วงสุดท้ายแห่งชีวิตของท่านศาสดา (ศ) ขณะที่ท่าน (ศ) นอนป่วยอยู่
บนเตียง ท่าน (ศ) ได้มีคำสั่งให้อูซามะฮ์ บิน ซัยด์ ซึ่งยังเป็นหนุ่มคนหนึ่งแต่มี
ความสามารถและเหมาะสมจัดกำลังทัพ และนำทัพไปยัง “มูตะฮ์” (ใกล้กับ
ชายแดนโรมตะวันออกขณะนั้น)

ในกองกำลังของเขามีทั้งชาวมุฮาญีรีนและชาวอันศอร์ ซึ่งในนั้นก็มี
ท่านอะบูบักร์ ท่านอุมร์ อะบูอับดุลอะซิ ญุรรอฮ์ ฯลฯ รวมอยู่ด้วย

ท่านศาสดา(ศ) ย้ำอย่างหนักแน่นว่า จะต้องไม่ละทิ้งการรวมพลในครั้งนี้
อย่างเด็ดขาด

แม้กระทั่งอุษามะสุถามว่า :

“ท่านจะอนุญาตให้เราอยู่ที่นี้ก่อนจนกว่าอัลลอฮฺ(ช.บ.) จะให้ท่าน
ปลอดภัยจะได้ไหม”

ท่าน(ศ)ยังตอบว่า :

“ออกจากเมืองให้เร็วที่สุด แล้วรีบเคลื่อนกำลังพลด้วยนามของพระผู้เป็น
เจ้า”

อุษามะสุ ถามขึ้นว่า

“ถ้าหากข้าพเจ้าออกไปนำทัพในขณะที่ท่านอยู่ในสภาพป่วยเช่นนี้ หัวใจ
ของข้าพเจ้าคงจะกังวลและไม่สบายใจเป็นแน่”

ท่านศาสดา(ศ) ตอบกลับว่า

“รีบไปเถิด คู่ชัชชนะและกลับมาอย่างปลอดภัย!”

อุษามะสุ เอ่ยขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ดีเลยที่จะต้องถามอาการของท่านจากคนเดินทาง (ที่มา
เยี่ยมท่านศาสดา)”

ท่านศาสดา(ศ) ยืนยันด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดว่า

“ฉันสั่งอะไรก็ทำตามนั้น!”

แล้วท่านก็หมดสติไป เมื่อรู้สึกตัวขึ้นมาท่าน(ศ) กล่าวต่อไปว่า

“ขอให้อัลลอฮฺ สาปแช่ง (ละอุนต์) คนที่ไม่เข้าร่วมหรือหลบหนีจาก
กองทัพของอุษามะสุ”

อย่างไรก็ตาม ท่านอะบูบักร์และท่านอุมร์ก็ละทิ้งกองทัพกลับมาขึ้นนคร
มะดีนะฮ์

ข้อโต้แย้งเรื่องปากกากับกระดาด

วันสุดท้ายที่ท่านศาสดา(ศ) ป่วยหนักอยู่บนเตียง ท่าน(ศ) ได้สั่งให้นำปากกา และกระดาดมาให้ท่าน (ศ)

โดยกล่าวว่า

“ฉันต้องการเขียนอะไรบางอย่าง ที่จะทำให้พวกท่านไม่หลงทาง หลังฉันจากโลกนี้ไปแล้ว ”

มีใครบางคนพูดขึ้นว่า

“ ท่านพูดด้วยอาการเพ้อ ”

ท่านอับบาสเล่าว่า :

วันแรกที่ท่านอุมร์ ขึ้นสู่อำนาจการเป็นคอลีฟะฮ์ ข้าพเจ้าได้ไปพบเขา เขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า

“จนถึงเดี๋ยวนี้ ท่านยังคิดว่าเขา (อิมามอะลี) ยังเป็นคอลีฟะฮ์อีกหรือเปล่า”

ข้าพเจ้าตอบว่า

“แน่นอนไม่มีวันเปลี่ยน”

ท่านอุมร์ จึงกล่าวขึ้นว่า

“ท่านคิดว่าท่านศาสดา(ศ) กล่าวถึงการเป็นคอลีฟะฮ์ของเขาไว้อย่างนั้นหรือ?”

ข้าพเจ้าตอบว่า

“ใช่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นและกระฉ่างชัดยิ่งกว่าก็คือข้าพเจ้าได้ถามบิดาของข้าพเจ้า (ท่านอับบาส) ในเรื่องนี้

ท่านตอบว่าท่านอะลีพูดจริง

ท่านอุมัร พูดขึ้นว่า

“ท่านศาสดาตอนที่กำลังป่วยก็ต้องการบอกชื่อของเขา แต่ข้าไม่ปล่อยให้ท่านทำ”

จากถ้อยความเหล่านี้ เป็นที่กระจ่างว่าใครคือ ผู้ที่กล่าวถึงท่านศาสดา(ศ) ในขณะที่ท่าน(ศ) นอนป่วยว่า

“ท่านพูดด้วยอาการเพ้อ”

ท่านอุมัร รู้ดีกว่าท่านศาสดา(ศ)และรู้ซึ่งถึงผลประโยชน์ของประชาชาติ อิสลามดีกว่าท่านศาสดา(ศ) จึง

ไม่ปล่อยให้ท่าน(ศ) ได้เขียนชื่อของท่านอะลี(อ) กระนั้นหรือ?

กลุ่มคนที่พยายามแสสร้างอ้างความสัมพันธ์กับท่านศาสดา(ศ) ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่มีสิทธิ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่งคอลีฟะฮ์ ก็คือ คนกลุ่มเดียวกับที่แสดงบทบาท และพฤติกรรมที่กล่าวไปในขณะที่ท่านศาสดา(ศ) ยังนอนป่วยอยู่มันทั้งหมดแสดงให้เห็นถึงความมกใหญ่ใฝ่สูงและต้องการเป็นผู้นำ

ด้วยสาเหตุของการแสวงหาอำนาจและต้องการเป็นใหญ่นี้เอง ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์อันอัปยศอดสูเกิดขึ้นในโลกอิสลาม กล่าวคือ :

- พวกเขาได้สังหารชะอัด บินอุบาตะฮ์ ผู้ที่ต่อต้านการเป็นคอลีฟะฮ์ของท่านอะบูบักร์และไม่ยอมให้บัยอะฮ์ต่อเขา แล้วยังกล่าวว่า “ญินเป็นผู้ฆ่าเขา”

- คอลิด บินวาลิดได้สังหารท่านมาลิก บินนุวัยเราะฮ์ ผู้ที่มีอิหม่านและเป็นคนซอลิฮ์ถึงขนาดที่ท่านศาสดา(ศ) กล่าวถึงเขาว่า

“ใครที่ต้องการจะดูชาวสวรรค์ก็ให้จ้องมองไปยังใบหน้าของมาลิก”

สาเหตุที่เขาถูกสังหารก็คือ เมื่อเขาได้ยืมชื่อว่าท่านศาสดา(ศ) ได้จากโลกนี้ไปแล้ว เขาได้มายังนครมะดีนะฮ์ แล้วพบว่าท่านอิมามอะลี(อ) ถูกแย่งชิงตำแหน่งคอลีฟะฮ์ไปแล้ว เขาก็ลุกขึ้นต่อต้านทันที เพราะเขาได้ยินคำพูดของท่านศาสดา (ศ) ในเรื่องการเป็นคอลีฟะฮ์ของท่านอิมามอะลี(อ)

ส่วนคนที่สังหารเขาคือ คอลิด บินวลิดคนนั้นยังข่มขืนภรรยาของเขไปอีกแต่ไม่มีการลงโทษใดๆ ทั้งสิ้นจากคอลีฟะฮ์สมัยนั้น

- พฤติกรรมอันสกปรกของคนพวกนี้อีกอย่างหนึ่ง ก็คือ การเข้ายึด “สวนพะดัก” อันเป็นมรดกของท่านหญิงฟาฏิมะฮ์(อ) ไป

“พะดัก” คือชื่อของสวนหนึ่งที่ค้ายดินไปด้วยไม้ผลต่างๆ และอยู่ในความดูแลของท่านหญิงฟาฏิมะฮ์(อ)มาโดยตลอด ท่านอะบูบักร์เข้ายึดสวนนั้นมา พร้อมทั้งไล่คนงานของท่านหญิง(อ)ออกไปหมด

ท่านหญิง(อ) ได้โต้เถียงกับท่านอะบูบักร์อย่างรุนแรง จนกระทั่งเขาได้มอบใบสำคัญแสดงสิทธิในที่ดินให้แก่ท่านหญิง(อ) แต่...ท่านอุมัรกลับแย่งมันคืนมาแล้ว จิกมันทิ้ง แล้วก็ไม่มีการว่ากล่าวหรือดำเนินใดๆจากท่านอะบูบักร์เลย?

|

บทที่ ๒๘

อิมามที่ ๑๒ ผู้ผดุงความยุติธรรมแห่งพระผู้เป็นเจ้า

ท่านอิมามมะฮ์ดี (อ) ผู้นำไว้ซึ่งความยุติธรรม ถือกำเนิดเมื่อวันที่ ๑๕
ชะอฺบาน ฮ.ศ. ๒๕๕ ณ เมืองซามัรรอฮ์ บิดาของท่าน (อ) คือท่านอิมามที่ ๑๑
แห่งวงศ์วานอะฮฺลุลบัยตุอิมามสะชั้น อัศกะรี (อ) มารดาของท่านคือ
ท่านหญิงนัรญิซ ผู้สูงศักดิ์ในปี ฮ.ศ. ๒๖๐ บิดาผู้ทรงเกียรติของท่าน (อ) ได้
จากโลกนี้ไป ท่าน(อ) จึงเข้ารับตำแหน่งต่อจากบิดาของท่าน(อ) (ตาม
กฎเกณฑ์ที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงกำหนด) นามและฉายานามของท่าน(อ) คือ
นามและฉายานามของท่านศาสดา(ศ)

ไม่มีใครได้พบท่าน (นอกจากผู้ใกล้ชิดเพียงไม่กี่ท่าน) นับตั้งแต่วันแรกที่
ท่าน (อ) ลืมตาดูโลก ในช่วง ๗ ปี หลังจากนั้นประชาชาติอิสลามสามารถ
ติดต่อกับท่าน (อ) โดยผ่านตัวแทน (นาอิบ) พิเศษ สี่คนของท่าน

(คือ ท่านอุษมาน บินชะอิด ท่านมุฮัมมัด บินอุษมาน ท่านสุเซน บินรูธ
และท่านอะลี บินมุฮัมมัด ชะมะรี ตามลำดับ)

ช่วงนี้ถูกเรียกว่า “มัยยะบะฮ์ อัศศุบรอ” และหลังจากนั้นเป็นต้นมา
ท่าน (อ) ก็อยู่ในสภาพไม่ปรากฏกายอย่างถาวร

จนกว่าจะมีพระบัญชาของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ซึ่งเรียกว่า “มัยยะบะฮ์อัลกุบรอ”

ในช่วง “มัยยะบะฮ์อัลกุบรอ” จนกระทั่งเวลาแห่งการปรากฏกายของท่าน
(ชุฮูร) ไม่มีผู้ใดถูกแต่งตั้งเป็นตัวแทนพิเศษของท่าน (อ) ประชาชาติอิสลาม
จะได้รับการชี้แจงหลักการศาสนาจากฟุคอฮา (นักปราชญ์ทางศาสนบัญญัติ)
และมุฮ์คดิษ (นักรายงานฮะดีษ)

ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องอิมามมะฮ์ดี (อ) และการเปลี่ยนแปลงโลก

ความเชื่อในเรื่องการกลับมาปรากฏกายของท่าน (อ) และจะทำหน้าที่เปลี่ยนแปลงสังคมโลกไม่ใช่เป็นความเชื่อเฉพาะของชีอะฮ์เท่านั้น มัซฮับอื่นของอิสลาม และแม้กระทั่งที่ไม่ใช่อิสลาม อีกทั้งพวกยะฮูดี นัศรอนีและนักวิชาการที่มีชื่อเสียงของโลกก็มีความเชื่อนี้ด้วย

คัมภีร์ชะบूर (นบีดาอูด) ปรากฏข้อความดังต่อไปนี้ :

“...ผู้ที่ถูกรอคอยของพระผู้เป็นเจ้า คือ ผู้รับมรดกแห่งแผ่นดิน...เขาจะมีสุขภาพที่สมบูรณ์...พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สนับสนุนคนที่มีคุณธรรม... พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ที่รู้ดีถึงวันเวลาแห่งความสมบูรณ์ทั้งมวลและการเป็นทายาทของเขาจะเป็นอยู่ชั่วนิรันดร์... บุคคลที่รับเอาความจำเริญจากเขาจะเป็นทายาทของแผ่นดินส่วนผู้ที่ถูกสาปแช่ง จะถูกทำลายไปจากแผ่นดิน...ผู้ที่มีคุณธรรมจะได้เป็นทายาทของแผ่นดินและจะอยู่ในนั้นนิรันดร์”

อัล – กุรอานกับความเชื่อเรื่องอิมามมะฮ์ดี (อ)

ในอัล – กุรอาน มีการกล่าวถึงวันหนึ่ง ซึ่งผู้รักสัจธรรมและผู้ที่มีความดีงามแห่งโลกนี้ถูกสัญญาว่าจะได้มีอำนาจและปกครองโลกนี้ ศาสนาอันมีเกียรติยิ่ง คือ อิสลามจะแพร่กระจายออกไปเหนือศาสนาใดทั้งมวล

อีกทั้งยังมีอายะฮ์ที่ถูกอธิบาย และหมายถึง อิมามมะฮ์ดี (อ) อยู่ไม่ใช่
น้อย ตัวอย่างเช่น :

1) ซูเราะฮ์อัล – อันบิยาฮ์ อายะฮ์ที่ ๑๐๕

“และหลังจากอิซ – ซิกฺรฺ (คัมภีร์เตารอต) เราได้บันทึกไว้ในคัมภีร์ชะบูร
ว่า แน่อนยังบนผืนแผ่นดินนี้ บ่าวผู้ทรงคุณธรรมของข้าจะเป็นผู้สืบทอด
รับมรดกแห่งแผ่นดิน”

2) ซูเราะฮ์อัน – นุร อายะฮ์ ที่ ๕๕

“อัลลอฮ์ทรงสัญญากับบรรดาผู้มีศรัทธาในหมู่สุเจ้าและประพฤติดีมี
คุณธรรมว่าพระองค์จะแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นคอลีฟะฮ์ (ตัวแทน) ในแผ่นดิน
นี้ ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งผู้ที่มาก่อนหน้าพวกเขาให้เป็นคอลีฟะฮ์
พระองค์จะทรงทำให้ศาสนาของพวกเขาที่พระองค์ทรงพอพระทัยมั่นคง
ยิ่งขึ้นสำหรับพวกเขา และพระองค์จะทรงเปลี่ยนพวกเขาให้บังเกิด
ความรู้สึกปลอดภัยหลังจากความรู้สึกหวาดกลัวของพวกเขา พวกเขา
จะอับดะฮ์ (เคารพภักดี) ต่อข้า และจะไม่ตั้งสิ่งเป็นภาคีกับข้าเลย...”

3) ซูเราะฮ์ อัลศ – ค็อฟ อายะฮ์ที่ ๕

“พระองค์ผู้ทรงส่งรอสูล (ผู้สื่อสาร) ของพระองค์มาด้วยกับทางนำและ
ศาสนาแห่งสัจธรรม เพื่อให้มันเป็นที่ปรากฏเหนือศาสนาใดๆ ทั้งหมด
ถึงแม้ว่าพวกมุชริก (ผู้ตั้งภาคี) จะไม่พอใจก็ตาม”

4) ซูเราะฮ์อัล – กอศ็อศ อายะฮ์ที่ ๕

“และเราต้องการที่จะมอบความโปรดปรานพิเศษแก่ผู้ที่ไร้ความสามารถ (ผู้มีอิหม่านที่อยู่ภายใต้การกดขี่ของมหาอำนาจแล้วไม่มีโอกาสต่อสู้) ในพื้นแผ่นดินนี้และปรารถนาที่จะทำให้พวกเขาเป็นอิมาม (ผู้นำ)และปรารถนาที่จะทำให้พวกเขาเป็นทายาท (ผู้รับมรดกแห่งแผ่นดินนี้)”

จากอายะฮ์ดังกล่าวข้างต้น ให้ความกระจ่างว่าโลกนี้จะตกอยู่ภายใต้การดูแลของบ่าวผู้ทรงธรรมของพระเจ้า พวกเขาจะเป็นผู้นำของประชาคมโลกและอิสลามจะโดดเด่นเหนือศาสนาอื่นทั้งหมด

อิมามมะฮ์ดี (อ) ในตำราของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์

ในเรื่องนี้ นักปราชญ์ของพี่น้องอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ได้นำชะดิกของท่านศาสดา (ศ) ที่รายงานมาจากนักรายงานชะดิกที่พวกเขาเชื่อถือถึงความรวมของชะดิกเหล่านั้นกล่าวว่า อิมามทั้ง ๑๒ เป็นชาวกุเรช

ท่านอิมามมะฮ์ดี (อ) ผู้ถูกสัญญาเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านอิมามอะลี (อ) และท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ (ซ)

จากรายงานชะดิกบอกว่าท่าน (อ) มาจากสายเลือดของอิมามสุเซน (อ) นักปราชญ์เหล่านั้นได้รวบรวมชะดิก

จำนวนนับร้อยสะดะไวในหนังสือที่เป็นแหล่งอ้างอิง และเชื่อถือได้ของ
พวกเขากว่า ๗๐ เล่ม ซึ่งเราจะยกมาเป็นตัวอย่างดังต่อไปนี้ :

“มุสแนคอะฮ์มัด”

ของอิมามอะฮ์มัด บินฮัมบัล (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๒๔๑)

“ศอฮ์ฮ์บุคอรี”

ของอิมามบุคอรี (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๒๕๖)

“ศอฮ์ฮ์มุสลิม”

ของอิมามมุสลิม บินฮัจญัจญ์ นิซาบุรี (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๒๖๑)

“สุนันอะบิดาวูด”

ของซุลัยมาน บินอัยษะ ชะญิตานี (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๒๗๕)

“ศอฮ์ฮ์ติรมิซีย์”

ของมุฮัมมัด บินอิซา ติรมิซีย์ (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๒๗๙)

เจ้าของตำราสะดะไวเหล่านี้ซึ่งถือว่าเป็นตำราสะดะไวที่น่าเชื่อถือที่สุด
ของอะฮ์ลิสซุนนะฮ์ เสียชีวิตก่อนปีฮ.ศ. ๒๕๕ หรือหลังจากนั้นไม่กี่ปี ซึ่ง
เป็นปีที่ท่านอิมามมะฮ์ดี(อ) กำเนิด ยังมีตำราที่มีชื่อเสียงอื่นอีก

เช่น :

“มะศอบีฮ์ซุซซุนนะฮ์”

ของบัฆวี (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๕๑๖)

“ญามิอุลอุศูล”

ของอิบนุอะศีร (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๖๐๖)

“อัล – ฟุตุฮาต อัล – มัคกียะฮ์”

ของมุฮัมมัดดิน อะรอบี (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๖๓๘)

“ตัซกีร่อตุลกอวาศ”

ของซิบฏ์ อิบน์ญะซี (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๖๕๓)

“ฟะรออิดุชชีมฏัยน์”

ของซะมะวี (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๗๑๖)

“ศอวาอิกุลมุฮัรรอเกาะฮ์”

ของอิบนุสะญ์ร ฮัยษะมียะ (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๘๗๓)

“ยะนาบีอุลมะวัตตะฮ์”

ของเชกสุลัยมาน กุนดูซี (เสียชีวิต ฮ.ศ. ๑๒๕๓)

ยังมีนักปราชญ์อะฮฺลิสสุนนะฮฺเขียนเรื่องท่านอิมามมะฮฺดี (อ) ไว้เป็น
ตำราเฉพาะ ดังเช่น :

“อัล บะยาน ฟิ อัคบาริ ศอฮิบิซซะมาน”

แต่งโดย อัลลามะฮฺม็อนญี ชาฟีอี

“อัครคุรุธีร ฟี อัคริธอิมามมิลมุนตะซ็อร”

แต่งโดย เชกญะมาลุดดีน ยูซุฟ อัคตะมัซกี

“มะฮฺดีอาลิรอรซูล”

แต่งโดย อะลี บิน ชุลฏอน มุฮัมมัด อัลฮะรอวี อัลฮะนะฟี

“กิตาบุ้ลมะฮฺดี”

แต่งโดย อะบูดาอุด

“อะลามาศูลมะฮฺดี”

แต่งโดย ญะลาอุดดีน ชะยูญี

“มะนาภิบุ้ลมะฮฺดี”

แต่งโดย ฮาฟิซอะนุอะอิม อิศฟะฮานี

“อัลเกาลุมุตะคีอร ฟีอะลามาทิล มะฮฺดี ยิลมุนตะซ็อร”

แต่งโดย อิบน์ฮะญัวร์

“อัลบรฮาน ฟี อะลามาทิลมะฮฺดี อาคิริชชะมาน”

แต่งโดย มุลลา อะลี มุตตะกี

“ฮัรอะอินะฮะดีษ ฟีลมะฮฺดี”

แต่งโดย อะบิลอูลา ฮัมดานี

ผู้มาแก้ไขที่ยังไม่ปรากฏกาย

มีอะดิสจำนวนไม่ต่ำกว่า ๓๐๐๐ อะดิสที่รายงานมาจากท่านศาสดา (ศ) และอิมามผู้บริสุทธิ์ (อ) เกี่ยวกับเรื่องท่านอิมามมะฮ์ดี (อ) ซึ่งใจความโดยสรุปก็คือ :

ท่านอิมามมะฮ์ดี (อ) เป็นทายาทชั้นที่ ๙ ของท่านอิมามสุเซน บินอะลี (อ) บิดาของท่าน (อ) คือ ท่านอิมามสะชน อัศกะรี (อ) มารดาของท่าน(อ) คือ ท่านหญิงนัรญิช คอตุน(ร.ฎ.)

ชื่อของท่าน คือ ชื่อเดียวกับท่านศาสดา (ศ) คือ มุฮัมมัด
ฉายานามของท่าน (อ) คือ มะฮ์ดี...ท่าน (อ) ถือกำเนิดที่เมืองซามัรรอ ขณะที่ท่าน (อ) อายุได้ ๕ ขวบ บิดาผู้ทรงเกียรติของท่าน (อ) ได้จากโลกนี้ไป
ท่าน (อ) จึงเข้ารับตำแหน่งอิมามสืบต่อ (ตามกำหนดของอัลลอฮ์) ปัจจุบัน
ท่าน (อ) ยังมีชีวิตอยู่และจะอยู่ต่อไปตราบนานเท่าที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์
วันหนึ่งท่าน (อ) จะปรากฏกายขึ้นทำหน้าที่เปลี่ยนโลกนี้ให้เป็นโลกแห่ง
ความยุติธรรมหลังจากที่มันได้ปกคลุมไปด้วยความอธรรมมาก่อน

ท่าน (อ) จะปรากฏกายขึ้นในสภาพที่หลังพังกำแพงอัล-กะฮ์บ์ ร้องเรียก
สหาย และผู้ร่วมต่อสู้กับท่านจำนวน ๓๑๓ คน พวกเขาจะเข้ามารายล้อม
ท่านอิมาม(อ) ท่านนบีอีซา (อ) จะลงมาจากฟากฟ้าแล้วร่วมรบมาชกับพวกเขา
ท่านอิมามผู้ทรงเกียรติ (อ) จะทำให้หลักการอิสลามขจรขยายไปทั่วโลก
โลกนี้จะเป็นเสมือนสวรรค์...

สะดิษที่นักปราชญ์อะฮฺลิลฺ ชุหนะฮฺและชีอะฮฺบันทึกไว้ในหัวข้อเรื่อง
ต่างๆ ที่เกี่ยวกับท่านอิมามะฮ์ดี (อ)นั้นมีจำนวนไม่น้อย ฅ ที่นี้เราจะยกมา
กล่าวไว้พอเป็นสังเขป ซึ่งรายละเอียดคนนั้นมีปรากฏอยู่ในหนังสือ

“มุนตะกอบุลอะษร”

หัวข้อเรื่อง จำนวนสะดิษ

(๑) สะดิษที่รายงานว่าอิมามมี ๑๒ ท่าน ท่านแรกคือท่านอะลี (อ)

ท่านสุดท้ายคือ ท่านอิมามมะฮ์ดี (อ)๕๖

(๒) สะดิษที่รายงานว่าจะมีการปรากฏกายของท่านอิมามมะฮ์ดี (อ) ๖๕๗

(๓) สะดิษที่รายงานว่าท่าน (อ) คือ เลือดเนื้อเชื้อไขของท่านศาสดา (ศ) ๓๘๘

(๔) สะดิษที่รายงานว่าชื่อและนามานามของท่าน (อ) คือ ชื่อและนามา

นามเดียวกับท่านศาสดา (ศ)๔๘

(๕) สะดิษที่รายงานว่าท่าน(อ) คือ ลูกหลานของท่านอิมามอะลี(อ) ๒๑๔

(๖) สะดิษที่รายงานว่าท่าน(อ)คือลูกหลานของท่านหญิงฟาฏิมะฮฺ(อ)

๑๕๒

(๗) สะดิษที่รายงานว่าท่าน(อ) คือทายาทของท่านอิมามสุเซน(อ) ๑๘๕

(๘) สะดีย์ที่รายงานของท่าน (อ) คือ ทายาทชั้นที่ ๕ ของท่าน
อิมามสุเซน(อ) ๑๔๘

(๙) สะดีย์ที่รายงานของท่าน (อ) คือ ทายาทที่สืบต่อมาจาก
ท่านอิมามซัยนุลอาบิดีน (อ) ๑๔๕

(๑๐) สะดีย์ที่รายงานของท่าน (อ) คือ ทายาทที่สืบต่อมาจาก
ท่านอิมามบาเก็ร (อ) ๑๐๓

(๑๑) สะดีย์ที่รายงานของท่าน (อ) คือ ทายาทที่สืบต่อมาจาก
ท่านอิมามศอดิก (อ) ๑๐๓

(๑๒) สะดีย์ที่รายงานของท่าน (อ) คือ ทายาทที่สืบต่อมาจาก
ท่านอิมามกาซิม (อ) ๑๐๑

(๑๓) สะดีย์ที่รายงานของท่าน (อ) คือ ทายาทที่สืบต่อมาจาก ๕๕
ท่านอิมามริฎอ(อ)

(๑๔) สะดีย์ที่รายงานของท่าน (อ) คือ ทายาทชั้นที่ ๓ ของ
ท่านอิมามญะวาด(อ) ๕๐

(๑๕) สะดีย์ที่รายงานว่า ท่าน (อ) คือทายาทที่สืบต่อมาจากท่านอิมาม
ฮาดิย์ (อ) ๕๐

(๑๖) สะดีย์ที่รายงานว่าท่าน (อ) คือทายาทที่สืบต่อมาจาก
ท่านอิมามฮาดิย์(อ) ๑๔๖

(๑๗) สะดีย์ที่รายงานว่า บิดาของท่าน (อ) ชื่อสะฮัน ๑๔๗

(๑๘) สะดีย์ที่รายงานว่า ท่าน (อ) คือผู้ที่ทำให้โลกนี้เต็มไปด้วยความ
ยุติธรรม ๑๒๘

(๑๙) สะดีย์ที่รายงานว่าช่วงการไม่ปรากฏกาย (น็อยบะฮ์)
ของท่าน(อ) จะยาวนาน ๕๑

(๒๐) สะดีย์ที่อธิบายการดำรงชีวิตอันยาวนานของท่าน (อ) ๓๑๘

(๒๑) สะดีย์ที่รายงานว่าอิสลามจะกลายเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก
โดยอาศัยการเผยแพร่ของท่าน(อ) ๔๗

(๒๒) สะดีย์ที่รายงานว่าท่าน (อ) คือ อิมามที่ ๑๒ และเป็นอิมาม
ท่านสุดท้าย ๑๓๖

จากการพิจารณาจำนวนของอะดิษข้างต้นประกอบกับการตรวจสอบ อะดิษอื่นให้ความกระจ่างว่าอะดิษเกี่ยวกับเรื่องอิมามมะฮ์ดี(อ) นี้มีลักษณะ เป็นสายสืบที่สอดคล้องกันและมีความถูกต้องแน่นอน (มุตะวาติร) ซึ่งหาได้ ไม่แก่นักสำหรับการรายงานอะดิษทั่ว ๆ ไป ดังนั้นผู้ที่อีดหม่านต่ออิสลาม และท่านศาสดา (ศ) ก็จะต้องมีอีดหม่านอย่างสมบูรณ์และมั่นคงต่อการมีชีวิต อยู่ของ มะฮ์ดี ผู้ถูกสัญญา (อ) ซึ่งดำรงอยู่โดยการไม่ปรากฏกายด้วย

ตัวบทอะดิษ

1) ผู้เขียนหนังสือ “ชะนาบีอุลมะวัตตะฮ์” รายงานอะดิษบทหนึ่งของท่าน ศาสดา (ศ) ที่ท่าน (ศ) กล่าวว่า

“มะฮ์ดี คือ ลูกหลานของฉัน มีการดำรงอยู่แบบไม่ปรากฏกาย และเมื่อ เขาได้ปรากฏกายขึ้น เขาจะทำให้โลกนี้เต็มไปด้วยความยุติธรรมหลังจากที่ มันเคยเต็มไปด้วยอธรรมและการกดขี่”

2) ในหนังสือเล่มนี้ยังมีรายงานที่กล่าวว่า ท่านซัลมาน ฟาร์ซี กล่าวว่า:

ฉันไปพบท่านศาสดาในขณะที่ สุเซน บินอะลี อยู่บนดักอันจำเริญของท่าน (ศ) ท่าน (ศ) จุมพิตที่ตาและปากของเขา แล้วพูดว่า

“เจ้าเป็นนาย ลูกของนาย และน้องชายของนาย เจ้าเป็นอิมาม ลูกของ อิมาม และน้องชายของอิมาม เจ้า คือ สุญะฮ์ (ข้อพิสูจน์อันชัดแจ้ง) ลูกของ สุญะฮ์ น้องชายของสุญะฮ์ และบิดาของสุญะฮ์อีก ๕ คน คนสุดท้ายคือ กออิม (หมายถึง อิมามมะฮ์ดี)”

3) ท่านอิบน์ อะบีละลัฟ รายงานว่า:

ฉันได้ยินท่านอิมามอะลี บินมุฮัมมัด(อ) (อิมามที่ ๑๐) กล่าวว่า :

“อิมามภายหลังจากฉันคือ ลูกของฉัน ฮะซัน หลังจากเขาก็จะเป็นลูกของเขา กออิม ซึ่งจะทำให้โลกเต็มไปด้วยความยุติธรรมหลังจากที่มันคายนั่นไป ด้วยการอบรมและการคัจี้”

4) ท่านสุชัยฟะฮ์รายงานว่า:

ท่านศาสดา (ศ) กล่าวว่า :

หากโลกนี้จะมีอายุเหลืออยู่เพียงหนึ่งวันละก็ อัลลอฮ์ (ช.บ.) จะทำให้โลกนี้ยาวนานขึ้นจนกระทั่งชายคนหนึ่งที่มาจากลูกหลานของฉันซึ่งชื่อเดียวกับฉันปรากฏกายขึ้น...”

ท่านซัลมานพูดขึ้นว่า

“ยารอซูลุลลอฮฺ จากบุตรคนไหนของท่านครับ”

ท่าน(ศ) ชี้ไปที่ ฮุเซน(อ) แล้วพูดว่า

“จากคนนี้”

5) ท่านมุซอิดะฮฺ รายงานว่า:

ท่านอิมามศอดิก (อ) กล่าวว่า

“กออิมของเรามาจากเชื้อสายของสะฮัน (อิมามสะฮัน อัศกะรี)
สะฮันมาจากเชื้อสายของอะลี(อิมามอะลี อันนะกี) อะลีมาจากเชื้อสายของ
มุฮัมมัด (อิมาม มุฮัมมัด อัศตะกี) มุฮัมมัดมาจากเชื้อสายของอะลี (อิมามอะลี
อรริฎอ) และอะลีก็มาจากเชื้อสายของลูกของนีน (อิมามมุซา อัลกาซิม) ...
พวกเราคือ อิมาม ๑๒ คน ทั้งหมดเป็นมะอศุม (บริสุทธิ์จากมลทินทั้งปวง)
ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ หากว่าโลกนี้มีอายุเหลือเพียงหนึ่งวัน อัลลอฮ์ (ช.บ.) ก็
จะทำให้มันยาวนานขึ้น จนกระทั่งกออิมของเราอะฮ์ลุลบัยต์ได้ปรากฏกาย
ขึ้น”

ทัศนะของนักปราชญ์ทางสังคมวิทยา

นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกหลายท่านมีความเห็นว่า สงคราม การฆ่าฟัน
การล่า สังหาร และการเสื่อมทางศีลธรรมซึ่งนับวันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นั้นมี
สาเหตุมาจากการไม่มีดุลยภาพระหว่างความปรารถนาทางร่างกายและความ
ปรารถนาทางจิต

มนุษย์ทุกวันนี้ละทิ้งความงดงามทางด้านจริยธรรมและคุณค่าทางจิต
วิญญาณ ถึงแม้ว่าพวกเขาสามารถที่จะควบคุมท้องทะเลอันไกลโพ้น ห้วง
อวกาศอันกว้าง และก้าวทำเหยียบบนดวงจันทร์ได้เป็นเรื่องธรรมดาที่ว่าการ
ยึดติดอยู่กับการรุกรานและอำนาจไม่อาจสร้างระบบแห่งความยุติธรรม
ขึ้นในโลกได้ การอาศัยเพียงเทคนิควิทยาศาสตร์สาขาต่างๆ ไม่อาจสร้าง
ความผาสุกอย่างแท้จริง (ชะอาอะฮ์) ให้กับมนุษย์ได้ ไข่แล้ว ... มนุษย์ไม่มี
ทางเลือกอื่นใด นอกจากการทำให้เรื่องราวทางสังคมของเขามั่นคงอยู่กับ

อิหม่ามและจริยธรรมอันดีงาม ด้วยการชี้นำของผู้แก้ไขที่ยิ่งใหญ่ของโลกมาช่วยโลกนี้ให้รอดพ้นจากอันตรายทั้งปวง และสร้างการปกครองที่วางอยู่บนบรรทัดฐานของความยุติธรรม มีความมั่นคง สงบเรียบร้อย ฯลฯ

ด้วยเหตุนี้เอง ที่สังคมโลกเตรียมพร้อมสำหรับการมาของอิมามแห่งยุคสมัยอายุอันยาวนานของท่านอิมาม(อ)

เราเชื่อว่าการยึดอายุของมนุษย์คนหนึ่งไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะอัล - กุรอานมีการกล่าวอย่างชัดเจนถึงเรื่องดังกล่าว เช่น อาযะฮ์ที่บอกว่า ท่านนบีนุส(อ) มีอายุยาวนานถึง ๙๕๐ ปีทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนา

ยิ่งกว่านั้น ตามการวิจัยครั้งล่าสุดในศาสตร์สาขาชีววิทยาบอกว่า มีความเป็นไปได้ที่อายุของมนุษย์จะยืนยาวขึ้น ถึงขนาดที่นักวิทยาศาสตร์คาดหมายว่าพวกเขาอาจจะเตรียมอาหารและยาต่าง ๆ สำหรับมนุษย์ที่จะทำให้อายุของเขายืนนานขึ้น

ท่านชัยค่อดร์(ร.ฮ.) ได้คัดลอกบทความหนึ่งจากวารสาร “อัล - มุกตะฎีฟ” ลำดับที่ ๓ ปี ๑๓๕๕ ไว้ในหนังสือของท่านชื่อ “อัล - มะฮ์ดี” ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันคำกล่าวข้างต้น เราได้สรุปบทความดังกล่าวมาดังนี้:

“นักวิทยาศาสตร์ที่น่าเชื่อถือกล่าวว่า ... โครงสร้างของอวัยวะสามารถที่จะมีชีวิตอยู่อย่างนิรันดร์

สำหรับมนุษย์แล้วมีความเป็นไปได้ที่เขาจะมีชีวิตอยู่นับ ๑,๐๐๐ ปี โดยมีข้อแม้ว่าจะต้องไม่มีเหตุอันใดเกิดขึ้นอันจะทำให้ชีวิตถูกตัดขาด

ผู้มีเกียรติเหล่านี้ไม่ได้พูด มาจากการคาดคะเนหรือเดาเอา แต่พวกเขาได้
บทสรุปเหล่านี้จากการทดลองทางวิชาการ

ศ.ตีมันต์ คูเลิล อาจารย์มหาวิทยาลัย “จอห์นฮับกินส์” กล่าวว่า

“ได้พิสูจน์มาแล้วว่าอวัยวะหลักของร่างกายมนุษย์มีความพร้อมที่จะ
ดำรงชีวิตอย่างยาวนาน บุคคลแรกที่ทำการศึกษาดังกล่าวกับร่างกายของ
สัตว์ คือ ดร.ยากูบ หลังจากเขาก็คือ ดร. วอร์นลิวิส ด้วยความร่วมมือกับ
ภรรยาของเขาได้ทำการทดลองจนได้ บทสรุปว่า ชิ้นส่วนนำประเภทนี้
สามารถจะรักษาให้มีชีวิตอยู่ในน้ำเกลือได้”

การทดลองดังกล่าวเกิดขึ้นหลายครั้ง จนกระทั่ง ดร. อเล็กซิสคาร์ล ได้
นำเอามาทดลองวิธีอื่นแล้วได้

บทสรุปว่า ชิ้นส่วนที่นำมาทดลองไม่เหี่ยวแห้ง ยิ่งไปกว่านั้นสัตว์ที่ถูกตัด
ชิ้นส่วนออกมามีชีวิตอยู่นานขึ้น เขาเริ่มการทดลองของเขาในเดือนมกราคม
ค.ศ. ๑๙๑๒ ด้วยการเสียสละและบากบั่นอย่างหนักทำให้เขาได้บทสรุปว่า :

- (1) ตราบใดที่ไม่มีภาวะอาหารเป็นพิษหรือเชื้อโรคที่เข้าสู่ร่างกาย
ล่ะก็พวกมันจะดำรงชีวิตอยู่ตลอดไป
- (2) ชิ้นส่วนที่ว่าไม่เพียงแต่ยังคงมีชีวิตอยู่เท่านั้น ยังเจริญเติบโต
และขยายต่อไป

- (3) สามารถวัดการเจริญเติบโตของชิ้นส่วนนั้นด้วยอาหารที่ให้พวกมัน
- (4) เวลาที่ผ่านไปไม่มีผลใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีวันแก่หรืออ่อนแอ แม้กระทั่งผลข้างเคียงที่แสดงให้เห็นถึงความแก่ก็ไม่ปรากฏในตัวของพวกเขา ปีต่อไปก็จะมี การเจริญเติบโตอยู่อย่างนั้นเรื่อยๆ ไป

คำถาม : ทำไมมนุษย์ต้องตาย ? ซึ่งโดยปกติพวกเขามีชีวิตอยู่ไม่เกิน ๑๐๐ ปี ?

คำตอบ : อวัยวะในร่างกายของมนุษย์หรือของสัตว์มีอยู่มากมายหลาย ส่วนในแต่ละส่วนมีทั้งที่แตกต่างกันและเข้ากันได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นการดำรงอยู่ของอวัยวะหนึ่งย่อมต้องสัมพันธ์กับอวัยวะอีกส่วนหนึ่ง ความอ่อนแอและการดับสูญของอวัยวะหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับ การเสื่อมสลายของอวัยวะอีกส่วนหนึ่ง ด้วยความตายในปัจจุบันทันด่วนที่เกิดขึ้นจากการที่เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกายอย่างรวดเร็วก็เป็นไปตามเหตุผลดังกล่าว จากสาเหตุนี้เองที่อายุของคนเราโดยเฉลี่ยจึงไม่เกิน ๗๐-๘๐ ปี อันที่จริงแล้วผลที่ได้จากการทดลองนั้น ไม่ได้บอกว่าสาเหตุของการตายคือ

เมื่ออายุถึง ๗๐-๘๐ ปีแล้ว แต่...สาเหตุที่แท้จริง คือการป่วยไข้หรืออาการแทรกซ้อนอื่นที่มีต่ออวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย เมื่อส่วนใดตายไป ส่วนอื่นที่สัมพันธ์อยู่ก็จะถูกตัดขาดแล้วก็ตายไปในที่สุด

ดังนั้นหากว่าวิทยาการสามารถที่จะทำให้การแทรกซ้อนนี้ถูกทำลาย
ไปหรือไม่ให้มันเกิดผลต่อร่างกายละก็ การมีชีวิตอันยาวนานก็ไม่มีสิ่งใดกั้น
ไว้ได้

ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อเรารู้ว่าการมีชีวิตอันยาวนานไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปได้ก็
หมายความว่าไม่มีข้อสงสัยใดทั้งสิ้นที่ว่าอัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงรักษามนุษย์คน
หนึ่งให้มีชีวิตยืนนานกว่า ๑, ๐๐๐ ปี เพราะการกำหนดกฎเกณฑ์การมีชีวิต
อันยาวนานอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์สามารถที่จะสร้างกฎเกณฑ์
อันอื่นขึ้นมาเหนือกฎเกณฑ์ธรรมดา ดังเช่นที่ปรากฏเป็นมูอัฎษาค (การ
กระทำที่อยู่เหนือกฎธรรมชาติ) ต่างๆ เช่น การทำให้ไฟเย็นเพื่อท่านนบี
อิบรอฮีม (อ) ไม้เท้าของท่านนบีมูซา(อ) กลายเป็นงูใหญ่ คนที่ตายไปแล้ว
ฟื้นขึ้นมาได้โดยการกระทำของท่านนบีซา(อ) สิ่งต่างๆ เหล่านี้ขัดแย้งโดย
สิ้นเชิงกับธรรมชาติ แต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้สร้างกฎเกณฑ์ใหม่ขึ้นมา

ด้วยเดชานุภาพของพระองค์และมูอัฎษาก็ได้บังเกิดขึ้น

มุสลิม ยะฮูดีและนัศรอนี ต่างก็มีความเชื่อในเรื่องมูอัฎษาททั้งสิ้น

ในเรื่องการมีชีวิตอันยาวนานของท่านอิมามมะฮ์ดี(อ) ก็ย่อมจะต้องไม่มีข้อ
เคลือบแคลงสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้นด้วย เพราะว่าหากการมีชีวิตอันยาวนานเป็นสิ่งที่
เป็นไปได้ละก็ อายะฮ์ที่บอกเกี่ยวกับอายุของท่านนบีนูฮ์ (อ) อีกทั้งผล
ของการศึกษาวิจัยและทดลองของนักชีววิทยาก็ไม่อาจยอมรับได้?

หากกล่าวว่าเรื่องนี้เป็นไปได้ แต่ขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ธรรมชาติ ขอดตอบว่า
การมีชีวิตอันยาวนานของท่านอิมามแห่งยุคสมัย (อ) ก็เช่นเดียวกับ
มูอัฎษาคของท่านนบี(อ) ที่ขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ธรรมชาติเหมือนกัน

บุคคลใดก็ตามมีอิหม่านต่อพยานภาพ และมูอัฎษาคของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ก็
จะต้องไม่มีความสงสัยทั้งสิ้นต่อการมีชีวิตอันยาวนานของท่านอิมาม
มะฮ์ดี(อ)

ม็อยบะฮฺ (สภาพแห่งการไม่ปรากฏกาย)ของอิสลามแห่งยุคสมัย

ท่านศาสดา (ศ) ผู้ทรงเกียรติได้พูดให้ประชาชนฟังถึงเรื่องอิมามที่ ๑๒ และบรรดาอิมาม(อ) ก็ได้มีการกล่าวถึงปัญหานี้อย่างสม่ำเสมอ ข่าวกการไม่ปรากฏกายของท่านอิมามแห่งยุคสมัย(อ)

มีการพูดถึงก่อนที่ท่านจะกำเนิดเสียอีก ซึ่งทุกคนมีความเชื่อต่อการดำรงอยู่ของท่าน (อ) และยังมีความเชื่อในเรื่องการไม่ปรากฏกายของท่าน (อ) อีกด้วย ได้โปรดพิจารณาตัวอย่างสะดิสดังต่อไปนี้:

1) ท่านรอซูลุลลอฮฺ (ศ) กล่าวว่า

“กออิมมาจากลูกหลานของฉัน ด้วยเหตุที่เป็นสัญญาซึ่งฉันได้มีกับเขา เขาจะถูกซ่อนไว้ จนกระทั่งประชาชนพูดกันหนาหูว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงต้องการอาลิมุฮัมมัดอีกต่อไปแล้ว มีบางคนสงสัยในการกำเนิดของเขา ดังนั้นใครก็ตามที่อยู่ถึงสมัยของเขาจะต้องปฏิบัติด้วยตามหลักการศาสนา ไม่ปล่อยให้ช่วยลอนมีอำนาจเหนือเขา มิฉะนั้นแล้ว เขาจะเป็นคนพลักไสผู้ นั้นให้ออกจากประชาชาติและศาสนาของฉัน”

๒) ท่านอะมีรุลมุอ์มินีนอะลี(อ) กล่าวว่า

“กออิมของเราจะมีข่าวแห่งการไม่ปรากฏกาย(ม็อยบะฮฺ) หนึ่ง ซึ่งเวลาของมันนั้นยาวนานมาก ฟังสังวรไว้ ... คนใดที่มั่นคงอยู่กับศาสนาของเขา (อิสลาม) ระยะเวลาอันยาวนานแห่งม็อยบะฮฺของเขาไม่อาจทำให้หัวใจของผู้นั้นตายด้าน(ไม่หันเหออกจากศาสนาแห่งสัจธรรม) ในวันตัดสินคนผู้นั้น จะอยู่กับฉันในระดับเดียวกัน

...กออิมของเรานั้น เมื่อเขาถูกขึ้นต่อผู้ ไม่มีการบัยอะฮ์ต่อเขา ด้วยเหตุนี้เอง การกำเนิดของเขาจึงเป็นความลับ ตัวของเขาที่จะถูกซ่อนไว้”

๓) ท่านมุฮัมมัด บิน มุสลิม รายงานว่า :

ข้าพเจ้าได้ยินท่านอิมามญะฮ์ฟัร สอดิก (อ) กล่าวว่า

“หากพวกท่านได้ยินเรื่องราวของฆ็อยบะฮ์ ก็อย่าได้ปฏิเสธเป็นอันขาด”

๔) ท่านเชกฏอบร์ซี(ร.ฮ.) บันทึกไว้ว่า :

รายงาน(ริวายะฮฺ) เรื่อง “ฆ็อยบะฮ์”นี้ มุฮัคคิษ (นักรายงานอะดิษ) ของ ซิอะฮ์ได้บันทึกไว้ในหนังสืออุศูล และหนังสือเล่มอื่นๆ ที่เขียนขึ้นในสมัยของท่านอิมามบากิร และท่านอิมามสอดิก(อ) เช่น ท่านสะฮัน บินมะฮฺบุบได้เขียนหนังสือ “มะชีเคาะฮ์” ขึ้นมาก่อนช่วงเวลา แห่ง “ฆ็อยบะฮ์” ถึง ๑๐๐ ปี และบันทึกรายงานเรื่อง“ฆ็อยบะฮ์” ไว้ในหนังสือเล่มนั้น ดังตัวอย่างอะดิษต่อไปนี้

ท่านอะบูบะชีร กล่าวว่า :

ข้าพเจ้าเข้าพบท่านอิมามสอดิก(อ) แล้วพูดกับท่าน(อ) ว่า

“ท่านอิมามบากิร (อ) บอกว่า กออิมของอาลิมุฮัมมัดมีช่วงเวลา “ฆ็อยบะฮ์” อยู่สองช่วง ช่วงหนึ่งยาวอีก ช่วงหนึ่งสั้น...”

ท่าน (อ) ตอบว่า

“ใช่แล้วอะบูบะชีร ช่วงหนึ่งจะยาวนานกว่าอีกช่วงหนึ่ง...”

จากที่กล่าวไป สรุปได้ว่าท่านศาสดา(ศ) ผู้ทรงเกียรติ อิมาม (อ) ผู้บริสุทธิ์ ได้บอกประชาชนถึงเรื่องการ

“ฌ็อยบะฮ์” ของอิมามแห่งยุคสมัย พร้อมกับข่าวการดำรงชีวิตอยู่ของท่าน (อ) อีกทั้งความเชื่อในเรื่อง“ฌ็อยบะฮ์” เกิดขึ้นมาพร้อมกับความเชื่อเรื่องการมีอยู่ของท่าน (อ) ด้วย

ท่านเชกศอดูก(ร.ฮ.) รายงานมาจากท่านซัยยิดสุมัยรี (ร.ฮ.) ความว่า :

ข้าพเจ้าเคยมีความเชื่อที่หลงผิด (มุลูว) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมุฮัมมัด บิน ฮะนะฟียะฮ์ และเชื่อว่าเขาอยู่ในสภาพของการไม่ปรากฏกาย จนกระทั่ง อัลลอฮ์(ซ.บ.) ประทานโอกาสอันสูงสุดให้ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ปลอดภัยจากไฟนรกด้วยการชี้แนะของท่านอิมามศอดิก(อ) ความที่ข้าพเจ้ามีเหตุผลและหลักฐานอันชัดเจนเกี่ยวกับการเป็นอิมามของท่านอิมามศอดิก(อ)

ข้าพเจ้าจึงกล่าวกับท่าน(อ) ว่า

“โอ้บุตรของท่านศาสดา ได้โปรดเปิดเผยเรื่องราวการ “ฌ็อยบะฮ์” และความถูกต้องของฮะดีษที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งรายงานมาจากบรรพบุรุษของท่านว่าการ “ฌ็อยบะฮ์” ที่ว่านั้น จะเกิดขึ้นกับผู้ใด?

“การฌ็อยบะฮ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับทายาทชั้นที่ ๖ ของฉัน เขาคืออิมามที่ ๑๒ หลังจากท่านศาสดา (ศ) ซึ่งคนในหมู่พวกเขาก็คือ อะลี บิน อะบีฏอลิบ ส่วนคนสุดท้ายก็คือ กออิมูนบิ้ลฮัก และบะกียะตุลลอฮ์ในแผ่นดินนี้ อีกทั้งยังเป็นศอฮิบุชชะมาน (เจ้าของแห่งกาลสมัย)...”

ทำไมอิมามแห่งกาลสมัยต้องอยู่ในสภาพที่ไม่ปรากฏกายด้วย ?

ในบทก่อนๆ เราได้ทำความเข้าใจแล้วว่า การมีอยู่ของอิมาม(อ)มีความจำเป็นจากเหตุผลหลายประการด้วยกัน เช่น

แก้ไขปัญหาคติความขัดแย้งทั้งมวลอธิบายกฎหมายของพระเจ้าเป็นเจ้า ชี้นำทางด้านจิตวิญญาณ ฯลฯ อัลลอฮ์(ซ.บ.) ผู้ทรงเมตตาอย่างเหลือล้นได้กำหนดให้ท่านอะมีรุลมุอ์มินีนเป็นอิมามคนแรกต่อมา ก็อิมามทั้ง ๑๑ ท่านสืบทอดต่อกันมา

เป็นเรื่องที่เข้าใจกันเป็นอย่างดีว่า หน้าทีของท่านอิมามมะฮ์ดี(อ) เมื่อพิจารณาจากฐานภาพการเป็นอิมาม

ก็คือ หน้าทีเดียวกับบรรพบุรุษของท่านอิมาม(อ) หากว่าไม่มีอุปสรรคใดแล้ว แน่แน่นอนเหลือเกินว่าท่าน(อ) จะต้อง

ให้คนพบเห็นได้เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้ใช้ประโยชน์จากการมีอยู่ของท่าน(อ) แล้วทำไมท่าน(อ) ต้องอยู่ในสภาพที่ไม่ปรากฏกายตั้งแต่เริ่มต้นด้วยเล่า ?

คำตอบมีดังนี้

ประการแรกก็คือ ด้วยความเชื่อมั่นที่มีต่ออิกมะฮ์ (วิทยปัญญา) ของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ไม่ได้มีความจำเป็นอันใดเลยที่เราจะต้องพยายามค้นหาเหตุผลและปรัชญาของการซ่อนบะฮ์ของท่านอิมามมะฮ์ดี(อ)

เพราะการไม่รู้ถึงสาเหตุและเหตุผลหลักของการ “ฉ้อโกง” ของท่าน อิมาม (อ) ไม่ได้สร้างความเสียหายอันใดให้แก่เราเลย เหมือนอย่างปรัชญาของสิ่งต่างๆ อีกมากมายที่เราไม่เคยรับรู้เลย การรู้ว่าอัลลอฮ์(ช.บ.) ส่ง “สุญนะฮ์” (ข้อพิสูจน์อันชัดเจน) ของพระองค์มาแต่เพื่อความเหมาะสมบางประการพระองค์จึงทรงรักษาท่าน (อ) ให้อยู่ในสภาพที่ไม่ปรากฏกาย ด้วยการตรวจสอบจากชะดีย์ที่เชื่อถือได้ หรือจากเหตุผลที่ไม่อาจปฏิเสธได้ก็เพียงพอแล้วสำหรับเรา

มีชะดีย์บางบทที่รายงานถึงสาเหตุหลักของการ “ฉ้อโกง” เหตุการณ์หลังการปรากฏกายของท่าน เช่น

ท่านอับดุลลอฮ์ฟีฏลุ ฮาซิมิ กล่าวว่า :

ข้าพเจ้าได้ยินท่านอิมามศอดิก(อ) พูดว่า

“ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า สำหรับศออิบลอฮ์ (อิมามมะฮ์ดี) มีสถานะแห่งการไม่ปรากฏกายเกิดขึ้น ซึ่งพวกหลงผิดเกิดความสงสัยในสิ่งนั้น...”

ข้าพเจ้าถามท่านว่า

“เพราะอะไรหรือขอรับ?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“เพราะไม่อนุญาตให้เรื่องนี้มีการพูดกันโดยทั่วไป (โดยปราศจากการอ้างอิงจากหลักฐานที่น่าเชื่อถือ –

(ผู้เรียบเรียง)”

ข้าพเจ้าถามว่า

“มีปรัชญาอะไรในเรื่องนี้ ขอรับ?”

ท่านอิมาม (อ) ตอบว่า

“มันก็คือปรัชญาเดียวกับที่มีอยู่ในการไม่ปรากฏกายของสุญญัตคน
ก่อนๆ มันจะไม่เปิดเผยออกมา

จนกระทั่งภายหลังจากการปรากฏของเขา ดังเช่น วิทथปัญญของการ
กระทำของท่านบิคุฏฐุ (อ้างถึงการเจาะเรือฆ่าเด็ก และผลักกำแพงให้ตั้งตรง
ในเรื่องราวระหว่างท่านบิมุซากับท่านบิคุฏฐุ) ไม่ได้รับการเปิดเผย
จนกระทั่งคนทั้งสองต้องการที่จะแยกทางกัน บุตรของฟุฏุเอีย...เรื่องการ
“ม็อยบะฮุ” เป็นการทำงานของอัลลอฮุ (ซ.บ.)

และเป็นความลับหนึ่งจากความลับทั้งหลายของพระองค์ เพราะเรารู้ว่า
อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงปรีชาญาณและมีวิทथปัญญอันหาที่เปรียบมิได้ เราจึง
มั่นใจว่าการทำงานทั้งหลายของพระองค์ดำเนินไปตามความรอบรู้และ
วิทथปัญญ จนถึงแม้ว่าเราจะไม่รู้รายละเอียดของมันก็ตาม”

แต่...ก็อาจตรวจสอบหาสาเหตุบางอย่างของการ “ฉ้อยบะฮ์” ซึ่งได้มาจากการรายงานของฮะดีษต่าง ๆ

เช่น

๑) การทดสอบประชาชน

หนึ่งในประโยชน์ที่จะได้รับจากการ “ฉ้อยบะฮ์” ของท่านอิมามมะฮ์ดี

(อ) ก็คือ การทดสอบประชาชน

จนกระทั่งได้เป็น ๒ กลุ่มคือ กลุ่มที่การไม่มีอิหม่านภายในของเขาได้รับการเปิดเผยออกมา (ว่าไม่มีศรัทธาที่แท้จริง) ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือกลุ่มคนที่มีความมั่นคงในอิหม่านด้วยการรอคอยการปรากฏกายของท่านอิมาม(อ) และอดทนต่อความทุกข์ยากต่าง ๆ อันจะทำให้อิหม่านเรื่องนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ความมีเกียรติของเขาเห็นเด่นชัดและจะต้องได้รับผลตอบแทนอย่างแน่นอน

ท่านอิมามมุซา บินญะฮ์ฟัร(อ) กล่าวว่า

“เมื่อทายาทชั้นที่ ๕ ของฉันอยู่ในสภาพที่ไม่ปรากฏกายนั้น พวกท่านจะต้องระมัดระวังในหลักการศาสนาเพื่อที่จะไม่ให้ใครมาทำให้พวกท่านออกจากศาสนา สำหรับผู้เป็นเจ้าของเรื่องนี้ (หมายถึงอิมามมะฮ์ดี) มีการ “ฉ้อยบะฮ์” หนึ่งซึ่งกลุ่มคนที่เคยแฝงความเชื่อในเรื่องเขาไว้ได้ถอนความเชื่อในเรื่องนั้นทั้งการ “ฉ้อยบะฮ์” นี้ คือการทดสอบหนึ่งที่อัลลอฮ์ (ช.บ.) ทดสอบปวงบ่าวของพระองค์”

2) การพิทักษ์ท่านอิมาม (อ) จากการถูกสังหาร

จากการศึกษาประวัติของบรรดาอิมาม(อ) และสภาพของพวกเขาที่สัมพันธ์กับผู้ปกครองวงศ์อุมัยยะฮ์และอับบาซียะฮ์พบว่า หากอิมามที่ ๑๒เปิดเผยตัวให้ทุกคนรู้จักละก็ ท่าน(อ) จะต้องถูกสังหารเหมือนกับบรรพบุรุษของท่าน(อ) เป็นแน่ หรือไม่ก็ถูกวางยาพิษ เพราะพวกเขาได้ยืนและรู้อยู่เต็มอกว่า ในครอบครัวของท่านศาสดา(ศ)

จะมีบุตรหนึ่งถือกำเนิดขึ้น เขาจะทำลายการปกครองของผู้กดขี่ด้วยมือของเขาเอง ผู้นั้นก็คือบุตรของท่านอิมามฮะซัน อัศกะรี(อ) ดังนั้น พวกเขาจึงเตรียมพร้อมที่จะสังหารท่าน(อ) ทว่า...อัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้พิทักษ์ท่าน(อ) ไว้ และทำให้ศัตรูของท่าน(อ) หมดหวัง

ท่านซุรเราะฮ์(ร.ฮ.) รายงานจากท่านอิมามศอดิก(อ) ว่า :

ท่าน(อ) กล่าวว่า

“สำหรับกออิม ก่อนที่จะมาปรากฏอีกครั้งหนึ่งเขาจะมีสภาพแห่งน็อยบะฮ์”

ข้าพเจ้าถามท่านว่า

“ทำไมหรือ ขอรับ?”

ท่าน(อ) ตอบว่า

“เพื่อให้ปลอดภัยจากการถูกสังหาร และการ “น็อยบะฮ์” นี้จะดำเนินต่อไปจนกว่าถึงเวลาที่ต้องปรากฏกาย และมีชัยชนะเหนือรัฐบาลผู้กดขี่”

๓) ไม่มีการบัยอะฮ์ของผู้ใดต่อเขา

ท่านอิมาม(อ) ถูกปกป้องจากการที่ต้องให้บัยอะฮ์ต่อผู้ชั่วธรรม ผู้ปกครอง
ที่ละเมิดสิทธิของท่าน (อ) และ

เมื่อถึงคราวที่ (อ) จะมาปรากฏก็ไม่จำเป็นต้องมีการบัยอะฮ์ของผู้ใดต่อ
ท่าน(อ)

ท่าน(อ) จะอธิบายสัจธรรมอย่างแจ่มแจ้ง และก่อตั้งรัฐบาลที่ทรงไว้ซึ่ง
ความยุติธรรม

ท่านอิมามศอดิก(อ) กล่าวว่า

“เมื่อกออิมขึ้นขึ้นต่อผู้ ไม่มีใครที่จะให้บัยอะฮ์ต่อเขา (ไม่จำเป็นต้องมี
การบัยอะฮ์)”

คุณค่าของการดำรงอยู่ของอิมามมะฮ์ดี(อ)

ก่อนหน้านี้เรากล่าวว่า อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงแต่งตั้งท่านอิมามมะฮ์ดี(อ)
เพื่อให้ท่าน(อ) ชี้นำประชาชาติผู้สัจธรรม แต่พฤติกรรมของพวกเขากลับ
นั้นแหละที่เป็นอุปสรรคต่อการมาปรากฏกายของท่าน(อ)
เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาเตรียมพร้อมอย่างสมบูรณ์เพื่อรัฐบาลเดียวแห่งโลกนี้
และเป็นรัฐบาลของพระผู้เป็นเจ้า(ซึ่งวางอยู่บนรากฐานของความยุติธรรมที่
แท้จริง) เอาใจใส่ต่อสิทธิทั้งปวงต่อสัจธรรมทั้งหลาย ต่อเรื่องราวต่างๆ และ
การดำเนินตามกฎศาสนบัญญัติอย่างเต็มรูปแบบ ไม่มีการซ่อนเร้นหรือ
อำพราง) ท่านอิมาม(อ) ก็จะปรากฏกายขึ้น

ดังนั้น พระองค์จึงไม่ใช่ผู้ที่ไร้เมตตาหรือปฏิเสธการช่วยเหลือใด แต่เป็นเพราะตัวของมนุษย์เองที่ทำให้ท่าน(อ)

ต้อง “ฉีดยาพิษ” และทำให้การมาของรัฐบาลโลกยืดเวลาออกไป อย่างไรก็ตามจะต้องจำไว้ด้วยว่าคุณค่าแห่งการดำรงอยู่ของอิมามไม่ได้มีเพียงการชี้นำโดยทั่วไป และเปิดเผยเท่านั้น ยังมีคุณค่าด้านอื่นอีกซึ่งไม่พบในหมู่ประชาชน

คุณค่าที่สำคัญที่สุดของการดำรงอยู่ของอิมาม(อ) ก็คือ ตัวกลางแห่งการได้รับความโปรดปราน เพราะเมื่อพิจารณาจากหลักฐานที่นักปราชญ์ได้อ้างไว้ประกอบกับชะดีย์มิใช่น้อย ที่รายงานเกี่ยวกับเรื่องอิมามไว้ว่า :

หากไม่มีอิมามความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งถูกสร้างทั้งหมดกับพระผู้สร้างก็จะถูกตัดขาด เพราะความโปรดปรานทั้งหมดของพระผู้สร้างถูกประทานลงมาโดยผ่านอิมามนั่นเอง

ดังมีชะดีย์ที่รายงานเรื่องนี้ อย่างเช่น

“ถ้าแผ่นดินนี้คงอยู่โดยปราศจากอิมาม มันจะต้องล่มสลาย...”

ใช่แล้ว อิมาม คือหัวใจของโลก ผู้นำ และผู้ดูแลมนุษยชาติ ด้วยเหตุนี้เอง ที่การปรากฏให้เห็นหรือไม่ปรากฏกายก็หาได้แตกต่างกันไม่ อีกทั้งการชี้นำทางจิตวิญญาณของอิมามที่มีต่อบุคคลที่ควรค่าแก่การชี้นำนั้นมีอยู่ตลอดกาลถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่เห็นอิมามด้วยสายตาก็ตาม เฉพาะอย่างยิ่งมีรายงานชะดีย์ที่กล่าวว่า ท่านอิมาม(อ) อยู่คลุกคลีกับที่ชุมนุมของมุฮ์มิน ซึ่งพวกเขาเองก็ไม่รู้จักท่าน

ดังนั้นการปกป้องรักษาศาสนาของท่านอิมาม และติดตามดูแลผู้ที่มีความดีงามเหมาะสมในชาวมุสลิม “ม็อยยะฮุด” ของท่าน (อ) นั้น ก็ยังคงมีอยู่ต่อไป ในความเป็นจริงแล้ว ท่านอิมาม (อ) ก็เปรียบเสมือนกับดวงอาทิตย์เวลาที่ถูกเมฆบดบังนั่นเอง ซึ่งสิ่งมีชีวิตก็ยังคงใช้ประโยชน์จากรัศมีและความร้อนนั้น ถึงแม้ว่าคนตาบอด และคนโง่เขลาจะไม่รู้จักสิ่งนั้นก็ตาม

ท่านอิมามศอดิก (อ) ตอบคำถามของชายคนหนึ่งทีถามว่า

“ประชาชนจะได้รับประโยชน์จากอิมามที่ไม่ปรากฏกายได้อย่างไร?”

โดยท่าน(อ) ตอบว่า

“ก็เช่นเดียวกับดวงอาทิตย์ที่มีเมฆมาบดบังนั่นเอง”

ณ ที่นี้เราขอยกคำพูดของนักบูรพาคดีตะวันออกท่านหนึ่ง ที่กล่าวว่า :

“ตามความเชื่อของข้าพเจ้า มัชฮับชีอะฮ์เป็นมัชฮับเดียวที่รักษาความสัมพันธ์แห่งการชี้นำของพระผู้เป็นเจ้าระหว่างพระองค์กับสิ่งถูกสร้างไว้ตลอดเวลา อีกทั้งยังทำให้วิลายะฮ์ (อำนาจการปกครองจากเบื้องบน) มีชีวิตชีวาและมั่นคงยิ่งขึ้น ศาสนาของพวกยะฮูดีทำให้ตำแหน่งนบีซึ่งถือว่าเป็นตัวเชื่อมที่แท้จริงระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับโลกมนุษย์ สิ้นสุดแต่ท่านนบีมูซา (อ) เท่านั้น จากนั้นแล้วก็ไม่เชื่อว่าตำแหน่งนบีสืบทอดถึงท่านนบิอิซา(อ) และมุฮัมมัด (ศ) ตัดขาดความสัมพันธ์ดังกล่าวเสียสิ้น พวกกะซอรอนี้ก็เช่นเดียวกันหยุดที่ท่านมะซีฮ์(อิซา)

ส่วนมุสลิม มัชฮับอะฮ์ลิซซุนนะฮ์ก็หยุดนิ่งอยู่ที่ท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ) โดยเชื่อว่าเมื่อความเป็นนบิต่านสุดท้ายอยู่ที่ท่าน(ศ) พวกเขาก็ไม่อาจสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพระผู้สร้างกับสิ่งถูกสร้างได้อีกต่อไป

มีเพียงมัชฮับชีอะฮ์เท่านั้นที่เชื่ออย่างมั่นคงว่า ตำแหน่งบิสันตุคที่ท่าน ศาสดามุฮัมมัด(ศ) แต่ตำแหน่งวิลายะฮ์ (อำนาจการปกครองสูงสุด) ซึ่ง ก็คือ ตัวเชื่อมของการชี้นำ และความสมบูรณ์ทั้งมวลหลังจากท่านศาสดา(ศ) ยังคง มีอยู่ตลอดไป...

ใช่แล้ว ในมัชฮับชีอะฮ์นี้แหละที่ความจริงแท้ระหว่างโลกมนุษย์กับเบื้อง บนนั้นยังมีอยู่ตลอดไป...”

คำเตือนที่จำเป็น

ความเชื่อเรื่องอิมามมะฮ์ดี (อ) ให้ความหมายว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง ประชาชนกับโลกเร้นลับยังคงมีอยู่

ใครก็ตามที่เชื่อในเรื่องนี้ก็ต้องระลึกถึงท่านอิมามมะฮ์ดี(อ) และรอ คอยการมาปรากฏกายของท่าน(อ)ตลอดเวลา

การรอคอยอิมามมะฮ์ดี(อ) ไม่ได้หมายความว่า ให้มุสลิมและชีอะฮ์ ทั้งหมดหยุด การเคลื่อนไหวใดๆทั้งสิ้น ไม่ตื่นตัวต่อการนำพาสู่เป้าหมาย ของอิสลามเพียงแต่รออย่างเฉื่อยก็พอ แต่อุลาม่าฮ์และนักปราชญ์ชีอะฮ์ พุคอยู่ตลอดว่า มุสลิมและชีอะฮ์ทุกคนมีหน้าที่ที่จะต้องพยายามเผยแพร่ หลักการอิสลามในทุกสถานการณ์

จะต้องต่อสู้กับการกดขี่และความเลวร้ายต่างๆ เท่าที่มีความสามารถ

หรืออีกนัยหนึ่ง ก็คือ ให้พยายามจนกว่าจะสร้างสภาพที่เหมาะสม
สำหรับการสถาปนารัฐบาลผู้ทรงธรรมได้ หมายความว่า พวกเขาจะต้องทำ
ให้คนทุกคนในสังคมมีความปรารถนาเพียงความยุติธรรม

หากความอธรรม การกดขี่เข้าครอบงำสังคมเมื่อใด เมื่อนั้นทุกคน
ในสังคมต้องลุกขึ้นต่อต้านและการเปลี่ยนแปลง

ใช่แล้ว มุสลิมทุกคนมีหน้าที่เสียสละตามแนวทางของอิสลาม และ

อิหม่าม พวกเขาจะต้องเตรียมต้อนรับการมาของอิหม่ามผู้ถูกสัญญาอยู่
ตลอดเวลา นั่นหมายความว่า พวกเขาจะต้องจัดระเบียบการดำเนินชีวิตของ
เขาไป

ในลักษณะที่ไม่ขัดแย้งกับพฤติกรรมของท่านอิหม่าม(อ) จนกระทั่งพวก
เขาสามารถที่จะยืนอยู่ในแถวหน้าของผู้ติดตามท่าน(อ) และร่วมต่อสู้กับ
ศัตรูของท่าน(อ)

บทที่ ๒๕

สถานที่คืนกลับอันถาวรของมนุษยชาติ

“พวกท่านไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อการสูญสิ้น แต่พวกท่านถูกสร้างมาเพื่อการคงอยู่ อันที่จริงพวกท่านจะถูกย้ายจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง” จากท่านร่ำซูลลอฮ์(ศ)

ศาสนาที่มาจากพระเจ้าเป็นเจ้าต่างก็อธิบายเป็นเสียงเดียวกันว่า มนุษย์จะไม่สูญสิ้นไปด้วยกับความตาย

แต่นั้นมันเป็นเพียงการเดินทางจากโลกหนึ่งไปอีกโลกหนึ่งในโลกนั้น เขาจะได้รับผลตอบแทนการกระทำไม่ว่าดีหรือเลวของเขา

บรรดาศาสนทูตแห่งพระเจ้าและผู้ปฏิบัติตามพวกเขาได้ยืนยันคำลำนี้อยู่เสมอว่า ระบบอันน่าทึ่งของโลกนี้ไม่ได้เป็นระบบที่ไร้สาระเลยหลังจากที่จากโลกนี้ไปแล้ว การกระทำทั้งหลายของเขาในโลกนี้จะถูกสอบสวน ดังนั้น พวกเขาจึงต้องเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อโลกหน้านั้น เสมือนกับสิ่งที่พวกเขามักจะกล่าวอยู่เสมอว่า

“...(ศอฮ์) โอ้พระผู้อภิบาลของเรา พระองค์ไม่ได้สร้างสิ่งเหล่านี้มาอย่างไร้สาระ มหาบริสุทธิ์ยิ่ง เป็นของพระองค์ที่ได้โปรดปกป้องเราจากการลงทัณฑ์แห่งไฟนรกด้วยเถิด ” (บททอลีอิหมรอน : 191)

เหตุผลที่แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นต้องมี “มะอาด”

๑) อิกมะฮ์และความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า

ปัญหาเรื่อง “มะอาด” ซึ่งศาสนาที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า และบรรดา
ศาสนทูตทั้งหลายได้ชักเตือนประชาชนให้ตระหนักในเรื่องนี้นั้น ไม่ใช่เรื่อง
ที่เป็นปัญหาแบบ ตะอับบุดี (ไม่มีใครล่วงรู้ถึงสาเหตุและเหตุผลที่แท้จริง
ที่อัลลอฮ์สั่งให้กระทำงานนั้น และมนุษย์ก็ไม่จำเป็นต้องค้นหาด้วย) แต่
สติปัญญาของมนุษย์ยอมรับสิ่งนั้นอย่างแน่นอนบนพื้นฐานของวิทยปัญญา
ความยุติธรรม และความเอื้ออารีของพระผู้เป็นเจ้า

อิกมะฮ์ (วิทยปัญญา) ของพระผู้เป็นเจ้าบอกเราว่า คนทำดีจะไม่ถูกปล่อย
ไว้โดยไม่ได้รับผลตอบแทนความดีนั้น คนชั่วจะไม่ถูกปล่อยไว้โดย
ปราศจากการลงโทษ เสียงเรียกร้องของผู้ถูกกดขี่จะต้องได้รับการตอบสนอง
เรียกคืนจากผู้กดขี่

พวกเราเห็นแล้วว่าโลกนี้ไม่ใช่สถานที่ที่จะลงโทษหรือตอบแทนอย่าง
สมบูรณ์ได้ มีคนทำดี และคนทำชั่วอีกมากมายที่จากโลกนี้ไปก่อนที่จะพวกเขา
จะได้รับการตอบแทนสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ คนทำชั่วมีชีวิตอย่างเสพสุข
ทั้งๆ ที่พวกเขาก็ไม่เคยละเว้นความชั่วร้าย และการกดขี่เลย ส่วนความ
ยุติธรรมที่ผู้กดขี่รับเอาไปจากผู้ตกทุกข์ได้ยาก และผู้ถูกกดขี่ก็ยังไม่มีการเอา
คืนเลย

ด้วยเหตุนี้เอง หากพระผู้อภิบาลของพวกเขาขีดเส้นตายไว้แต่โลกนี้

“มะอาด” และการฟื้นขึ้นมาใหม่ไม่มีอยู่ในแผนงานของพระองค์ละก็ ความยุติธรรม วิทบัญญัติอันลึกซึ้ง และความเอื้ออารีอันหาที่สิ้นสุดมิได้ของพระองค์จะหาได้จากที่ไหนเล่า?

จะกล่าวได้อย่างไรว่า พระผู้สร้างผู้ทรงเที่ยงธรรม และทรงไว้ซึ่งความกรุณาอย่างเหลือล้น ทรงสร้างโลกหนึ่งขึ้นมา ซึ่งในที่นั้นผู้ระทมทุกข์จากความอธรรมของผู้คดโกงทำลายจนหมดสิ้น ?

ทุกคนทราบดีว่า พฤติกรรมดังกล่าว คือ ความอธรรมนั่นเอง อันความยุติธรรม ปัญญาอันน้อยนิด และความเมตตาอันจำกัดของมนุษย์ไม่ยอมรับสิ่งนั้นเลย นับประสาอะไรกับพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงปรีชาญาณ? พระผู้เป็นเจ้าซึ่งไม่ต้องการสิ่งใดจากสิ่งถูกสร้างเลย เป้าหมายแห่งการสร้างของพระองค์มีเพียงการพุ่มพัก และทำให้พวกเราเจริญเติบโตขึ้น เป็นไปได้หรือว่ามันจะเพียงพอแก่โลกนี้ หรือว่าจะปล่อยให้รากเหง้าแห่งการมีชีวิตของมนุษย์กระแกรน และถูกตัดขาดก่อนที่จะเจริญเติบโต

ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า อัลลอฮ์(ซ.บ.) จะทรงตอบแทนการกระทำทุกอย่างอย่างสมบูรณ์ ในอีกลักษณะหนึ่ง พระองค์จะไม่ปล่อยให้ตามยถากรรมโดยเด็ดขาด

“ผู้ที่มีพฤติกรรมชั่วคิดหรือว่าเราจะทำให้พวกเขาเหมือนกับบรรดาผู้ที่มิไ่หฺมานและประพฤติดุร้ายที่ดั่งาม มีความเท่าเทียมกันในตอนมีชีวิตอยู่ของพวกเขาและ (เท่าเทียมกันใน) ตอนตายจากไปของพวกเขา สิ่งที่พวกเขาตัดสินช่วงเลวร้ายเสียเลือนเกิน

อัลลอฮ์ทรงสร้างชั้นฟ้าและผืนดินด้วยสัจธรรม ทุกชีวิตจะต้องได้รับการ
ตอบแทนสิ่งที่พวกเขาได้แสวงหา พวกเขาจะไม่ถูกละเลย” (

บทอัลญะฮิซ : 21-22)

ในโลกแห่งความจำกัณนี้ เป็นไปไม่ได้ว่า จะมีการตอบแทนผลแห่งการ
กระทำจนหมดสิ้น

ดังตัวอย่างที่ว่า คนที่บ่งการการทิ้งระเบิดปรมาณูทำให้คนนับล้านคน
ต้องสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินถูกตัดสินให้ประหารชีวิตแล้ว ก็ยังไม่แน่ว่า
นั่นคือ ที่สิ้นสุดของการตอบแทนผลกรรมของเขา ยังมีการลงทัณฑ์อื่น
อีกที่จะเกิดขึ้นในอีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นโลกอันถาวร

เช่นเดียวกัน ชีวิตในโลกนี้ซึ่งคลุกเคล้าไปด้วยความทุกข์ยาก และความ
ไม่เป็นสุขต่างๆ ยังถือว่า เล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับการที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)
ทรงให้รางวัลแก่ผู้ทำความดีและบุคคลที่ตลอดชีวิตของเขาอุทิศเพื่อความ
เป็นบ่าวที่ดีของพระองค์ บุคคลที่ทำดีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และบุคคลที่
ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์จากความตาย

๒) ผลกรรมต่าง ๆ

ในโลกนี้เรารู้ และมองเห็นว่ามีบุคคลอยู่หลายจำพวก เช่น ผู้ที่อดตัณญา
ต่อผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองของเขานั้น ในการดำรงชีวิตของเขาไม่มี
ความก้าวหน้าใดเลย หรือคนที่ฆ่าพ่อแม่ตัวเองก็ถูกฆ่าด้วย เช่นเดียวกันมีคน
อีกมากมายที่ทำดีต่อผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง พวกเขา ก็ได้รับการตอบแทนผล
กรรมที่ดีของเขาในโลกนี้และมีชีวิตที่ประสบความสำเร็จ ส่วนคนที่ไม่ใส่ใจ
ต่อสิทธิของเด็กกำพร้าก็เห็นผลอันขมขื่นของมันในโลกนี้

อัลกุรอานได้เตือนคนที่กดขี่ข่มเหงเด็กกำพร้าว่า ให้ระวังผลแห่งการกระทำนั้น

ท่านอิมามบากร(อ) กล่าวว่า

“อัลลอฮ์(ซ.บ) ได้กำหนดโทษผู้บริโภครทรัพย์สินของเด็กกำพร้าไว้ ๒ อย่าง คือโทษในโลกนี้กับโทษทัณฑ์ในโลกหน้า”

บางเวลาความเจ็บปวด ความทุกข์ต่างๆ ที่มนุษย์คนหนึ่งประสบนั้นมัน คือ ผลแห่งการกระทำชั่วของเขาเอง ซึ่งเขาเป็นผู้ก่อขึ้นในความเป็นจริงมัน คือ การตอบแทนในโลกนี้ ซึ่งมีมายังเขาเพื่อให้เขาได้สำนึก และหยุดการกระทำชั่วนั้นเสีย

อัลกุรอาน หลายอายะฮ์ ด้วยกันที่พูดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น:

“ความระทมทุกข์ที่มาประสบกับสุเจ้าเป็นผลของสิ่งที่ มือ (การกระทำ) ของสุเจ้ากระทำมันไว้...”

(บทอัซซุรอ: 30)

“ผู้ที่ขัดขืนต่อคำสั่งของพระองค์จะต้องระวางต่อการที่การทดสอบหรือการลงโทษอันเจ็บปวดยิ่ง จะมาประสบกับพวกเขา”

(บทอันนูร: 63)

“...อันที่จริงแล้วอัลลอฮ์จะไม่ทรงเปลี่ยนสภาพของชนกลุ่มใด จนกว่าพวกเขาจะเปลี่ยนสภาพตัวของพวกเขาเองก่อน...”

(บทฮัจเราะฮ์: 11)

มีบางกลุ่มชนของศาสนทูตของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้เห็นผลกรรมของพวกเขาในโลกนี้อันสืบเนื่องมาจากการขัดขืนต่อคำสั่งของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

อัลกุรอาน ได้อธิบายถึงเหตุการณ์อันเป็น การลงโทษที่เกิดขึ้นกับกลุ่มชนของนบีนูฮ์ กลุ่มชนนบิฮูด กลุ่มชนนบิซอลิฮ์ กลุ่มชนนบิอูด และกลุ่มชนนบิฮุอัยบ์

ผลกรรมต่างๆ นี่เป็นตัวอย่างอันอมตะที่ว่า อัลลอฮ์(ซ.บ.) ผู้ทรงยุติธรรมและมีเมตตาอย่างเหลือล้นนั้นไม่ทรงพอพระทัยต่อคนดื้อช้าและผู้คดขี้เลื่อย

พระองค์จะทรงตอบแทนผลกรรมชั่วของเขาในอีกโลกหนึ่ง ผลกรรมที่เกิดขึ้นในโลกนี้ถือเป็น ตัวอย่าง ที่จะแสดงให้เห็นถึงผลกรรมอย่างสมบูรณ์ที่จะเกิดขึ้นในโลกหน้า

ใครที่พิจารณาการลงโทษที่เกิดขึ้นในโลกนี้อย่างดีก็จะพบว่ามนุษย์ไม่ได้ถูกปล่อยให้อยู่อย่างเป็นเอกเทศ ในโลกหน้าเขาจะถูกสอบสวนถึงพฤติกรรมที่เขาได้ทำไว้ในโลกนี้อย่างละเอียด

สิ่งที่จะต้องเตือนให้ระลึกอยู่เสมอก็คือ บางเวลาอาจจะพบเห็นความทุกข์ยากภัยพิบัติต่างๆ ประสบกับคนที่ประพฤติดี ซึ่งไม่อาจเรียกได้ว่าสิ่งนั้นคือผลของการทำดีของเขา เช่นเดียวกับที่อาจจะพบว่าคนชั่วก็ไม่ได้รับผลกรรมของการทำชั่วของเขาเลยในโลกนี้ สาเหตุนั้นไม่ได้เป็นเพราะว่าพวกเขาทั้งหมดได้อยู่ภายใต้ข้อยกเว้นหรือได้รับความกรุณาพิเศษของอัลลอฮ์(ซ.บ.) หรือถูกละเลยไป แต่...ผลกรรมทั้งดีและชั่วของพวกเขาถูกยกไปคิดบัญชีในโลกหน้านั่นเอง

มะอาด ตามทัศนะของอิสลาม

ในบรรดาศาสนาทั้งหลายที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า อิสลามให้ความสำคัญกับเรื่อง “มะอาด” มากที่สุด จนถึงขนาดกล่าวได้ว่า อาจจะไม่มียุทธศาสตร์ใดที่ได้รับการกล่าวมากที่สุดในอิสลาม นอกจากเรื่อง “มะอาด” มีอายะฮ์จาก

อัลกุรอานมากกว่า ๑,๐๐๐ อายะฮ์ที่พูดถึงเรื่อง “มะอาด” และชีวิตหลังความตาย ทั้งๆ ที่อายะฮ์ที่เกี่ยวกับกฎศาสนบัญญัติหรือกฎเกณฑ์ทางสังคมอื่นๆ มีอยู่เพียงไม่เกิน ๕๐๐ อายะฮ์ ด้วยเหตุนี้เอง ที่ความเชื่อเรื่อง “มะอาด” ถือเป็นรากฐานหนึ่งของหลักความเชื่อ (อศูลุดดีน) ในศาสนาอิสลาม

อายะฮ์ที่เกี่ยวข้องกับ “มะอาด” มีอยู่หลายลักษณะด้วยกัน เช่น

อายะฮ์ที่บอกเกี่ยวกับความจำเป็นของ “มะอาด”

“มนุษย์คิดหรือว่าเขาจะถูกปล่อยไว้อย่างไรจุดหมาย (จะไม่ถูกตรวจสอบพฤติกรรม)”

(บทอัล กิยามะฮ์: 36).

“เราไม่ได้สร้างฟากฟ้า พื้นแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างมันทั้งสองมาอย่างไรไร้สาระ นั่นเป็นการคาดเดาของผู้ปฏิเสธ ดังนั้นความหายนะจากไฟนรกจงประสบแก่ผู้ปฏิเสธ เราเป็นผู้กำหนดให้ผู้ศรัทธา และประพาศิคุณงามความดีเป็นดั่งเช่นผู้สร้างความเสียหายในหน้าแผ่นดิน หรือว่าเราเป็นผู้กำหนดให้ผู้มีดักว(ความยำเกรง)เป็นดั่งเช่น ผู้ยะโสโอหังกระนั้นหรือ?”

(บทศอด: 27-28)

“เจ้าอย่าได้คิดว่าอัลลอฮ์จะทรงละเลยต่อสิ่งที่ผู้กดขี่ได้ทำไว้ อันที่จริงแล้วพระองค์ใช้เวลาให้พวกเขาเพื่อวันหนึ่งที่ดวงตาคะเกลือกกลนในวันนั้น (เมื่อถึงเวลาถูกสอบสวน)” (บทอิบรอฮีม: 42)

อายะฮ์ที่บอกเกี่ยวกับการฟื้นขึ้นมาใหม่

พวกมุชริกไม่เชื่อว่ามนุษย์จะฟื้นขึ้นมาใหม่ได้ โดยบอกว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ วันหนึ่งอับย บินคอลฟ์ ได้นำเอากระดูกปั้นติดตัวไปพบท่านศาสดา(ศ) แล้วพูดว่า

“ใครจะเป็นผู้ทำให้กระดูกปั้นนี้มีชีวิตขึ้นมาใหม่”

อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้ตรัสตอบผู้ที่หลงลืมการกำเนิดแรกของตัวเองด้วยการให้ท่าน(ศ)กล่าวตอบว่า

“จงกล่าวเถิด ผู้ที่ใช้ชีวิตมันในตอนที่มีชีวิตครั้งแรกนั้นแหละ(ที่จะให้ชีวิตมันขึ้นมาใหม่) พระองค์ทรงรอบรู้อย่างในสรรพสิ่งต่างๆ ที่ถูกสร้าง”

(บทยาซีน: 79)

พระองค์ยังเสริมต่ออีกว่า

“ผู้ที่ทรงสร้างชั้นฟ้า และผืนแผ่นดินไว้ความสามารถที่จะสร้างสิ่งหนึ่งเช่นพวกเขาระนั้นหรือไม่หรอก

พระองค์คือผู้สร้างสรรค์ที่ทรงรอบรู้อย่าง”

อายะฮ์ที่บอกเกี่ยวกับบันปลายของผู้มีอิหม่านและผู้ปฏิเสธ

“ผู้ที่ละเมิดเลือกเอาชีวิตในโลกนี้ (ไม่สนใจโลกหน้า) ที่จริงแล้ว
นรกยะฮิม คือ ที่พำนักของเขา ส่วนผู้ที่เกรงกลัวฐานานุภาพของ
พระผู้อภิบาลของเขาและปกป้องตัวเองจากอาภรณ์ใฝ่ต่ำ ที่จริงแล้วสวรรค์
คือ ที่พำนักของเขา” (บทอันนาซีอาต: 37-14)

“ผู้ใดที่ประกอบกรรมชั่วไว้ เขาจะได้รับผลกระทบเช่นเดียวกับที่เขาได้
กระทำไปและผู้ประกอบกรรมดี

ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง และเป็นผู้มีอิหม่าน พวกเขาจะได้เข้าสู่สรวง
สวรรค์ จะได้รับบริษัก็อย่างมากมายไม่อาจคำนวณนับได้”

(บทหมอฟีร: 40)

อายะฮ์ที่บอกเกี่ยวกับความน่ากลัวของวันกิยามะฮ์ และการลงทัณฑ์ใน
วันนั้น

อัลกุรอาน ได้พูดถึงความน่ากลัวของวันกิยามะฮ์ และการลงทัณฑ์อัน
เจ็บปวดยิ่งเพื่อให้มนุษย์ยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้า

“โอ้มนุษย์ทั้งหลายจงยำเกรงต่อพระผู้อภิบาลของสุเจ้า อันที่จริงแล้ว
ความระส่ำระสายของวันนั้น (วันกิยามะฮ์) มันช่างเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ (น่า
กลัวยิ่ง)”

(บทอัล – ฮัจญ์: 1)

“เมื่อเสียงอันก้องกังวาน (บอกการมาของวันกียามะฮ์) มาถึง วันนั้นทุกคนจะวิ่งตะลี้ตะลานหนีจากพี่น้องของเขา (ด้วยความกลัว) จากแม่และพ่อของเขา จากคู่ครองและลูกของเขา (ไม่มีใครสนใจใคร อันเนื่องมาจากความกลัวสุดขีด)” (บทอะบะชะ: 33-36)

“วันหนึ่งทุกชีวิตจะได้พบกับสิ่งที่เป็ผลงานที่เป็นคุณธรรมความดีปรากฏรายล้อมเขา และ (ทุกชีวิตจะได้พบกับ) ผลงานที่เป็นกรรมชั่วนั้นเขากลับต้องการที่จะให้มันนั้นอยู่ห่างไกลเขายิ่งไกลยิ่งดี...”
(บทอาลิอิมรอน: 30)

ยังมีอาฮ์อีกเป็นร้อยที่อธิบายเรื่อง “มะอาด” และการสอบสวนในวันกียามะฮ์ หากทุกคนได้เอาใจใส่ต่อการพิจารณาอะฮ์เหล่านี้อย่างละเอียดถี่ถ้วน วิถีชีวิตของเขาจะเปลี่ยนไปถึงขนาดที่ว่า เขาต้องคิดอยู่เสมอว่าทุกการกระทำของเขาที่ได้ทำลงไปนั้นมีการขึ้นบัญชีไว้แล้ว เขาจะรีบเร่งสะสมเสบียงจากโลกนี้เพื่อเอาไปใช้ในโลกันถาวรของตนเอง

มุสลิมที่หัวใจสะอาดบริสุทธิ์ เขาจะคอยตรวจสอบการกระทำแม้กระทั่งคำพูดของเขาอยู่เสมอ เพราะกลัววันแห่งการถูกสอบสวน ในคำคั้นเขาจะยกมือขึ้นสู่ท้องฟ้ามุ่งมั่นอยู่กับคุอาฮ์และการอิบาดะฮ์

เขาจะไม่ดำเนินการใดจากความต้องการใฝ่ต่ำของตนเอง ทุกยามเช้า และยามค่ำคั้นเขาจะคิดถึงแต่เรื่องการขัดเกลาตัวเองและปรับปรุงสังคม

วันหนึ่งหลังจากนมาซุบฮ์แล้ว ท่านรอซูลุลลอฮฺ(ศ) เห็นชายคนหนึ่ง (หมายถึงท่านฮาริษะฮฺ) นั่งหาอยู่ เนื้อตัวซีดเผือด ดวงตาอิดโรย

ท่าน (ศ) ถามเขาว่า
“เป็นอย่างไรเช้านี้”

เขาตอบว่า

“อยู่ในสภาพแห่งการยะกิน (มีความเชื่อมั่นอย่างสูงสุด)”

ท่านศาสดา(ศ) ประหลาดใจในคำตอบของเขา จึงถามเขาว่า

“ทุกการยะกินมีสะกิเกาะฮฺ (ความจริงแท้) อยู่แล้วความจริงแท้แห่งการยะกินของเจ้าคืออะไรกันเล่า?”

เขาตอบว่า

“ท่านศาสดาครับ ยะกินของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าตกอยู่ในความเศร้า ถอดถอนการหลับนอนไปจากดวงตาของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าตกอยู่ในความหิว กระหายเป็นเวลาครึ่งวัน ท่ามกลางอากาศร้อนจัด ข้าพเจ้าได้ตัดขาดโลกนี้ (จากผลของยะกิน) ดูเหมือนว่า ขณะนี้ข้าพเจ้าได้ประจักษ์วันแห่งการฟื้นคืนชีพแล้ว ประชาชนต่างมารวมชุมนุมเพื่อการถูกสอบสวนแล้ว ข้าพเจ้าก็อยู่ในหมู่พวกเขาด้วย ข้าพเจ้าได้มองเห็นกลุ่มชนที่กำลังได้รับความโปรดปราน ด้วยสรวงสวรรค์ พวกเขานั่งรายล้อมอยู่ ณ ที่นั่งแห่งสรวงสวรรค์กำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน และข้าพเจ้าก็เห็นชนอีกกลุ่มหนึ่งกำลังถูกเผาอยู่ในไฟนรก ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ดูเหมือนว่าขณะนี้เสียงของสะเก็ดไฟนรกยังคงก้องกังวานอยู่ในหูของข้าพเจ้า”

ท่านศาสดา(ศ) หันมายังศอสาบะฮ์ของท่าน(ศ) แล้วกล่าวว่า
“นี่คือป่าวคนหนึ่งของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ซึ่งพระองค์ได้ทำให้หัวใจของเขา
สว่างไสวไปด้วยอิหม่าน”

แล้วท่าน(ศ) ก็หันไปพูดกับชายหนุ่มคนนั้นว่า
“จงระวังให้ดี อย่าให้ความรู้สึกนี้หลุดลอยไปจากเจ้า”

ชายหนุ่มคนนั้นกล่าวขึ้นว่า
“โอ้ท่านศาสดา ได้โปรดวนของต่ออัลลอฮ์ให้ข้าพเจ้าได้ชะฮีด ภายใต้อำ
บัญชาของท่าน”

แล้วท่านศาสดา(ศ) ก็ขอคูอาฮ์ตามนั้น หลังจากนั้นไม่นานเขาก็เป็นชะฮีด
ในสมรภูมิหนึ่งหลังจากศอสาบะฮ์อีก ๕ คน

ท่านเศาะอฺศออะฮ์(ร.ฎ.) รายงานว่า :

ข้าพเจ้าได้ไปร่วมนมาซศุบฮ์กับที่ระมีรุลมูอ์มินีน อะลี (อ) ที่มัสญิด
กูฟะฮ์ หลังนมาซเสร็จแล้ว ท่าน(อ) ได้นั่งหันหน้าไปยังกิบละฮ์ กล่าว
ซิกรุลลอฮ์นั่งนิ่งไม่หันหน้าไปยังทิศใดทั้งสิ้น เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นท่าน (อ) ได้
หันหน้ามายังเราแล้วกล่าวว่า

“ในสมัยของผู้เป็นที่รักยิ่งของฉัน (ท่านศาสดา) มีชนกลุ่มหนึ่งหมกหมุ่น
อยู่กับการอิบาดะฮ์ตั้งแต่คำยันเข้า เมื่อแสงอาทิตย์สาดส่องจะเห็นผมที่
กระเซอะกระเซิงและเปื้อนฝุ่น มีรอบกราบสูญุดปรากฏอยู่ที่หน้าผากของเขา
เมื่อคนเหล่านั้นคิดถึงความตาย ร่างกายของเขาจะสั่นระริกเหมือนต้นอ่อนที่
โดนลมพัดกระโชกพวกเขา จะร้องไห้จนกระทั่งเสื้อผ้าเปียกชุ่มด้วยน้ำตา...”

แล้วท่านอะมีรุลมูอ์มินีน (อ) ก็ลุกขึ้น พลางกล่าวว่า

“แต่ดูเหมือนว่าคนที่อยู่ข้างหลังก็ยังคงตกอยู่ในความหลงลืมไม่ใส่ใจ”

บทที่ ๓๐

โลกหลังความตาย

ความตาย

“วันหนึ่งเราต้องจากบ้านหลังนี้ไป”

ใช่แล้ว สิ่งที่ไม่เคยตายและจะไม่มีวันตาย คือ อัลลอฮ์(ซ.บ.) เราผู้เป็นบ่าวสักวันหนึ่ง เราก็ต้องจากบ้านหลังนี้ไป ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าในทุกวันเป็นอุทาหรณ์อย่างดีถึงการจากไปของเรา คงจะปีติสุข หากว่าในอีกวันหนึ่ง

เราเคยศีรษะขึ้นมาจากที่นอนด้วยอาการแจ่มใสและเป็นสุข... นี่เป็นสิ่งที่สำคัญถ้ามีเช่นนั้นแล้วเราก็จะไม่พบกัน

ยามที่ดวงอาทิตย์ลับของฟ้า...ความตาย คือสัจธรรมหนึ่งที่ต้องมาประสบกับทุกคน

สิ่งที่จำเป็นต้องพินิจไตร่ตรองก็คือ หลังจากความตายแล้วเราจะเป็นเช่นไร ? เราจะสูญสลาย? ความตาย คือที่สิ้นสุดแห่งการมีชีวิต ? เรายังคงอยู่หรือ แต่หากเป็นเช่นนั้น จะคงอยู่อย่างไรเล่า ?

ผู้ที่ไม่เชื่อ และศรัทธาในอัลลอฮ์(ซ.บ.) คิดว่าความตาย ก็คือ การสูญสลายของมนุษย์ ชีวิตจะถูกจำกัดด้วยกับวันนี้ ส่วนแนวความเชื่อที่มีรากฐานมาจากวะฮยูต่อต้านกับแนวความคิดดังกล่าวอย่างสิ้นเชิง

โดยบอกว่า มนุษย์ไม่ได้สูญสลายไปไหน ความตายเป็นเพียงขั้นบันได
หนึ่งที่น่าไปสู่โลกหลังความตาย (บรัชค) และวันกียามะฮฺ (วันสิ้นสุดโลก)
ซึ่งหลังจากนั้นชีวิตจะเป็นนิรันดร์

โลกหลังความตาย (อาลัมบรัชค)

โองการอันแจ่มชัดของอัล – กุรอาน และชะดีษของผู้ทรงเกียรติ (อ) บอก
เราว่า ความตายไม่ใช่การสูญสลายของมนุษย์ หลังความตาย วิญญาณของ
มนุษย์ยังคงดำรงอยู่ภายใต้สภาพที่ได้รับความโปรดปรานหรือไม่ก็รับการลง
ทัณฑ์จนกว่าจะถึงวันแห่งการฟื้นคืนมาอีกครั้งหนึ่ง

เวลาช่วงนี้ คือ หลังจากความตายจนถึงการฟื้นคืนมาเรียกว่า “บรัชค”
นั่นเอง

ชีวิตแห่ง “บรัชค” นี่เป็นการมีชีวิตอย่างแท้จริง ไม่ใช่เป็นสิ่งเลื่อนลอย
หรือเพื่อฝัน

อัลลอฮ์(ซ.บ.) ตรัสว่า:

“เจ้าอย่าได้คิดว่าผู้ที่ถูกสังหารในวิถีทางของอัลลอฮ์ว่าได้ตายไปแล้ว แต่
พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ณ พระผู้อภิบาลของพวกเขาโดยได้รับบริษทก็อยู่
พวกเขารื่นเริงต่อความโปรดปรานทั้งหลายของอัลลอฮ์ที่มีมายังพวกเขา...”

(บทอาลิอิมรอน: 169-170)

แน่นอนเหลือเกิน หากว่ามันไม่ใช่เป็นการมีชีวิตอย่างแท้จริงละก็
อายะฮ์ที่บอกว่า “... ณ พระผู้อภิบาลของพวกเขาโดยได้รับบริษทก็อยู่...”

ก็หาได้มีความหมายไม่ ในเรื่องราวของ “มูฮัมหมัดอาลีชาฮิน” ที่เขาได้เตือนกลุ่มชนของเขาให้ปฏิบัติตามทูตของนบีอิซา (อ) แต่พวกเขาก็ไม่ปฏิบัติตามซ้ำยังสังหารเขาด้วย ดังที่ว่า:

“มีคำกล่าวแก่เขาว่า จงเข้าสู่สรวงสวรรค์ได้แล้ว เขาพูดขึ้นว่า โอ้กลุ่มชนของฉันน่าจะรู้ความจริงถึงสิ่งที่พระผู้อภิบาลของฉันได้อภัยโทษให้แก่ฉัน และได้ทำให้ฉันเป็นหนึ่งในมวลผู้มีเกียรติทั้งหลาย”

(บทยาซีน: 26-27)

เป็นไปได้ว่า ความหมายของสวรรค์ในที่นี้ คือ สวรรค์ของ “บรัชัค” ซึ่งผู้มีอิหม่านทั้งหลายจะได้รับช่วงรอยต่อระหว่างหลังความตายกับวันแห่งการฟื้นขึ้นมา

อัลกุรอานได้กล่าวถึงชนผู้ปฏิเสธกลุ่มหนึ่งที่ประพฤดิชั่วจนวินาทีสุดท้าย ดังคำตรัสของพระองค์ที่ว่า:

เมื่อความตายได้มาเยือนคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขา เขากล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของข้าฯพระองค์โปรดทำให้ข้าฯพระองค์ได้กลับไปอีกครั้ง เพื่อบางทีข้าฯพระองค์จะทำความดีในสิ่งที่ข้าฯพระองค์ได้ละทิ้งไป (มีเสียงตอบมาว่า) ไม่มีทาง นี่เป็นเพียงถ้อยคำที่พูดออกมาเท่านั้น (หากให้กลับไปอีกครั้งจะทำแบบเดิม) และเวลาหลังจากนั้น (ความตาย) ของพวกเขาจะมีช่วงเวลาแห่งบรัชัค (โลกหลังความตาย) ไปจนถึงวันแห่งการฟื้นขึ้นมา”

(บทอัล – มูฮัมหมัด: ๘๕-๑๐๐)

ต่อไปนี่ขอให้เราฟังเรื่องจริงที่ได้เกิดขึ้น

เมื่อสงครามบะดร์สิ้นสุดลง ศัตรูพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง เหลือเพียงกอง
ซากศพ...มีศพกุฟฟารถูกทิ้งอยู่ในหลุม ท่านศาสดา(ศ) มาที่ปากหลุมแล้ว
กล่าวกับซากศพนั้นว่า

“พวกเจ้าชาวกุฟฟารเอ๋ย พวกเจ้าเป็นเพื่อนบ้านที่แสนเลว จับไล่ไล่ส่ง
ศาสนทูตของพระเจ้าเป็นเจ้าจากบ้านเกิดเมืองนอนของเขาร่วมมือกันอย่าง
จริงจังในการเป็นศัตรูและต่อต้านเขา ตอนนี้ข้าได้พบว่าสัญญาของ
พระเจ้าผู้อภิบาลของข้าเป็นจริงแล้ว แล้วพวกเจ้าล่ะ พบหรือยัง?”

ท่านอุมร์เมื่อได้ยินคำพูดนั้นก็กล่าวขึ้นว่า

“โอ้ท่านศาสดา พวกมันเป็นเพียงซากศพแล้วท่านพูดกับมันได้
อย่างไร?”

ท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ(ศ) กล่าวตอบว่า

“หยุดเถอะ ท่านก็จะได้ยินมากกว่าพวกมัน สักครู่นี้เมื่อฉันลุกขึ้นและ
หันหลังจากพวกมันมา มะลาอิกะฮ์ผู้ลงทัณฑ์กำลังฟาดพวกมันด้วยกระบอง
เหล็ก”

ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน อะลี(อ) ก็เช่นเดียวกัน หลังจากเสร็จศึกสงคราม
ญะมัลแล้วท่าน(อ) ได้ขี่ม้าไปท่ามกลางชาวศพ และเมื่อไปถึงร่างอันไร้
วิญญาณของกะอับ บินซุเราะฮ์ (เขาเคยถูกแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาเมืองบัสรอฮ์
ในสมัยของท่านอุมัรและเป็นเรือยมาจนสิ้นสุดสมัยของท่านอูษมาน คนผู้นี้
พร้อมกับลูกหลานของเขาได้เอาอัลกุรอานห้อยที่คอ และร่วมทำสงครามต่อ
ท่านอิมาม(อ) และทั้งหมดถูกสังหารในสงครามญะมัล) ท่าน(อ) สั่งให้ทหาร
ชีร่างของเขา แล้วท่าน(อ) ก็พูดกับเขาว่า

“กะอับเอ๋ย ข้าได้พบว่าสัญญาของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นลจจะเสมอ แล้ว
เจ้าละพบหรือยัง?”

ท่าน (อ) ได้สั่งให้เอาเขาบนลง แล้วก็ทำเช่นเดียวกันนี้กับร่างของฎ็อล
ฮะฮ์

มีชายคนหนึ่งพูดกับท่านว่า

“การกระทำเช่นนี้มีประโยชน์อะไร? พวกมันไม่ได้ยินเสียงท่านหรอก”

ท่าน(อ) ตอบว่า

“ขอสาบาน ทั้งสองได้ยินคำพูดของฉัน เช่นเดียวกับที่ร่างอันไร้วิญญาณ
ของผู้ที่ถูกสังหารในสมรภูมิบะดร์ได้ยินท่านศาสดา”

ท่านฮับบะฮ์ อะรอณี กล่าวเช่นเดียวกันนี้ว่า :

เราได้ไปยัง “วาดีฮ์ฮาลาม” กับท่านอะมีรุลมุอ์มินีน อะลี (อ)

ท่านอิมาม(อ)ได้หยุดยืน และคิดว่ากำลังพูดกับใครคนหนึ่ง ข้าพเจ้ายืนรอเสีย
จนเมื่อยจึงนั่งลงก็ยังไม่หายเมื่อยจึงลุกขึ้นยืนสลับนั่งยืนแล้วก็หยิบผ้าคลุมมา
กล่าวขึ้นว่า

“ได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าเอาผ้าคลุมนี้ไปให้ท่านรองนั่งดีไหม ข้าพเจ้า
เกรงว่า ท่านจะยืนเมื่อย”

ท่าน(อ) กล่าวขึ้นว่า

“โอ้อับบะฮ์ ไม่เมื่อยหรอก เพราะกำลังคุยกับมนุษย์คนหนึ่งหรืออาจเป็น
มุอ์มินคนหนึ่ง”

ข้าพเจ้าพูดต่อไปว่า “พวกเขาด้วยนะหรือ”

ท่าน(อ) ตอบว่า

“ใช่แล้ว หากเอาม่านที่บังสายตาท่านออก ท่านก็จะได้เห็นว่ามียุคกลุ่มคน
กำลังสนทนากัน”

ข้าพเจ้าถามว่า “เป็นร่างกายหรือจิตวิญญาณ”

ท่าน(อ) ตอบว่า

“เป็นจิตวิญญาณ มุอ์มินทุกคนไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใดที่ตายจาก
ไปจะมีคำสั่งมายังวิญญาณของเขาว่าให้ไปที่วาดิฮ์ฮาลาม ที่นั่นคือห้องหนึ่ง
ของสวรรค์อัน งดงาม วิญญาณของมุอ์มินทุกคนทั้งใกล้และไกลจะมารวมตัว
กันที่นั่น”

การตอบคำถามในหลุมฝังศพ

มีรายงานอะดิษมากมายที่บอกว่าร่างกายและจิตวิญญาณมีส่วนสัมพันธ์กัน
กันในหลุมฝังศพ จะเป็นความสัมพันธ์เช่นไรนั้นยังไม่กระจ่างนัก

ท่านอิมามศอดิก(อ) กล่าวว่า

“ผู้ปฏิเสธเรื่องการตอบคำถามในหลุมฝังศพ เขาไม่ใช่ชีอะฮ์ของเรา

เมื่อคนตายถูกวางในหลุม มะลาอิกะฮ์ที่ทำหน้าที่ซักถามจะปรากฏกาย
ขึ้น ซักถามเรื่องความเชื่อและการปฏิบัติของเขา หากผู้นั้นเป็นมุอ์มินก็จะถูก
นำไปรวมกับมุอ์มิน หากเป็นกาเฟรก็จะไปรวมกับกาเฟร กลุ่มทั้งสองจะอยู่
ในบริษัทจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮ์

ท่านเชคศอดุก(ร.ฮ.) เขียนในหนังสือ “อัล-เอียะอิกอดาต” ของท่านว่า:

ตามความเชื่อของเรา การซักถามในหลุมฝังศพเป็นสัจธรรม ถ้าเขาตอบ
ถูก ก็จะอยู่ในหลุมฝังศพอย่างมีความสุข และในอาคิเราะฮ์ก็จะได้สวรรค์เป็น
การตอบแทน ส่วนผู้ที่ตอบไม่ได้ก็จะประสบกับการถูกลงทัณฑ์ในหลุมฝัง
ศพและในวันฟื้นขึ้นมาก็จะถูกนำตัวไปยังนรก

ท่านอิมามซัยนุลอาบิদিন(อ) จะกล่าวเตือนประชาชนในทุกวันศุกร์
ในมัสญิดนี้ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ว่า

“โอ้ประชาชนทั้งหลาย จงเลือกเอาการงานที่ดีมีคุณธรรม ที่คืนกลับ
ของพวกท่าน คืออัลลอฮ์ ใครที่ทำความดีไว้ในโลกนี้ เขาจะได้รับ
ความก้าวหน้า ส่วนผู้ที่ประพฤตชั่วนั้น เขาปรารถนาที่จะให้ตัวเขา และ
พฤติกรรมชั่วของเขาห่างไกลกันไกลแสนไกล พระผู้เป็นเจ้าได้เตือนให้เห็น
ถึงการลงทัณฑ์ของพระองค์แล้ว

ช่างน่าเศร้าเหลือเกิน โอ้ลูกหลานของอาดัม เจ้าหลงระเหิด แต่พวกเขาไม่
หลงลืมเจ้า ความตายจะมาเยือนอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าสิ่งใด มันจะค้นหาเจ้า
แล้วเจ้าก็จะได้พบมัน เมื่อเวลานั้นมาถึงมะลาอิกะฮ์เกี่ยวกับความตายจะมา
กระชากวินญาณของเจ้าไป เจ้าจะมายังหลุมฝังศพแล้ว มะลาอิกะฮ์ที่ทำ
หน้าที่ซักถามก็จะมาหาเจ้าเพื่อทดสอบ

คำถามแรก ก็คือ เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าที่เจ้าทำการอิบาดะฮ์และรอซูลที่
ถูกส่งมา เกี่ยวกับศาสนาที่เจ้ายึดมั่นเกี่ยวกับคัมภีร์ที่เจ้าได้อ่าน เกี่ยวกับอิมาม
ที่พระองค์เลือกไว้และให้เจ้าเชื่อฟังเขา เขาจะถามพวกเจ้าถึงช่วงชีวิตที่ได้ใช้
ไปทรัพย์สมบัติ ที่เจ้าได้ใช้ไปในทางใดบ้าง...ระวังตัวให้ดี จงเตรียมพร้อม
ก่อนที่จะถูกถาม

หากเจ้าเป็นคนมีอิหม่าน กระทำความดีเป็นเนืองนิตย์ รู้จักศาสนาของ
ตัวเองอย่างถ่องแท้ เชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้นำที่เที่ยงธรรม รักผู้ที่เป็นที่รักยิ่ง
ของอัลลอฮ์ พระองค์จะทำให้ลิ้นของเจ้าพูดความจริงแล้วก็จะตอบแทนเจ้า
ด้วยสรวงสวรรค์

มะลิกะฮ์แห่งความเมตตาที่จะมาปรากฏต่อหน้าเจ้า ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น
ของเจ้าก็จะเป็นไปตอบคำถามไม่ได้ แล้วเจ้าก็จะถูกนำตัวไปยังไฟนรก
มะลาอิกะฮ์แห่งการลงทัณฑ์ก็จะออกมาต้อนรับเจ้าด้วยน้ำเดือดและไฟนรก

อะซาบ(การลงทัณฑ์)ในหลุมฝังศพ

สิ่งที่มนุษย์ได้รับในโลกหลังความตาย ใช่ว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับหรือสัมพันธ์
กับพฤติกรรมของเขาในโลกนี้

ทว่าผู้ที่มีคุณธรรมความดีที่ได้จากโลกนี้ไปนั้น โลกบรัชคาก็จะกลายเป็น
ตัวอย่างหนึ่งของสวรรค์ เขาจะเห็นคุณงามความดีของเขาอยู่ในรูปที่สวยงาม
เจริญตา

ท่านอิมามสะอ์น อัศกะรี (อ) กล่าวว่า

“เมื่อมูอมีนคนหนึ่งเสียชีวิตลง เขาก็มีหน้าอันงดงามทั้ง ๖ ซึ่งหนึ่งใน
นั้นสวยงามและหอมหวานยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด จะคอยติดตามเขาไปยังหลุม
ฝังศพใบหน้าทั้ง ๖ จะคอยห้อมล้อมยืนอยู่ทางขวา – ทางซ้าย ข้างบน –
ข้างล่าง ด้านหน้าและด้านหลังของเขา เมื่อนั้นใบหน้าที่งดงามที่สุดได้เอ่ย
ถามว่า “พวกท่านเป็นใครกัน?”

ใบหน้าที่อยู่ทางขวาตอบว่า “ข้าคือนมาซ” ใบหน้าที่อยู่ทางซ้ายตอบว่า
“ข้าคือชะกาต” ใบหน้าที่อยู่ด้านหน้าตอบว่า “ข้าคือศีลอด” ใบหน้าที่อยู่
ด้านหลังตอบว่า “ข้าคือฮัจญ์และอุมเราะฮ์” ใบหน้าที่อยู่ข้างล่างตอบว่า “ข้า
คือคุณความดีที่ได้กระทำแก่พี่น้องของเขา” ทันใดนั้นเองทั้งหมดก็ได้ถาม
ใบหน้าที่งดงามกว่าเพื่อนว่า “แล้วท่านจะเป็นใครถึงอยู่สูงกว่าเพื่อน?” เขา
ตอบว่า “ข้าคือวิลายะฮ์และความรักที่มีต่ออาลิมุฮัมมัด(อ)”

ส่วนพวกที่สร้างรอยแปดเปื้อนให้กับคุณยา(โลกนี้)ด้วยการปฏิเสธอิทธิพลทั้งความสกปรกโสมมและพฤติกรรมอันน่ารังเกียจ เมื่อเขามาที่หลุมฝังศพเขาก็จะพบกับความคับแค้นความมืดสนิท มะลาอิกะฮ์ผู้ทำหน้าที่ลงทัณฑ์ก็จะให้เขาลืมรสความเจ็บปวด

ท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ(ศ) ได้เข้าร่วมแห่มายิตของชาวอันศอรคนหนึ่ง หลังจากฝังเขาแล้ว ท่าน(ศ) ได้นั่งอยู่ข้างหลุมฝังศพ ก้มศีรษะลงต่ำ แล้วกล่าวออกมา ๓ ครั้งว่า

“โอ้อัลลอฮ์ ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากการลงทัณฑ์ในหลุมฝังศพ”

การถามตอบในหลุมฝังศพและการลงทัณฑ์ในนั้น ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยตา เพียงสิ่งที่ท่านศาสดา(ศ)และบรรดาอิมาม(อ) ได้กล่าวก็เพียงพอแล้วและไม่อาจปฏิเสธได้

ท่านมุลลา มุฮ์ซิน ฟัยฎุกาซานิ (ร.ฮ.) กล่าวว่า :

“ดวงตานี้ไม่อาจมองเห็นสิ่งที่อยู่ใน “มะละกูต” (สถานะที่อยู่เหนือกว่าสถานะปรกติ) ได้ สิ่งปรากฏอยู่ในอาคิเราะฮ์ และบรัชคักก็เป็นเรื่องราวของ “มะละกูต” เช่นเดียวกับที่ศอฮาบะฮ์ของท่านศาสดา (ศ) มีความเชื่อต่อการลงมาของญิบรออิล (อ) ทั้งๆ ที่พวกเขาไม่อาจที่จะมองเห็นเขาได้

การลงทัณฑ์ในหลุมฝังศพก็เป็นเรื่องราวของ “มะละกูต” ด้วย การที่จะสัมผัสมันได้ต้องใช้มิตีแห่งการรับรู้อื่น นอกจากท่านศาสดา (ศ) และบรรดาอิมาม (อ) แล้วไม่มีใครที่จะมีมิตีแห่งการรับรู้เช่นนั้น”

การรำลึกถึงความตาย

มีบางคนพยายามที่จะหลบเลี่ยงจากการรำลึกถึงความตายไม่ยอมคิดในเรื่องราวเหล่านั้น เสมือนว่าเขาได้ค้ำน้ำอมฤตเข้าไปและอยู่เป็นนิรันดร์ในโลกนี้ ซึ่งเขากำลังเผลอมาจากสายลมแห่งความหลงระเริง ทั้งๆ ที่เขารู้

แต่กลับไม่ยอมรับความจริงว่า ผู้ที่ไม่ตายและจะไม่วันตายมีเพียงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) เท่านั้น

พวกเขาใช้ชีวิตอย่างไรเป้าหมายอันเป็นผลมาจากการหลงลืมความตายนั่นเอง ไม่เคยคิดที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองให้ดีขึ้น เขามีชีวิตอย่างเข้มน่าพิกาที่เดินไปเรื่อย ไม่ว่าจะจมปลักอยู่ในความชั่วช้าเพียงใด

การดำเนินชีวิตของเขากับการมีชีวิตของสรรพสัตว์หาได้แตกต่างกันไม่รูปแบบการดำเนินชีวิตของพวกเขากับวิถีชีวิตของผู้ถูกเลือกสรรจากพระผู้เป็นเจ้าช่างแตกต่างกันเหลือเกิน

ท่านรอซูลุลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า

“จงรำลึกถึงความตายให้มากเพราะมันจะปลดปล่อยบาปทั้งหลาย และลดความหลงใหลในคุณาซึ่งไม่ใช่จุดเริ่มต้นของการยกระดับจิตวิญญาณให้สูงขึ้น”

มีคนกลุ่มหนึ่งปฏิบัติตามคำสั่งของอิมามผู้นำศาสนา รำลึกถึงความตายทุกขณะจิต ไม่ว่าสภาพการใดที่เขาประสบเขาก็จะใช้ประโยชน์เพื่อวันแห่งการฟื้นขึ้นมา คุณาของพวกเขาคือคุณาที่เป็นสนามทดสอบของโลกหน้า

ความพยายามทั้งมวลที่เขาได้กระทำไป ไม่ใช่เพื่อแสวงหาประโยชน์ และความสุขส่วนตัว คุณยาในทัศนะของเขาเชื่อว่าจะมีคุณค่ามากมาย อะไรนักจนถึงขนาดต้องไขว่คว้าให้ได้มาด้วยการเกลือกกลั้วกับความชั่ว

แต่ด้วยกับจิตวิญญาณอันสูงส่งเขาได้ทำงานแสวงหาปัจจัยยังชีพและช่วยเหลือสังคม จนกระทั่งเขาได้ประโยชน์อย่างสมบูรณ์จากการดำเนินชีวิตในโลกนี้เพื่อการใช้ชีวิตในโลกหน้า

พวกเขาไม่เคยกลัวความตาย ตัวอย่าง อันเด่นชัดที่สุดในเรื่องนี้ก็คือ ท่านอะมีรุลมุอฺมินีน อะลี(อ) เมื่อตอนที่ท่าน(อ) ถูกดาบฟันกลางศีรษะ ประโยคแรกของท่าน(อ) ที่กล่าวออกมาคือ “ฟุซตุวะร็อบบิลกะอ์บะฮ์” ซึ่งมีความหมายว่า “ขอสาบานต่อพระผู้อภิบาลแห่งกะอ์บะฮ์ ฉันได้รับชัยชนะแล้ว”

ใช่แล้ว การได้ออกจากความยุ่งยากสับสนของโลกนี้และเข้าสู่ความเป็นนิรันดร์ของโลกที่ไม่ดับสลายเป็นชัยชนะ สำหรับผู้ที่ใช้ชีวิตอย่างสะอาดตามวิถีทางของท่านอิมามอะลี(อ) ในโลกแห่งความยุ่งยากนี้ เขาจะหมกมุ่นอยู่กับการทำให้จิตวิญญาณและความคิดสูงส่งขึ้น หมั่นเพียรอยู่กับการอิบาดะฮ์และรับใช้สังคม

มีคนถามท่านอะบุซัร(ร.ฎ.) ว่า

“ทำไมเราต้องกลัวความตายด้วย”

ท่านตอบว่า

“พวกท่านสร้างภาพความอุดมสมบูรณ์ให้กับคุนยาของพวกท่าน และสร้างภาพอาคิเราะฮ์ว่าเป็นสถานที่ไร้ซึ่งความอุดมสมบูรณ์และถูกทำลาย ดังนั้น พวกท่านจึงไม่ต้องการที่จะออกจากความอุดมสมบูรณ์ไปยังสถานที่ที่ถูกทำลาย”

ท่านศาสดา(ศ) กล่าวว่า

“พวกท่านต้องการที่จะให้ทุกคนเข้าสวรรค์หรือเปล่า?”

ทั้งหมดตอบว่า

“ใช่”

ท่าน(ศ) จึงกล่าวต่อไปว่า

“ก็จงตัดทอนความปรารถนาทั้งปวงลง คิดถึงความตายให้มาก จงละอายต่อพระผู้เป็นเจ้า ในที่สุดต้องละอาย”

การเตือนตัวเองเมื่อได้ยินข่าวการตายของคนอื่น อีกทั้งการไปเยี่ยมเยียนสุสานของมูฮัมหมัดมีผลอย่างมากต่อการรำลึกถึงความตาย

สรวงสวรรค์

“สวรรค์” คือ ที่อยู่อันถาวรซึ่งพระเจ้าผู้อภิบาลได้มอบมันให้เป็นรางวัลสำหรับผู้ประพฤติดีมีคุณธรรม ณ ที่นั่นทั้งหมดคือความโปรดปรานและสิ่งที่ใช้สร้างความสุขสรรหรรษา ไม่ว่าสิ่งใดที่ผู้อยู่ในนั้นต้องการ มันก็เกิดขึ้นโดยบังเอิญเป็นไปตามความปรารถนาของเขา

ในสรวงสวรรค์ ความรู้สึกอิจฉา คิดร้ายต่อกัน ความเป็นศัตรูกันจะไม่เกิดขึ้นเป็นอันขาด ทั้งหมดเป็นพี่น้องกันอย่างแท้จริง ไม่มีใครเป็นอันตรายต่อกันและกัน

อัครทูตอาน ได้กล่าวสภาพของสวรรค์ไว้ดังนี้ :

“พวกเขาคือกลุ่มชนที่มีฐานะอันใกล้ชิดยิ่ง (กับพระเจ้าผู้อภิบาล) อยู่ในสวรรค์อันบรมสุข (พวกเขา) ส่วนมากเป็นชนรุ่นก่อน และส่วนน้อยที่เป็นชนรุ่นหลัง พวกเขาอยู่บนที่นั่งอันประดับประดาไปด้วยอัญมณี เอนกายสนทนาซึ่งกันและกัน มีหน้าตางดงามและเป็นอมตะ มีผู้ที่คอยวนเวียนรับใช้พวกเขา พร้อมกับถ้วยคนโทน้ำและถ้วยที่มากธารน้ำ (เปี่ยมไปด้วยน้ำใสบริสุทธิ์) จะไม่รู้สึกเวียนหัวและมึนชา (เนื่องจากคึดมึนนั่น) มีผลไม้มีนานาชนิดตามแต่ใจปรารถนาเลือกสรร มีเนื้อทุกชนิดที่เขาต้องการ มีนางฟ้า(คอยปรนนิบัติ) ที่ประจูดั่งไข่มุกที่เก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี เป็นการตอบแทนสิ่ง ที่พวกเขาได้ประพฤติไว้ ในนั้นพวกเขาจะไม่ได้ยินเสียงอึกทึกครึกโครมไร้อารยะหรือเสียงที่นำพาต่อการทำบาปโดยเด็ดขาด นอกจากเสียง

“ชะลามัน ชะลามัน (ที่แสดงความยินดีต่อกัน)” (บทฮัล – วากีอะฮ์ : 11-26)

“ (ณ ที่นั้น) บางกลุ่ม(มุฮัมมัด)พูดคุยถามไถ่กับอีกกลุ่มหนึ่ง(เพื่อนชาวสวรรค์)หนึ่งในจำนวนนั้นพูดขึ้นว่า

ข้าพเจ้าเคยมีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง (ในคุนยา) เขามักจะพูดกับข้าพเจ้าว่า ท่านเป็นหนึ่งในผู้ที่กล่าวยืนยัน (สัญญาเรื่องสวรรค์และกียามะฮ์) ใช่ไหม? เราตายไปกลายเป็นผงธุลีและเหลือแต่กระดูก แล้วเราจะพบกับการถูกสอบสวนอีกหรือ ? เขา(มุฮัมมัด)ผู้นี้กล่าวกับมุฮัมมัดอีกคนหนึ่งว่าพวกท่านอยากรู้จัก(เพื่อนคนนี้)ไหม แล้วเขาก็มองไปเห็น(เพื่อน) คนนั้นกำลังอยู่ในนรก เขาจึงกล่าวขึ้นว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ เจ้าเกือบทำให้ข้าประสบความหายนะ (เช่นเจ้า) หากปราศจากซึ่งความโปรดปรานของพระผู้อภิบาลของข้า ข้าก็จะต้องอยู่ร่วมเผชิญกับเจ้า (ถูกลงทัณฑ์)

พวกเราจะไม่ตายอีกแล้วนอกจากการตายครั้งแรก และเราก็ไม่ต้องได้รับโทษทัณฑ์ มิใช่หรือ? (ชาวสวรรค์อ้างคำพูดของชาวนรกที่เคยพูดกับพวกเขาไว้) นี่คือ (ความบรมสุข) เป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่เพื่อรับผลตอบแทนเช่นนี้ ดังนั้นผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติจึงทำกันต่อไป” (บทอัส – ศอฟฟาต : 50-61)

นรก

“นรก” เป็นสถานที่อยู่ของผู้ปฏิเสธและประพฤติชั่ว การลงทัณฑ์และความเจ็บปวดที่จะได้รับในนั้นไม่อาจเปรียบเทียบกับความเจ็บปวดในคุนยานี้ได้

อัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้พรรณนาถึงความกลัวของมันเป็นไว้ว่า :

“แน่นอนยิ่ง ผู้ปฏิเสธต่อสัญญาณทั้งหลายของเรานั้น เราจะโยนพวกเขา ลงไปในกองเพลิงนรกในไม่ช้านี้ ทุกครั้งที่ผิวหนังของพวกเขาไหม้เกรียม เราก็จะเปลี่ยนผิวหนังใหม่ให้พวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษ ทัณฑ์ อัลลอฮ์ ทรงเป็นผู้ได้ขาด ทรงเปี่ยมล้นด้วยวิทยปัญญา”

(บทอัน – นิซาฮ์ : 56)

“...ส่วนผู้ปฏิเสธนั้น เสื้อผ้าที่ทำจากไฟนรกถูกตัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขา สะมีม (น้ำอันเดือดพล่านจากไฟนรก) จะถูกราดลงบนศีรษะของพวกเขา จนถึงที่อยู่ในท้องและผิวหนังของพวกเขาจะถูกละลายด้วยน้ำนั้น มีพ่อนเหล็กอยู่บนหัวพวกเขา ทุกครั้งที่พวกเขาตั้งใจที่จะออกมาจากไฟนรกนั้น พวกเขาก็จะถูกนำตัวกักขังไปและลิ้มรสการลงทัณฑ์จากไฟนรกอีก”

(บทอัล – อัจญ์ : 19-22)

“ผู้ที่อยู่ในไฟนรกพูดกับผู้คุมนรกว่า โปรดวิงวอนต่อพระผู้อภิบาล ของพวกท่านได้โปรดผ่อนผันเราจากการลงโทษสักหนึ่งวัน พวกเขา(ผู้คุม) กล่าวว่า ก็พวกเจ้ามิใช่หรือที่ศาสนทูตของพวกเจ้าได้นำหลักฐานอันชัดแจ้ง มายังพวกเจ้าแล้ว พวกเขา(ผู้อยู่ในไฟนรก) ตอบว่าใช่แล้ว พวกเขา(ผู้คุม) จึง กล่าวขึ้นว่า ก็จงร้องเรียกไปซิ

การร้องเรียกของผู้ปฏิเสธข่มอยู่ในความมืดมิด (ไม่ได้รับการ ตอบสนอง)” (บทมอฟีร: 49-50)

“อันที่จริง นรกจะอันนั้นเป็นที่ยหมาย(ของผู้ปฏิเสธและประพาศิชั่ว)
เป็นที่คืนกลับ สำหรับผู้ละเมิด พวกเขาต้องพำนักอยู่ในนั้นนานเท่านาน”
(บทอื่น – นะบะ: 21-23)

“ความหายนะจะประสบกับผู้ที่นิทาให้ร้าย ผู้ที่สะสมทรัพย์สมบัติและ
นับมันอยู่เสมอ พวกเขาคิดว่าทรัพย์สมบัติเหล่านั้นทำให้เขาอยู่ชั่ววันรันดร์
ไม่ ไม่ใช่เช่นนั้นแน่ เขาจะถูกโยนไปในสุญอมะฮฺ(ไฟนรก) อะไรเล่าที่จะทำ
ให้เจ้ารู้ว่าสุญอมะฮฺ คืออะไร? มันคือไฟนรกของอัลลอฮ์ที่ได้ถูกจุดขึ้น ซึ่งถูก
โชนอยู่ในหัวใจทั้งหลาย (ของผู้ปฏิเสธและประพาศิชั่ว)”

(บทอัล – ฮุมะฮะฮ์ : 1-7)

ท่านอะมีรุลมูมินีน อะลี(อ) กล่าวว่า

“จงรับรู้ไว้เถิดว่า หนึ่งอันแสนบอบบางของร่างกายของพวกท่านไม่อาจ
ทนต่อไฟนรกได้ ดังนั้นจึงจงสงสารตัวเอง พวกท่านได้ทดสอบตัวเองแล้วใน
ความระทมทุกข์ของคุณยาและรับรู้ถึงการไร้ความสามารถของตัวเอง
พวกท่านได้เห็นแล้วว่า เมื่อคมมีดได้กรีดลงไปบนเนื้อของท่าน หรือเลือด
ไหลไม่หยุดที่เท้าทั้งสองของพวกท่าน หรือพื้นดินอันร้อนระอุได้เผาผลาญ
ร่างของพวกท่าน ท่านหมดเรี่ยวแรงอย่างไร ? แล้วจะเป็นอย่างไร

เมื่อพวกท่านอยู่ระหว่างกลางนรก ๒ ขุมในสภาพที่รายล้อมไปด้วยหิน
นรกและชัยฏอน โอ้อ่าวที่ดีของอัลลอฮ์ จงรำลึกถึงอัลลอฮ์ไว้ให้มาก ใน
ตอนที่มิสุขภาพดีก่อนที่จะเจ็บป่วย ในตอนที่สะดวกสบายก่อนที่จะคับแค้น
ดังนั้นจงเพียรพยายามให้รอดพ้นจากไฟนรก ก่อนที่จะไม่มีทางรอดเลยใน
แนวทางของอัลลอฮ์

จงอย่าได้หลับใหล จงให้ท้องรู้สึกหิวบ้าง (ถือศีลอด) จงก้าวเดินไปใน
แนวทางของพระองค์ จงแจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติของพวกท่านในแนวทางของ
พระองค์ จงทำให้ร่างกายของพวกท่านเป็นประโยชน์กับจิตวิญญาณอย่าได้
ละเลยเรื่องนี้เป็นอันขาด...”

ชะฟาอะฮ์

เรื่องราวหนึ่งที่ถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนในอัลกุรอาน และอัลอะดิษ ไม่ใช่
น้อย คือ “ชะฟาอะฮ์” ซึ่ง หมายถึง ตัวกลางสำหรับการให้อภัยโทษ

ตัวกลางนี้เกิดขึ้นด้วยการอนุญาตของอัลลอฮ์(ช.บ.) ในบาปบางอย่างและ
แก่คนที่ทำบาปบางคน ตามพื้นฐานแห่งพระเมตตาอันแผ่ไพศาล และความ
เอื้ออาทรของพระองค์ มันได้กลายเป็นความหวังของมุอ์มินทุกคน

หากใครที่มีอิห์มานก็เหมาะสมที่จะได้รับสิ่งนี้ คือ การอภัยโทษและจะ
ได้รับตำแหน่งอันสูงส่ง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ประสบความสำเร็จในการเตาบะฮ์
(วอนขออภัยโทษ) ก็ตาม อัลลอฮ์(ช.บ.) ก็จะทำให้เขาคงอยู่ในสภาพการ
ได้รับอภัยโทษของพระองค์ด้วยสื่อของ “ชะฟาอะฮ์” นั่นเอง ในวันฟื้นคืน
ชีพ

ท่านรอซูลุลลอฮ์(ศ) บรรดาศาสนทูต(อ) และบรรดาอิมามผู้ทรงธรรม(อ)
จะให้ “ชะฟาอะฮ์” แก่คนที่ทำบาปบางคน ตามการอนุญาตของอัลลอฮ์
(ช.บ.) มีบางคนที่มีความชั่วไว้มาก ไม่อาจได้รับ “ชะฟาอะฮ์” จนกว่าจะ
ได้รับโทษทัณฑ์ชั่วระยะเวลาหนึ่งเสียก่อนมีบางคนขาดคุณสมบัติในการ
ได้รับ “ชะฟาอะฮ์”

ดังเช่นมีอะดิษที่บอกว่า

“ชะฟาอะฮ์ของเรา(อะฮ์ลุลบัยต์) ไม่ครอบคลุมถึง ผู้ที่ไม่ใส่ใจต่อ
การนมาซ”

สารบัญ

บทที่ ๑	๒
ความจำเป็นในการแสวงหาศาสนา	๒
อันตรายที่ร้ายแรงที่สุด	๕
บทที่ ๒	๗
มารู้จักสิ่งที่ไม่อาจสัมผัสได้	๗
ไฟฟ้า	๕
แรงดึงดูด	๕
พลังแม่เหล็ก	๕
รังสีที่มองไม่เห็น	๑๐
เสียงที่ไม่ได้ยิน	๑๑
ความเข้าใจ	๑๑
การใช้ความคิดสร้างภาพจินตนาการ	๑๒
ความรัก ความเกลียด และการตัดสินใจ	๑๓
การมีชีวิต	๑๓
บทที่ ๓	๑๕
ตัวอย่างหนึ่งจากระบบของโลก	๑๕
เซลล์ของร่างกาย :	๒๑
บทที่ ๔	๒๓
ผู้ให้กำเนิดความเป็นระบบคือใคร ?	๒๓
คอมพิวเตอร์	๒๓
ควัวอโตเมติก	๒๔
วิธีการทำงานของควัวอโตเมติก	๒๔

บทที่ ๕	๒๓
ความเร้นลับทางธรรมชาติจะถูกค้นพบ	๒๓
บทที่ ๖	๓๒
กฎ “ลาวัวซีเย” และกฎแห่งการสร้าง	๓๒
บทที่ ๗	๓๓
เราต้องฟังฟังยังพระผู้เป็นเจ้าทุกขณะจิต	๓๓
บทที่ ๘	๔๒
พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงฟังพาส์ใด	๔๒
พระผู้เป็นเจ้ามีศูนย์กลางด้วยหรือ?	๔๕
พระผู้เป็นเจ้าไม่อาจมองเห็นได้	๔๖
พระผู้เป็นเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น	๔๖
บทที่ ๙	๔๙
ความรู้ที่ไม่มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด ปราศจากแหล่งที่มาแต่มีอยู่ในทุกที่	๔๙
สิ่งที่ไม่อาจเปรียบเทียบได้	๕๐
ทำไมพระผู้เป็นเจ้าทรงรอบรู้?	๕๓
ความแตกต่างระหว่างผู้สร้างกับผู้ประดิษฐ์	๕๔
บทที่ ๑๐	๕๖
ความเป็นเอกะในการครอบครองและความปรีชาสามารถ	๕๖
โลกอันกว้างใหญ่และเต็มไปด้วยความลับ	๕๖
กฎระเบียบที่เหนือกว่ากฎเกณฑ์ธรรมชาติ	๖๐
บทที่ ๑๑	๖๕
เฉพาะอัลลอฮ์ (ช.บ.) ที่เราต้องการพักพิง	๖๕
การต่อสู้และเผชิญหน้าของศาสนาต่าง ๆ ต่อการตั้งภาคี	๗๐
ผลที่จะได้รับการเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว	๗๒
บทที่ ๑๒	๗๕
อะสุรียันและอัชชอนหรือพระผู้เป็นเจ้าทรงเอกะ	๗๕

ความดีและความเลว.....	๗๕
ปัจจัยในการหลบหลีกจากอันตราย.....	๗๗
ความทุกข์ยาก และการฟุ่มเฟือยมนุษย์	๗๙
มาตรฐานการวัดความดี และความเลว.....	๘๑
ข้าศน และอะสูรีมัน	๘๓
บทที่ ๑๓	๘๕
พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงคุณธรรม	๘๕
ความจำเป็นในการแต่งตั้งศาสนทูต	๘๖
ความจำเป็นในเรื่อง “มูอฺญาซาด”	๙๑
มูอฺญาซาดคืออะไร	๙๓
บทที่ ๑๖.....	๙๕
ทำไมบรรดาศาสนทูตต้องเป็นมะศูมด้วยและเป็นอย่างไร.....	๙๕
บทที่ 17.....	๑๐๖
นบีมุซา (อ) กะลีมุลลอฮ์.....	๑๐๖
บทที่ ๑๘	๑๒๓
มะซีฮ์(อ) ศาสดา และบ่าวของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า	๑๒๓
มัรซั่ม: มารดาของท่านนบีอิซา(อ)	๑๒๓
ชะกะรียาและยะฮฺยา(อ).....	๑๒๕
อิซา มะซีฮ์ (อ)	๑๒๖
สาส์น (ริซาละฮ์) ของนบีอิซา(อ).....	๑๓๐
บทสรุปภารกิจของท่านนบีอิซา (อ)	๑๓๑
อิซา-มะซีฮ์ บ่าวของพระเจ้า	๑๓๓
สุนทรพจน์ อันตรึงใจของท่านมะซีฮ์ (อ).....	๑๓๗
บทที่ 19.....	๑๔๐
มุฮัมมัด(ศ) รัศมีอันจรัสอุบัติเหนือความมืดมน	๑๔๐
โลกก่อนการมาของอิสลาม	๑๔๐

ศาสนาและหลักความเชื่อของผู้คนในคาบสมุทรอาหรับ	๑๔๐
ในอิหร่าน	๑๔๑
ในโรม	๑๔๒
ความแตกต่างทางชนชั้นและการแบ่งแยกสีผิว	๑๔๓
สถานภาพของผู้หญิงในสังคมก่อนการมาของอิสลาม	๑๔๓
การถือกำเนิดของมุฮัมมัด (ศ) ศาสดาแห่งอิสลาม	๑๔๖
การอิงญะเราะฮ์ (อพยพ) ของท่านศาสดา (ศ)	๑๕๒
บทที่ ๒๐	๑๕๘
มุฮัมมัด (ศ) ศาสดาผู้เป็นที่รู้จักก่อนการมาปรากฏของท่าน (ศ)	๑๕๘
ช่วงเวลาแห่งการรอคอยและความหวัง	๑๕๘
หลักฐานอื่น ๆ ทางประวัติศาสตร์	๑๖๒
การหลั่งไหลของชาวเมืองมะดีนะฮ์สู่อิสลาม	๑๖๕
การเข้ารับอิสลามของท่านซัลมาน (ร.ฎ.)	๑๖๗
บทที่ ๒๑	๑๗๔
อัลกุรอาน สิ่งมหัศจรรย์แห่งโลกและเป็นอมตะของอิสลาม	๑๗๔
บรรดาศาสนทูต และปาฏิหาริย์ต่าง ๆ	๑๗๔
โวิหารและดินทลัษณ์อันไว้ซึ่งผู้เทียบทาน	๑๗๖
แหล่งอ้างอิงของศาสดาท่านสุดท้าย มุฮัมมัด (ศ)	๑๗๘
คำพิพากษาของศัตรูทั้งหลาย	๑๗๙
รูปแบบเฉพาะที่ไม่มีใครเหมือน	๑๘๑
เรื่องราวที่สัมพันธ์กันเป็นหนึ่ง	๑๘๒
ความมหัศจรรย์ทางด้านวิทยาการของอัลกุรอาน	๑๘๓
อัลกุรอานได้ทำการท้าทาย	๑๘๗
การยอมรับของนักวิชาการที่ไม่ใช่มุสลิม	๑๙๐
บทที่ ๒๒	๑๙๒
ศาสน์แห่งอิสลาม	๑๙๒

ความเกี่ยวพันระหว่างความไพเราะสุขกับอิหม่าน (ความศรัทธา)	๑๕๓
ความเป็นพี่น้องในอิสลาม.....	๑๕๕
การดูแลกันทางสังคม	๑๕๗
การทำงาน และการเพียรพยายาม.....	๒๐๑
การสร้างครอบครัว.....	๒๐๕
บทที่ 23	๒๐๕
ศาสนสุตท้ายและศาสนทูตท่านสุตท้าย	๒๐๕
พระผู้เป็นเจ้าของอิสลามและอัลกุรอาน	๒๑๒
ความเท่าเทียมกันในอิสลาม	๒๑๓
อิสลามและความเป็นอิสระทางความคิด	๒๑๔
อิสลามกับการดำเนินชีวิต	๒๑๗
กฎหมายอิสลามกับความทันสมัย	๒๑๘
บทที่ 24	๒๒๓
ตัวแทนศาสนทูต (ศ) หรือฐานภาพการเป็นอิมาม	๒๒๓
บทที่ 25	๒๓๕
การชี้นำทางจิตวิญญาณของบรรดาอิมาม (อ).....	๒๓๕
การชี้นำสู่การมีชีวิตชีวา.....	๒๔๒
สัจยะฮ์อุมมฺ(การชี้นำแบบตามคำสั่ง).....	๒๔๓
บทที่ 26	๒๕๖
อะมีรุลมูอีนีน(อ) ตัวแทนจากการแต่งตั้งของท่านศาสดา(ศ).....	๒๕๖
ตัวแทนของท่านศาสดา(ศ)	๒๕๖
ชะเคียประวัติศาสตร์ “อัล-มะอะคิร”	๒๖๐
สาขารายงานของชะเคียอัล มะอะคิร	๒๖๕
การตรวจสอบเล็กน้อยต่อความหมายของชะเคียอัล – มะอะคิร	๒๖๖
บทที่ ๒๗	๒๗๕
ปัญหาการชูรอแต่งตั้งผู้นำ.....	๒๗๕

เหตุการณ์ประวัติศาสตร์ชะกะฟีอะฮ์	๒๘๑
โปรดตัดสินด้วยความเป็นธรรม.....	๒๘๓
ข้อที่ ๑	๒๘๓
ข้อที่ ๒	๒๘๘
ข้อที่ ๓	๒๘๙
ข้อที่ ๔	๒๙๐
ข้อที่ ๕	๒๙๐
สิทธิของท่านอะลี(อ) ถูกช่วงชิงไปได้อย่างไร?	๒๙๑
กองกำลังของอุซามะฮ์.....	๒๙๑
ข้อโต้แย้งเรื่องปากกากับกระดาด	๒๙๓
บทที่ ๒๘	๒๙๖
อิมามที่ ๑๒ ผู้ศรัทธาความยุติธรรมแห่งพระผู้เป็นเจ้า	๒๙๖
ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องอิมามมะฮ์ดี (อ) และการเปลี่ยนแปลงโลก.....	๒๙๗
อัลกุรอานกับความเชื่อเรื่องอิมามมะฮ์ดี (อ)	๒๙๗
อิมามมะฮ์ดี (อ) ในตำราของอะฮ์ลุลบัยตนะฮ์	๒๙๙
ตัวบทชะเคีย	๓๐๗
ทัศนะของนักปราชญ์ทางสังคมวิทยา	๓๐๙
มีอบะฮ์ (สภาพแห่งการไม่ปรากฏกาย) ของอิสลามแห่งยุคสมัย	๓๑๔
ทำไมอิมามแห่งกาลสมัยต้องอยู่ในสภาพที่ไม่ปรากฏกายด้วย ?	๓๑๗
คุณค่าของการดำรงอยู่ของอิมามมะฮ์ดี(อ).....	๓๒๒
คำเตือนที่จำเป็น	๓๒๕
บทที่ ๒๙	๓๒๖
สถานที่คืนกลับอันถาวรของมนุษยชาติ	๓๒๗
มะอาด ตามทัศนะของอิสลาม	๓๓๓
บทที่ ๓๐	๓๓๙
โลกหลังความตาย.....	๓๓๙

ความตาย	๓๓๕
โลกหลังความตาย (อัลัมบัรซัค)	๓๔๐
การตอบคำถามในหลุมฝังศพ	๓๔๕
อะซาบ(การลงทัณฑ์)ในหลุมฝังศพ	๓๔๗
การรำลึกถึงความตาย	๓๔๙
สรวงสวรรค์.....	๓๕๒
นรก	๓๕๓
ชะฟาอะฮ์	๓๕๖